

Lékařský thriller



KEN
McCLURE

VZKŘÍŠENÍ

Ken McClure

Vzkříšení

Prolog

Edinburgh, Skotsko

Srpen 1997

Děti jaksi podezřele ztichly. Matka, která spokojeně seděla v trávě na sluníčku a četla si novou Virginii Andrewsovou, zamžourala přes brýle na všechny strany a chvilku pozorně naslouchala. Nezaslechla však ani uklidňující rámus, ani smích nebo potyčku, takže zavolala:

„Jemmo? Grahame? Kde jste? Co tam provádíte?“

Nikdo neodpovídal. Obrátila se na druhou stranu, směrem ke skupince stromů, a zavolala znovu. Tentokrát se odpověď ozvala.

„Mami,“ Jemmin hlásek zněl velice slabě. „Je tu nějaký člověk.“

Žena odhodila knihu, nemotorně se vyškrábala na nohy a jen tak v punčochách uháněla k lesíku v obavách, jestli tam její děti náhodou neobtěžuje nějaký zvrhlík. Zastavila se až na mýtince, odkud zazníval Jemmin hlas, a uviděla oba své potomky, jak stojí vedle sebe a dívají se vzhůru do koruny stromu.

Úlevu v ní však brzy vystřídala hrůza, když sama zvedla oči a spatřila nad sebou pomalu se otáčející pár světle hnědých bot. Přepadla ji směšná myšlenka, že se tam snad nějaký člověk vznáší ve vzduchu, ale pak jí konečně došlo, na co se to dívá.

„Proboha!“ vykřikla. „Honem pojd'te oba ke mně.“ Děti ji vběhly do náruče a zabořily se jí tvářemi do sukne, jako by tam hledaly jistotu a bezpečí. Sama zůstala stát s pohledem upřeným na strom.

Zpočátku toho z místa, kde stála, skrze listí mnoho neviděla, ale jak se mrtvé tělo ve větru pohybovalo, začala mít dojem, že toho vlastně vidí až dost. Nejdřív jí padly do očí jen hnědé manšestrové kalhoty a zelenohnědé sako. Zadívala se ještě výš, kde, jak soudila, musela být hlava, a čekala, až se tělo znovu pootočí směrem k ní. Když pak spatřila, jak na ni skrze listi zírá vyvrácený rudý obličej s vyvalenýma očima a visícím jazykem, zalapala po dechu.

„Je mrtvej, mami?“ zeptala se Jemma.

„Bohužel ano, Jemmo. Raději zavoláme policii.“

Policie se dostavila pět minut poté, co jim volali, nejdřív policejní panda a asi po deseti minutách ještě další vozy, všechny s

ječícími sirénami a blikajícími majáky, aby projely rychleji. Místo bylo v mžiku ohraničeno kostkovanou páskou, a žena, sotva se stačila vzpamatovat, vyklopila policistům všechno, co věděla, i když toho nijak moc nebylo. Musela uvést své jméno a adresu pro případ, že by se s ní ještě potřebovali spojit, nemysleli ale, že to bude nutné.

Vzala děti za ruce a odcházela s pocitem jakési prázdnoty, ba dokonce trochu rozmrzele. Celý ten poplach vyvolala přece ona; ona celou tu věc spustila a teď s ní najednou zacházeli jako s kýmsi, kdo tu nemá co pohledávat. Byla by se toho ráda dověděla víc, kdo vlastně ten člověk byl, proč to udělal, jenže nic takového jí neřeknou. Zase už byla jen cizí osoba, která si na okamžik zahrála v hororu. Zaklapli za ní dveře. Ona i děti už pro ně byli zbyteční.

Děti se při odchodu ustrašeně ohlížely k lesíku a pevně se držely matčiny ruky. Tenhle výlet si budou pamatovat do konce života. Ten člověk tam nahoře se k nim bude pravidelně vracet a už napořád se stane děsivou ozdobou stromů v jejich snech.

„Tak co?“ zeptal inspektor, který vedl vyšetřování, jednoho ze svých podřízených. Tělo už snesli na zem a předběžně ho ohledali. „Co si o tom myslíte?“

„Řek bych, že je to jasná sebevražda, pane. Je to cizinec. Postgraduální student z univerzity. Má u sebe index na jméno Hammadi, Ali Hammadi.“

„Je v něm fotka?“

„Jo, podle všeho je to opravdu on.“

Seržant mu podal index a zalovil v náprsní tašce mrtvého. „Pětatřicet babek na hotovosti, dvě kreditní karty, pár jmen a telefonních čísel, telefonní karta, pozvání na večírek a elektronickéj klíč k nějaký univerzitní budově, k Ústavu molekulární biologie.“

Dostavil se soudní patolog, malý, plešatý a trochu obtloustlý muž, kterého ta cesta s kufříkem až na mýtinku pořádně zadýchala.

„Musím říct, že je to příjemná změna,“ poznamenal.

„Příjemná změna?“

„Obyčejně, když mě panstvo z Lothianu zavolá, tak to bejvá uprostřed hnusný noci a určitě zrovna leje jak z konve.“

„To je teda fakt sranda.“

Patolog poklekl vedle mrtvého těla a začal s předběžným ohledáním na místě činu. Přitom se zeptal: „Víš se o něm něco?“

„Student. Vypadá to, že dělal molekulární biologii.“

„Fyziku zřejmě ne,“ utrousil patolog, ohledávající krk mrtvého muže. „Tenhle skok zvorál. Nemá ani zlomenej vaz. Uškrtil se.“

Inspektor se zatvářil znechuceně. „No jo, tihle studenti,“ zavrčel. „Když už propadnou u zkoušek, proč s tím sakra komplikujou život druhým?“

„O tom, že by propadal u zkoušek, nic nevíme, pane,“ namítl se zaťatými zuby, ale stále ještě zdvořile seržant. Věkem byl mrtvému blíž než jeho nadřízený.

Inspektor na něj vrhl podmračený pohled. „Sakra, to přece bejvá nejčastější důvod, ne? Ovšem noviny, ty určitě napíšou, že byl naprosto vynikající. Jako vždycky.“

Saudská Arábie, Září 1997

Motor zhasl a kola protáhlého landroveru ukončila sverepý zápas o záběr v písku. Vozidlo se zastavilo uprostřed hluboké jámy mezi svahy dvou dun. Jeho čtyři pasažéři se zbavili kefijí, které měli omotané přes obličej, vytřepávali si z oděvů písek a vychutnávali sametový klid noci. Hvězdy, zářící na bezmračné obloze, jim vnukaly pocit, jako by byli jedinými obyvateli nějaké záhadné vzdálené planety.

„Je na čase se trochu porozhlédnout,“ řekl velitel. Ačkoliv měl na sobě arabský oděv, mluvil anglicky. Mluvili tak všichni. Jeden z mužů zůstal u auta, zatímco ostatní se vyšplhali těsně pod hřeben duny na severní straně, odkud se chystali opatrně prozkoumat poušť. Posledních pár metrů se plazili po břiše. Jakožto příslušníci britské elitní vojenské jednotky měli k dispozici dokonalé přístroje pro noční vidění. Oficiálně byli přiděleni k saudské armádě jako „poradci“. Neoficiálně se oblékali jako Arabové, neměli žádné formální distinkce a počínali si podle svého. Momentálně byli jednou z jednotek hlídkujících v hraniční oblasti, kde se stýká Kuvajt, Saudská Arábie a Irák. Pokud právě tady Saddám něco chystá, chtěli být první, kdo se o tom doví.

„Klid jak na krchově,“ zamumlal jeden z mužů.

„Písek, písek a zase jenom ten podělanej písek,“ zašeptal druhý. Velitel zjišťoval příručním navigačním systémem GPS geografickou polohu a v duchu děkoval americkým satelitům, které mu tam shora

označily jeho pozici na zemské mapě s přesností na tři čtvereční metry. Zapsal si údaj do deníku, pohlédl na hodinky a přidal ještě čas.

„Kapitáne, tamhle se něco děje,“ ohlásil jeden z vojáků. Poznamenal to klidně a bez vzrušení. U těchto vojáků patřila zdrženlivost k profesionální hrdosti. Ostatní se zahleděli směrem, kam se díval on, a rozeznali dvě vozidla jedoucí po irácké straně hranice.

„Dvoučlenný konvoj, míří přímo k hranici.“

„Nezdá se mi, že by to byl konvoj, spíš nějaká honička.“

„Máš pravdu. Tohle nás bude zajímat.“

Oba vojáci nepřestávali sledovat blížící se vozidla dalekohledy, zatímco velitel jednotky věnoval pozornost bezprostřednímu okolí a v duchu plánoval nejlepší způsob, jak zasáhnout v případě, že by blížící se vozy skutečně překročily hranici až na území Saudské Arábie.

„Jsou to vojenský vozidla,“ potvrdil jeden z vojáků, kteří dění pozorovali.

„V tom prvním je jeden chlap, ve druhém tři,“ doplnil ho kolega.

„Vypadá to, že honěj chlápka, kterej to chce vzít přes čáru. Což z něj automaticky dělá osobu nám přátelskou. Jedem.“

Všichni tři muži rychle popadli přístroje a napolo se kulili, napolo klouzali dolů po duně zpátky k landroveru. Voják, který u něj hlídkoval, viděl, že mají naspěch, a nastartoval motor.

„Hod'te sebou!“ Velitel se chopil volantů, dupnul na plyn, až se protáčela kola, a přiměl vůz ke klouzavé jízdě strmou průrvou, která vedla ven z dun. Zbylí tři si chystali zbraně a vážali si přes obličej kefiye.

„Jestli budou držet tenhle kurs, měli by přejet hranici kousek na sever od plošiny, co se táhne mezi těmi dvěma skalnatými výstupky asi tak osm set metrů na západ odtud. Terén je povede právě mezi ně. A my zaujmeme pozici z obou stran.“

Musel sice křičet, aby přehlušil řev motoru, ale všichni tři muži kývli, že rozuměli.

Landrover zastavil. Muži se rozdělili a po dvou zaujali postavení po obou stranách úzkého pásu země, vedoucího do vnitrozemí a vtěsnaného mezi dva skalní útvary. Přístup do průsmyku byl strmý, a tak každé vjíždějící vozidlo bude chtě nechtě muset zpomalit. Sotva

se čtveřice vojáků zabořila se zbraněmi v rukou do příhodných pozic v písku, zaslechli motory blížících se aut.

Objevilo se první a přihlížející vojáci ohromeně pozorovali, jak očividně kličkuje. Škubalo sebou ze strany na stranu bez ohledu na tvářnost terénu. Pronásledovatelům tím kynula stále větší naděje, že ho dohoní.

„Ten blbec musí bejt pod párou,“ mínil jeden z vojáků.

„Já myslel, že oni nepijou.“

„Dělej, dělej,“ pobízel velitel prchajícího muže, nevšímaje si komentářů ostatních; uvědomoval si totiž, že pronásledující vozidlo stále zkracuje náskok. „No tak dělej! Ať jsi, kdo jsi, musíš to dokázat!“

„Kristepane!“ vykřikli všichni, když první vůz narazil na velký balvan a bokem ho to prudce vymrštilo do výšky. Chvilí to vypadalo, že se snad převrátí, ale nakonec to přece jen zvládl a žuchnul zpátky s takovým rachotem, že přihlížející vojáci nadskočili. Pak se dál potácivě blížil směrem k nim. Pronásledovatelé už ujížděli pouhých sto metrů za ním.

Když první vozidlo dorazilo k návrší, povážlivě zpomalilo a kola se mu zabořila do měkkého písku navátého u paty svahu. Kola ztrácela záběr a motor kvílel. Auto se stále ještě posouvalo vpřed, ale mučivě pomalu. Druhý vůz už mu byl téměř v patách. Vtom se konečně přehouplo přes vrchol a znovu nabralo rychlost, točivý pohyb vyvolaný prudkou akcelerací však řidič nedokázal řádně srovnat. Vůz sebou náhle trhl do strany, a to už nad ním muž za volantem ztratil vládu docela. Auto narazilo do skály bezprostředně před číhajícími vojáky.

Vojáci se ohlédlí po veliteli. Zvednutou rukou jim dal znamení, aby nic nepodnikali. Zatím měli zůstat pouhými diváky. Čekal, až se na vyvýšeninu vyhoupne vozidlo pronásledovatelů. Za okamžik se tak stalo. Auto zastavilo uprostřed úzkého průsmyku. Vyskočili z něj tři iráctí vojáci a s namířenými zbraněmi opatrně postupovali k havarovanému vozu. Zdálo se, že váhají; jako by jim strach z čehosi neznámého bránil se přiblížit. To vojáky nahoře mátl. Jasně přece viděli, že se řidič prvního vozu zhroutil na volant a je v bezvědomí. Čeho se ti pronásledovatelé bojí? To si myslí, že jenom tak dělá mrtvého brouka?

Iráčtí vojáci se opatrně blížili, zbraně pohotově v rukou. Asi pět metrů od vozu se zastavili a zamířili. Mužům nahoře bylo náhle jasné, že svou oběť hodlají bez cirátů popraviti. Velitel se vymrštil a arabsky vykřikl: „Stát! Odložte zbraně!“

Iráčany to zaskočilo. Rozhlíželi se, ale jen se ubezpečili, že uvízli v bezvýhodné situaci. Z každé strany průsmyku na ně mířili dva vojáci. Zdravý rozum jim radil poslechnout rozkaz, ale zvítězila panika. Jeden z Iráčanů zaklekl a spustil palbu. Zbylé dva ovládl instinkt stáda. Všichni tři zahynuli ve vřavě křížové palby, jež následovala. Nato se svět opět ponořil do tajuplného ticha tmy.

„Ksaku. Jenom doufám, že už fakt byli na naší straně čáry,“ řekl jeden z vojáků.

„Byli,“ konstatoval velitel. „Jenže našim hlavounům to tak jako tak vonět nebude.“

„To mi teda povídej.“

„Pohraniční incidenty ohrožují mír na Středním východě,“ zadeklamoval další.

„Do prdele, tak co budem dělat?“

„Pojďme se podívat na toho chlapa, co ho honili. Kdybysme kápli na to, proč zdrhal, třeba by se nám povedlo se z toho ještě nějak vyzout.“

Snažili se dostat do nabouraného vozu, ale dveře u řidiče se zasekly. Náraz je zkroutil.

„Vytáhni ho ven oknem.“

Jeden z vojáků se vtáhl do okénka a podařilo se mu zhroucenou postavu uchopit do náruče. Zvedl muže od volantu a soukal jej do okénka. Ostatní ho podle instrukcí prvního vojáka pomáhali protáhnout ven. Raněného muže pak položili na záda a odhrnuli mu kefiji.

„Ježíšikriste!“ vykřikl první voják, když spatřil jeho obličej. Ucouvl a svezl se na zem, zdálo se, že je v šoku. Ostatní se šli podívat, co se stalo.

„Panebože,“ řekl druhý. „Koukněte se na něj.“

„Tak to nám ještě scházelo,“ pronesl velitel, když ve světle měsíce uviděl obličej muže, ležícího na písku. Každý centimetr tváře mu pokrývaly drobné mokvající puchýřky a oči se v té zhnisané břečce ztrácely jako pouhé škvírky. To vysvětlovalo, proč jel tak zmateně. Vždyť musí být prakticky slepý.

„Co to s ním k čertu je?“

Velitel zakroutil hlavou. „Pánbůhví, ale nejspíš si myslel, že na téhle straně hranice najde nějakou pomoc.“

„To si Saddám zase hrál na mladýho chemika, ne?“

„Může to bejt i něco biologickýho.“

„Chudák chlap.“

„Kristepane, ale co teď my?“

„Tak tohle je otázka večera,“ řekl velitel. „Jestli je to něco biologického, jako třeba virus, tak jsme s tím už přišli do styku. My všichni.“

„Panebože, proto teda Saddám zastavil tu mezinárodní inspekci?“ vykřikl jeden z vojáků. „Bál se, že se to provalí?“

„Tak se mi zdá, že než vysvitne slunko, nebudeš jedinej, kdo si to myslí,“ usoudil velitel.

„Co si teda počnem?“

„Já bych byl pro, abysme tohohle ubožáka nechali jeho mizernýmu osudu a zdechli se odsud,“ promluvil třetí voják, který teď dřepěl vedle nehybného muže, úplně fascinován pohledem na jeho znetvořený obličej.

„Nikam se nejde,“ ozval se zostra velitel. „Všichni jsme s tím už přišli do styku, ať je to co chce. A je tu šance, že bychom to roznesli. Musíme sem zavolat experty.“

„Jestli to uděláte...“

„Tak co?“

Voják si dal chvíli pauzu a pak se zeptal: „A co když si nějakej prevít vzpomene, že nejbezpečnější by bylo všechny nás tady jedním vrzem zlikvidovat?“

„Třeba to někoho napadne, ale neudělají to,“ ubezpečil ho velitel.

„A proč by ne?“

„Poněvadž my jsme na správný straně, klad'asové, chápeš?“

Výmluvné mlčení dostatečně svědčilo o tom, že je moc nepřesvědčil. Velitel tedy ještě dodal: „A krom toho budou chtít vědět, o co tady vlastně jde.“

„Tak tohle bych bral spíš.“

„No vidíš. Takže teď seberte tady ty tři, odnese je do jejich vozu a polejte benzinem.“

„A co s tímhle?“ zeptal se voják, který pořád ještě dřepěl vedle nemocného.

„Koukejte mu to usnadnit, jak to půjde.“

Velitel se vrátil k vozu zavolat rádiem základnu. Tohle se normálně nedělalo: rádiový kontakt se nedoporučoval, jenže dnes v noci nastaly mimořádné okolnosti. Jak očekával, dostal rozkaz, aby všichni zůstali na místě. Spustil lavinu a průsvih se teď nezadržitelně šířil.

„Máme už ten táborák zapálit?“ zeptal se voják, který polil irácké auto benzinem.

„Ještě ne. Vylezte nahoru a mějte oči na stopkách. Když se tihle tři nebudou hlásit, je možný, že sem pošlou ještě další. Kdyby to vypadalo na nějaký trouble, zapálíme to okamžitě. Jde o to, aby nám nikdo další neproběhl přes čáru, dokud si lampasáci nevykoukají z pupků nějaký nápad.“

Uplynulo deset minut a nic se nedělo. Čtyři vojáci se choulili v chladu pouštní noci a čekali na instrukce. Nemocný Iráčan ležel u svého auta. Zabalili ho do přikrývek a pod hlavou měl provizorní polštářek.

„A co když na velitelství už moc dobře vědí, co tohle všechno znamená?“ zeptal se jeden z vojáků. „Co když ani nepotřebujou toho chlapa dostat do ruky, aby přišli na to, o co se jedná? Čím víc o tom přemýšlím, tím víc si myslím, že nás radši obětují. Zní to logicky.“

„Drž zobák!“

Z rádia se ozvalo praskání a nočním vzduchem k nim dolehl volací znak jejich skupiny Sierra Mike Zulu. Velitel zašel k landroveru a sedl si na sedadlo vedle řidiče, aby vyslechl instrukce.

„Já mám dojem, že se pohnul,“ řekl jeden z vojáků, a hodil hlavou k Arabovi. „Možná, že bysme mu měli dát nějakou injekci nebo co.“

„Pochybuju, že bys na něm našel místo, kam ji píchnout. Počítám, že vypadá na celým těle stejně jako v ksichtě.“

„Chudák chlap.“

„Jestli to je virus, tak budou za chvíli chudáci i z nás.“

„My jsme přece očkovaný.“

„No, doufejme, že nám píchali to pravý.“

„Já mu snad půjdu dát trochu vody.“

„Ty jsi vůl dobrák, Charlie Browne. Já k němu teda nejdu ani na krok.“

Velitel se vrátil od landroveru. „Posílají nám vrtulník.“

„Pro něj?“

„Pro nás pro všechny. Máme s nima rande čtyři míle odtud na jih ve tři nula nula. Takže nám zbejvá hodina a čtvrt. Vyklid'te zadek landroveru, tadyhle kamaráda tam položte, a pak jedem.“

Velitel přistoupil k vojákovi, který se zrovna snažil nalít Iráčanovi do úst trochu vody ze své polní láhve. Zdálo se, že ležící muž je napůl v bezvědomí, pohyboval však rty a jazykem a vsával kapky vody. „Jak to s ním vypadá?“

„Žije, ale jestli bude naživu ještě za čtvrt hodiny, na to bych nevsadil ani pětník.“

„Mizíme odtud. Vrtulník už vyrazil. Zatím pro něj udělej, co můžeš.“

Velitel odepnul z havarovaného auta kanystr a polil vrak benzinem. Prázdný kanystr pak vhodil oknem dovnitř.

Když Iráčana na improvizovaných nosítkách naložili dozadu do landroveru a připravili se k odjezdu, zapálil velitel dva cáry hadrů a vhodil je do obou iráckých vozidel. Jakmile benzin vzplál, vzlétly k noční obloze oranžové plameny. Na chvíli si musel před žárem zakrýt tvář. Pak se obrátil, doběhl k landroveru a vyskočil na sedadlo vedle řidiče.

„Jedem.“

Vrtulník zaslechli dlouho předtím, než se jim ukázal.

„Je to podělanej chinook,“ hádal jeden z vojáků podle zvuku motoru, když pátrali po nebi. Očividně ho to dost překvapilo.

„Na co k čertu posílají chinooka?“ zeptal se druhý.

„Řek jsi jim přece, že jde jenom vo jednoho chlapa, a ne vo nějakkej iráckej regiment, co, šéfe?“

„To oni vědí. Jděte kus dál, pošlu jim rachejtlí.“

Signální světlice vyrazila se vzteklým sykotem k nočnímu nebi a ozářila jako miniaturní rozřesk krajinu pod sebou. Za pár minut pak už převzaly její úlohu reflektory zářící vytrvale ze spodku helikoptéry. Nějakou dobu visela ve vzduchu na zdvojených listech rotoru přímo nad landroverem a řevem motorů čekající posádku zcela ohlušovala.

Po chvíli, která se zdála nekonečná, se vrtulník pohnul asi sto metrů k jihu a tam dosedl na zem. Vrtule se stále točily. Řidič landroveru nastartoval motor, ale velitel družstva mu položil ruku na rameno a zadržel ho.

„Počkáme na instrukce.“

Ještě to ani nedořekl, když se z helikoptéry se zapraskáním ozval amplion.

„Sierra Mike Zulu, tady je Chopper Tango Charlie. Zůstaňte přesně, kde jste. Nedělejte nic, dokud se k vám nedostanou naši muži. Pokud jste rozuměli, dejte znamení světly.“ Velitel kývl a řidič rozsvítil reflektory landroveru.

„Tohle se mi nechce líbit,“ zašeptal voják, který se staral o Iráčana.

Dveře chinooku se pomalu otevřely a objevila se skupina mužů, oblečených v čemsi, co vypadalo jako vesmírné skafandry. Vyložili nějaké krabice a nesli je s sebou směrem k landroveru.

„Omlouváme se za tohle drama,“ pokračoval hlas z vrtulníku. „Ale musíme vás, chlapi, až do odvolání všechny umístit do karantény. Je ještě někdo z vás nemocný, kromě zajatce? Rozsviřte jednou, pokud ano, dvakrát, pokud ne.“

„Proč prostě nepoužívají rádio, proboha?“ podivil se jeden z vojáků.

„Iráčani už měli dost času spočítat si na prstech, že se jim ztratila patrola. Teď už budou zaznamenávat všechno, co se v éteru šustne,“ odpověděl velitel, zatímco řidič dvakrát mrkl světly.

„Dobrá. A teď zůstaňte v klidu.“

Muži ve skafandrech došli k landroveru a vozidlo obstoupili.

„Zatraceně,“ zašeptal jeden z vojáků. „Je mi jasný, že po tejdnu v poušti nevoním zrovna po konvalinkách, ale tohle všechno se mi zdá k smíchu.“

„To jsou obleky pro biologickou ochranu,“ vysvětloval velitel. „Mají dokonalou izolaci. Nikdo nechce nic riskovat.“

Muž, který kosmonautům velel, na ně kývl, aby vystoupili z auta. Poslechli, a teď se značně rozpačitými pocity sledovali, jak muži v oblecích otvírají krabice.

„Vypadá to, že ty mundúry dostanem taky,“ poznamenal jeden z vojáků, když se ukázalo, co v krabicích je.

„Rozdíl je jenom v tom, že oni je mají proto, aby něco nenalezlo do nich, a my, aby z nás něco nevylezlo ven.“

„To člověku asi moc sebevědomí nepřidá, co?“

Vojáci si oblékali oranžové obleky, které jim přistrčili, a ostatní zatím vytáhli ze zadního prostoru landroveru Iráčana, zběžně ho

lékařsky vyšetřili a pak ho s určitými obtížemi, protože nebyl schopen jim pomáhat, vsoukali do dalšího ze skafandrů. Když byli do jednoho oblečení, překontrolovali jim muži z vrtulníku veškeré uzávěry a všechny, kdo byli v oranžových skafandrech, důkladně postříkali dezinfekčním roztokem. Teprve pak odváděli posádku k čekající helikoptěře. Když k ní vojáci došli, ohlédlí se a spatřili, jak zápalná látka mění jejich landrover ve žhavé peklo.

„Asi chudák neprošel technickou,“ zašeptal jeden.

Vnitřek chinooku byl přehrazen tak, aby vznikla samostatná plastová bublina, do které umístili převážené muže. Měla svůj vlastní přívod vzduchu i filtrační systém a od zbytku helikoptéry byla hermeticky oddělena. Měli tam připravené jídlo i láhve s vodou. Karanténa jim právě začala.

Během letu nebylo nikomu zrovna do řeči. Rozhostilo se ticho a každý z mužů se zahloubal do vlastních myšlenek.

V nemocnici na základně v Dhahranu pro ně přichystali izolační jednotku, ne že by to vyžadovalo nějaké velké přípravy. Už ji tu pro podobné případy měli, pro jistotu ji zřídili při nedávném kuvajtském konfliktu, ale až dosud se patřičně nevyužila. Teď ji čekala první opravdová zkouška.

Vojáci si s úlevou svlékli nemotorné oděvy a pořádně se osprchovali; pak se oblékli do čistých pracovních uniforem. Když s tím byli hotovi, začalo se prostřednictvím uzavřeného televizního okruhu s výsledky. „Dělej, jako bysme se právě vrátili z Marsu,“ poznamenal jeden z mužů. „Čekám, že se tu každou chvíli zjeví americkéj prezident.“

Událost vylíčili prostě. Dvě irácká vozidla překročila hranici na saudské území a oni je zastavili. Iráčané neuposlechli výzvy, aby složili zbraně, a naopak zahájili palbu. Tři iráctí vojáci byli zabiti a jeden nemocný muž s nimi byl dopraven do nemocnice. Obě irácká vozidla zapálili a zničili.

„A ti mrtví Iráčané?“

„Shořeli ve voze.“

Vyslýchající důstojník zasykl skrze zaťaté zuby.

Velitel skupiny cítil potřebu svůj postup obhájit. „Vzhledem k okolnostem a k tomu, že jsem nevěděl, co je to za nákazu, jsem se domníval, že bude lepší spálit všechno,“ namítl.

„No, zatím Iráčané žádný poprask nespustili,“ konstatoval důstojník. „Ještě ani necekli.“

„A to je dobře, nebo špatně, pane?“

„Podle mého špatně. Mlčení obvykle znamená vinu. Kdyby šlo jenom o to, že nějaká patrola nechtěně překročila čáru, už by ječeli ostošest a svolávali mimořádné zasedání OSN.“

„Jak je tomu Iráčanovi, co jsme ho přivezli, pane?“

„Prý je pořád ještě naživu. Čekáme, až dorazí experti.“

„Takže se furt neví, co mu je?“

„Bohužel ne. Dáme vám vědět. Zatím vás všechny prosíme o trpělivost“

„Ano, pane.“

„Vám je všem pořád dobře?“

„Ano, pane, jsme v pořádku.“

Čtveřici vojáků sice radili, ať se trochu prospí, ale moc se jim to nedařilo. I když byli zvyklí, že se při různých operacích museli vyspat leckde a kdykoliv, ležet v čisté pohodlné posteli, kde mohli leda tak přemýšlet, do jaké šlamastyky to zabředli, na to věru trénovaní nebyli. Nepřítel byl tentokrát nehmatatelný; bylo to cosi, s čím se nemohli porvat. Cosi neviditelného a smrtelně nebezpečného, cosi, co už podle všeho měli v sobě; a možná že to už nad nimi vyhrálo. Najednou si začali až přemrštěně uvědomovat vlastní tělo. Stačilo, aby jeden z nich kýchl, a rázem všichni strnuli v neblahé předtuše. Co když jsou to první příznaky? Seběmensí bolestivý pocit v nohou nebo náznak ztuhlosti nabýval úplně nového významu.

„Já se z toho čekání zblázním,“ prohlásil jeden z mužů, když si třetí den znovu sedali ke kávě a partičce karet.

„Dneska už určitě na něco přijdou,“ utěšoval ho druhý, „Včera se sem celej den slítávali experti. Z Porton Downu, z Atlanty, celej tým ze Švédska.“

„Ze Švédska?“ podivili se jedním dechem ostatní.

„Tam prej mají spoustu zkušeností s mobilním zařízením pro izolaci, když vypukne nějaká choroba. Dali ten tým dohromady před pár lety, když jim v jednom městě hrozila epidemie virufilo. Jsou to machři.“

„Takže si přece jenom myslej, že je to virus?“

„Podle toho, jak se činěj, to tak vypadá,“ potvrdil velitel.

„Kristepane, tak to jsme to nabeton chytli,“ vyhrkl jeden z vojáků, vstal a začal rázovat po místnosti.

„Přesně tak.“

„Zaplat'pánbůh, pane.“

„Amen seržante.“

„Už je to přece tři dny a všichni jsme pořád oukej,“ namítl mu kamarád.

„Já vím.“

„Ježíšmarjá, určitě to musíme mít. Co by to sakra bylo za biologickou zbraň, kdybysme to nedostali? No ne?“

„Tak je to zbraň na prd, prostě zmetek,“ řekl velitel. „Něco jako ty Saddámovy zfušovaný rakety. Pokud se pamatuju, měly ty jeho SCUDy asi stejnej efekt, jako kdyby na Izrael metali rejžovej pudink.“

„Nebo nás třeba chrání to očkování. Třeba jsme proti tomu imunní.“

„Jasně. Musíme se na to koukat z ty lepší stránky.“ Začali sborově hulákat aspoň kus písňe „Hleď život brát vždycky z lepší stránky“, ale bylo v tom víc hraného hrdinství než dobré nálady. Saudskou službu u monitorů to pohnulo k dotazu, jestli se pořád ještě cítí dobře.

„V životě nám nebylo líp,“ odpověděl velitel, aniž se obtěžoval s dalším vysvětlováním.

V sedm večer třetího dne karantény se dveře izolační jednotky náhle otevřely a dovnitř vstoupila skupinka britských a saudských důstojníků.

„Vaše vazba skončila, pánové,“ oznámil jeden z nich. „Jste volní.“

Vojáky to zaskočilo. Je snad ten Iráčan v pořádku?

„Ne, bohužel je po smrti, ale na žádný hrozivý nový virus nezemřel, jak mohu s potěšením oznámit.“

„Tak na co?“

„Mezinárodní tým našich expertů usoudil, že zemřel na něco, čemu se říká vaccinia disseminata měl prostě smůlu.“

„Lituju pane, ale tomuhle já dost dobře nerozumím,“ řekl velitel skupiny.

„Ten mládenec zřejmě prodělal odmítavou reakci na očkování proti neštovicím.“

„Na očkování?“

„V každé populaci se prý najde jisté procento lidí, kteří jsou na vakcinační virus, který má proti nemoci vytvořit ochranu, hypersenzitivní. A tenhle chudák byl zřejmě jedním z nich.“

„Takže my jsme oukej?“

Světová zdravotnická organizace
Mezinárodní středisko pro sledování chorob
Ženeva
Září 1997

Bylo horké odpoledne. Do letního davu, který proudil po chodnících, pralo slunce ze všech sil, ale uvnitř, v místnosti, udržovala klimatizace svěží chládek a díky přivřeným žaluziím tam panoval i příjemný stín. V jednací síni se už shromáždilo čtyřiaadvacet lidí, dveře se konečně zavřely a předsedající zahájil zasedání.

„Dámy a pánové, děkuji vám, že jste přišli. Tuhle mimořádnou schůzi skupiny pro patogenní viry jsem svolal, abychom učinili přítrž pověstem, na které jsem byl upozorněn, a abych vás seznámil se zprávou, kterou jsem dostal na stůl od našich kolegů ze Střediska pro sledování chorob u Organizace spojených národů.

Fakta jsou následující. Před čtrnácti dny našla pravidelná pouštní hlídka těsně na hranici s územím Saudské Arábie iráckého vojáka. Proč překročil hranici, se nepodařilo vyjasnit, ale zdá se, že byl z irácké strany pronásledován, takže soudíme, že se snažil vyhledat pomoc, nebo dokonce azyl. Zdravotní stav mu sice nedovolil podat mužům, kteří ho našli, nějakou informaci, ale jeden z těch vojáků prodělal speciální výcvik pro biologickou válku, a jelikož si uvědomoval, jaká nebezpečí v takové situaci mohou hrozit, přivolal rádiem odbornou pomoc. Nemocný muž i členové hlídky byli pak letecky dopraveni do nemocnice v Dharhanu, kde mají možnost pacienty izolovat, a všichni byli umístěni do karantény. Odpovědné úřady se zprvu obávaly, že se Iráčan stal obětí nehody při manipulaci s biologickými nebo chemickými zbraněmi. Jeden z lékařů, starší muž okolo šedesátky, však poznal, že se jedná o neštovice.“

Místností to zašumělo.

„Právě tak,“ připustil předseda. „Byl vyhlášen stav nejvyšší pohotovosti.“

„Když se na místo dostavili lidé z Atlantského Střediska pro kontrolu chorob CDC a Niklassonův tým ze Švédska, zjistili, že se ve skutečnosti nejedná o onemocnění neštovicemi, ale o obrannou reakci na očkování proti této chorobě. Ten člověk vlastně onemocněl disseminovanou vakcínou. Byl jedním z mála politováníhodných případů, kdy člověk nesnáší vakcinační virus nevzpomínám si přesně na čísla výskytu.“

„Jeden ze sta tisíc,“ doplnil ho muž, který seděl v pravé polovině kruhu kolem stolu a měl silný švédský přízvuk.

„Děkuji vám, Svene,“ pravil předseda. „Když se zjistilo, že se nejedná o případ neštovic, všem se pochopitelně ulevilo. Tři nebo čtyřdenní noční můra skončila. Iráčan bohužel zemřel, aniž mohl jakkoli objasnit, co se přesně stalo. Členové hlídky, kteří se přirozeně obávali o své vlastní bezpečí, byli propuštěni z karantény a mohli se vrátit do služby. Ale stejně to bylo pro všechny zúčastněné obdobím neobyčejného napětí.“

Ozvalo se souhlasné mumlání. Předseda pokračoval:

„Usoudil jsem, že vzhledem k pověstem o epidemii neštovic, které se už začaly šířit v určitých profesionálních kruzích, tady i v budově OSN, bude nejlépe, když vydáme jasné prohlášení. Požádal jsem také doktora Jacquese Langa z komise pro neštovice při Světové zdravotnické organizaci, aby nám přišel podat zprávu, jak dnes vypadá stav této choroby v celosvětovém měřítku.“

Zvedl se vysoký muž s ohnutými zády a tmavými rozčuchanými vlasy, které si neustále odhrnoval čela. Srovnal si před sebou na stole papíry s poznámkami, napil se trochu vody a začal.

„Kolegové, jak jistě všichni víte, od roku 1977, kdy na tuto chorobu zemřel poslední člověk v Somálsku, nebyl na celé planetě zaznamenán ani jediný případ přirozeně vzniklých neštovic. Asi o dva roky později Světová zdravotnická organizace vyhlásila, že choroba byla ze světa definitivně vyhlazena. Pravda, po onom somálském pacientovi se vyskytl ještě jeden smrtelný případ, ale tehdy šlo o jakéhosi džina unklého z láhve spíš bych měl říct ze zkumavky při nehodě v laboratoři v anglickém Birminghamu.“

Mám za to, že jsme se z této tragédie o něčem poučili. Stala se tragickou ukázkou toho, jak se virus dokáže vymknout z rukou. Od těch dob je přechovávání živého viru pod přísným dohledem. V současné době ho mají jen na dvou místech na světě, a to ve Středisku pro kontrolu chorob v Atlantě v americké Georgii a v Ruském státním výzkumném centru pro virologii a biotechnologii v Kolcově v Novosibiřské oblasti Ruské federace. Bezpečnostní opatření jsou v obou těchto institucích na nejvyšší úrovni a zařízení, která virus izolují, vyhovují nejvyšším možným bezpečnostním nárokům.“

„I to v Rusku?“ ozval se trochu žlučovitý hlas s americkým přízvukem.

„Chápu váš skepticismus,“ řekl Lang. „Ruská infrastruktura má v dnešní době k dokonalosti daleko, ale kolcovskému institutu se nedá nic vytknout.“

„Tak když je virus bezpečně uložený pouze na dvou místech na světě, jak to, že byl ten irácký voják proti té chorobě vůbec očkovan?“ zeptala se jedna z přítomných žen, zřejmě Němka, která vypadala, že už jí táhne na padesátku. Tlumený šum v sále svědčil o tom, že položila přesně tu otázku, jaká vytanula na mysli i mnoha dalším.

Lang se zašklebil: „Frau doktor Lehmannová vznesla pochopitelně nesmírně zajímavou otázku. Řeknu rovnou, že odpověď neznáme. Třeba stále ještě dodržují určitou rutinní proceduru, kterou si nikdo nevzpomněl změnit. Takové věci se ve vojenském prostředí, kde není radno se moc vyptávat, dějí běžně. Z rutiny se stává tradice. Je tu ale další záhada, irácká strana totiž zatím vůbec nepřiznala, že jim nějaký člověk utekl, a jak jsem vyrozuměl, ani že v souvislosti s jeho útekem zahynuli při pohraničním incidentu další tři vojáci.“

„Co se tam vlastně stalo?“ zeptala se Lehmannová.

„Jak jsem slyšel, jeho vlastní lidi se toho nemocného vojáka snažili zabít a do toho zasáhla naše pohraniční hlídka. Více podrobností neznám,“ utrousil předseda.

„Proč by chtěli zabít nemocného člověka, který měl jen negativní reakci na rutinní očkování?“ nešlo Lehmannové do hlavy.

„Možná nepoznali, že je to jen tohle,“ řekl předseda. „Třeba viděli, jak umírá na nějakou ohavnou nemoc, vyděsili se, že by to mohli dostat také, a tak jednali na vlastní pěst.“

„Tak by se to dalo vysvětlit, kdyby se k tomu rozhodli jenom tamější pohraničníci,“ namítl Lang. „Ale jestli přišlo rozhodnutí odněkud shora, tak se možná Irák snaží utajit, že ten člověk vůbec očkovaný byl.“

„V tom případě bychom měli uvažovat i o možnosti, že mají ten virus v rukou a chtějí ho použít jako zbraň,“ ozval se americký hlas.

Na to Němka Lehmannová souhlasně přikyvovala.

„To je trochu přehnaný úsudek, Hanku,“ ohradil se předseda.

„Já hlavně nevím, jak by se mohli k viru dostat,“ dodal Lang. „Ani v jednom z obou zařízení, kde se uchovává, k narušení bezpečnosti nedošlo a ve volné přírodě virus žádný živočišný zdroj nemá. Je to výhradně lidská choroba proto se nám ji taky podařilo vymýtit tak dokonale. Jednak z tohoto důvodu a pak díky tomu, že byla dispozici takto účinná vakcína. Myslím, že si děláme zbytečné starosti.“

„Jen tak pro zajímavost,“ nadhodil jakýsi Asijec. „Jak by se takové neštovice uplatnily jako biologická zbraň?“

„To opravdu není moje parketa,“ odpověděl Lang. „Já osobně bych se na to ale bál i pomyslet. Virus neštovic patří k největším zabijákům, jaké svět kdy poznal. Existuje přes dva tisíce let. Než ho očkování vyhladilo, stačil zahubit jednoho egyptského faraóna, několik korunovaných hlav v Evropě a nespočetné miliony obyčejných lidí.“

„Je horší než antrax?“

„Smrtelný je asi tak stejně, ale dá se praktičtěji využít. Antrax je sice mimořádně účinný smrtící prostředek, ale těžko byste proti němu uchránil svou vlastní armádu, a potom, jakmile ho jednou použijete, je skoro nemožné se ho zbavit. Utkvívá v zemi po celá desetiletí. Co se týče neštovic, před těmi můžete své vlastní lidi chránit značně účinnou vakcínou, která nemá prakticky žádné vedlejší účinky, vyhubíte jimi nepřátele, a až virus nebude mít lidské hostitele, rychle zase vymře. Povinné očkování veřejnosti použití neštovic jako zbraně vlastně vyloučilo.“

„Jenže s očkováním se už přestalo,“ poznamenala Němka a uvrhla sál v dlouhé mlčení.

„Jistě, přestalo,“ ozval se Američan. „V Americe jsme s tím skončili už v roce 1971.“

„V Británii taky zhruba tou dobou,“ dodal anglický hlas.

„Takže vyrostly už dvě generace bez ochrany proti tomu viru,“ konstatoval předseda.

„Ale vždyť taky není proti čemu se chránit, ten virus neexistuje,“ namítl Lang. „Podle všeho, co víme, neštovice vymizely.“

V sále se opět rozhostilo ticho. Nikdo Langovi neodporoval, ale taky mu nikdo nepřikyvoval. Lidé byli znepokojeni.

„Ta proklatá věc se měla zlikvidovat úplně, tehdy v roce 95, když k tomu byla poslední příležitost,“ ozval se hlas s britským přízvukem.

„No, tohle jsme už propásli,“ konstatoval předseda. „Teď si budete muset počkat až do nejbližšího plánovaného termínu likvidace. Pokud nedojde k nějakému dalšímu zdržení, tak budou veškeré zbývající rezervy neštovicového viru naprosto zničeny v červnu 1999.“

„A co mezitím dělají všichni ti vědci, kteří se v roce 1995 postavili proti jejich zničení, když, jak říkáte, se živý virus uchovává pouze na dvou místech na světě?“

„Ujišťuji vás,“ pravil Lang, „že veškerý výzkum, ve kterém se s neštovicemi pracuje, podléhá přísné kontrole. Sekvence DNA u toho viru jsou přesně zjištěny, takže celkový kód jeho existence známe dopodrobna. Jakmile jsme k tomuto poznání dospěli, bylo jeho DNA možné rozřezat na striktně vymezené lineární fragmenty. Výzkumné laboratoře mají povolen přístup pouze k jednotlivým fragmentům DNA viru, nikdy však k celému organismu, a nikdy k většímu počtu než ke dvaceti procentům fragmentované DNA v každém jednotlivém případě.“

„K čemu je takový kousek viru dobrý?“ ozval se další anglický hlas.

Lang se ironicky ušklíbl: „Když jsme se pustili do sekvencování viru, čekali jsme, že to bude běžná rutina. Mysleli jsme, že se jeho geny, jak tomu bývá u všech virů, budou týkat stavby organismu a jeho množení. Jenže takových genů byla jen polovina. Ta druhá, jak se ukázalo, jsou geny lidské.“

Ač kolem stolu seděla řada vědecky fundovaných lidí, mnozí z nich překvapeně zvedli obočí.

„Jsou to geny související s lidským imunitním systémem,“ pokračoval Lang. „Zkrátka a dobře, virus neštovic toho o lidském imunitním systému ví víc než lékařská věda. A to byl ten pravý

důvod, proč se jeho celkové zničení pozdrželo. Může nás totiž hodně naučit.“

„Z představy, že si všechny ty rozkouskované viry běhají po světě, mi běhá mráz po zádech.“

Lang pokrčil rameny: „Ono to není tak, že by si jen tak někdo mohl sednout a sestavit z těch fragmentů živý virus. Na to by musel přijít prvotřídní molekulární biolog, někdo, kdo důkladně prostudoval celý jeho genom, a ještě by musel mít z pekla štěstí. Jak vyplývá z toho, co jsem říkal, kdyby se ukázalo, že někdo byt' jen uvažuje, že by se o cosi takového pokusil, ihned bychom zasáhli a zarazili to. A byla by s největší pravděpodobností vznesena obvinění z trestného činu.“

„A právem,“ řekl předseda. „Jenže zatím si nemůžeme dovolit zůstat nečinní.“

Odmlčel se a ostatní tiše čekali, jak bude pokračovat.

„Smrt toho očkovaného muže není samozřejmě nic potěšujícího, přesto se však nedomnívám, že bychom měli navrhnout, aby se očkování v širokém rozsahu obnovilo. Každý očkovací program má svá rizika a ta bychom museli lidem, kteří by vedlejšími účinky mohli být postiženi, zdůvodnit.“

„Možná by bylo vhodné očkování znovu zavést aspoň v omezeném rozsahu,“ navrhl někdo. „Jen tak pro jistotu.“

„Možnost by to byla, ale myslím, že takové rozhodnutí budeme muset přenechat jednotlivým vládám.“

Každý myslel především na Izrael.

„Ale ještě než to uděláme nebo doporučíme něco jiného, navrhuji, abychom se přímo zeptali Iráčanů, proč byl jejich člověk proti neštovicím očkován, a posoudili jejich reakci.“

Návrh získal všeobecný souhlas.

„Takže dohodnuto,“ oznámil předseda. „Zařídím, aby takový dotaz zformulovala společná komise Světové zdravotnické organizace a Spojených národů. Až obdržím odpověď, sejdem se znovu. Mezitím by snad doktor Lang a jeho kolegové mohli laskavě znovu prověřit instituce, které uchovávají živý virus, a také zjistit, v jakém stavu je dohled nad fragmenty.“

Lang přikývl: „Jistě, pane.“

Osm dní nato Na tomtéž místě

„Obdrželi jsme odpověď z Bagdádu, dámy a pánové,“ oznámil předseda. „Říkají, že u několika svých vojenských útvarů omylem užili při běžném očkování namísto vakcíny proti hepatitidě starou dávku vakcíny proti neštovicím. Obě dávky lyofilizované vakcíny byly očividně natolik podobné, že si je jeden z mladých lékařů, který očkování prováděl, spletl. Omlouvají se za pohraniční incident i za případné znepokojení, které vyvolal.“

„Oni se omlouvají?“

„To je mi podezřelé.“

Předseda odložil brýle a čekal, až skončí komentáře. Pak řekl: „Není tak úplně vyloučeno, že mluví pravdu. Na rozdíl od mnoha jiných očkovacích látek se vakcína neštovic dá skladovat dlouhou dobu. K takové záměně dojít mohlo.“

„Otázka je, jestli k ní opravdu došlo.“

„Myslím, že musíme být velice opatrní,“ varovala Němka. „Doktore Langu, máte pro nás něco vy?“ zeptal se předseda. „Spojili jsme se jak s CDC, tak s ruským institutem. Ani jeden z nich nehlásí pokus o narušení bezpečnostních opatření a zásoby viru jsou plně pod dohledem.“

„Dobrá, a co pohyb těch fragmentů?“

Lang se trochu rozpačitě zavrtěl. „To už bylo maličko obtížnější,“ přiznal. „Virové fragmenty pro výzkumné účely si vyžádala řada laboratoří z celého světa. Intenzivně se pracuje na výzkumu AIDS. Je v tom pořádná konkurence.“

„Ona je taky ve hře pěkná hromada prachů,“ ozvala se cynická poznámka jednoho z přítomných.

„Ten monitorovací systém, který má zajistit, aby žádná laboratoř nedostala víc než dvacet procent kompletního viru, funguje, nebo ne?“ naléhal předseda.

„Ano,“ odpověděl Lang, ale moc jistě to neznělo.

„Tak dovolte, abych se vás zeptal jinak,“ řekl předseda. „Je vůbec představitelné, že by došlo k pokusu rekonstruovat z oněch fragmentů živý virus?“

„Já si opravdu myslím, že ne.“

„Ale absolutně jistý si nejste?“

„Absolutně jistý si nemůžete být nikdy. Pokud si někdo skutečně umane něco udělat a opravdu za tím jde, potom kdo ví?“

Předseda však nehodlal nechat Langa vyváznout jen tak. Vypytał se dál: „Řekněme, že nějaký vědec požádá o pár fragmentů určitou instituci a pak se obrátí na některou jinou. Je možné vyžádat si takto další fragmenty, aniž vy byste o tom věděli?“

„Naše záznamy se týkají ústavů,“ připustil Lang. „Nezahrnují jednotlivé osoby.“

„Takže například výzkumnému oddělení nemocnice by mohly být přiděleny tři fragmenty, ale ono jich má ve skutečnosti třeba šest, protože si některý z pracovníků přinesl další tři ze svého předešlého pracoviště?“

„To by se mohlo stát.“

Langovy odpovědi vyvolaly značné rozpaky. Předseda musel zvednout ruku a požádat o ticho.

„Dámy, pánové, prosím. Rád bych, abychom to, co jsme se dověděli, posuzovali střídavě. Úmyslně jsem se snažil vykreslit ty nejhorší možné scénáře. Takže se uklidněme a posuzujme fakta, jaká skutečně jsou.“ Sál se ztišil a uklidnil. „Myslím, že si můžeme být přiměřeně jisti, že zásoby živého viru jsou i nadále nedotčeny a že nedošlo k žádnému kriminálnímu pokusu je získat.“ Přítomní souhlasně pokývali hlavami. „Situace, pokud jde o fragmenty viru, však příčinou k obavám být může, anebo nemusí. V tomto ohledu potřebujeme důkladnější ujištění.“

„Navrhuju, abychom prozatím doporučili cirkulaci fragmentů zcela zakázat,“ prohlásila Němka Lehmannová. Její názor získal u ostatních značnou podporu, ale předseda jím zřejmě příliš nadšen nebyl.

„Mám proti tomuto postupu dvě výhrady,“ řekl. „Jednak bychom tím nepochybně narušili programy výzkumu AIDS na celém světě. Do jaké míry, těžko odhadnout vezmeme-li v úvahu pomalé tempo pokroku na tomto poli, tak snad jen zanedbatelně, určitě bychom však způsobili nepříjemnosti a mezi vědeckou obcí vyvolali i jistou zášť. Jak pro Světovou zdravotnickou organizaci, tak pro Spojené národy má důvěra a dobrá vůle velkou důležitost. Já bych velice nerad učinil něco, co by takovou důvěru poškodilo.“

„Pane předsedo, existuje ovšem i názor, že pokud se budeme příliš starat o to, jak v čích očích vypadáme, sváže nám to ruce. Rád

bych shromáždění upozornil na poslední zprávu, kterou vydali inspektoři Spojených národů v Iráku, než museli přerušit práci. Zjistili, že se ve Wádí Ras nachází jakási továrna, které se, jak se domnívají, využívá k výrobě biologických zbraní. Iráčané s úspěchem tvrdili, že se tam vyrábějí vakcíny. Ale ve světle toho, co jsme si právě vyslechli, nás takové tvrzení myslím příliš neuklidní.“

Spory a debaty se táhly dál, dokud předseda neprohlásil: „Kolegové, budeme o tom hlasovat.“

Kolem stolu se rozdaly hlasovací lístky, přítomní je za naprostého ticha vyplnili a vrátili předsedovi, který je před sebe vršil do dvou hromádek. Bylo očividné, že rozhodnutí padne jen o vlas. Když položil na příslušnou hromádku poslední lístek, zvedl se a oznámil: „Většinou dvou hlasů jsme se rozhodli doporučit, aby byla okamžitě zastavena manipulace s fragmenty virů neštovic.“ Někteří pokrčili rameny, jiní se usmáli.

„Doktore Langu? Chcete k tomu něco dodat?“

„Možná bych měl ještě poznamenat, že jednotlivé země už byly vyzvány, aby překontrolovaly fragmenty, které mají v držení jejich vědecké instituce.“

„Výborně, to by nám mohlo pomoci,“ řekl předseda. „Ale hlavně musíme doufat, že tohle všechno není ve skutečnosti vůbec nutné, že naše obavy nemají opodstatnění a naše podezření nejsou nic než pouhá paranoia.“ Tímto výrokem vhodně zakončil zasedání.

Ministerstvo vnitra

Londýn

Říjen 1997

Když Adam Dewar dorazil na ministerstvo vnitra, chyběly do začátku dohodnuté schůzky pouhé dvě minuty. Domníval se, že vyšel ze svého bytu na nábreží s dostatečným předstihem, ale podcenil obrovské davy turistů, kteří na sklonku sezóny zaplavili hlavní město. Když obeplouval poslední skupinu, byl už vyloženě bez sebe.

„Videokamery! V Londýně se před nima neschová ani psí hovno,“ stěžoval si šéfově sekretářce Jean Robertsově, když téměř bez dechu vstoupil do kanceláře.

„Turistika prospívá ekonomice, doktore Deware,“ namítla s úsměvem. „Ráda vidím, že jste ve formě. Můžete rovnou dovnitř.“

Dewar pracoval pro inspektorát Sci Med, vládní útvar zřízený k předběžnému vyšetřování možných nepravostí ve špičkových oblastech vědy a medicíny, v oblastech, na něž se policii nedostává kvalifikace nebo na které je úplně krátká. V personálu byla zastoupena řada lékařsky nebo vědecky kvalifikovaných lidí, jejichž úkolem bylo provádět diskrétní, někdy i utajená vyšetřování na zhusta nezřetelném pomezí, jež odděluje pouhou neschopnost od vyslovené kriminality. Vysoce kvalifikovaní odborníci většinou nesnášeli, aby jim někdo nahlížel do karet, pokládali to za neoprávněné zasahování, takže aspoň do chvíle, než byla zjištěna nějaká fakta, byla vrcholně důležitá diskrétnost.

Adam Dewar byl lékař a specializoval se na vyšetřování týkající se medicíny. Byl si dobře vědom, že neexistuje citlivější a konzervativnější spolek než lékařský stav. Semknutí řad tu bylo téměř automatickou reakcí na jakékoliv vyptávání zvnějšku. I medicína konce dvacátého století stále ještě ctěla přísně utajovanou mystiku starých šamanů. Čím méně toho pacient ví, tím lépe.

Uplynulé čtyři týdny byl Dewar na dovolené. Tak to v jeho práci běžně chodilo. Vyšetřování bylo často velice náročné, vyžádalo si dlouhé hodiny práce a značný nápor stresu. Čas od času bývalo i nebezpečné, a dokonce při něm mohlo jít i o život. Když se však uzavřelo, následovala velkorysá dovolená. Dewar strávil své volno na jihu Francie, v malé vesničce, kterou znal už od dětství, užíval si vína, dobrého jídla a provensálského slunce. Poslední týden se však připravoval na návrat do služby opravdu tvrdým fyzickým cvičením. Každý den uplaval v moři kolem San Raphaela své tři míle a za večerního chladu běhal úctyhodné vzdálenosti po pěšinách mezi vinohrady, táhnoucími se od vesnice k vesnici. Zase se cítil docela fit, i když jeho poslední úkol ho ve fyzickém smyslu ani tak příliš nevyčerpal.

Poslali ho, aby vypátral, co vězí za úmrtností pacientů jednoho chirurga v Lincolnshiru, nápadně vysokou ve srovnání se statistikami podobných operací v jiných oblastech země. Případ však ve skutečnosti žádné kriminální pozadí neměl. Dotyčný lékař prostě zestárl a neuvědomoval si, že na práci už nestačí. Jeho nezdolnost a sebevědomí tak časté vlastnosti u chirurgů bránily kolegům do té situace jakkoliv zasáhnout. Jedna věc je vědět, v čem je zakopaný pes, a druhá něco s tím udělat. Ten člověk měl také určitý vliv ve

vysokých lékařských kruzích, což jsou kruhy, které člověku můžou dopomoci ke kariéře, anebo mu ji zničit. A tak situace narůstala, aniž se co řešilo, až do chvíle, kdy počítač Sci Med upozornil na statistický výkyv.

Dewar moci ani vlivu toho člověka nepodléhal, a kromě toho byl i on sám dostatečně silnou osobností. Podle statutu inspektorátu Sci Med měl pravomoc situaci vyřešit a taky to udělal. Chirurg byl poslán do penze. Dewarovi se naštěstí díky schopnosti uplatnit zdravý rozum podařilo dospět ke konečnému řešení bez skandálu a hořkosti. Dewar zaklepal na dveře a okamžitě byl vyzván, aby vstoupil. Od stolu se zvedl vysoký stříbrovlasý muž a podával mu ruku. Byl to John Macmillan, Dewarův šéf a ředitel inspektorátu Sci Med. „Rád vás zase vidím, Deware. Jak se cítíte po dovolené?“

„Děkuji, pane. Dobře.“

„Dobrá. Co víte o neštovicích?“

Dewar pokrčil rameny. „Obávám se, že nic moc. Svěho času to byla strašlivá choroba a teď už je řadu let vyhubena. Jak si vzpomínám, byl to velký triumf Světové zdravotnické organizace. Když jsem studoval medicínu, uváděli nám to jako příklad úspěchu očkovacích programů. Což je vlastně dost poetické, když si uvědomíme, že první vakcinaci provedl Edward Jenner už někdy v osmnáctém století. Stačila sotva dvě století, aby se vyhladilo ze světa něco, co existovalo stejně dlouho jako samo lidstvo.“

„Vyhladilo je možná trochu silné slovo,“ poznamenal Macmillan.

„Chcete snad říct, že neštovice propukly nanovo?“ užasl Dewar. „To se zrovna přesně říct nedá, ale mám tu něco, co právě došlo z jedné spojené komise Světové zdravotnické organizace a OSN. Žádají nás o pomoc.“

Macmillan mu podal dokumentaci. Deware si ji zběžně prohlédl a usoudil, že na to, aby se s ní hlouběji seznámil, bude potřebovat víc času.

„Až budete připraven, rád bych, abyste se toho ujal,“ řekl Macmillan.

**Ústav molekulární biologie
Edinburgh, Skotsko
Říjen 1997**

Dveře laboratoře 512 se otevřely a dovnitř vplul vysoký, distingovaný muž. Přešel místnost, aniž lidem, kteří tam pracovali, věnoval jediný pohled, a otevřel dveře do pracovny na protější straně. Když zjistil, že tam nikdo není, otočil se a jakoby všem a zároveň nikomu oznámil: „Doktor Malloy není.“

„Bystrá hlavička,“ pošeptal jeden z přítomných mužů mladšímu kolegovi, který pracoval vedle něj.

„Říkal jste něco, pane Fergusone?“ zeptal se vysoký muž.

„Ne, profesore Huttone, jenom jsem vyjadřoval souhlas s vaším zjištěním,“ odpověděl autor poznámky. Oba muži si chvíli hleděli do očí, ten vysoký se stěží skrývaným znechucením, ten starší s domněle neproniknutelnou němou drzostí, posvěcenou starobylostí tradicí.

„Dá se očekávat, že dnes ještě přijde?“

„Neříkal, že tu dnes nebude,“ odpověděl snaživě vypadající mladík v černém tričku s logem populární hudební skupiny. Laboratorní bílý plášť měl splihle rozepnutý.

„Mám dojem, že ho včera dost otrávil ty výsledky pokusu s vakcínou,“ dodala rusovlasá dívka, které mohlo být něco málo přes dvacet. „Po všech těch událostech okolo smrti Aliho bylo tohle poslední polínko.“

„Všichni se při výzkumu musíme smířit s občasným neúspěchem. To už k naší práci patří,“ prohlásil vysoký muž. Rozhlédl se po laboratorních stolech a utrousil: „Panebože, nevidíte, jak to tady vypadá? Vy byste si, lidi, měli vzít aspoň trochu příklad z doktora Pearsona vedle vás. Jeho personál udržuje laboratoř ve vzorném pořádku. Tam na žádné halabala se povalující krámy nenarazíte.“

„Jenže ani na žádnéj nápad,“ zamumlal Ferguson.

Vysokému muži se zachvělo chřípí aristokratickým hněvem, zhluboka se nadechl, ale ponechal onu prostořekou poznámku bez odpovědi.

„Až doktor Malloy přijde, vyříd'te mu, že bych s ním potřeboval mluvit.“

Sotva se za ním zavřely dveře, řekl Fergusonovi mladík v tričku: „S těmahle řečma si s ním nebezpečně zahráváš.“

„Je to panák, samá fasáda a uvnitř nic,“ zněla Fergusonova odpověď.

„Peter má pravdu, Georgi,“ domlouvala mu dívka, Sandra Macandrewová. „Moc ho provokuješ. Jemu tahle laborka fakt nejde pod nos.“

„Ten mi toho už o moc víc udělat nemůže,“ poznamenal starší muž. „Jestli Steve nedostane nové grant, jsem do Vánoc tak jako tak s holou prdelí na ulici. Herr Direktor mě už označkoval za vhodného kandidáta na předčasnou penzi.“

„Steve ten grant určitě dostane,“ mínila Sandra.

„Vážně? Nedělej si iluze. Ty včerejší výsledky na to moc nevypadají.“

To nemohl nikdo popřít.

„Stejně ale nemá cenu Huttona tak provokovat,“ trvala na svém. „Ještě by ti mohl zavařit s výškou penze.“

„To určitě. Ale když ono je to moje jediný potěšení,“ zašklebil se starší muž.

„On je to fakt děsně nabubřelej pták,“ připustil Peter Moore, postgraduální student v černém tričku.

„Takovýma se to na univerzitě jen hemží,“ dodala Macandrewová, která tu také prodělávala doktorandský kurs. „S tím už se musíme smířit.“

„A to Britové umí výborně,“ poznamenal Pierre Le Grice, zahraniční stážista z Pasteurova ústavu v Paříži. „Tady se to dá dotáhnout daleko, když držíš lajnu a nosíš tu správnou kravatu.“

„Možná je to proto, že univerzita dává šanci každému,“ podotkl Ferguson, který v oddělení pracoval jako starší laborant. „Že je někdo jen nafouklej balon bez mozku, není nic, co by bylo na závadu.“

Dveře se otevřely a vešel muž v tmavých brýlích a v černém obleku. „Kristepane, mám pocit, že mi v hlavě břinká dechovka,“ zasténal místo pozdravu.

„Sháněl vás tu Herr Direktor“ hlásil mu Ferguson. „Netvářil se moc spokojeně, ale nám se přesto podařilo, aby odcházel ještě nespokojenější.“

„Snad jste se do něj zase nenavážel?“ zeptal se příchozí s podrážděným, leč odevzdaným výrazem.

„Proslovil nám přednášku o úklidu laboratoře, říkal, že si máme vzít příklad z Pearsonovy laboranky odvedle.“

„To zas bude den,“ odfrkl si Steven Malloy, vedoucí skupiny. „Ale něco na tom je. Co kdybyste, hoši, aspoň trošku pouklízeli?“

„No dobrá, než se od toho chlapa vrátíte, tak to zkusíme.“

„Ale nejdřív musím dostat kafe.“

„A možná aspirin, ne?“ zeptala se Sandra Macandrewová.

„Vy jste anděl,“ řekl Malloy a čekal, až pro něj dívka vydoluje z kabelky pár aspirinů.

„Fajn, ale než půjdu za Huttonem, hupsnu si dolů k automatu a hodím do sebe aspoň hlt kofeinu.“

„Vraťte se nám, ať se štítem, nebo na štítě,“ usmál se Peter Moore.

„A ať říká co chce, snažte se nedat mu přes hubu. My s Peterem bychom se rádi dočkali doktorátu,“ připomněla Sandra.

„Potom si ho už můžete dorazit definitivně,“ doplnil ji Peter.

Steven Malloy seběhl o patro níž a prošel chodbou ke klubovně personálu. Teď mezi ranní kávou a obědem tam bylo prázdkno. V zásobní konvici zbylo ještě trochu kávy, ale když na ni sáhl, byla studená. Vhodil tedy pár mincí do automatu a navolil si černou, obzvláště silnou.

Uchopil plastový kelímek oběma rukama, odnesl si jej k oknu a postavil na parapet. Mezitím si z fólie vyloupal na dlaň aspiriny a hodil si je do úst. Spláchl je kávou a trhl sebou, jak si málem spálil krk. Ještě dva doušky, pak zahodil kelímek do koše a vydal se do ředitelovy kanceláře.

Když vstoupil, ředitelova sekretářka Hyacinth Chisolmová, jako vždy bez poskvrnky ve svém lila kostýmkovém kompletu a navoněná drahým parfémem, ho podrobila důkladné prohlídce od hlavy k patě. Naskýtal se jí pohled na muže průměrného vzrůstu, odhadem pětaticátníka, navlečeného do černého roláku a černých manšestráků. Brýle mu seděly trochu nakřivo, protože měl jedno ucho maličko výš než druhé a křivý nos. Na hlavě se mu ježila hustá kštice černých kudrnatých vlasů, která se vzpírala jeho věku. Napadlo ji, že vypadá jako obrácený mop.

„Dobré jitro, doktore Malloyi,“ řekla a významně se podívala na hodinky, jestli je stále ještě ráno.

„Dobré jitro, Hyacintho. Chce mě prý vidět.“

„Podívám se, jestli je pan profesor volný.“

Hyacinth stiskla knoflík interkomu a ohlásila s přehnanou formálností: „Je tu doktor Malloy, pane profesore.“

Následovala pauza, během níž Hyacinth bez hnutí naslouchala se sluchátkem jakoby přimraženým k uchu. Vypadala, jako by očekávala odhalení jakési omračující pravdy. Když se ono zvěstování nakonec vyjevilo, znělo: „Požádejte ho laskavě, ať jde dál.“

„Á, Steven, říkal jsem si, že je na čase, abychom si pohovořili. Už jsem vás hledal před chvílí. Ještě jste u sebe nebyl.“

„Včera večer jsem do sebe musel nalít spoustu chlastu, když jsem zjistil, jak dopadly ty pokusné výsledky. Tak jsem si po ránu trochu poležel.“

Profesor Paul Hutton, ředitel Ústavu molekulární biologie, sebou při Malloyově vysvětlení trochu škubl. „Muselo to být pro vás i váš tým trpké rozčarování.“

„Makali jsme na tom projektu posledních osmnáct měsíců sto hodin týdně a byli jsme přesvědčení, že tentokrát už to máme v kapse. Měla to být první opravdu účinná vakcína proti AIDS, a pak přijdou výsledky z pokusů na zvířatech a najednou to jde všechno do háje. Vůbec žádnéj protektivní vliv. Absolutní nula. Všechno to bylo k ničemu a já nemám tušení proč.“

„Možná že kdybyste se byl v té přípravné fázi víc radil s kolegy, víc ty nesnáze provětrával, spolupracoval s ostatními, třeba by to dopadlo jinak. Když se mají řešit problémy, jsou schůze skupiny, semináře a takové věci velice prospěšné.“

„No jistě. V takovém případě by nám to sežralo místo osmnácti měsíců šestatřicet, než bychom se k té nule dostali,“ poznamenal Malloy.

„Součinnost je podstatnou součástí vědeckého života,“ vyštěkl Hutton.

„Jsou lidi, co se pořád jenom součiněj, a prdlajs dělají,“ řekl Malloy. „Celý dni neprovozují nic jinýho než ‚součinnost‘.“

Hutton se přestával ovládat. Naklonil se dopředu. „Musím vám říct, doktore, že postojte, které vy a vaše výzkumná skupina v této instituci zaujímáte, už mě začínají opravdu unavovat. Vy naprosto

nerespektujete pravidla a směrnice. Soustavně zanedbáváte písemné zprávy; nepodáváte požadovaná hlášení. Prakticky vůbec nepořádáte semináře a ani si nevzpomínám, kdy jsem vás naposledy viděl na schůzích personálu.“

„Kdybych tohle všechno dělal, nezbyval by mi čas na výzkum.“

„Zdá se, že jiné skupiny to zvládnou, a ještě dokážou dělat výzkum. Třeba doktor Pearson.“

„Piplat se s prkotinama, tomu já neříkám výzkum.“

„Jeho práce má dobrý ohlas.“

„Jo, u těch, co to dělaj přesně stejně. Najdou si svou vyjetou stopu a jedou si v ní, kamaráděj se navzájem a mažou jeden druhému med kolem huby. Podej na mou žádost o grant příznivej posudek a já ti to oplatím. Hurá!“

„To je odporné! Nevím, proč já vůbec...“

„Já vám povím proč. Za loňskej rok tři publikace v Natuře a granty v hodnotě tří set tisíc liber, ze kterejch ústav schramstne čtyřicet procent na režijní náklady, dřív než vůbec stačíme začít. To je ten důvod, proč vůbec,“ zařval Malloy stejně rozzuřeně.

Hutton se podíval stranou, aby měl čas se zklidnit. Zdálo se, že se hryže do jazyka. Když se konečně zase obrátil k Malloyovi, promluvil už umírněně: „Steveně, já chápu, že toho na vás v poslední době bylo moc. Nejdřív ten šok okolo Aliho sebevraždy, a teď, když výsledky vašich pokusů s vakcínou naznačuj, že patrně bude méně účinná, než jsme doufali.“

„Řekněte rovnou k ničemu.“

„Tak nebo tak, musíme se někdy smířit s nezdarem. Poučit se z omylů. A zase se vzchopit.“

Malloy se musel usilovně držet, aby z rozhovoru neudělal muzikál a nezanotoval: „Všichni se pustíme radostně do díla.“ Radši se opanoval.

„Navrhuji, abychom na naši malou výměnu názorů zapomněli, nechali rozpory stranou a začali od začátku. Já jsem poslední, kdo by trval na tom, aby se zaměstnanci chovali jako roboti, ale určitá pravidla zachovávat musíme, abychom tu z toho neměli anarchii.“

„S tím souhlasím,“ řekl klidně Malloy.

„Dobrá. Snad byste se tedy mohl trochu zaměřit na nějaké ty resty v písemnostech, zvláště v hodnocení pracovníků. To už jsme měli mít dávno hotové.“

„Říkávalo se, že život je to, co vám uteče, zatímco si plánujete budoucnost. Ted' je to zřejmě to, co se odehraje, zatímco vyplňujeme formuláře.“

„Do jisté míry s vámi souhlasím, ovšem ústav trvá na tom, aby si s každým pracovníkem jeho nejbližší nadřízený nejméně jednou do roka pohovořil a aby se o tom učinil přesný zápis s uvedením data, dosažených výsledků, plánů do budoucnosti atd. To je moderní praxe.“

„Moderní ještě neznamená správná,“ zabručel Malloy. „Mimochodem, co se s tím hodnocením stane dál? Kam je posíláte?“

Hutton se zavrtěl na židli. „Vlastně nikam.“

„Vy je nikam neposíláte?“

„Zůstávají uložené tady u nás.“

„Vy si je zakládáte?“

„Ano, je to užitečné, mít přesné záznamy o vývoji každého z pracovníků.“

Malloy měl chuť zařvat: „Ale je to vůbec k něčemu?“ Neudělal to. V zájmu harmonie, byť jen předstírané, držel jazyk za zuby.

„Taky bych rád, kdybyste si mohl promluvit s tím vaším laborantem, s Fergusonem. Neúčastní se povinných bezpečnostních kursů o zacházení s infekčním materiálem.“

„George Ferguson pracuje s infekčním materiálem už třicet let,“ namítl Malloy. „Dělal v nechráněné laboratoři s tyfem a tuberou, když já jsem si ještě hrál s mašinkama.“

„To je vedlejší.“

Malloy se zas kousl do jazyka, ale Hutton si jeho výrazu všiml. „Pravidla platí pro všechny. Všichni techničtí pracovníci si musí osvojovat aktuální poznatky. Já upřímně řečeno ani dobře nechápu, proč jste ho vůbec přijal. Lidi z administrativy ho mají plné zuby.“

„Já jsem ho přijal, protože od té doby, co se zrušila nemocnice, s ním šouपालi od čerta k ďáblu, a já jsem dobrého laboranta potřeboval. Z mojí žádosti o grant mi trast místo technika vyškrtl, ale na ostatní věci peníze dal. To bylo, jako kdyby mi přidělili auto, co má jenom tři kola.“

„Jistě k tomu měli své důvody.“

„Jenomže ty znají jenom oni sami. A kromě toho, George má velké zkušenosti. Možná že nejedná s lidmi zrovna diplomaticky, ale já diplomata nepotřebuju. Já potřebuju někoho, kdo to umí s viry.“

„No, na přednostech pana Fergusona se zřejmě nedohodneme,“ připustil Hutton. „Ale hlavní, o čem jsem s vámi chtěl dneska mluvit, je používání fragmentů viru neštovic. Mám za to, že vy s nimi přece pracujete.“

„Jistě, snažili jsme se pochopit určité triky, které ten virus používá, aby prošel lidským imunitním systémem. Je to opravdu fascinující potvora.“

„Nuže, obdržel jsem oficiální informaci, že až do odvolání vstupuje v platnost úplný zákaz dodávek a pohybu těchto fragmentů.“

„Cože?“ zvolal Malloy. „Ale já jsem chtěl zrovna podat žádost o fragmenty s úsekem DNA těsně nad oblastí, na které jsme pracovali. Máme podezření, že zrovna tu kontrolní oblast, kterou hledáme, nám při fragmentaci odřízli.“

Hutton pokrčil rameny: „Je mi líto, ale jedná se o společné doporučení Světové zdravotnické organizace a OSN, které vláda s okamžitou účinností přijala.“

„Doprčic, ale proč?“

„Vysvětlení nepodali, jen nás dále žádají, abychom prověřili a nahlásili všechny fragmenty, které máme. Vypadá to, že někdo prováděl něco, co neměl.“

„Myslíte spojování fragmentů? Zkoušet ve větším měřítku něco takovýho, na to by musela přijít nějaká skopová hlava, kterou svrbí krk. I když.“

„Copak?“

„Já bych do jisté míry dokázal chápat lidi, co by se snažili zkompletovat virus, na kterém potřebují dělat. Ty naše potíže plynuly většinou z toho, že jsme se museli spokojit s fragmenty, a ne s kompletním genomem. Ze začátku nás přesvědčovali, že to s nima půjde stejně dobře, ale není to tak. Když se DNA dělí na fragmenty, dojde při tom k přerušení spousty důležitých genů. Takže když chce někdo přijít na to, jak celá ta věc funguje, může ho to svádět, aby se snažil trochu to poskládat dohromady. Možná že je to pitomý a nepřipustný, ale dá se to pochopit.“

„Ono se to ale nemusí dělat jen z vědecké zvědavosti,“ poznamenal Hutton.

Malloy na něj tázavě pohlédl, ale pak mu došlo, co tím Hutton mini. „Páni, to snad nemyslíte vážně. Že by chtěl dát někdo dohromady živej virus neštovic? To by musel bejt uplnej blázen.“

Hutton souhlasně pokrčil rameny. „Ať je tomu jak chce, můžete mi připravit seznam fragmentů, které v současné době máte?“

„Ale jistě.“

„Taky mi přišel dopis od rodičů Aliho Hammadiho.“

Malloy se zachmuřil. „Ach jo,“ řekl tiše.

„Chtěli by v jeho jménu založit stipendijní fond pro studenty přírodních věd. Něco jako trvalá památka. Co o tom soudíte?“

„Já hlavně pořád nemůžu uvěřit, že je Ali po smrti. Vždyť to byl dobrej student, šlo mu to a dobře se s ním vycházelo. Každý ho měl rád. Pracovní výsledky měl mimořádně dobrý a pak se najednou během pár týdnů celý jeho chování úplně změní. Najednou z něj je morous a samotář, nechce se mu s nikým bavit a nakonec si vezme život. Já tomu prostě nerozumím.“

„Nezbývá než uznat, že v tom byla nějaká duševní porucha. Klinická deprese může zasáhnout kohokoliv a kdykoliv, a z příčin, které člověk navenek nepostřehne.“

„A chytří lidi jsou k ní náchylnější, no jo, tohle všechno já vím. V poslední době jsem si to opakoval pořád dokola, ale stejně mám pořád pocit, že za to nějak můžu já. Měl jsem si uvědomit, do jak vážnýho stavu se dostal. Já jsem si pořád myslel, že je to něco, co ze sebe setrese, když mu dáme dost času. Trable s nějakou holkou nebo tak něco.“

„Není to vaše vina. Postgraduální studenti jsou dospělí lidé. Nemůžeme je pořád opatrovat jako děti. Ale řekněte, co soudíte o tom studijním fondu?“

„Já s tím souhlasím. Myslím, že je to hezkej nápad.“

„Dobrá. Řeknu jim, že nás to potěšilo a že zařídíme administrativní náležitosti. Badatelské stipendium Aliho Hammadiho pro studenty molekulární biologie. Zní to dobře.“

Malloy se vrátil do své laboratoře a pověděl ostatním, co se dověděl, počínaje vládním nařízením týkajícím se fragmentů neštovic.

„Ale to je šílený,“ protestoval Le Grice. „Když nemůžeme prozkoumat tu horní oblast, nedokážeme zjistit, co jsme udělali špatně. To můžem celý výzkum zabalit.“

„Jo, někdy bejvá všechno posraným navrch a tenhle měsíc je přesně takovej,“ vzdychl unaveně a otráveně Malloy.

„Ale proč?“ naléhal Le Grice. „Proč to vlastně dělají?“

Malloy pokrčil rameny. „To Huttonovi neřekli, ale víš, jak jsou ti nahore opatrní, když jde o neštovice. Někde se muselo něco podělat.“

„Možná že někde ve Vnějším Mongolsku chytilo nějaký dítě ošklivý planý neštovice a na SZO se z toho hned podělali. Copak si tyhle lidi neuvědomujou, co dělaj, když najednou vyrukujou s takovým střeleným zákazem?“ rozčiloval se dál Le Grice.

„V tomhle případě jim zkrátka budeme muset dopřát právo na dohady a předpokládat, že třeba pro ten zákaz opravdu mají dobrý důvody,“ navrhl Malloy.

„Hele, když už ty potřebný fragmenty nemůžeme dostat z oficiálních zdrojů, co kdybych zvednul telefon a trochu se poptal? Možná že by něco měl Beatson v Glasgow nebo kluci v Manchesteru.“

Malloy zakroutil hlavou: „Zákaz se týká veškeré manipulace s fragmenty, nejenom z oficiálních zdrojů.“

„No jistě, ale kdyby se to nikdo nedověděl.“

Malloy po něm vrhl takový pohled, že se Le Grice dalších úvah vzdal.

„Já vím, že je to pro nás pro všechny otrava, ale v tomhle případě se musíme držet pravidel. Když ne pro nic jiného, tak proto, že v tomhle ústavu existují jistý kliky, kterejm by vůbec nebylo proti mysli, kdybychom se dostali do pořádnýho průšvihů, a vědomý překračování pravidel Světový zdravotnický organizace by takovej průšvih znamenalo.“

„Máte tušení, jak dlouho může ten zákaz platit?“ zeptala se Sandra Macandrewová.

„Ani v nejmenším.“

„Tohle by nám mohlo překazit doktoráty,“ podotkla Sandra a ohlédla se na Petera.

„K doktorátu nemusíte dosáhnout nějakýho úspěšnýho objevu. Musíte hlavně prokázat, že jste při výzkumu postupovali ověřitelnou vědeckou metodou. Dokázat, že jste si problém důkladně promysleli

a podle toho pak jednali. Práce, kterou jste odvedli s tou první vakcínou, bude pravděpodobně docela stačit.“

„Ale není to přece jen ono, že ne?“

„Není. Kdyby ta vakcína byla účinná, bylo by to samozřejmě příznivější,“ připustil Malloy.

Le Grice se nad tak zdrženlivým výrazem ušklíbl: „A co si teda zatím počneme?“

„Znovu si sekvenci DNA neštovic vytáhneme z databáze a budeme ji studovat. Uvidíme, jestli na to, co se děje v oblasti, která nás zajímá, nedokážem přijít, i když na ni nebudem pracovat přímo.“

„To ale nebudem dělat prvně,“ podotkl Le Grice.

„Já vím, že už jsme to dělali předtím,“ do Malloyova hlasu se vkrádal chladný tón, začínal ztrácet trpělivost. „Ale přesto to uděláme znova. Jasný?“

„Samo.“

„A, Georgi, musíme dát dohromady přehled všech fragmentů neštovic, který tu máme. Co kdybyste si to vzal na starost?“

„Provedu.“

„A ještě jedna věc. Aliho rodiče by rádi nějak uctili synovu památku. Uvažují o založení studentského stipendia.“

„To je od nich hezké,“ řekla Sandra. Ostatní se usmáli a přikývli, ale nevěděli, co na to říct.

„Aspoň že víme, že nám nic nevyčítají,“ pronesl tiše Malloy.

„Vždyť je taky na čase, abyste si přestal dělat výčitky. Vina je na nás na všech a zároveň na nikom. Asi se nikdy nedovíme, proč to udělal. Nikomu se nesvěřil, co se mu stalo, i když jsme se ho dost navypyťovali. Všichni jsme ho měli rádi. Všem nám na něm záleželo. Ale on k nám nedokázal být upřímný.“

„Dokonce ani po pár půllitrech,“ dodal Peter.

„Ali pil pivo?“ podiví se Malloy.

„George ho naučil na světlého McEvanse.“

„A musím říct, že byl docela učenlivej žák,“ podotkl Ferguson. „Dočista mu to zachutnalo. Ali byl chytřej kluk. Usoudil, že mu to snad Alláh nebude mít za zlé.“

„Jak často jste vy dva takhle chodili na pivo?“ vyptával se Malloy.

„Nedělejte z toho aféru,“ zasmál se Ferguson. „Ali nebyl žádný alkoholik a taky neměl žádnou depresi. Kvůli tomu si mašli nehodil. Občas jsme si dali pár piv takhle v pátek večer, to je všechno.“

„Ale nikdy se natolik neuvolnil, aby se vám svěřil, co ho trápí?“

„Bohužel ne.“

No. Tohle by mohl být dobrý výchozí bod, pomyslel si Dewar, uložil spis a napil se piva.

Inspektorát Sci Med Ministerstvo vnitra Londýn

„Jean už vám připravila materiály,“ pravil Adamu Dewarovi Macmillan, když ho vyprovázel ke dveřím. „Myslím, že co se týká zákazu distribuce fragmentů, se SZO z čiré opatrnosti mylí, u tohoto viru je ovšem opatrnost na místě, raději se mýlit než riskovat. Dovolil jsem si domluvit vám na odpoledne schůzku s Hectorem Wrightem, předním virologickým odborníkem z Londýnské fakulty hygieny a tropické medicíny. Měl by vám poskytnout bleskový kurs o té nemoci; čeká vás ve tři.“

„Dobře jste udělal, pane,“ řekl Dewar.

„V tomhle případě na vás asi nečeká víc než hrabat se v papírech, ale stejně vám přeju mnoho štěstí.“

Cestou domů se Dewar zastavil na oběd v jedné z hospod u řeky. Svítalo slunce, a tak se s pintou guinnessu posadil ven do záře podzimních paprsků. Pozoroval, jak kolem něj proudí poříční doprava, a blesklo mu hlavou, že tohle je v tomto roce možná poslední příležitost takhle si posedět. Příjemně ho překvapilo, jaký vládl v hostinci klid. Napadlo ho tedy otevřít aktovku a vyndat z ní spis, který právě dostal. Zatímco čekal, až mu přinesou garnátový salát, začal si v něm listovat. Byl to v podstatě seznam univerzit a vědeckých ústavů, kde se v současné době nacházejí nějaké fragmenty DNA neštovicového viru. Institucí bylo dvanáct, dvě ve Skotsku, ostatní v Anglii. Osm z nich už žádanou kontrolu provedlo, u ostatních čtyř se na výsledky ještě čekalo. K oné čtveřici patřily oba ústavy ve Skotsku. Sedm z osmi institucí, které už hlášení podaly, předložilo soupisy, jež se shodovaly s údaji uvedenými v podkladech z centrálního zdroje. Zbývající Ústav biologických věd v

Manchesteru měl, jak se zdálo, o dva fragmenty víc, než kolik mu jich bylo oficiálně svěřeno.

Z Hectora Wrighta se vyklubal malý tloušťík, kterému moc nechybělo do šedesátky. Měl chundelaté bílé vlasy, bojovný výraz a pozorné a zvědavé oči. Ať by se snažil sebevíc, nikdy by se mu nepodařilo vypadat elegantně nebo vybraně, i kdyby se kdovíjak oblékl. Ale taky by se žádnému chytrákovi nepodařilo vnutit mu něco, do čeho neměl chuť.

„Tak vy chcete, abych vám pověděl všechno o neštovicích,“ řekl Wright, když si potřásl rukama a on se znovu ponořil do křesla za svým stolem. Z jeho gest a držení těla Dewar usoudil, že se chystá zahájit výslech. „A proč?“

„Řekli mi, že jste v tomto oboru špičkový expert,“ odpověděl Dewar, předstíraje, že si otázku nesprávně vysvětlil.

Wright zadumaně přikývl. Věděl, že se Dewar odpovědi vyhnul. A rovněž si spočítal, že i kdyby se snažil naléhat, nikam se nedostane. „Jestli vůbec někdo může tvrdit, že je na tuhle potvoru expert, tím si nejsem jist,“ prohlásil. „Po všechna ta léta, co jsem s ní pracoval, měla, jak se zdálo, vždycky v rukávu nějaký nový trik. Člověk si už už myslel, že ji prokoukl, a pak proboha, já vím, že je hloupé mluvit takhle o viru, je to snad ta nejzákladnější životní forma, na jakou můžete narazit, a najdou se lidi, kteří tvrdí, že ani to ne ale ta potvora jako by měla svou vlastní hlavu, jako by byla vysloveně zlomyslná, jestli mi rozumíte, jako by vás přímo chtěla dostat.“

Dewar viděl, že ten člověk ví, co říká, že to vše myslí opravdu vážně a nejde mu jen o to, udělat na něj dojem.

„Přiznám se, že jsem tenkrát v pětadevadesátém roce úplně zuřil, když tihle lidi zamítli návrh SZO, aby se ten virus úplně vyhladil,“ pokračoval Wright. „Všechny ty nesmysly, že se nesmí zničit něco, co stvořil Bůh, a jak je ta malá potvora ve skutečnosti zajímavá. Kristepane! Virus neštovic má na téhle Zemi jedinou funkci a tou je zabíjet lidi. Nemá žádného nositele, žádného živočišného hostitele, žádný vlastní životní cyklus, napadá pouze nás a to u případů zasažených variolou maior musíme počítat s padesátiprocentní úmrtností.“

„Tak vysokou?“

„Ale to neznamená, že těch zbývajících padesát procent z toho vyjde bez následků. Ti, co přežijí, mají většinou poškozený mozek, někdy zešílí, často oslepnou, a vždycky jsou znetvoření. Můžete se považovat za šťastlivce, když vyváznete jen s obličejem, který vypadá, jako kdyby před vámi vybuchl granát.“

„Je to opravdu tak hrozné?“

„Hroznější, než si dovedete představit.“

„Vy jste to tehdy zažil skutečně v terénu?“

„V pětasedmdesátém, v Somálsku. Byl jsem tam tehdy s týmem SZO, který se snažil lokalizovat poslední ohnisko. Připadali jsme si jako Apačové, kteří obklíčili kolonu osídleneckých vozů, zatahovali jsme kruh, abychom zasadili smrtelný úder, očkovali jsme každého, kdo se odtamtud hnul, aby se ta nemoc nemohla rozšířit z epicentra.“

„To jste pak museli mít ohromný pocit uspokojení, když jste nakonec věděli, že se vám to povedlo, že jste vyhubili nemoc, která sužovala lidstvo po celou známou historii a možná ještě mnohem dříve.“

„To jste se trefil. Ještě s několika kolegy, hlavně Američany, jsme byli celý týden v lihu, ale znáte to, tady doma se to sotva dostalo do novin.“

„Vážně?“

„Lidé v téhle zemi už zapomněli, co neštovice dokážou. Tou dobou už to byla prostě jen nemoc, co se vyskytuje jen v kdovíjakých vzdálených zemích. Kdybychom vyhubili něco, co postihlo Cheltenham, to by byla jiná, ale Afrika? Při troše štěstí se to v novinách objevilo někde dole na straně pět. Dokud ovšem nedošlo k té nehodě.“

„Nehodě?“

„V Birminghamu. Všichni si mysleli, že se s tím virem dá v laboratorních podmínkách klidně pracovat. V laboratoři koneckonců vždycky přesně víte, kde virus v té které chvíli je. Skleněné nádoby jsou o mnoho spolehlivější než lidé: nekašlou, neplivají, nepozvrací vás ani nezdrhnou na Mallorku, když se jim zachce. Tenkrát jsme ještě neměli všechny ty moderní prostředky k uchovávaní virů, jako je mají dneska, ani všechna ta pravidla a předpisy, které s tím souvisejí, ale svým způsobem jsme byli přece jen náramně opatrní. Každá laboratoř se snažila postupovat co možná nejlíp, některé byly samozřejmě lepší, některé horší. Bylo věcí vedoucích lékařů, jaká

pravidla si zavedou, ale Birmingham, ten se stal lekcí pro nás pro všechny.

Ta prokletá potvora unikla z laboratoře, o které si každý myslel, že je naprosto bezpečná. Než jsme se stačili vzpamatovat, zabila fotografku, která dělala lékařské snímky, a víte, co na tom bylo nejhorší? Dodneška se nezjistilo, co se tam vlastně zvtlo. Vůbec nemáme tušení, jak se to dostalo ven.“

Dewar se od Wrighta dovídal spoustu věcí. Mužik sice jako by jen tak lehce konverzoval, ale Dewar už cítil, jak se v něm vůči tomu viru vzrůstá více než zdravý respekt.

„Od té doby se už v nemocničních laboratořích a podobných zařízeních s živým virem neštovic pracovat přestalo. Bohudík. Jinak by bylo došlo ještě k mnoha dalším nehodám.“

„Slyšel jsem, že na světě jsou jenom dvě místa, která mají oprávnění živý virus přechovávat,“ poznamenal Dewar.

„To je pravda, v Atlantě a Kolcovu, i když pesimisti mají za to, že by se životaschopný virus mohl vyskytovat i v mrtvolách lidí, kteří na tu chorobu zemřeli.“

„To si ze mě střílíte,“ pochyboval Dewar.

„Nemluvím o tělech, která se normálně rozložila,“ namítl Wright. „Mluvím o tělech vystavených podmínkám zvláštního prostředí. Vyskytly se názory, že by se živé neštovice mohly skrývat v tělech lidí pochovaných bezmála před sto lety v ruských oblastech věčně zmrzlé půdy. Základní podmínky by se tam naskýtal.“

„Fiequiescat inpace,“ řekl Dewar.

„Amen,“ přisvědčil Wright.

„Slyšel jsem, že u viru neštovic je znám celý genom, veškeré sekvence DNA,“ nadhodil Dewar.

„To je fakt. Známe do jednoho každý pár jeho ďábelské podstaty. Řetězec písmen, ze kterých byste nedal dohromady ani slovo, a přitom pozabíjel miliony.“

„Znamená to, že kdybyste chtěl, mohl byste jej v laboratoři skutečně vyrobit?“

Wright se usmál, jako by konečně pochopil skutečný důvod Dewarova zájmu. „Prosím vás, který normálně myslící člověk by to dělal?“ zeptal se nevinně.

„O normálním myšlení jsem se nezmiňoval.“

„Tak to jste mě dostal. Ne, opravdu, jsou snadnější způsoby, jak si zahrát na pánaboha. Celý genom se rozkrájel na fragmenty, tak aby na jednotlivých úsecích viru mohli vědci pracovat.“

„O tom jsem slyšel.“

„A já jsem zase slyšel něco o tom, že byl na tyhle fragmenty uvalen zákaz distribuce,“ poznamenal Wright, který už si zřejmě spočítal dvě a dvě. „Máte snad podezření, že se z nich někdo snaží virus poskládat?“

„Reálné důkazy o tom zatím nejsou. Jde jen o to, aby se něco nezanedbalo, prostě jen o preventivní opatření,“ řekl Dewar. Nechtěl urazit člověka Wrightovy inteligence předstíráním, že se neděje vůbec nic.

„Ale je to věc, do které byste rád pronikl?“ Dewar přikývl. „Tak vám přeju mnoho zdaru a budu se modlit, aby to opravdu bylo jen preventivní opatření.“

„Jen tak pro zajímavost, pane doktore, jak byste na to šel vy?“

„Na rekonstrukci viru? Vůbec bych o tom neuvažoval.“

„Ale kdybyste musel?“

„No, asi bych navazoval fragmenty, nebo bych možná začal s jiným neštovicovým virem, třeba s kravskými neštovicemi, a pomocí vhodných změn DNA bych se je snažil přeměnit ve variolu maior.“

„A to by bylo snadnější?“

„Třeba taky ne, ale vzhledem k tomu, že jsem to nezkoušel, nemůžu to tvrdit s jistotou.“

Dewar se musel obdivovat té přísně vědecké formulaci. „Předpokládám tedy, že znalci dobře vědí o možnosti změnit jiný neštovicový virus na právě neštovice?“

„Ovšem,“ odpověděl Wright. „Proto je součástí té směrnice i pravidlo, že žádná vědecká instituce nesmí vlastnit víc než dvacet procent genomu pravých neštovic ve formě fragmentů DNA, a také, že tatáž instituce nesmí mít zároveň žádný jiný neštovicový virus.“

„A kdybych vám teď řekl, že jedna anglická laboratoř přiznala, že má o dva fragmenty viru víc, než kolik jich má zaregistrováno, nebylo by vám to podezřelé?“ Wright pohodil hlavou a zachechtal se: „Proboha ne,“ zvolal.

„Znáte přece univerzitní laboratoře. O papíry se tam starají jedinež tehdy, když potřebují publikovat, aby postoupili v kariéře a dostali víc peněz na grantech. Všechno ostatní je otravné zdržování, které

může obstarat někdo jiný, jenže nikdo jiný to nikdy neobstará. Když si na ně někdo stěžuje, začnou povykovat o „narušování akademických svobod“ a to působí jako magické zaklínadlo. Politici zalezou zpátky jako upíři před krucifixem. Jen aby je proboha někdo nepovažoval za sosáky.“

„Vím, jak to chodí,“ souhlasil Dewar.

Wright otevřel zásuvku psacího stolu a vytáhl haldu papírů. „Tady jsem vám něco dal dohromady,“ řekl. „Je tam všechno, co jste se o viru neštovic chtěl i nechtěl dovědět.“

„Díky. Jsem vám velice zavázán.“

„To nemusíte. Za tu konzultaci mi zaplatili. Ale požádali mě ještě o jedno.“

„O copak?“

„Abych vás naočkoval.“

Ústav molekulární biologie Edinburgh

„Mám ten seznam, co jste po mně chtěl,“ řekl George Ferguson.

„Výborně,“ poděkoval Malloy.

„Zkontroloval jste všechno?“

„Jistě, prolezl jsem všechny lednice a mrazáky, prověřil všechny zásoby fragmentů. Ale mimochodem, mezi tím, co zůstalo po Alim, jsem našel pár zkumavek a flaštiček s čímsi, co mi nic neříká. Netuším, co chcete dělat s nima.“

„Požádám Pierra, aby se na ně mrknul, jestli nepozná, co to je, a co nemůžeme upotřebit, by se snad mělo zlikvidovat,“ usoudil Malloy.

„Ouřadové mi poslali oficiální seznam fragmentů, které bychom tu měli mít. Možná, že byste to s ním měl definitivně porovnat, ještě než to odevzdáme. Nestojím o žádné další průser.“ Malloy zalovil v šuplíku svého stolu a vytáhl hnědou obálku vnifroústavní pošty. Nejdřív ji otevřel a zkontroloval, jestli obsah souhlasí, a pak ji podal Fergusonovi.

„Tady to máte. Už jste dnes ráno viděl Pierra?“

„Je zalezlejší u počítačů, dělá na těch referenčních údajích.“ Malloy přikývl. Ještě chtěl něco dodat, ale vtom se rozezněl ohlušující řev sirény. Malloy s Fergusonem na sebe pohlédli, ale

nemělo cenu přes ten rámus něco říkat. Když dozněl, nastalo mrtvé ticho. Všechny odvětrávače a klimatizační zařízení přestaly pracovat. Jejich nepřetržité hučení, které předtím nikdo nevnímal, tu najednou hrozivě chybělo.

„Signál biologického úniku,“ zděsil se Malloy. „To jsme tu ještě neměli. Doufejme, že je to jenom falešný poplach.“

Při ohrožení biologickou nehodou museli všichni pracovníci až do dalších pokynů zůstat přesně na místě, kde je poplach zastihl. Dveře se zablokovaly, takže nikdo nemohl projít dovnitř ani ven; okna v celé budově se tak jako tak nedala otvírat. Hlavním důvodem bylo udržet veškerý uniklý infekční materiál uvnitř budovy.

Uplynulo pět minut, pak zazvonil telefon. Snad ještě nikdy nezazněl tak pronikavě. „Malloy.“

„Tady Paul Hutton. Ve třetím podlaží máme havárii viru HIV. V izolované laboratoři se rozlil roztok.“

„Když je to v izolovaném prostoru, tak v čem je problém?“

„Když se to stalo, byla otevřená přechodová komora.“

„Cože?“ vykřikl Malloy.

„Pracovali tam dva lidé od Cairnse. Zrovna když už se chystali vyjít ven, jeden z nich se bůhvíproč otočil, snad že na něco zapomněl nebo chtěl ještě cosi překontrolovat a shodil přitom dvě nádoby s živým virem. A to prakticky v okamžiku, kdy ten druhý už otevíral dveře průchodu.“

„To je zákon schválnosti,“ řekl Malloy. „Ale z té vnější místnosti už nemohlo nic uniknout?“

„Pokud víme, tak ne. Ti lidé z Cairnsovy laboratoře snad věděli, co dělat. Zůstali, kde byli, a spustili alarm.“

„Už jste tam poslal dekontaminační tým?“

„V tom je trochu potíž.“ Malloy zavřel oči.

„Malcolm Cairns je s oběma asistenty v Chicagu na konferenci o AIDS. Z jeho skupiny tu zůstali jenom dva čerství doktorandi.“

Malloy pomalu a zhluboka vydechl. „Takže chcete říct, že zlikvidovat to svinstvo padne na někoho jiného?“

„Dalo by se to tak vyjádřit,“ řekl Hutton, čímž dal najevo, že on by to tak nevyjádřil.

„Předpokládám, že s dobrovolníky se přímo roztrhl pytel?“ nadhodil Malloy.

„No, vlastně jsem si myslel, že vy jako jediná další laboratoř, která na AIDS pracuje, byste nám snad byli ochotni podat pomocnou ruku.“

Malloy si dal na čas, než odpověděl: „Fajn, já to teda udělám a zeptám se svých lidí, jestli by se nenašel ještě další dobrovolník, ale nutit nikoho nebudu.“

„Počítejte se mnou,“ ozval se Ferguson, který stál vedle Malloye a zhruba zachytil, o co v rozhovoru jde.

Malloy na něj pohlédl, jako kdyby potřeboval ujistit ještě jednou.

„V pořádku, jen se mnou počítejte.“

Malloy, který stále ještě držel telefon, řekl: „Tak už toho dobrovolníka mám. Právě se mi přihlásil George Ferguson.“

„Ferguson?“ vykřikl Hutton. „Já nevím, jestli zrovna ten.“

„Za daných okolností teď záleží především na tom, co si myslím já,“ řekl příkře Malloy. „Pokud mi ovšem nechcete naznačit, že hodláte Fergusonovo místo zaujmout vy sám, profesore?“

„Dobře víte, že jsem s živým virem nepracoval už řadu let, a s tímhle nikdy.“

Ferguson, který teď v neobvyklém tichu místnosti celé konverzaci naslouchal, se kysele usmál a zašeptal: „Zase jeden z těch smradů, co se učili plavat podle příručky. Jakmile se dotkne vody, je z něj utopenec.“

„Takže George a já. Snad byste mohl zařídit, aby nám zatím ve třetím patře nachystali mundúry a dekontaminační prostředky. Jo, funguje ještě telefon na ty dva uvnitř?“

„Ano, jsem s nimi ve spojení.“

„Tak snad abyste to položil, rád bych se s nimi domluvil.“

„Samozřejmě.“

„Kdo to vlastně je, ti dva?“

„Simone Claryová a Gregor White.“

„Jeden absolvent a druhý student třetího ročníku. No dobrá, zavěste a jdu na to.“

Telefon se odmlčel a Malloy chvíli počkal, až Hutton uvolní druhou linku. Pak zavolal laboratoř ve třetím podlaží. Zvedli to po prvním zvonění a ozval se ženský hlas.

„Ahoj, Simono, tady Steve Malloy. Tak jaká je tam u vás situace?“

„Neřekla bych, že je to tak strašné, ale Gregor...“

„Co je s ním?“

„Je z toho vedle.“

Simone to řekla tlumeným hlasem. Malloy usoudil, že nechce, aby to White zaslechl. V pozadí zachytil jakési fňukání a bylo mu jasno.

„Dobrá, Simone. Musím se vás na pár věcí zeptat, než se s Georgem navlečeme do těch potrhých hader a přijdeme vás opucovat. Zůstal ten vylitej roztok aspoň trochu pohromadě na jednom místě?“

„Ano, jedna láhev se na podlaze rozbila, ta druhá to přežila.“

„Takže máme loužičku na podlaze v izolované laborce?“

„Ano.“

„Přišel někdo z vás s tím roztokem do styku?“

„Ne, řekla bych, že ne.“

„Viděla jste, jak ta láhev na podlahu dopadla?“

„Ne tak docela. Když jsem se otočila, tak už Gregor lahvičky převrhl, ale snažil se je ještě zachytit, než spadnou na zem. Tak úplně se mu to nepovedlo, ale jednu přece jen chytil a dopad té druhé aspoň trochu zmírnil.“

„Výborně, to by mohlo znamenat, že se to rozstříklo jen minimálně a vzniklo jen málo aerosolu. Teď zavěším, Simono. Budem u vás s Georgem za chvíli.“

Malloy položil telefon a obrátil se na Fergusona: „Tak jste to slyšel?“ Ferguson přikývl. „Co si o tom myslíte?“

„Trochu chcanek. Loužička na zemi, aerosol žádný. To se dá zvládnout mopem a trochou dettolu.“

Malloy se usmál. „No, možná, ale nebude škodit, když z toho pro vrchnost uděláme trochu divadýlko. Jeden zádrhel v tom ale je. Vypadá to, že mladej White se nám sesypal. Nebylo by dobrý, aby s nám vrhl ke dveřím, sotva tam vejdem.“

„Snad byste mohl říct Simone, ať se postará, aby se nám neplet pod nohy, dokud neuděláme, co je třeba.“

Když Malloy s Fergusonem vstoupili ze schodiště na chodbu třetího patra, bylo tam málem jako po vymření. Když se blížili k předsíni a k vnějšímu vchodu do přísně izolované jednotky, kroky se jim sice zrovna nerozléhaly, ale rozhodně je bylo zřetelně slyšet. Před dveřmi byly připraveny dva obleky pro biologickou ochranu a

podtlaková nádoba s dekontaminačním roztokem s připojenou hadicí a kovovým rozprašovačem. Na chodbě zazvonil telefon. Ferguson, který byl blíž, jej zvedl.

„Dejte mi doktora Malloye,“ přikázal Huttonův hlas.

„Herr Direktor,“ oznámil Ferguson Malloyovi a podal mu sluchátko.

„Steven, technici snížili ve třetím podlaží tlak, aby nedošlo k úniku vzduchu.“

„Prima,“ řekl Malloy.

„To je útěcha,“ zašeptal Ferguson.

„Tak zlomte vaz, vy dva.“

„Díky,“ odpověděl Malloy.

Ferguson se zašklebil.

Malloy vytočil číslo k Simone, ale zjistil, že je tam obsazeno. „Sakra!“ zaklel.

„To bude Herr Direktor. Určitě je krmí nějakýma ryze britskejma žvástama,“ hádal Ferguson. „Jsme teď všichni s vámi, Simono, až na to, že jsem o tři patra níž a mám už objednaný taxík.“

Malloy uvažoval, že někam zavolá, ať Huttonovi řeknou, že má linku uvolnit, ale pak to nechal plavat. Místo toho zabouchal na vnější dveře jednotky a doufal, že tomu Simone porozumí. Linka se uvolnila.

„Simono, chystáme se dovnitř. Můžete dohlédnout, abyste byli oba od dveří co nejdál?“ Zdůraznil slovo oba.

„Samozřejmě.“

Muži se mlčky oblékli a navzájem se překontrolovali, pak si uzavřeli kukly a znovu ověřili jejich těsnost. Malloy postříkal vnější plochy kolem dveří, kterými se chystali vejít, a stiskl kliku. Slabý průvan vzduchu vanoucího dovnitř do laboratoře rozevlál pár poznámkových papírků na nástěnce, bylo to konejšivé znamení. Jestliže vzduch proudí do laboratoře, nemůže nic uletět ven.

Simone Claryová seděla spolu se studentem Whitem na opačném konci laboratoře. Mladíka, který sklesle zíral na podlahu, objímala kolem ramen. Simone ho zřejmě na jejich příchod upozornila, protože zvedl oči a upíral je na Malloye a Fergusona jako králík, na kterého se řítí automobil.

„Všechno bude dobrý,“ křikl Malloy, aby ho slyšeli přes tlumivý kryt masky. Věděl, jak těžko se o čemsi takovém přesvědčuje někdo,

kdo na rozdíl od něho není navlečený do skafandru. „Zůstaňte, kde jste, a počkejte, až tu paseku uklidíme.“

Simona stiskla Whiteovi rameno, aby se nesnažil vstát. Ferguson zůstal přede dveřmi pro případ, že by student propadl panice a hnal se ven. Když se zdálo, že se White uklidnil, Ferguson se připojil k Malloyovi, a oba vstoupili do laboratoře BL3, kde si ihned všimli mokré skvrny na podlaze, poseté skleněnými střepy.

„Noproblemo“ prohlásil Ferguson. Nalil na loužičku koncentrovaný dezinfekční roztok a pak postříkal všechno kolem sprejem z tlakové nádoby. „Vezmeme to i s přídatkem?“ zeptal se.

„Radši snad ano,“ odpověděl Malloy.

„Jedna bomba, nebo dvě?“

„Pro jistotu radši dvě. Ať se za svý peníze všichni pomějou.“

„Kdepak, když se namane taková příležitost uspořádat velkolepý představení, tomu se nedá odolat, co?“

Ferguson připravil dvě patrony s dezinfekčním plynem a pak čekal, až Malloy uvnitř laboratoře BL3 všechno ještě jednou překontroluje, ustoupí ke vchodu a dá mu znamení. Ferguson utrl pojistky obou patron a hbitě vycouval za Malloyem, ještě než se začala odvíjet první spirálka plynu. Zavřeli za sebou průlez, aby plyn zaplnil celý vnitřek a zničil i ty nejmenší částice viru, které snad unikly před dekontaminační tekutinou.

„Tak, a teď se bude sprchovat, lidičky,“ ohlásil Malloy, když se zas vrátili ke Claryové a Whiteovi. „Všecky šaty necháme tady kvůli dekontaminaci. Hodíme na sebe chirurgický pláště, jsou ve skříni napravo od sprch. Simono, nejdřív vy.“

Simona se zdráhala nechat Whitea samotného, ale Malloy ji uklidnil pohledem, takže ho pomalu pustila a zamířila do sprchy.

„Vy budete další, Gregore,“ vyzval ho Malloy.

„K čemu to vůbec je?“ mumlal White. „Kristepane, vždyť nás zasáhl koncentrovaný virus HIV!“

„Jednak vám to nepotřísnilo pokožku, a jednak nevidím ani rány ani škrábance, kudy by se to mohlo dostat dovnitř, tak v čem je problém? HIV je sice pěkněj prevít, ale chytit to v laboratoři není nic snadného. Poděkujte svý šťastný hvězdě, že jste nedělali na něčem takovým, jako je tyfus nebo dýmějovej mor.“

„Jenomže vy máte mundúry, že jo?“

„My hrozně rádi děláme z každého průšvihy tyjátr,“ prohlásil Ferguson a sejmul si kápi a průzor. „Synku, jestli ty chytíš AIDS, bude to kvůli tomu, kam sis strkal frantíka, a ne kvůli tyhle louži chcanek.“

Poznámka přiměla Whitea, aby se slabě pousmál.

„Tak koukej mazat do té sprchy,“ pobídl ho Ferguson, když viděl, že Simone, oblečená pouze do bílého chirurgického pláště, už vyšla. S mokkými černými vlasy splývajícími po obou stranách obličeje vypadala ještě mladší a bezbrannější než předtím.

„A co bude teď?“ zeptala se.

„Až se všichni osprchujem, tak odpálíme bomby i v téhle místnosti a na nějaký čas ji tak necháme. Vás i Gregora prohlédnou doktoři z univerzity a pravděpodobně vám pro jistotu na pár měsíců nasadí léčbu AZT. Asi vám taky doporučí pravidelné kontroly.“

„Dneska vám tohle navrhnou, i když si vedle vás v jedné místnosti někdo třeba jen uprdne,“ poznamenal Ferguson.

„Udělají vám krevní test na HIV hned teď a pak ještě za pár měsíců, ale s největší pravděpodobností budete úplně v pořádku. Vsadím na to majlant.“

„Děkuju vám, Steve. A vám taky, Georgi,“ řekla Simone.

Když Dewar v Manchesteru vystoupil z vlaku, přšelo, jak ostatně očekával. S reputací se to obvykle má tak: jakmile už něco nějakou pověst získá, ať právem nebo neprávem, mívá to pak sklon oné reputaci dostát. Při té myšlence si vzpomněl na jistého vedoucího univerzitní katedry, nyní už na penzi; který se do paměti zapsal nikoli svými profesionálními úspěchy, ale výhradně tím, že si v profesorské klubovně připravoval čaj raději z použitých čajových sáčků, které tam nechali ostatní, než by přispíval pár pencemi do společného fondu. Podobně došel Dewar k přesvědčení, že Manchesteru nepřiklepnou olympijské hry, po kterých touží, a to ne proto, že by nevyhovoval umístěním či dopravními možnostmi nebo se mu snad nedostávalo potřebných zařízení, nýbrž proto, že si každý představí atlety, jak tam kolem sebe rozstříkují louže dešťové vody.

Taxikář se ho zeptal, jestli včera viděl v televizi „ten fotbal“. Když přiznal, že ne, vyneslo mu to podrobné vylíčení celého zápasu od jednoho míče k druhému, čemuž mu bylo naslouchat celých deset

minut, dokud nedorazili k univerzitě. Stát venku na dešti byl pro něj náhle nečekaně vítaný zážitek.

„Mám domluvenou schůzku u profesora Kelmana,“ oznámil muži za recepčním pultem, když si setřásl z hlavy dešťové kapky.

„Třetí patro.“

Dewar viděl, že se mu podrobnějších informací nedostane, tak vyjel do třetího patra a na tabuli hned proti výtahu si přečetl, co potřeboval. Dokonce tam byly i osobní fotografie. Teď tedy hledal plešatého pána z mlsnosti 317.

„Čím vám mohu pomoci?“ zeptala se dáma, která sídlila v přední kanceláři 317 a jejíž upjaté rysy spíš naznačovaly, že komukoli pomáhat nemá ani zdaleka v úmyslu.

„Mám domluvenou schůzku s profesorem Kelmanem.“

„Vaše jméno?“

„Doktor Dewar.“

„Ach tak. Vy jste z ..“ Posunula si brýle až na špičku nosu a trochu odtáhla hlavu, aby se jí lépe četlo v diáři, který měla před sebou. „Z inspektorátu Sci Med.“

Dewar byl uveden do pokoje, který byl na univerzitní poměry docela slušně zařízený. Uvítal ho Kelman, vysoký, kostnatý člověk se svěšenými rameny a univerzitní kravatou, která mu stahovala límec trochu příliš těsně. Měl velikánské ruce i nohy a keprové kalhoty o pár centimetrů kratší, než by měly být. Zato ovšem skýtaly pohled na pestře kárované ponožky. Dewar usoudil, že mu je musel věnovat k Vánocům nějaký blízký, leč totálně barvoslepý člen rodiny.

„Jak to tak vypadá, tak se na nás provalila nějaká lumpárna,“ řekl Kelman.

Kelmanova snaha své provinění hned zkraje zlehčit si ani v nejmenším nezískala Dewarovu náklonnost. Když nic jiného, tak ho stavěla do pozice malicherného úředníčka, který přišel zdržovat významného muže, jenž má na práci důležitější věci.

„Zdá se, pane profesore, že jste se dostal do rozporu se směrnicemi SZO a OSN, které potvrdila vláda Jejím Veličenstva,“ odpověděl, odhodlaný zahnat ho zpátky do patřičných mezí.

„A propána,“ zhrozil se Kelman, který teď honem nevěděl, jaký má nasadit výraz. Hrát to na zkroušenost už bylo pozdě a se

zlehčováním provinění to zřejmě nevyšlo. „A co jsme to vlastně měli provést?“

To je to nejlepší, co v dané situaci můžeš udělat, pomyslel si Dewar. O ničem nevědět. Právně to sice neobstojí, ale při kličkování, jak se vyhnout vině, to vždycky může posloužit aspoň jako první krok.

„V posledním kontrolním přehledu jste přiznali, že máte o dva fragmenty neštovicového viru víc, než dovoluje dvacetiprocentní limit, který doporučila SZO.“

„Doporučila?“ opáčil Kelman, který doufal, že přišel na lingvistickou kličku.

„Takové doporučení je v této zemi právně závazné,“ dodal Dewar a ukončil diskusi.

„Aha,“ povzdechl Kelman. „No, to opravdu vypadá vážněji, než jsem si myslel, ale obávám se, že to spadá spíš do pravomoci doktora Davidsona.“

Samozřejmě že to musí hodit na někoho jiného, pomyslel si Dewar. Ale ať je to jak chce, z konečné odpovědnosti vedoucího katedry se ani Dewarovi, ani žádné jiné autoritě nevykroutí. Teď už zbývala jen otázka, kolik dalších lidí je Kelman připraven stáhnout ke dnu s sebou.

„Tak snad abych si teď pohovořil s doktorem Davidsonem?“ „Jistě. Chcete, abych byl při tom?“

„Vzhledem k tomu, profesore, že konečnou odpovědnost nesete v každém případě vy, rozhodněte se sám.“ Kelman se poněkud nepřesvědčivě usmál. Do dveří vstoupil malý hubený človíček v džínách značky Levi a pomačkaném šedém tričku. Dewarovi blesklo, že tenhle typ zná. V akademických kruzích se vyskytoval často: brejlatí prckové, maminčini mazánci, nemehla při hrách, nemožní při tělocviku, hoši, nad nimiž ženské ohrnují nos, hoši, co mají problémů až nad hlavu, hoši, co nakonec najdou klidný a bezpečný přístav v některé z pevně zakotvených institucí akademického světa, kde si pak můžou volně vydechnout a oslovovat se Mikeu nebo Steve, i když mimo tento svět navždycky zůstanou Michaely či Steveny. Teď se můžou navléknout do džínů a hrát si na „vedoucí týmů“, třebaže dřív je do týmu nikdo nechtěl ani jako řadové členy, natožpak jako šéfy. Akademické postavení je pro ně totéž co narovnat si páteř.

„Alison tvrdí, že se vyskytl nějaký byrokratický problém,“ vyšťekl Davidson a významně pohlédl na hodinky. Dewar zaznamenal, že to jsou chlapácké pánské hodinky, z jakých můžete odečíst tokijský čas i v hloubce dvou set stop pod hladinou Baltského moře. Na Davidsonově hubené ruce se ovšem vyjímaly asi jako polévkový talíř.

„Ten problém se, Miku, týká výsledků vašeho přehledu virových fragmentů neštovic, které používáte,“ sdělil mu Kelman.

„Ježíši!“ zvolal Davidson. „Co kdybychom se všichni prostě vykašlali na výzkum a začali vyplňovat formuláře? Nakonec to tak stejně dopadne.“

Pokud od Dewara očekával omluvnou odpověď, šeredně se zklamal. „Jestli ony nesrovnalosti ve své zprávě uspokojivě nevysvětlíte, pak vás beztak nic jiného nečeká,“ odpověděl stroze Dewar.

Davidson se zatvářil naprosto šokovaně.

„Co je tohle zač? Co to má všechno znamenat? Může si tohle dovolit?“ obrátil se na Kelmana.

Kelman pokrčil rameny. „Jak jsem vyrozuměl, má inspektorát Sci Med poměrně velké pravomoci a může jich podle svého uvážení využít.“

„Podívejte, určitě jde jen o písářskou chybu,“ nasadil Davidson zpátečku.

Tak s tímhle, hochu, jen tak nevystačíš, pomyslel si Dewar.

„Snad abychom si tu kontrolní zprávu vzali k ruce a vy byste nám mohl rovnou vysvětlit, kde ten omyl vznikl, co vy na to, doktore?“

„No, o to bych se snad mohl pokusit.“

A nejen pokusit, utrousil v duchu Dewar.

Davidsonova laboratoř byla o patro níž. Šel první a dával Dewarovi očividně najevo, že každý krok znamená narušení jeho pracovního dne. Když konečně došli do „Davidsonovy laboratoře“, jak stálo na dveřích, právě odtamtud vycházel vysoký blondák a odnášel stojánek se zkumavkami.

„Eriku, potřebuju ten seznam neštovicových fragmentů, co jste mi dělal,“ vyšťekl Davidson.

„Dobrá, za chvíli přijdu.“

„Ted' hned, Eriku!“

Švéd pohlédl ze své výšky na Davidsona, rozpačitě pokrčil rameny a vrátil se do laboratoře. Odložil stojánek a šel hledat seznam. Když se vrátil, Dewar se na něj přívětivě usmál a on mu úsměv oplatil. „Něco tam neklape?“

„Vypadá to, že máme víc fragmentů, než dovolují předpisy.“ Slovo „předpisy“ vyslovil Davidson přímo s odporem. „Tady ten pán nás přišel zkontrolovat.“

Dewar podal Švédovi ruku: „Adam Dewar z inspektorátu Sci Med.“

„Eric Larsen. Jsem tady na postgraduální stáži.“

Jak tam tak ti dva habáni stáli, působil Davidson mezi nimi jako masová nádivka v ošizeném sendviči.

„Něco jste v tom seznamu musel zvorat, Eriku,“ řekl nedůtklivě Davidson.

„To snad ne,“ namítl Sved. „Vždyť jste to po mně přece sám kontroloval.“

„Já jsem ho nekontroloval. Jen jsem ho podepsal. Panebože, to snad abych tady každou pitomost dělal sám?“

Larsen rozpačitě přešlápl z nohy na nohu. Dewar s tím dlouhánem sympatizoval, ale rozhodl se zachovat kamennou tvář. V takových situacích nebylo moudré míchat se do vnitřních vztahů. Otevřel aktovku a vytáhl svou kopii úředního seznamu fragmentů užívaných na této katedře. „Snad by bylo nejlepší, kdybyste četl ze svých údajů, najdeme tak a odsouhlasíme si nadbytečné položky.“

„Jistě,“ odpověděl Larsen a začal seznam odříkávat.

Když došli asi doprostřed, řekl Dewar: „Ne, tohle já tady nemám.“ Larsen znovu hlasitě přečetl číslo. „Ne, určitě ne.“

Davidson vytrhl Larsenovi seznam z ruky a zeptal se: „Jste si tímhle fragmentem absolutně jistý?“

„Jistě že jsem. Prošel jsem mrazák, jak jste si přál. Tenhle tam byl. Přece jsem si to číslo nemohl vymyslet,“ řekl Larsen teď už trochu našťvaným tónem.

Dewar náhle vycítil, že se v Davidsonově paměti mihlo něco, na co by si raději nevzpomněl. Prozradilo ho však cosi v jeho pohledu. Chvilí bylo ticho a Dewar se dohadoval, že Davidson zoufale hledá nějaké východisko z nouze. Nakonec se zmohl jen na to, aby řekl: „Ach, bože můj.“

A jéje, nastal čas přilézt ke křížku, pomyslel si Dewar.

„Už si vzpomínám,“ prohlásil Davidson a trochu si odkašlal, aby zakryl rozpaky. Asi před šesti měsíci jsem se v Birminghamu na konferenci o virech bavil s jedním Francouzem. Vzpomínáte si, Eriku?“

Larsen přikývl. Stejně jako Dewar s potěšením sledoval Davidsonův zmatek.

„Pracoval v Malloyově laboratoři v Edinburghu jako stážista. Možná že je tam pořád. Zabýval se skoro stejnou problematikou jako my a získal DNA k několika fragmentům, které, jak jsem si myslel, by se hodily i nám. Slíbil, že mi něco z toho pošle, abych si ušetřil obvyklou úřednickou rutinu. Úplně jsem na to zapomněl.“

„Jinak byste je v soupisu zřejmě neuvedl,“ poznamenal Dewar. Davidson mlčel. „Namísto toho jste tu práci předal někomu jinému, kdo na tu skutečnost přišel a nahlásil ji.“

„Co se teď stane?“ zeptal se Davidson a z hlasu mu zaznělo tolik zkroutělosti, kolik jí člověk jeho typu vůbec dokáže projevit.

„Ještě před šesti měsíci by se takováhle věc mohla považovat za byrokratickou prkotinu,“ řekl Dewar. „Ale situace se změnila. Teď je na pohyb fragmentů, ať už oficiální nebo neoficiální, vyhlášen absolutní zákaz a hranice dvaceti procent se musí striktně dodržovat. Vy se rozhodněte, které fragmenty už nebudete potřebovat, a já vám je odeberu, abyste se vešli do dvacetiprocentní kvóty. V tom případě to bude naposledy, co o tom uslyšíte. V budoucnosti vás ovšem čas od času může přepadnout neohlášená kontrola. A ještě se vás musím zeptat na jméno toho francouzského vědce, o kterém jste se zmínil.“

„Je to skutečně nutné? Prokázal mi tím osobní laskavost.“

„Pravidla zná i on.“

„Pierre Le Grice. Pracuje v Ústavu molekulární biologie v Edinburghu.“

Když se Dewar vracel znovu na jih, rozhlížel se po spolucestujících v první třídě a táhlo mu hlavou, jestli některý z nich třeba nevezve v aktovce něco tak bizarního jako dva fragmenty DNA viru neštovic. Nijak pravděpodobné se to sice nezdálo, ale na druhé straně si člověk při odhadu lidského chování nikdy nemůže být absolutně jistý.

To, co se stalo v Manchesteru, nevěstilo jeho nynějšímu poslání nic dobrého. Jedna instituce se dala nachytat jen proto, že kdosi přiznal pravdu. Kolik dalších si drží ilegální zásoby a falšuje výkazy,

aby úřady viděly jen to, co si vidět přejí? Z dřívějších zkušeností věděl, že badatelé patří k odrůdě cílevědomých, egocentrických jedinců. Pravidly ať se řídí ti druzí, oni je berou na vědomí, jen když jim z nich něco kyne nebo když jim nepřekážejí. Jen ať se nic neplete do cesty jejich hýčkaným projektům, pokud můžou, tak na to dohlédnou. S tímhle toho moc nepořídí. Člověk s mozkiem v hlavě nikdy neplave proti proudu lidské povahy. Za daných okolností se musí chovat pragmaticky. Když už poměry ve vědeckých kruzích změnit nemůže, musí tím přísněji zdůrazňovat důsledky, jaké nastanou, pokud bude příkaz Světové zdravotnické organizace a OSN porušen. Hrozba, že jim nechá zavřít laboratoře a zničí jim kariéru, by měla zafungovat. Jestli existuje něco, na čem badatelům záleží ještě víc než na výzkumech, pak je to jejich kariéra. Veškerý prospěch, který kdy výzkum přinesl, byl téměř bez výjimky vedlejším produktem nelítostného boje o kariéru a osobní slávu.

Když se dostal domů do svého bytu, byl unavený. Odkopl z nohou boty, vytáhl si z ledničky vychlazenou plechovku Stelly Artois a vychutnával požitek z prvního mrazivého doušku. Hned nato „probudil“ svůj počítač IBM Aptiva a podíval se na vzkazy. Byly tam dva, jeden ze Sci Med a druhý od Karen. Ten si pustil nejdřív. „Adame, ztvrdu v laboratoři celý večer. V Kensingtonu nám vypukla epidemie salmonelózy. Snažíme se najít zdroj. Zavolej mi, až se vrátíš. Líbám tě.“

Dewar se nad tou kensingtonskou salmonellou musel pousmát. Pak si přebral záznam vzkazu ze Sci Med. Ozvalo se: „Máte faxovou zprávu v kódu devět.“

Dewar se zamračil, usedl, spustil na počítači faxové středisko a heslem aktivoval dešifrovací kód. Tiskárna oživila a vychrlila jednostránkovou zprávu. Byl to aktualizovaný soupis institucí, které vyhověly požadavku provést kontrolu. Hlášení už podaly všechny a všechny potvrdily, že mají pouze to, co by mít měly. Byl tam však ještě dodatek a to byl důvod, proč byla zpráva kódovaná. Počítač Sci Med přinesl informaci, která by se mohla vztahovat k jeho současnému úkolu. Jeden ze studentů přírodních věd, který pracoval v Ústavu molekulární biologie v Edinburghu, v nedávné době spáchal sebevraždu. Byl to Iráčan.

Dewar zíral na jeho jméno. Ali Hammadi. „Tak co, Ali, na čempak jsi asi pracoval? To bych rád věděl,“ pronesl nahlas.

Podíval se na hodinky a zavolal do laboratoře Karen, než se připozdí. „Tak jak to vypadá?“

„Jako v lunaparku. Za posledních čtyřiaadvacet hodin máme sedmnáct potvrzených případů a dalších devět podezřelých čeká na ověření.“

„Ještě netušíte, odkud to pochází?“

„Osm případů jedlo ve stejné řecké restauraci, ty ostatní ne. Takže to musí pocházet od nějakého společného dodavatele. Otázka je, od kterého a o jakou potravinu jde. Jaké to bylo v Manchesteru?“

„Posraným navrch.“

„Za dané situace bych radši, kdybys přede mnou zrovna tenhle výraz nezmiňoval.“

„Promiň. Nezajdeš někdy později?“

„Asi bych šla raději rovnou domů. Bude už pozdě a já jsem naprosto vyřízená.“

„Mám se ozvat zítra?“

„Víš, kde mě zastihneš,“ povzdychla si Karen. Dewar položil telefon s láskyplným úsměvem. Karen, s kterou to už dva roky společně táhli, byla realistická dívka ze Severního Berwicku, skotské rybářské vesnice ve Východním Lothianu. Vlastně spolu studovali na stejné lékařské fakultě, ale poznali se teprve asi čtyři roky po studiích, když už Karen tři roky pracovala ve veřejném zdravotnictví a Dewar se zrovna dal ke Sci Med, neboť usoudil, že se pro vědeckou práci nehodí. Měl za sebou několikaletý neuspokojivý pokus o postgraduální výzkumnou práci. Nakonec došel k názoru, že už ho otravuje předstírat týmového hráče, když jím očividně není. Byl povahou samotář a už se mu nechtělo dál se přetvařovat. Fakt, že se Země točí kolem Slunce, přece taky neodhalil „tým“ vedený Koperníkem. U Sci Med natrefil na práci, kterou si mohl dělat podle svého.

On i Karen měli pořád ještě každý svůj byt, což byl sice trochu nákladný způsob života, ale nechtěli si pokazit vzájemný vztah tím, že by vypadli ze svých zaměstnání. Oba měli namáhavé a náročné povolání, v Dewarově případě často i životu nebezpečné.

Dewar si sedl k otevřenému oknu, odkud viděl na řeku. Byt nebyl přímo na nábřeží to si nemohl dovolit, ale o ulici dál, v prvním patře přebudovaného skladiště. Byt to byl titěrný, ale když si Dewar sedl nalevo od hlavního okna, dohlédl na řeku mezerou mezi protějšími

domy. Ještě jednou si pročetl fax ze Sci Med. Jestli byl ten Hammadi Iráčan, měl by si toho o něm zjistit co nejvíc, počínaje policejním protokolem o té události a pak tu byla samozřejmě otázka jeho výzkumného projektu. Co přesně studoval? I když působil v instituci, která měla přístup k fragmentům DNA neštovic, jednalo se podle všeho o značně rozlehlý ústav. Ali mohl pracovat na něčem úplně jiném.

Jakožto cizinec musel Hammadi figurovat v nejružnějších úředních registrech. Prostředky na jeho studia plynuly zřejmě ze zahraničí, ale musel být řádně zapsán na britské univerzitě, ledaže by se jednalo o nějakou krátkodobou výměnu. Dewar se pomocí volacího kódu napojil na počítač Sci Med a přes něj na Internet. Pak se prostřednictvím sítě JANET dostal k informační stránce Ústavu molekulární biologie v Edinburghu. Z nabídky si zvolil „současné směry výzkumu“ a zjistil, že v ústavu existuje sedmnáct výzkumných skupin. Dvě z nich zkoumaly virus HIV a pracovaly na vývoji vakcíny. V jedné z nich, v oddělení vedeném doktorem Stevem Malloyem, byl zapsán jako postgraduální student Ali Hammadi.

„A sakra,“ zabručel si Dewar pod vousy. Tak Hammadi přece jen pracoval ve skupině, která mohla mít důvod používat fragmenty neštovic. A zaklel podruhé, když pročítal seznam jmen dál. V téže skupině se vyskytoval také Pierre Le Grice. Ten, co poslal fragmenty Davidsonovi do Manchesteru.

Dewar dopil zbytek piva a hodil prázdnou plechovku do kbelíku vedle krbu. Byl to čistý zásah, který mu nepokazil průměrnou úspěšnost v téhle disciplíně činila přes osmdesát procent, ale dnes ho to potěšilo pramálo. Úkol, který měl obnášet jen „hrabání v papírech“, teď už tak docela nevinně nevypadal. Naopak, Dewar z toho měl vysloveně nepříjemný pocit. Dvě výzkumné skupiny, které nedodržují pravidla, a jeden mrtvý irácký student, který měl přístup k DNA neštovic z toho všeho plynulo, že zítra ráno bude muset letět do Edinburghu. Zanechal vzkaz pro Sci Med, ve kterém ohlásil, kam cestuje, a žádal, aby o jeho brzké návštěvě oficiálně informovali edinburský ústav. Bude také potřebovat jméno policejního důstojníka, na kterého se může ve městě obrátit.

Linka kyvadlové dopravy Britských aerolinií přistála na edinburském letišti jen s několikaminutovým zpožděním. Dewar se z

počítače v letištní hale spojil se Sci Med. Dověděl se, že ho v Ústavu molekulární biologie očekávají a že už byla informována i policie. V policejním ústředí na Fettes Avenue mu podá informace inspektor Ian Grant, už k tomu dostal instrukce. Bude ho čekat o půl jedenácté.

Řidič letištního taxíku si i přes nával dopravní špičky vedl v městském provozu tak obratně, až Dewara napadlo, že přijede na schůzku s Grantem příliš brzy. Proto řidiče požádal, aby to vzal oklikou přes Princes Street. Dewar nebyl v tomhle městě poprvé už sem párkrát doprovázel Karen, když jela navštívit matku a vždycky znovu obdivoval pohled na hrad.

„Jsou to vaše prachy, brácho,“ odpověděl chmurně řidič.

Policejní ústředí ve Fettes Avenue sídlilo, jak se ukázalo, ve velké, moderní budově funkcionalistického stylu na severním konci města. Přímo naproti nevšedního, mnohem staršího průčelí budovy Fettes College, nejlepší skotské soukromé školy, do které chodil i ministerský předseda Tony Blair.

Ian Grant byl rozložitý chlapík, jemuž táhlo na čtyřicet, s huňatým černým knírem, který jen zdůrazňoval jeho černé oči. Měl na sobě sportovní sako a tmavé kalhoty. Kravatu měl povolenou a poslední knoflíček u košile rozepnutý, takže působil dojmem hollywoodského žurnalisty, který se zrovna chystá usednout ke stroji. Grant si ze stříbřité konvice nalil kávu a tázavě konvicí mávl směrem k Dewarovi. Dewar zavrtěl hlavou.

„Cizí student si hodil mašli. Co víc k tomu povídat? Co se nás týká, případ jsme uzavřeli,“ řekl Grant, když se usadil za pracovní stůl.

„Žádný dopis na rozloučenou?“

„Nic.“

„Přišli jste na nějaký důvod, proč to mohl udělat?“

„Bohužel. Čekali jsme, že třeba nestíhal zkoušky, měl strach, že propadne, a takový ty blbosti, ale v jeho případě nic takového nehrozilo. Jeho studijní vedoucí tvrdí, že mu všechno šlo jako po másle. Zkrátka je vidět, že neví, která bije.“

„Na univerzitě se člověk může cítit pěkně osaměle,“ prohodil Dewar. „Některým těm mladým to dává zabrat, zvláště když jsou z ciziny.“

„O tom já nic nevím,“ řekl Grant. „Já mám univerzitu života.“

„Je tu ve městě víc studentů z Iráku?“

„Abych pravdu řekl, pár jich tu je.“ Grant vytáhl list papíru a pokračoval: „Máme je všechny zaregistrované. Mají vlastní studentskej spolek; je to ve Forest Road, u Královského špitálu. Tady je adresa. Myslím, že spousta jich dělá medicínu.“

Dewar přikývl. „Vy jste s někým z nich mluvil?“

„Jenom zběžně. Žádný z nich nic neví. Abych vám pravdu řekl, tak jsem měl takovej pocit, že jsou vyděšený až na půdu, že mají s policajtem jen promluvit.“

„Ale proč?“

„Asi to mají z domova,“ mínil Grant. „Když žijete v policejním státě, tak si pak nejspíš myslíte, že policie je všude stejná.“

„Máte dojem, že je tu někdo z domova sleduje, že je má pod dohledem?“

„To určitě. Potloukalo se tam kolem pár chlápků, co se mi zdáli na studenty trochu přestárli, ale neptal jsem se, co jsou zač. Když se o ně zajímáte, skoro vždycky se ukáže, že to jsou nějaký kulturní poradci nebo podobná sebranka.“

Dewar přikývl a zvedl se. „Dík za pomoc. Půjdu si nejdřív promluvit s lidmi, se kterými pracoval, a pak se možná zajdu mrknout do té Forest Road. Trochu to tam obhlédnout.“

„Máte pravdu, tak si to užijte. Mimochodem, proč vás to vlastně všechno tak zajímá?“

„Obyčejná rutina ministerstva vnitra,“ pokrčil Dewar rameny. „Jak se jedná o cizí státní příslušníky, je s tím vždycky spousta papírování.“

„To mi povídejte.“

„Mimochodem, máte taky zprávu od patologa?“

„Nemám ji u sebe,“ odpověděl Grant. „Ale byla naprosto jasná.“

Zadíval se na Dewara, jestli se s tím spokojí. Dewar na sobě nedal nic znát. „Chcete, abych vám poslal kopii?“

„Jestli je to možné.“

Ústav molekulární biologie sídlil v areálu těsně za jižním okrajem města nebo, jak tady rádi říkali, ve Vědeckém parku. Jak tak Dewar procházel posledních zhruba dvě stě metrů od hlavní brány, viděl, že akademici jsou teď jedna ruka s obchodníky. Některé budovy jako by byly vyčleněny pro farmaceutické nebo chemické společnosti. Vzpomněl si, jak mu jeden kolega říkal, že dneska může

člověk v laboratoři narazit stejně často na patentového právníka jako na vědce. Do molekulární biologie se nahrnuly velké peníze a ve velkém stylu těží z jejich příslibů.

Dewar se krátce setkal s šéfem ústavu Paulem Huttonem, připadalo mu, že je víceméně ze staré školy. Místo pro každého a každý na svém místě, prostě onen produkt soukromého školství, co bude prokazovat neochvějnou loajalitu třeba lepenkové škatuli, pokud ona lepenková škatule bude zaujímat příslušné úřední postavení. Díky tomu s ním bylo snadné jednat, byl předvídatelný. Vhodně přitlumeným hlasem krátce pohovořil o tragické smrti Aliho Hammadiho a zmínil se Dewarovi i o záměru Hammadiho rodičů založit stipendijní fond.

„Hodláme ho pojmenovat Badatelské stipendium Aliho Hammadiho.“

To nemůže škodit, pomyslel si Dewar. Zeptal se, jestli by mohl mluvit s Aliho nadřízeným a s kolegy.

„Doktor Malloy už vás očekává. Musím s politováním říct, že ho Aliho smrt těžce zasáhla. Dělá si stále výčitky. Což je ovšem směšné. Řeknu někomu, aby vás k němu zavedl.“

Když Dewar spatřil Malloye a všiml si jeho trička a džínsů, zaváhal. Málem už ho zařadil mezi stejné osiny v zadku, jako byl Davidson. Zase jeden z těch svobodných duchů, který se nedá spoutat časem, přílivem a odlivem ani zákony geometrie a kterého k zemi váže pouze jeho vysokoškolský titul a vyhlídka na solidní důchod. Ale řekl si, že s konečným úsudkem ještě počká.

Ani Malloy si Dewarem nebyl tak úplně jistý, když viděl jeho pečlivě zastřižené vlasy, drahý tmavý oblek, naleštěné boty a aktovku. Ministerské ouřada blesko mu hned hlavou, ale i on se rozhodl, že s konečným úsudkem ještě počká.

Hovořili spolu u Malloye v pracovně. Dewar si na stěně všiml plakátu amerického tenorsaxofonisty Stana Getze. „Na toho si potrpíte?“ zeptal se.

„To víte, že jo.“

„Já taky. Rok před jeho smrtí jsem ho viděl na vlastní oči v Kansas City. Hrál tenkrát spoustu těch brazilských kousků ze začátku šedesátých let. Nádhera.“

„Jo, tyhle věci taky miluju,“ souhlasil Malloy. „Před pár lety přijel do Edinburghu Charles Byrd, jeho kytarista. Šel jsem si ho

poslechnout. V reálu to znělo úplně stejně. Mrňous, vypadal jak ředitel banky, objevil se v kvádru, zahrál svý a zas šel, a všichni rádobykytaristi v publiku museli na hrnec.“

„Taky hrajete?“

„Ne v týhle třídě, kdepak,“ řekl Malloy. Dewar se usmál. Ledy byly prolomeny. „Vy jste tu kvůli Alimu, mám pravdu?“

„Ali mě zajímá hlavně v souvislosti s fragmenty neštovic,“ přiznal Dewar otevřeně.

Malloy se zatvářil zaraženě. „Tomu nerozumím.“

„Jistě víte o současném zákazu pohybu fragmentů, ne?“

„To je pěkný svinstvo. Udělalo nám to čáru přes rozpočet.“

„Má to své důvody.“

„Doufám, že oprávněný.“

„Světová zdravotnická organizace a OSN si myslí, že ano.“

„To mě samo o sobě ještě nepřesvědčuje. Pro byrokraty je vždycky ta nejsnadnější věc zavřít prostě kohoutek. To je nejlepší způsob, jak si ochránit vlastní zadek.“

„Ať je to jak chce, ten zákaz platí,“ řekl Dewar, kterému se nechťelo zabředat do takové diskuse.

„Abyste mi dobře rozuměl, my se tomu podřídíme. Ale to ještě neznamená, že s tím musíme souhlasit.“

„Stačí, že se podřídíte.“

„Dobrá, ale co to má společného s Alim?“

„Doufám, že nic, ale byl z Iráku,“ odpověděl Dewar.

Malloy se na něj dlouze a upřeně zadíval: „No, člověk nemusí být zrovna Einstein, aby si spočítal, že se podle vás Iráčani nějak montují do neštovic?“

„Řekněme, že vzniklo určité podezření a že si nemůžeme dovolit cokoli riskovat.“

„Jestli si myslíte, že Ali mohl v něčem takovém jet, tak to je naprosto k smíchu,“ namítl Malloy.

„To rád slyším,“ řekl Dewar. „Ale byl to Iráčan, pracoval ve výzkumu, měl přístup ke genomu neštovic a spáchal sebevraždu.“

„To je všechno pravda,“ připustil váhavě Malloy. „Ale tady jste na špatný stopě. Z toho viru tu máme jenom pár fragmentů. S tím byste žádnou levárnu nepořídil.“

„Viděl jsem váš soupis,“ řekl Dewar, aniž z něj spustil oči.

„Aha, už vím. Vy si myslíte, že toho třeba máme víc, než jsme přiznali.“

„Možná že neúmyslně,“ řekl Dewar. „Ale na pracovištích, jako je vaše, se takové věci někdy stávají. Právě jsem na jednom takovém byl a tam opravdu měli víc, než mít měli. Nebyl v tom žádný zločinný úmysl prostě je to jen způsob, jakým to na univerzitách chodí.“

„Naši laboratoř i zásoby si můžete zkontrolovat podle libosti, jestli máte chuť,“ navrhl mu Malloy.

„Děkuju,“ řekl Dewar. „Je příjemné vědět, že mi vyjdete ve všem vstříc. Ale nejdřív bych se rád dověděl víc o vaší skupině. Co kdybyste mi pověděl, kdo tu pracuje a na čem konkrétně dělají?“

„Tak především tu mám jednoho hotového doktora, to je Francouz Pierre Le Grice z Pasteurova ústavu v Paříži, je u nás už dva roky a ještě mu zbejvá rok. Pak tu mám dva doktorandy, Sandru Macandrewovou ta má už druhý rok stipendium Wellcomeovy nadace a Petera Moora, ten je tu první rok a podporuje ho Rada pro lékařský výzkum. Třetím studentem byl Ali. Ten už skoro končil a chystal se psát disertačku. Studium mu platila irácká vláda.“

Dewar zvedl obočí.

„Na tom není nic mimořádného. Cizí studenti nemají na britský granty nárok. Musí mít vlastní prostředky na školný i na živobytí a ty jim obvykle hradí jejich vlády.“

„Ještě někdo?“

„George Ferguson, můj laborant. Původně dělal ve špitále. Na univerzitu přišel, když zrušili starou Městskou nemocnici a snažili se jednotlivé pracovníky někam převést. On nic vhodného neměl a já jsem zase potřeboval někoho, kdo je zvyklej pracovat s viry, tak jsem se rozhodl ho vzít, ještě než mu vyprší čekací doba na přeložení. Jestli dostanu další grant, nechám si ho tady dál.“

„Ještě někdo?“

„To je všechno.“

„Ali pracoval sám?“

„Přes rameno mu zrovna nikdo nekoukal, jestli máte na mysli tohle. Byl to absolvent; se skvělým diplomem ve svém oboru, takže věděl, co dělá. Ale samozřejmě, člověka zajímá, na čem ten vedle pracuje, a všichni o svých projektech v jednom kuse povídají. Můžete si být jistě, že kdyby si Ali usmyslel zkompletovat virus

neštovic, určitě by si toho někdo všiml," řekl Malloy tónem, jenž naznačoval, jak je ta představa směšná.

Dewar přikývl. „To zní rozumně.“

„Chtěl byste s nimi mluvit?“

„Proto jsem vlastně přišel," usmál se Dewar.

„Jak bych jim to podle vás měl zdůvodnit?“

„Myslím, že jako rutinní postup ministerstva vnitra v případě úmrtí studenta z cizího státu.“

První přišla na řadu Sandra Macandrewová. K Dewarovi se chovala příjemně a přátelsky. Svěřila se, že nemůže pochopit ani Aliho smrt, ani změnu, která se s ním v posledních týdnech jeho života stala.

„Takže jste si povšimla určité změny jeho osobnosti," konstatoval Dewar. „Všimla jste si i nějaké změny ve stylu jeho práce?“

Sandra se na chvíli zamyslela. „Fakt je, že do laboratoře stále chodil a zdálo se, že normálně pracuje na svém úkolu. Steve by z jeho poznámek určitě vyčetl, jestli se mu práce dařila, nebo ne. On sám se s námi tou dobou už přestal bavit.“

„Ale nevšimla jste si, že by v laboratoři dělal něco jiného?“

„Jiného? Ne, to ne.“

„Děkuju vám za pomoc, slečno Macandrewová. Kdybyste si snad ještě na něco vzpomněla, nechte mi, prosím, vzkaz.“ Dewar jí podal vizitku s kontaktním číslem Sci Med.

Další byl Peter Moore. Nedokázal mu povědět nic víc než Sandra. Hammadiho smrt pro něj byla záhadou. Ano, měl Aliho také rád.

Pierre Le Grice byl trochu jiná káva. Byl vysloveně agresivní, trpce si stěžoval, jak mu zákaz pohybu fragmentů narušil výzkum.

„Takhle úplně přerušit veškerou cirkulaci, to je směšný. Dobrá, dovolili jste nám dvacet procent. Už i to je blbost. Těžko můžete pořádit s dvaceti něco, co nezvládnete s padesáti. No řekněte?“

„Doktore Le Grici, já ta nařízení nedělám. Pokud chcete vznést protest, musíte tak učinit prostřednictvím vaší vlády a Spojených národů.“

„No jo, vy jste zřejmě z těch, co se z každý zodpovědnosti vyvlíknou," vedl si Le Grice svou. „Vždycky si vymyslíte někoho jinýho, kdo za to může.“

„Za to, co je má práce, zodpovědnost беру, doktore. Znovu opakuji, pravidla sice netvořím, ale mám pravomoc je prosazovat, a to se ode mne taky čeká.“

Dewar se schválně odmlčel, aby to, co řekl, mohlo zapadnout do správné přihrádky. Pak pokračoval: „Takže zjistím-li, že odsud někdo posílá fragmenty neštovic do výzkumného ústavu v Manchesteru, aniž by to prošlo řádnou úřední cestou, tak takového člověka klidně můžu stáhnout z kůže.“

Le Grice se prostě zeptal: „Vy o tom víte?“

Dewar přisvědčil: „Vím, že to bylo už před časem a že se s tím už nic dělat nebude, jenže teď se změnila situace. Ještě jedna taková příhoda, a můžete se se svou kariérou navěky rozloučit, monsieur.“

George Ferguson v laboratoři nebyl. Sandra Dewaroví vyložila, že si včera s Malloyem zahráli na „opravdové hrdiny“ a že George právě přijímá projevy uznání od „vrchnosti“. Dewar se vyptával, co se to vlastně přihodilo, a Sandra mu podrobně vylíčila, co Malloy s Fergusonem vykonali.

„Nechtěl bych být v jejich kůži.“

„Ani já ne,“ souhlasila Sandra. „Chcete se teď porozhlédnout po laborce?“

„To bych rád.“

Dewara překvapilo, jaký je v laboratoři nepořádek. Částečně to bylo lze přičíst navrub nedostatku místa, lidé se navzájem doslova přetahovali o kousek prostoru, kam by si mohli vtěsnat přístroje a pracovní pomůcky. Stojany se zkumavkami se vršily ve třech patrech nad sebou a všude po stěnách visely na skobách svorky s elektroforetickými snímky. „Jak v tomhle dokážete vůbec něco najít?“ zeptal se žertem.

„Víte, ono to jenom vypadá jako úplný chaos,“ odpověděla Sandra, „ale každý z nás ví, kde co má. Uklizená laborka je sterilní laborka jak vždycky říká Steve. Když se někdo dá do cídění stolu, znamená to obvykle, že mu chybí nápad, do jakého pokusu by se měl pustit.“

„To bude asi věc názoru,“ řekl Dewar.

Po deseti minutách, které Dewar strávil v hovoru se Sandrou a Peterem, Pierre Le Grice se s nimi nebavil a pilně se věnoval práci v laboratoři, se ukázal Ferguson a všichni spustili křik, aby jim předvedl medaili.

Ferguson se zachechtal. „Žádná medaile se nekonala,“ řekl. „Jen pár vřelých slov od Herr Direktora, která mě naplnila nadšením a uspokojením, že to všechno stálo za to.“

„Georgi, tohle je doktor Dewar. Vyšetřuje Aliho smrt,“ představil ho Steven Malloy.

Dewar si s Fergusonem potřásl rukou a pak mu položil tytéž otázky jako ostatním. Také jeho odpovědi byly v podstatě stejné. Jako každý v laboratoři měl Aliho rád. Jeho smrt jím naprosto otrásla.

„Víte, na čem pracoval?“

Ferguson pokrčil rameny: „Jen zhruba. Jsem laborant ze špitálu, kterému ukradli špitál pod zadkem. Starám se o zásoby viru a o média pro kultury. Tyhleto molekulární záležitosti jsou většinou nad moje chápání, to víte, starýho psa nový kousky nenaučíte.“

„Musela to pro vás být velká změna, přejít sem.“

Ferguson se nad tím zdrženlivým výrazem usmál. „To víte, v Městském špitálu jsem byl dvaatřicet let,“ vysvětlil.

„Nechtělo se vám to spíš odpískat a požádat o předčasný důchod?“

„Můj bankéř mi to neschválil,“ řekl Ferguson.

Dewar se usmál. „Žádné bohaté odstupné na rozloučenou?“

„Od zdravotnictví? To nemyslíte vážně.“

„Ale zdá se mi, že jste se tady s tou partou docela dobře sžil.“

„Jenže je to jenom na čas. Steve má to místo volný, ale otázka je, jestli mu dají další grant. Jestli ne, tak budu do Vánoc na dlažbě. Beztoho se sem ten můj ksicht moc nehodí.“

„Proč?“

„Jiná doba. Dneska je na jedno volný místo deset absolventů. Abyste dostal flek, na kterej před deseti lety stačil středoškolák, musíte mít přinejmenším státnice. A jestli k ty práci patří taky vařit čaj, tak to už je řeč o doktorovi filozofie.“

Dewar se usmál: „Doufám, že se pro vás přece jen něco najde.“

Zastavil se ještě u Paula Huttona, aby mu formálně poděkoval za spolupráci.

„Znamená to, že už jste s námi skončil?“ zeptal se Hutton.

„Asi ano,“ odpověděl Dewar. „Ledaže by došlo k nějakým novým událostem.“

„Vracíte se tedy už dnes do Londýna?“

„Ještě se chci ukázat ve Sdružení iráckých studentů. Mám tam namířeno rovnou odsud.“

Sdružení iráckých studentů sídlilo v prvním patře viktoriánského domu v ulici, kde převládaly restaurace s cizokrajným jídelníčkem. Ulice byla úzká, domy vysoké a výfukové plyny se tu držely ve vzduchu jako listopadová mlha. V pachu cizích jídel smíšeném s neurčitým příděchem vlhké omítky a kočičiny vystoupal Dewar po špatně osvětlených schodech a zaklepal na dveře s arabským nápisem na mosazné tabulce.

Mladíka, který mu otevřel, očividně udivilo, že spatřil za dveřmi člověka ze Západu. „Co chcete?“ zeptal se úsečnou, ale jinak bezvadnou angličtinou.

„Jmenuju se Dewar. Rád bych si promluvil s některým z přátel Aliho Hammadiho.“

„Ten je mrtvý.“

„Vím, že zemřel. Právě proto bych s nimi chtěl mluvit.“

„Vy jste od policie?“

„To zrovna ne,“ řekl Dewar a ukázal mu průkaz Sci Med.

Chlapec několikrát důkladně porovnal fotografii na průkazu se skutečností, než usoudil, že by podoba mohla odpovídat. „Doktor Adam Dewar,“ zanotoval.

„Ano, to jsem já,“ souhlasil Dewar.

„Pojďte dál,“ řekl mladík, náhle se otočil na podpatku a nechal Dewara, aby za sebou zavřel dveře. Prošli úzkou chodbou okolo řady šedých dveří, které, pokud Dewar viděl, vedly do sešeřelých místností. Zdálo se, že si tady potrpí na osvětlení holými žárovkami, které v místnostech se stropy tři metry vysoko vrhaly spíše stíny než světlo.

Nakonec byl Dewar uveden do místnosti, kde pobývalo asi dvanáct lidí. Seděli ve skupinkách po třech nebo po čtyřech a většinou všichni vypadali na studenty. V místnosti byl starý nábytek a těžké závěsy na oknech zřejmě nikdo nečistil od začátku století. Jejich záhyby tvořily pozadí několika plyšových pohovek, z nichž každá měla po jednom opěradle z vyřezávaného dřeva. Dewarovi ta scéna připomněla viktoriánskou ilustraci opiového doupěte. Někteří studenti před sebou měli otevřené poznámkové bloky a vypadalo to, že tu právě probíhá nějaký diskusní klub.

Mladík, který mu otevřel, ostatním cosi arabsky oznámil. Dewar z toho pochytil jen jméno Hammadi.

Nastalo dlouhé ticho a všichni si Dewara lhostejně prohlíželi. Pak jeden ze studentů vstal a přistoupil k němu. Při úsměvu předvedl perfektní zuby. „Já jsem Tariq Saadi, Ali byl můj kamarád,“ řekl. „Nechcete trochu kávy?“

Dewar srkal hořkou kávu a Saadi, postgraduální student matematiky, mu mezitím vyprávěl, co ví o Alim. Pocházeli, jak vysvitlo, z vesnic, vzdálených od sebe necelých dvacet kilometrů, ale než přišli na vysokou do Bagdádu, znali se jen málo. Teprve pak se začali vídat a skamarádili se. Měli ohromnou radost, když se jim oběma podařilo dostat se na studia v zahraničí.

„Vůbec jsme nečekali, že někdy budeme mít možnost vyjet ven, ale věda na politické neshody nedbá,“ poznamenal Tariq. „Politici mají sice různice, ale univerzity navzájem komunikovat nepřestávají.“

„Prima,“ řekl Dewar. „A jak vám jde studium?“ zeptal se, v naději, že získá mladíkovu důvěru.

Tariq pokrčil rameny a usmál se: „Někdy se jen tak tak držím.“

„Ali na tom byl taky tak?“

„Kdepak,“ usmál se Tariq. „Ali byl ohromně chytrý a takový,“ nemohl najít správné slovo, „pro tu svou vědu.“

„Zapálený?“ pomohl mu Dewar.

„Ano, děkuju, zapálený taky, ale ještě víc oddaný je to správné slovo. Pro Aliho byla věda všechno. Všechno, co ho vůbec zajímalo. On měl schopnosti, že sahaly až k nebi, a určitě by jednoho dne dokázal ohromné věci. Říkal, že by se dalo zařídit, aby na naší planetě bylo dost jídla pro všechny. Že by molekulární biologie a klonování genů mohly skoncovat s hladem.“

Dewar se nad tím mladistvým idealismem usmál. Molekulární biologie by cosi takového vědcům snad umožnila, jenže se to nikdy nestane. Nestane se to, protože nikdo nebude investovat do věcí, které nepřinášejí zisk, a krmení hladových není zrovna projekt, který by se vyplácel. Ali Hammadi už tuhle ošklivou pravdu neodhalí. A vykládat to Tariqovi věru nebylo proč.

„Tak proč se tedy Ali zabil?“ zeptal se mírně.

Tariq se zamyslel a při vzpomínce na kamaráda se mu zamžily oči. Řekl jen: „Bylo to tak smutné.“

To ovšem Dewarovi nestačilo. „Ano,“ řekl. „Ale vypadá to, že nikdo nedokáže říct, proč to udělal. Nějaký důvod přece mít musel. Muselo mu do života zasáhnout něco zlého. Aliho kolegové v ústavu mi pověděli, že ho očividně něco trápilo. Říkali, že byl v posledních týdnech před smrtí v depresi. Vy jste byl jeho kamarád. Vám se určitě svěřil, ne?“

Chlapec rozpačitě pokrčil rameny a Dewar nabyl dojmu, že tu reakci nevyvolala jen jeho otázka. Ohlédl se přes rameno a viděl, že do místnosti vešel muž, kterého tam předtím neviděl, a upřeně je z druhého konce pokoje pozoruje. Byl to vysoký vousatý Arab, na nose brýle s masivními černými obroučkami, a vypadal starší než ostatní. Dewar si vzpomněl, jak se mu inspektor Grant zmiňoval o tom, že se ve skupině vyskytují i starší lidé.

„Ne, mně Ali nic neřekl,“ pokračoval Tariq, přítomnost toho muže ho očividně rozrušila, třebaže nebyl na doslech. „Nevím, proč to udělal. Je to záhada. Možná byl nemocný. I to se může stát, však víte.“

Dewar mu pohlédl přímo do očí a poznal, že mladík lže. Přítomnost toho fousáče ho zastrašila.

„Podívejte, Tariqu, tady se nám asi nemluví zrovna nejlíp,“ poznamenal tiše.

„Myslím, že už není o čem dál mluvit,“ odpověděl mladík, ale vyslovoval tu větu jako automat.

„Myslím, že je,“ tvrdil Dewar, ale ztlumil hlas. „Myslím, že byste mi už kvůli vašemu přátelství k Alimu měl povědět úplně všechno, co víte. Chápu, jak to máte těžké, takže půjdu, ale na židli vám nechám vizitku. Až budete mít pocit, že je to bezpečné, zavolejte mi. Když mě nezastihnete, nechte mi vzkaz.“ Chlapec nejistě přikývl. „Tak vám děkuju za pomoc, Tariqu. Mrzí mě, co se vašemu kamarádovi stalo. Je to smutná událost,“ prohlásil Dewar hlasitěji, aby ho každý slyšel.

Vstal a Tariq ho doprovodil ke dveřím. Cestou museli kolem onoho staršího muže projít, nevšímal si jich, ale Dewar si ho tak jako tak důkladně prohlédl. Možná bude mít inspektor Grant nějaké fotky. Hodilo by se vědět, co je to za chlapa a čím vlastně je. Když vyšel na ulici, rozhodl se, že zatím ještě v Edinburghu zůstane.

Dewar se ubytoval v hotelu v centru města a prostřednictvím přenosného počítače a mobilního telefonu poslal hlášení do ústředí

Sci Med. Příliš jim toho oznámit nemohl, jenom to, že se mu situace v Edinburghu nějak nezdá. Zůstane tu, dokud nezjistí víc. Vypnul počítač a zavolal Karen. Byla v laboratoři.

„A kde jsi ty?“

„V Edinburghu,“ odpověděl jí Dewar znovu. „Budu tu nejmíň do zítřka. Jak to vypadá v Kensingtonu? Pořád se to tam zesírá?“

„Čímsi takovým v noblesním Kensingtonu nikdo trpět nemůže,“ smála se Karen. „Tady je lidem špatně od žaludku. Myslím, že epidemie právě vrcholí. Vypátrali jsme zdroj u dodavatele mraženého masa a zatím jsme mu to tam zavřeli. Takže teoreticky bychom měli být z nejhoršího venku.“

„Kéž bych to mohl říct i já,“ povzdychl si Dewar.

„To znělo opravdu jako z hloubi duše,“ řekla Karen.

„Vážně, ani za mák se mi to tu nelíbí.“

„Takže na víkend to asi nestihněš?“

„Zřejmě ne, ale člověk nikdy neví. Zatím jdu jenom po čichu. Myslím, že jeden z Aliho kamarádů toho ví určitě víc, než přiznává. Netvrdím, že by to nutně muselo být něco důležitého, ale přece jen bych si rád vyjasnil, proč si ten Hammadi sáhl na život, když měl tolik důvodů, pro které mu stálo za to žít.“

„A co když se nezabil?“

„Policie je přesvědčená, že to byla sebevražda, a taky se začal pár týdnů před smrtí jinak chovat.“

„Když se mu vychýlila duševní rovnováha,“ nakousla Karen.

„Jde o to, co mu ji vychýlilo,“ poznamenal Dewar.

Po chvíli mlčení Karen nadhodila: „Když už jsi tam, co kdybys zaskočil do Severního Berwicku podívat se za mou matkou? Aspoň bys přišel na jiné myšlenky.“

„To bych mohl,“ svolil Dewar zvolna.

„Tobě se ten nápad nezamlouvá?“

Představa, jak tráví večer s Kareninou ovdovělou matkou, Dewara skutečně přílišným nadšením nenaplňovala. Radši by si dal v hotelovém baru pár drinků a s někým nezávazně poklábosil. Ale nechtěl se Karen dotknout. „No dobrá,“ řekl. „Pokusím se.“ Snažil se do toho dát víc nadšení, než cítil. „Mám něco vyřídit?“

„Vlastně jsem se za ní chtěla zrovna tenhle víkend rozjet, ale nevím, jak se to vyvrbí s tou salmonelou. Teoreticky by se nejpozději zítra měly projevit poslední případy. Asi bych tu návštěvu měla radši

přesunout až na přespříští týden. Tobě se určitě nebude chtít zpátky do Edinburghu tak brzo?“

„Proč ne? Nebylo by špatné, kdybychom tu pobyli chvíli spolu,“ řekl Dewar. „Třeba bychom si mohli vyrazit na pár dní na Vysočinu.“

„To by bylo prima. Ale nakonec není vyloučeno, že tam ještě pořád budeš!“ smála se Karen.

„Kdybych tu ještě byl, znamenalo by to, že jsem kápnul na opravdu velikej průšvih, a v tom případě by možná na Vysočinu utíkal kdekdo,“ uvažoval Dewar.

„Tak ode mne mámu pozdravuj a řekni jí, že přespříští víkend přijedu.“

Sotva Dewar připojil laptop k zásuvce telefonu, aby byl v pohotovosti, ozvalo se zapípání. Čekal na něj vzkaz ze Sci Med. Volal mu člověk jménem Tariq Saadi. Rád by se s Dewartem setkal. Navrhuje schůzku dnes v osm večer v knihkupectví Jamese Thina v South Bridge.

Dewar se nejdřív podívil, proč mu Saadi telefonoval do Sci Med. Pak si ale domyslel, že asi nejdřív zkoušel volat na mobil, jenže tam bylo obsazeno, protože zrovna mluvili s Karen. Než by čekal a zkoušel to znova, raději vytočil číslo, které bylo na vizitce uvedeno na druhém místě. To znamená, že spěchal. Že měl na ten hovor jen omezenou dobu.

Dewar pohlédl na hodinky. Bylo těsně po půl osmé. Karenina matka si bude muset ještě den počkat.

Taxík mu zastavil před vchodem do Staré koleje Edinburské univerzity, přímo proti Thinovu knihkupectví. Dewar se za mnohého uskakování přebrodil večerním provozem na druhou stranu ulice a vstoupil do obchodu, kde vládl příjemný klid. Obchod to byl překvapivě rozlehlý, zaujímal několik pater staré budovy, která ve své době prodělala nejednu vnitřní přestavbu, a proměnila se tak v bludiště místností, chodeb a schodišť. Dewar pomalu procházel přízemím, aby se trochu zorientoval, a sem tam sáhl po nějaké knize. Teď večer se tu policemi probíral sotva tucet zákazníků. Saadi mezi nimi nebyl.

Dewar se rozhodl, že to zkusí o patro níž, a zdálo se, že tam je už úplně sám až na jednu zaměstnankyni zřejmě studentku na částečný úvazek, která se za pokladnou učila ze skript. Když mu náhle někdo

poklepal na rameno, trhl sebou, otočil se a spatřil Saadiho, který jako by se zhmotnil ze stínu jakési alkovny. „Díky, že jste přišel,“ zašeptal nervózně.

„Takže na Aliho smrti přece jen bylo cosi víc?“ zeptal se tiše Dewar.

Tariq přikývl. „Všechno o tom nevím, ale chtěli na něm, aby pro ně něco udělal. Ali s tím nechtěl mít nic společného, ale oni mu vyhrožovali. Řekli, že si to odnese jeho rodina.“

„Oni?“

„Naši poradci.“

„Ten člověk, co se objevil ve studentském spolku?“ Tariq přikývl.

„Poslala je vláda?“ Zase přikývnutí.

„Kolik jich je?“

„Dva. Profesor Siddiqui a pak Abbas, to je ten chlap, co jste ho viděl.“

Dewar si ta jména zaznamenal do paměti. „Máte aspoň tušení, co vlastně po Alim chtěli?“ zeptal se.

„To nechtěl prozradit, ale byl strašně vyděšený. Povídal..“

„Co povídal?“ naléhal Dewar.

„Měl strach, že umře moc lidí.“

Dewara zaplavil ledový chlad. Cítil, jak mu ve spáncích pulsuje krev. To, co slyšel, měnilo zlý sen v realitu. „Určitě o tom už nic víc neřekl?“

Tariq zakroutil hlavou. „Ne. Povídal, že je to strašlivé, ale já vím, že mu něco dali.“

„Víte co?“

„Kousky něčeho. Jednou jsem zaslechl, jak o tom mluví. Ali měl strach. Říkal něco, jako že ty kousky nechce. Že je to příliš nebezpečné.“ Tariq pokrčil rameny, že neví, co by to mohlo znamenat.

„Opakoval, že by se ty kousky měly zničit, ale Siddiqui mu přikázal, aby udělal, co mu nařídili, jinak že na to doplatí on i jeho rodina.“

„Říkáte kousky?“

„Ano.“

Tariq najednou celý ztuhl. Dewar pozoroval, jak mu bledne před očima, a zjistil, že hledí kamsi za něj, s očima rozšířenýma strachem.

Když se otočil, spatřil tvář, která je sledovala mezerou mezi knihami na polici za jejich zády. Byl to ten muž ze studentského sdružení, černé vousy se mu otíraly o regál a oči za brýlemi bez mrknutí zíraly na Tariqa. Na druhém konci se za regálem vynořil menší Arab, který vypadal poněkud intelektuálněji.

O Tariqa se viditelně pokoušely mdloby. „Už musím jít,“ zakoktal.

„Ne, nemusíte s nimi nikam chodit,“ zašeptal mu naléhavě Dewar. „V téhle zemi vám nemohou nic udělat. Jestli máte strach, pomůžu vám. Můžeme to zařídit. Zůstaňte tady u mne. A řekněte mi, co pro ně měl Ali udělat.“

„Vy to nechápete, moje rodina.“

Tariq se pokorně vydal směrem k oběma Arabům, ani se neohlédl. Dewar se cítil bezmocný, ale měl dojem, že kdyby ztropil scénu, ublížil by Tariqovi ještě víc. Zahleděl se vousatému Arabovi do očí a snažil se mu aspoň pohledem naznačit, že jestli se Tariqovi něco stane, bude to pro něj mít ošklivé následky, ale ten chlap se tvářil naprosto netečně. Tlumenou arabštinou něco Tariqovi krátce řekl a pak ho vedl po schodech nahoru, druhý Arab stoupal před nimi.

Dewar v zoufalství praštil dlaní do regálu s knihami, až dívka za pokladnou polekaně vzhlédla. „Jestli jste nenašel, co hledáte, můžeme vám to objednat,“ řekla ochotně.

Dewar se na ni chvíli díval, pak si uvědomil, co udělal, a omluvil se. Zamířil ke schodišti a vyšel na ulici. Zpět k hotelu vykročil pěšky, potřeboval čas, aby se uklidnil a srovnal si myšlenky. Prošel Chambers Street a dal se doleva po mostě Jiřího IV., až dorazil ke Královské cestě, která vede od hradu dolů ke královskému paláci Holyroodhouse. Přešel ji a zastavil se na vrcholu ulice Mound, příkré spojky mezi starým Edinburhem a takzvaným georgiánským novým městem. Pod ním jako navlečené perly zářila světla Princes Street. Po levici se na staré skále vypínal osvětlený hrad. Přece snad není možné, aby tak překrásné město bylo dějištěm spiknutí, zesnovaného v pekle.

Dewarovi bylo jasné, že slovo, které Tariq přeložil z arabštiny jako „kousky“, mělo ve skutečnosti znamenat „fragmenty“, Tariq přece nebyl biolog. Neměl ani ponětí, o čem to tenkrát mluvili. Ty „kousky“ musely být zkrátka fragmenty DNA neštovicového viru.

Jiné přijatelné vysvětlení prostě neexistovalo. Otázkou bylo, ke kolika fragmentům měli muži vyslaní iráckou vládou přístup a co s nimi provedli.

Měl Ali, když ho Tariq slyšel, jak namítá, že to, co po něm chtějí, je příliš nebezpečné, na mysli jejich záměr jako takový, anebo hovořil přímo o tom, co pro ně má udělat on sám? Byl Ali jen jedním z mnoha lidí v celém řetězci, z nichž každý měl ke kompletaci viru přispět svým dílem, anebo byl posledním článkem onoho řetězu, vědcem, který nakonec pospojuje všechny fragmenty? Tak či onak, stačilo to k tomu, aby ho to rozvrátilo a dohnalo k sebevraždě. Mohou být Iráčané skutečně tak daleko? Je vzkříšení živého viru neštovic už doopravdy natolik blízko?

Dewarovi se v hlavě vynořila další hrozivá myšlenka. Spáchal Ali sebevraždu proto, že se nedokázal propůjčit k něčemu tak ohavnému, nebo proto, že to už udělal? K činu ho mohl dohnat pocit viny. Snažil se přesvědčit sám sebe, že kdyby byl na něčem takovém pracoval v normální laboratoři, někdo z Malloyových lidí by určitě poznal, co dělá. Na druhé straně je pravda, že DNA ve zkumavce je bezbarvá tekutina, bez ohledu na to, odkud pochází. Pouhým pohledem se nedá nic poznat. Aby se v tom někdo vyznal, musel by onu sekvenci nejprve zjistit. Ale i pak by musel zjištěný kód vložit do počítače a porovnávat s množstvím známých sekvencí DNA, uložených v mezinárodních vědeckých databázích. Jedině tak by se dala určit jeho skutečná totožnost.

Riskoval by Hammadi rekonstrukci živého viru neštovic v nechráněné laboratoři hned vedle svých kolegů, když s určitostí věděl, že by je tím všechny vystavil obrovskému nebezpečí? Kdyby se ovšem uchýlil do přísně izolovaných zařízení, která v ústavu pro práci s vysoce nebezpečnými viry existují, lidem by to neuniklo a vyptávali se ho. Jedině to ho snad mohlo přinutit, aby takhle riskoval. Nijak konejšivá myšlenka to tedy nebyla. Představovala však jen ten nejhorší možný scénář. Třeba Hammadi odmítl a nebyl ochoten udělat vůbec nic. Jedinou jistotou zůstávalo, že se zabil. Z pocitu viny, nebo v hrdinné snaze uchránit před ohrožením svou rodinu?

Dewar se v myšlenkách znovu vrátil k tomu, co mu stihl říct Tariq, než je přerušili. Říkal, že si Ali ty „kousky“ vzít nechtěl. Netvrdil však, že si je vzít odmítl. Jestli je Ali skutečně přijal, musel je nutně odnést do ústavu, alespoň proto, aby je tam uložil. To by

znamenal, že tam třeba stále ještě jsou pravděpodobně pár nevinně vyhlížejících plastových zkumavek, trčících v nějakém stojánku v některé z lednic. Chce to důkladně prohlédnout úložné prostory, které Ali Hammad v Malloyově laboratoři používal, a udělat podrobný rozbor všeho, co se v nich najde.

Nejdřív sice Dewarovi instinktivně blesklo, že by měl okamžitě vyhlásit pohotovost nejvyššího stupně, ale pak si to rozmyslel. Až dosud nemá jediný důkaz, že nějaké nezákonně držené virové fragmenty vůbec existují, ani jak daleko Iráčané v rekonstrukci viru pokročili. Skutečnost, že iráčtí „poradci“ ve městě stále ještě zůstávají, nasvědčuje, že dosud nedostali, co chtějí, jinak už by byli dávno zmizeli. To bylo ono: jak to, že jsou pořád ještě tady? Přece nemohou doufat, že se jim pro tu práci podaří získat někoho jiného?

Dewar usoudil, že zjistit něco bližšího o oněch „poradcích“ bude teď nejpřednější. Zajde kvůli tomu za Grantem. Poplach zatím spouštět nebude. Uvidí, co mu řekne Grant, a vlastně i Malloy, a bude to zatím hrát při zemi. Když se vrátil do hotelu, zavolal Karen do bytu a omluvil se, že nezašel k její matce, něco mu do toho prostě vlezlo.

„Já ti to sice uvěřím, ale jinak už nikdo na světě.“

„Věř mi,“ řekl Dewar, „večer s tvou matkou by mi byl o moc milejší než ten, co jsem právě zažil.“

„Došlo na tvoje obavy?“

„Nevypadá to ani trochu dobře,“ připustil Dewar.

„Takže zítra večer zpátky nebudeš?“

„O tom silně pochybuju.“

Grant se na Dewara nejdřív dlouze a upřeně zadíval a pak se zeptal: „Jste si absolutně jistě, že nám nezbejvá nic jiného než se mezi tu sebranku míchat?“

„Absolutně. V čem je problém?“

„Že dneska s Irákem nemáme normální diplomatický styky, je mi jasný, jenže s cizincema, co mají nějaký diplomatický postavení, jsou vždycky jenom problémy a tihle dva za sebou určitě nějakou takovou kulišárnu mají. Už s tím mám své zkušenosti. Tihle hajzlové si můžou dělat, co je napadne, a vždycky jim to projde. Snad se nám jednoho dne poštěstí mít vládu, který aspoň dojde, že existují taky země, co si do svých diplomatických sborů necpou jen samý

přitroublý nýmandy ze soukromých škol. My jsme v tomhle spíš výjimka než pravidlo. Za cedulema CD se nám tady schovává pěkně pár prevítů.“

„V tom s váma souhlasím. Je to těžké, ani já netuším, v jakém postavení tu jsou, ale potřebuju o nich zjistit, co se dá. Jeden se jmenuje Siddiqui a druhý Abbas. Ti dva nutili Aliho Hammadiho, aby pro ně cosi udělal. Mám představu, co to asi bylo, ale potřebuju vědět, jestli to udělal, nebo ne.“

„A co to bylo, to mi nemůžete říct. Nemám pravdu?“

„Teď ještě ne.“

Grant přikývl a zamyšleně sál vzduch mezi zuby.

„A když řeknu ne?“

„To bych pak musel jít vejš.“

„Udivuje mě, že jste to neudělal hned,“ poznamenal Grant.

Dewar se k němu naklonil: „Měl jsem dojem, že bychom mohli pracovat spolu. Nechce se mi hned čeřit vodu, když jde o takovou delikátní situaci. Kdybych se mýlil a ztropil planý poplach, mohlo by to mít spoustu nepříjemných dozvuků, mezinárodní dohru. Taký bych mohl skončit u mytí nádobí.“

„Ale o co kráčí, mi tak jako tak neřeknete?“

„Oficiálně mě sem poslali, abych ověřil, jestli se dodržují jistá běžná pravidla. Smrt Aliho Hammadiho to jistým způsobem zkomplikovala, což mě vede k podezření, že se ta pravidla porušují. Nakolik, to musím teprve zjistit. Oficiálně byste mi pomáhal při tomhle.“

„Pravidla,“ uvažoval Grant. „Jaký sázky jsou ve hře, když je řeč o těchhle „pravidlech?““

„Na jedné straně se možná není čeho obávat. Na druhé straně možná máme co do činění s čímśi, co by mohlo zatraceně otrást celým světem, vyvolat válku a pozabíjet miliony lidí.“ Grant tlumeně hvízdal. „Tak jdete do toho?“

„Jsem pro. Jinak bych toho superintendanta stejně nikdy nedostal. Jestli tu budu jen tak honit provinciální padouchy, tak těžko.“

„Fajn. Tak se poohlédněte, co můžete zjistit o tom Siddiquim a Abbasovi. Nechám vám tu svoje čísla. Zavolejte, jakmile budete něco mít. Já jdu zpátky do Ústavu molekulární biologie.“

Tentokrát se Dewar postupovat oficiální cestou neobtěžoval. Do budovy prostě vešel za skupinou studentů a chlapíka ve vrátnici minul s autoritativním výrazem, vylučujícím veškeré námitky či dotazy. Panebože, říkal si ve výtahu. V uhelném sklepě u babičky bylo proti tomuhle naprosto bezpečno.

Zaklepal na dveře Malloyovy laboratoře a vešel dovnitř.

„Dobrý den,“ zvedla k němu oči Sandra Macandrewová. Byla tam sama. „Nečekala jsem, že vás ještě uvidím. Něco jste si tu zapomněl?“

„Je tady Steve?“ přešel Dewar úmyslně její otázku.

„Dnes dopoledne pracuje doma. Diskety si vzal s sebou. Má pro profesora Huttona něco sepsat a mají mu přijít z plynárny odečítat plynoměr. Chcete, abych mu zavolala?“

Dewar chvíli váhal. „Asi za ním radši zajdu domů. Řekla byste mi adresu?“

Sandra maličko zaváhala a Dewar pochopil její dilema. Poznamenal: „Jestli vám to bude milejší, obrátím se oficiálně na profesora Huttona. Měl jsem si to uvědomit.“

Sandra se usmála a zarazila ho: „Ale ne, vážně. Jsem pitomá. Přece vás tu známe a ostatně jste něco jako policista. Steve si zadaptoval byt ze starého kostelíka v Templu, to je vesnice na jih odsud. Máte auto?“

Dewar zavrtěl hlavou. „Chtěl jsem jet taxíkem. Je to daleko?“

„Asi osm mil. Není to zas taková dálka.“

„Tak to by šlo. Můžete mi to napsat?“

Sandra mu napsala Malloyovu adresu a zeptala se: „Nemám vám ten taxík objednat odtud?“

„To byste byla moc hodná.“

Sandra zvedla telefon a zavolala do kanceláře, že potřebuje taxi pro návštěvu, která odchází. „Prý tu bude za sedm minut,“ řekla Dewarovi. „Mají svoji firmu, na kterou se vždycky obracejí.“

„Vřelé díky,“ kývl Dewar.

„Podařilo se vám zjistit něco dalšího o Aliho smrti?“

„Jen takové drobnosti,“ odpověděl Dewar. „Nic, co by nám nějak zvlášť pomohlo. Vy jste si asi taky na nic závažného nevzpomněla?“

„Jak do toho všeho vlastně zapadají ty neštovice?“ Sandra ponechala Dewarův dotaz bez odpovědi a zadívala se mu do očí.

„Neštovice?“ opakoval po ní Dewar, kterého zase zaskočila její otázka a teď se snažil získat čas.

„Po vaší minulé návštěvě se nás Steve všemožně vyptával na fragmenty DNA neštovic, které tu používáme. Tak jsem usoudila, že mezi vámi, Aliho smrtí a fragmenty neštovic určitě bude nějaká spojitost.“

„Už chápu, proč si troufáte na doktorát,“ poznamenal Dewar. „Co vlastně Steve přesně říkal?“

„Hlavně nabádal George, jak je důležité, aby se všechny zásoby fragmentů přísně evidovaly pro případ, že by se naskytla namátková kontrola. Všechny nás upozornil, že se musíme do písmene řídit všemi pravidly a taky v laboratoři udržovat větší pořádek. Pierrovi přikázal, aby vyklidil všechny Aliho věci, a udělal tak víc místa v lednicích.“

Dewar ji pohybem ruky zarazil a zeptal se: „Chcete říct, že se na Aliho materiál, než jste nahlásili výsledky kontroly, nikdo nepodíval?“

Sandra se rozpačitě zavrtěla. „Ne, nic takového netvrdím. George Aliho věci prošel, jestli mezi nimi nejsou evidované fragmenty DNA neštovic; Steve to po něm chtěl,“ bránila se. „Ale byly tam pochopitelně všelijaké zkumavky a nádobky se štítky, které nedokázal rozluštit, a Aliho už se zeptat nemohl. Steve tedy řekl Pierrovi, aby se, než to vyhodíme, podíval, jestli z těch štítků nevyčte něco on.“

„Sakra,“ ulevil si Dewar.

„Co na tom je? Ali přece neměl nic, k čemu bychom my ostatní nemohli.“

„Jak to víte?“ zeptal se Dewar suše.

„Snad si proboha nemyslíte, že by Ali pracoval na nějakém tajném úkolu?“ Dewar neodpověděl.

„Ach bože,“ vydechla Sandra. „Tak na tohle vy myslíte, že? Ono vám vůbec nejde o Aliho sebevraždu. Kvůli ní tu nejste. Jde vám o cosi, co nějak souvisí s tou záležitostí kolem neštovic, s důvodem, proč zakázali pohyb fragmentů.“

Dewar usoudil, že nemá cenu cokoli popírat. Cítil se jako tiskový mluvčí vlády, který má potvrdit, že se vyskytla nová forma nemoci šílených krav – můžete mi dát sežrat všechno, co jsem řekl, pokud v tom ovšem nebude hovězí. Na druhé straně se mu nechtělo zaplést se

o tom do nějakých diskusí. Takže se prostě jen zeptal: „A udělal už Pierre Le Grice, o co ho Steve žádal?“

„Ještě jsem neměla kdy se podívat.“

„A můžete se podívat teď?“

Sandra se zatvářila překvapeně, ale šla. Na druhé straně laboratoře otevřela spodní dvířka mohutného mrazáku, dřepa si k němu a řekla: „Ano, je to vyklizené.“

Dewar se zamyslel.

Z úvah ho vytrhl zvonící telefon.

„Váš taxík,“ upozornila ho Sandra.

„Tak jsme tady,“ prohodil přes rameno taxikář, když vjeli do vesničky Temple v Midlothianu. Dewar viděl, že je pečlivě udržovaná, ale nijak sladce přezdobená.

„Co přesně tady hledáte?“

„Přebudovaný kostel.“

„Ten znám. Dneska takový věci frčí,“ řekl řidič. „V jednom obchod s kobercema, ve druhém kanceláře nebo posilovna. Taková je doba.“ Zastavil před kostelem na kraji vesnice: „Tady to máte.“

Dewar mu zaplatil a začal si prohlížet dům. Zvenčí toho moc nenasvědčovalo, že to už není farní kostel. Prozrazovaly to jen vyměněné vstupní dveře a schránka na dopisy. Otevřel železnou branku a kráčel po cestičce lemované pokroucenými tisy. Viděl, že se při zdi, vystavené převážně západním větrům, začíná hromadit podzimní listí. Zaklepal na červené dveře, a říkal si, jestli zabušil dost hlasitě. Byly z masivního dřeva a dost silné, aby ten zvuk pohltily, táhlo zvonku ovšem nikde neviděl. Zevnitř k němu dolehly útržky hudby. Dveře se otevřely a objevil se Steve Malloy. V pozadí hrál Miles Davis.

„Vy?“ zvolal Malloy. „Čekal jsem, že to budou plynaři.“

„Třeba přijdou taky,“ řekl Dewar.

„Pojďte dál. To jste mě překvapil.“

Vnitřek kostela byl od základů přetvořen v atraktivní moderní a originálně řešený obytný prostor. „To jste všechno vybudoval sám?“ zeptal se.

„Z větší části. Ani ne tak proto, že bych byl takový zanícený kutil, ale když jsem to tady koupil, tak jsem si nemohl dovolit někoho si na to zjednat.“

„Vypadá to, že se v tom vyznáte,“ řekl Dewar.

„Řekněme, že jsem se učil za pochodu. Dáte si kafe?“

„Jestli vás to moc neobtěžuje, rád.“

Malloy odešel do kuchyňské části a Dewar zatím pokračoval v obhlídce. Všechny základní znaky původního kostela byly zachovány, od kůru až po kamennou kazatelnu na té teď byla rozmístěna bodová světla, namířená na význačné prvky stavby. Kostelní lavice byly vystěhované a podlažní plocha nápaditě rozdělená na úseky, které odpovídaly jednotlivým pokojům, byť bez oddělovacích stěn. Malloy očividně pracoval v části, která sloužila jako studovna; počítač se přepnul na šetřící monitoru a po obrazovce teď zvolna proplouvaly ryby, zatímco z reproduktorů se linulo jemné bublání vody.

„Musí to stát majlant, než to tady vytopíte,“ odhadoval Dewar a zvýšil hlas, aby ho bylo slyšet.

„To ano, kdybych to tu chtěl vytápět celé,“ odpověděl Malloy. „Vytápím jenom některý kouty, tak trochu jako v dobách, kdy se v domech ještě topilo uhlím. Teplo máte v okruhu tří metrů od kamen. Dál už mrznete. Dávám topidla tam, kde je budu potřebovat, a v těch zónách pak bydlím.“

Malloy přinesl dva hrnky kávy a jeden podal Dewarovi. Oba se posadili. „Tak o co jde?“ zeptal se Malloy.

„O Aliho. Zjistil jsem, že ho irácká vláda nutila, aby pro ně něco udělal.“

„Co?“

„Něco, co souvisí s neštovicemi.“

„Dobrý bože,“ řekl Malloy. „To myslíte vážně?“

„Jeden Aliho kamarád zaslechl, jak se s ním hádali o nějakých kouscích, které měl dostat. Dal bych krk na to, že byla řeč o fragmentech DNA.“

Malloy zakroutil hlavou, jako by nemohl uvěřit svým uším. „Ale kdyby Ali něco takového dělal, tak bychom o tom museli vědět.“

„Museli?“ zeptal se Dewar.

„No jistě. Kdybyste chtěl dát dohromady něco takového jako živé neštovice, dřepěl byste pořád v izolované laboratoři.“

„Anebo taky ne,“ řekl Dewar.

Malloy se na něj zadíval. „Snad nechcete vážně tvrdit, že by to zkoušel v nechráněné laborce?“

„Momentálně netvrdím zhola nic. Na nějaká tvrzení toho vím ještě dost málo, ale jako možnost to v úvahu vzít musíme.“

„Ale my jsme všichni pořád naživu,“ vznesl Malloy jako protiargument.

„Souhlasím s vámi, že to do velké míry svědčí o tom, že se mu živý virus dát dohromady nepodařilo,“ řekl Dewar. „Dokonce upřímně doufám, že se o to ani nepokusil. Myslím, že to spíš odmítl a skončil sebevraždou, aby se pokusil uchránit před důsledky svou rodinu. Ale faktem zůstává, že ona možnost přece jen, byť okrajově, existuje. Jistější je myslím to, že mu ty fragmenty DNA dali, a rád bych věděl, co se s nimi stalo.“

„Požádal jsem Pierra Le Grice, aby Aliho materiál prohlédl,“ řekl Malloy.

„Vím. Stavil jsem se v laboratoři a mluvil se Sandrou.“

„Pierre se nezmínil, že by našel něco nezvyklého.“

„Co by s těmi věcmi udělal?“

„Záleží na tom, co by to bylo. Řádně označené roztoky a činidla, které bychom mohli ještě použít, by nechal v laboratoři. Všechno neoznačené nebo jasně použité by nalil do biologického odpadního systému, aby se to sterilizovalo a zničilo.“

„A co když tam byly ty fragmenty?“

„Musely by být neoznačené, jinak by Pierre něco řekl. A jestliže neměly nálepku, nemohl poznat, co to je. Tak je asi zlikvidoval.“

Dewar se zamyslel. V pozadí hrál Miles Davis. „Je laboratorní sklo používané ve všech laboratořích ústavu standardní?“ zeptal se.

„No, možná že nějaké rozdílů tu být můžou, záleží na místě a na dodavatelích. Proč se ptáte?“

„Ty fragmenty, které Ali dostal, musely přijít odněkud mimo ústav. Napadlo mě, jestli by si Le Grice nevšiml nádob, které nejsou v ústavu běžné, i kdyby nebyly označené.“

Ted' se zadumaně zatvářil pro změnu Malloy. Nakonec řekl: „Asi by bylo nejlepší sebrat se a jít se ho zeptat.“

Už se chystali k odjezdu do ústavu, když někdo zaklepal na dveře. Malloy otevřel a pustil dovnitř zaměstnance plynárny.

„Není to trochu strašidelný, bydlet v kostele?“ poznamenal plynář, když si zapisoval stav plynoměru. „Když uvážíte všechny funusy, co tu byly, a tak.“

„Já beru v úvahu spíš krtiny,“ odpověděl Malloy.

Plynař odešel, takže mohli nasednout do Malloyova fordu Escort a vyrazit směrem k ústavu. Provoz nebyl velký a cesta jim trvala sotva dvacet minut.

Když Sandra Macandrewová viděla, že se v laboratoři znovu objevil Dewar, pozvedla sice obočí, ale neřekla nic. Malloy si zavolal Le Grice do kanceláře a zavřel dveře, aniž ostatním cokoliv vysvětloval.

„Pierre, když jste vyklízel Aliho věci, nenatrefil jste na něco zvláštního?“

Le Grice se zatvářil zaraženě. „Jak zvláštního?“ zeptal se.

„Nenašel jste něco, co tam být nemělo? Něco proti předpisům?“

„Ne.“

„Něco, co vypadalo, že by to mohlo pocházet z nějaký jiný laboratoře chápete, třeba laboratorní sklo, který u nás nepoužíváme, nebo něco na ten způsob.“

„Ne, nic takovýho tam nebylo. Byla tam spousta zkumavek s nálepkami, kterým jsem nerozuměl, věci, ve kterých by se asi vyznal jenom Ali, ale jinak nic mimořádného.“

„A co jste udělal se zkumavkami bez označení?“

„Dal jsem je do bioodpadu. Schovávat je by nebylo k ničemu. Ssem si jistej, že by to nevyluštil ani nikdo jinej.“

Malloy zvedl ruku a uklidnil ho: „Nikdo nic takovýho netvrdí, Pierre. Udělal jste všechno, jak jsem chtěl. Takže se nic neděje.“

„Tak už můžu jít? Mám moc práce.“

„Samozřejmě.“

„Zdá se, že ho ta práce bere,“ poznamenal Dewar, když za sebou Le Grice zavřel dveře.

„Je dost ambiciózní,“ odpověděl Malloy. „Ale taky dost chytřej. No, tak to bychom měli. I kdyby Ali nějaké ilegální fragmenty viru měl, i kdyby se mu dokonce podařilo živé neštovice rekonstruovat, tak to šlo všechno rovnou do sterilizátoru, a po pravdě řečeno, vůbec toho nelituju.“

„I mně se to zdá v pořádku,“ souhlasil Dewar.

„Z čistě sobeckýho hlediska jsem vlastně rád, že jste sem přijel,“ poznamenal Malloy.

„Jak to?“

„Objasnil jste mi důvod Aliho sebevraždy. Od chvíle, kdy se to stalo, si neustále vyčítám, že jsem u něj nerozeznal symptomy

klinický deprese. Ted' to vypadá, že nemocný vůbec nebyl že se prostě jen zamotal do něčeho děsivýho. A co ti prevíti, co ho nutili to udělat, těm to zřejmě všechno projde, ne?“

„Tak to obyčejně dopadá, když jde o zločiny, v kterých je namočená nějaká vláda. Jim projde všechno, od genocidy až po bombu v letadle.“

Dewar se před odchodem zastavil u Sandřina pultu. „Tentokrát už jsem snad skončil doopravdy,“ řekl.

„Takže žádné vážné problémy?“ zeptala se. Její oči však prozrazovaly, že těch otázek má na srdci víc.

„Možná byly,“ odpověděl.

„To, co jste tu dělal, pomůže to odvolat zákaz manipulace s fragmenty neštovic ve výzkumu?“

„Snad by to mohlo vyjít, ale chce to ještě čas. Všechno, co vyžaduje souhlas řady vlád, je zdlouhavé. Máte strach o svůj doktorát?“

„Nejen o to. Myslím, že tahle laboratoř má reálnou šanci vyrukovat s vakcínou proti AIDS. Ale pokud nebudeme mít přístup k novým fragmentům, pak už si tím tak jistá nejsem. Nebylo by k zahoeení mít s takovou věcí něco společného, článek v Natuře, a tak vůbec.“

„Když to brzdí vás, brzdí to i všechny ostatní,“ připomněl jí Dewar. „Vsadím se, že v konkurenčních laboratořích jsou z toho stejně zoufalí jako vy.“

„To máte asi pravdu,“ souhlasila Sandra. „Musíme zkrátka udělat to nejlepší, co můžeme doufat, že se nám třeba podaří prorazit jiným směrem.“

„No, držím vám palce,“ řekl Dewar.

„Díky,“ odpověděla Sandra. „Mám zavolat taxíka?“

„Radši se trošku projdu. Potřebuju si protáhnout kosti.“

Dewar se vydal směrem k městu. Nebe bylo čisté a podzimní slunce zářilo na rudozlatých listech stromů. Ve vzduchu byl cítit chlad, ale právě v tom svěžím chladu bylo příjemné kráčet. Vytáhl z aktovky mobil a zapnul jej. Čekal tam na něj zaznamenaný vzkaz. Byl od Granta z policejního komisařství: hned jak bude mít chvíli, ať se mu ozve. Dewar mu zavolał okamžitě.

„Něco pro vás mám. Nejlíp by bylo, kdybyste přišel sem,“ oznámil mu Grant.

Dewar mávl na první taxík, který uviděl. Cesta mu trvala pětatřicet minut; aby se dostali k policejnímu ústředí v severní části města, museli se propracovat centrem. S každým červeným světlem v Dewarovi narůstala netrpělivost, a když byli konečně na místě, cítil se jako propuštěný vězeň.

„Vás ale člověk těžko zastihne,“ poznamenal Grant.

„Měl jsem vypnutý telefon. Nechtěl jsem, aby mi zazvonil v nevhodnou chvíli,“ vysvětloval Grant.

„Nechal jsem vám vzkaz na všech číslech, co jste mi dal,“ řekl Grant.

„Díky. Dobře jste udělal. Tak co máte?“

„Poznáte některýho z těchhle chlapů?“ Grant mu po stole přisunul pět obrázků z počítače.

„Tyhle dva,“ odpověděl Grant. „Jsou to ti Iráčani, které jsem viděl v knihkupectví, Siddiqui a Abbas. Dobrá práce. Přijměte můj obdiv.“

„Nejsou ty počítače báječný?“ odpověděl Grant.

„Když fungují. Zjistil jste o nich něco?“

Grant se naklonil přes stůl a poklepal tužkou na obličej vousatého muže. „S tímhle Abbasem to bylo jednoduchý, oficiálně je tu sice jako pověřenec pro spolupráci v oblasti vzdělání, ale Zvláštní oddělení si myslí, že je od těch ‚A.‘ Dewar zvedl obočí. „Od irácký tajný policie.“

„To sedí.“

„Ten druhý chlap, to byl tvrdší oříšek, protože v Londýně o tom, že by u nás pobejval někdo jménem Siddiqui, vůbec nic neměli. Probrali teda album s fotkami Iráčanů, znova si to ověřili s kontrarozvědkou a vyšli jim z toho tři chlapi s tímhle jménem. Ten, kterýho jste označil, je...“ Grant porovnal pořadové číslo na rubu fotky se svým seznamem, „doktor Ismail Siddiqui; je z Bagdádský univerzity a vystupuje jako vědeckej poradce irácký vlády. Vojáci se taky domnívají, že byl zapletený do Saddáмова programu biologickéjch zbraní, ale důkazy nemají. Říká vám to něco?“

Dewar cítil, jak mu ztěžknou nohy. Nemohl říct, že by to pro něj byl naprostý šok nebo vůbec nějaký šok, ale když se nejhorší obavy

potvrdí, je to vždycky zkouška nervů. „Až moc,“ odpověděl. „Říkáte, že pro Londýn bylo překvapení, že je Siddiqui v zemi?“

„Očividně.“

„Jak si to vykládají?“

„To už si musí dát dohromady sami, až jim řeknu, koho jste to identifikoval.“

„Víte, co mě nejvíc žere?“

„Co?“ zeptal se Grant.

„Že je pořád ještě v Edinburghu. Jak je to dlouho, co umřel Hammadi?“

„Skoro šest neděl,“ zjistil Grant ze svého stolního kalendáře.

„No tak, doktore Siddiqui,“ obrátil se Dewar na fotografii, kterou před sebou držel v obou rukou. „Na co tady vlastně čekáte?“

„Ještě něco byste po nás chtěl?“

„Chtěl bych toho spoustu, jenže vy mi řeknete, že na to nemáte lidi,“ odpověděl Dewar.

„Zkuste to, za pokus nic nedáte.“

„Rád bych věděl, proč Siddiqui zůstává v Edinburghu. Rád bych věděl, co tu dělá, kde se pohybuje, kam chodí pokud vůbec vychází, s kým se setkává, a tyhle věci.“

„Na tohle myslím ani mě, ani moje lidi potřebovat nebudete,“ mínil Grant. „V okamžiku, kdy dám do Londýna echo, koho jste to identifikoval, přihnou se sem co by dup, rychlejc než kluk na první rande. Bude tu tak přecpáno policajtama, co budou hlídat Siddiquiho, že se tu ani nehne. Krk na to. Na imigračním někdo něco prošvih, takže se teď všichni ostatní budou snažit ulovit bodík, aby si spravili reputaci.“

„Myslíte, že ho sem propašovali?“ dohadoval se Dewar.

„Možný to je, ale že by se vysloveně schovával, to se říct nedá.“ poznamenal Grant. „Tipoval bych, že papíry má ten chlap v pořádku.“

„Kdo na tom bude dělat? Zvláštní oddělení?“

„Zvláštní oddělení nebo MI5, to máte fuk. Budou zakopávat jeden o druhýho. Dneska nemají moc do čeho píchnout.“

„To máte pravdu. Mělo mě to napadnout,“ řekl Dewar, zkoušel si při tom představit, co se asi stane, pokud se do věci zapletou další agentury, a přemýšlel, jestli by raději neměl riskovat a požádat Granta, ať s tím hlášením trochu počká. Hned mu totiž blesklo

hlavou, že by Siddiquiho mohl jakýkoli nápadný náznak, že je sledován, vyplašit, pak ale názor rychle změnil.

Jestli má Grant pravdu a Siddiqui je tady legálně, tak na tohle musel být připravený už od chvíle, co do země přijel. A třebaže neměl dojem, že by ho někdo sledoval což se stalo vlastně jen nějakým nedopatřením, určitě předpokládá, že nad ním nějaké to neúnavné oko přece jen bdí, a chová se podle toho.

„Ještě něco vám vrtá v palici?“ zeptal se Grant.

„Jeden z iráckých studentů, co chodí do střediska na Forest Road, kamarád Aliho Hammadiho, mi o Alim poskytl nějaké informace. Siddiqui a Abbas nás spolu viděli; kluka to, jak se zdá, k smrti vyděsilo. Nepodařilo se mi ho přesvědčit, aby souhlasil s ochranou. Odvedli si ho s sebou. Mám o něj starost.“

„Jak se jmenuje?“

„Tariq Saadi. Studuje postgraduálně matematiku na Edinburské univerzitě.“

Grant si údaje zapsal. „Nic vám neslibuju, ale uvidím, co v tom dokážem zjistit. Pochopil jsem správně, že ve městě ještě zůstáváte?“

„Zatím ano,“ přisvědčil Dewar, ačkoliv si musel upřímně přiznat, že vlastně tak docela neví proč. Ujistil se, že všechno, na čem Ali Hammadi pracoval, bylo buď sterilizováno, nebo zničeno, takže strašidlo v podobě neštovicového viru unikajícího z Edinburghu bylo zažehnáno. Stále se však cítil nesvůj a všechno jako by to pramenilo z faktu, že Siddiqui stále trčí ve městě, i když od Hammadiho smrti uplynulo už šest týdnů.

Když sestupoval ze schodů před policejním ústředím, napadlo ho, že by mohl zbytek nádherného podzimního odpoledne využít k procházce do nedaleké Královské botanické zahrady. V pozdním odpoledni měly sluneční paprsky tutéž sytě zlatou barvu, jakou je možno vidět v severském pásmu na vrcholu léta v deset večer. Byla z nich cítit příjemná vyzrálost. Udělalo se dokonce horko. Svlékl si sako a při chůzi si je přehodil přes rameno.

Kráčel pod nádhernými stromy, ztěžklými smutkem umírajícího roku, a snažil se na důvody Siddiquiovy přítomnosti přijít. Plánuje snad Siddiqui, nebo, což je pravděpodobnější, kdosi jiný, nějakou akci, jak se znovu zmocnit fragmentů, které dali Hammadimu? Moc důvěryhodně to nepůsobilo. Dostat se do ústavu sice vůbec nebyl problém sám si to vyzkoušel, ale neobeznámený člověk, i když by

tam jednou pronikl, by vůbec nevěděl, kde začít pátrat. Určitě by brzy vzbudil podezření a pravděpodobně také vyvolal vážný incident. Dewara uklidňovalo vědomí, že i kdyby to byli takoví blázni, aby podobnou operaci riskovali, stejně by už neměli co najít. Le Grice přece všechny Hammadiho zásoby zničil. Tak proč v něm pořád hlodá ten nejistý pocit?

Odpověď mu nevypučela ani v žádném z obrovských viktoriánských skleníků, ani nepříplula po tiché hladině bělostného jezírka mezi zrcadlením smutečních vrb. Nepřišel na ni ani v čajovně, kde mu k čaji a čokoládovému dortu tlumeně hrály skotské lidovky, ani v malé chalupě přeměněné na galerii moderního umění mohla se ovšem skrývat v jednom z těch obrazů. Dewar ji ovšem na plátnech nenašel, a když na to přijde, nerozeznal v nich ani umění.

Večer psal zprávu pro Sci Med. Naznačil v ní, že podle jeho mínění mají Iráčané v úmyslu znovu vzkřísit k životu virus neštovic. Ali Hammadi byl do věci zapleten, není však jasné, do jaké míry. Hammadiho přítel se naskytl u toho, jak byl Hammadimu předán jakýsi materiál, téměř s určitostí se jednalo o ilegální lineární fragmenty virové DNA, ale není známo, zda Hammadi před sebevraždou s fragmenty skutečně něco dělal.

Mezi zbytky roztoků a činidel, které po něm v laboratoři zůstaly, se nenašlo nic podezřelého, z čehož se dá usuzovat, že podle všeho spolupracovat odmítl a život si vzal zřejmě proto, aby uchránil své příbuzné doma ve vlasti. Všechno, co v laboratoři patřilo Hammadimu, bylo zničeno, ale Iráčané z neznámých důvodů stále nejeví úmysl město opustit. SZO a OSN budou muset rozhodnout, jaká opatření je třeba podniknout, aby se Iráčanům v dalších pokusech zmocnit se živého viru zabránilo.

Dewar ocenil součinnost a vynikající práci inspektora Granta z edinburské policie při identifikaci Iráčanů Abbase a Siddiquiho.

Dvakrát si své hlášení přečetl a po několika drobných úpravách s ním byl spokojený. Stiskl tlačítko ODESLAT, a jakmile byl přenos zprávy potvrzen, počítač vypnul. Sáhl po telefonu a zavolał Karen. Zastihl ji v práci.

„Tak co, ještě pořád z toho máš nepříjemný pocit?“ zeptala se.

„Abych byl upřímný, tak mám,“ odpověděl Dewar. „A je čím dál horší.“

„Chceš si o tom promluvit?“

„Po telefonu asi ne. A jak se mají slovní občané Kensingtonu?“

„Už se to vrací k normálu,“ řekla Karen. „Číslo zapadá do typického grafu salmonelové nákazy, která přišla o svůj zdroj, takže jsme se trefili. Už se těším, že budu mít večer volno.“

„Přiletím pravděpodobně někdy během zítřka. Mohli bychom si vyrazit na večeři.“

„Spíš by se mi chtělo zalézt do pelechu. Co kdybys přijel ke mně? Ukuchťím nám něco jednoduchého k jídlu a ty mi pak můžeš povídat o těch svých problémech, dokud nepropadnem lákadlu pořádného panáka!“

„A sexu?“

„Možná podlehnu i síle tvých sladkých slov.“

„To zní povzbudivě.“

„Hmm,“ zamumlala Karen. „Intelektuální poloha našeho vztahu mi občas dělá starosti.“

„Já bych si momentálně vystačil s polohou horizontální.“

„A někdy si zas říkám, proč se starat,“ vzdychla Karen.

„To proto, že jsem tak k pomilování?“ navrhl Dewar.

„Musí v tom vězet ještě něco dalšího,“ zasténala Karen.

Sotva Dewar položil sluchátko, rozezněl se telefon nanovo. Z policejního ústředí volal Grant. Dewar se podíval na hodinky.

„To jste ještě ve službě?“ podivil se.

„Mohl bych říct, že jo, a udělat na vás dojem,“ odpověděl Grant.

„Ale měli jsme takovej menší mejdan na rozloučenou s klukem, kterej od nás odchází. Tak jsem si cestou zpátky zaskočil do kanclu a našel jsem tu vzkaz. O vašem kámošovi Saadim.“

„Co je s ním?“ zeptal se Dewar.

„V sedm vlezl do letadla směr Heathrow. Vrací se domů.“

„Sakra,“ zaklel Dewar tlumeně. „To jsem to zvorál. Takže ho poslali domů a já se můžu jenom modlit, aby se mu už nic horšího nestalo.“

„Měli na ty hajzly pustit atomovku, když k tomu byla příležitost při ty Pouštní bouři. Atomovej atak, to by znělo stejně dobře jako Pouštní bouře. A je v tom dokonce, no, jak se tomu říká?“

„Aliterace,“ poznamenal Dewar. „Jenže za všechno může jenom jeden všivácký režim, co nechce od válu. Obyčejní lidi se tam od jiných národů zas tolik neliší.“

„No, když myslíte,“ řekl kysele Grant.

„Díky, že jste mi dal vědět. O Siddiquim se vám nic nedoneslo?“

„Všichni jsou z toho celí vedle. Do Británie přicestoval jako delegát mezinárodní vědecký konference v Birminghamu. To od něj byl mazanej fígl, dostat se do země jako akademik a o svém diplomatickým postavení ani muk. Prej to vzal přes Kypr a Schiphol do Birminghamu jako jeden z hromady vědátorů, co na ten sjezd jeli; objednali si charterovej let. Nechtěl bych bejt v kůži toho chlápka, co byl ten den u pasový kontroly. Bude rád, když skončí s plácačkou někde v Caithness a bude převádět přes ulici školní dětičky. Když bylo po sjezdu, namířil si to Siddiqui, podle všeho, do Edinburghu, údajně aby navštívil irácký studenty a přesvědčil se, jak si vedou. Všechno naprosto legálně a počestně.“

V noci se počasí změnilo. Zvedl se vítr a od severozápadu přišel v mohutných, ale nárazových přívalech hustý déšť. A právě bušení dešťových kapek na okenní sklo vzbudilo kolem třetí hodiny i Dewara. Vstal a vyhlédl z okna na větrem vymetené opuštěné ulice, které se koupaly ve žlutém světle sodíkových lamp, a na vodu, která se v dravých proudech valila strouhami. Nad odpadními kanály, ucpanými podzimním listím, se voda hromadila do louží a vytvářela řady jezírek, kterými se tu a tam opatrně brodil nějaký ten zbloudilý vůz.

Dewarovi přišel bůhvíproč na mysl Ali Hammadi, blesklo mu hlavou, kde je vlastně pochován. V Edinburghu, napadlo ho, jistě nějaký muslimský hřbitov bude. Vzpomněl si, že muslimové své mrtvé pohřbívají co nejdřív po smrti, ale nevybavovalo se mu nic o tom, jak tato víra pohlíží na sebevraždu. Uvažoval, jestli to snad Aliho nezbavilo naděje na posmrtný život nebo se nějak nedotklo práva na pohřební rituál a ceremonii. Bylo mu Hammadiho líto; pokud mohl soudit, všechny důkazy nasvědčovaly tomu, že jeho sebevražda byla spíš projevem statečnosti než věcí, jež by ho zatížila vinou. Raději obětoval život, než by se zapojil do něčeho, co mohlo způsobit smrt mnoha milionů lidí. Snad jednou celá ta historie vyjde najevo. V této chvíli však představa, jak se na Hammadiho hrobě hromadí louže dešťové vody a jak jeho tělo spočívá v cizí zemi tisíce mil od domova, jen zdůrazňovala vrtkavost osudu, jaká stíhá všechny smrtelníky bez rozdílu.

Závěsy opět zatáhl a vrátil se do postele, ale spánek k němu při tom bubnování dešťových tamtamů nepřicházel. Ležel ve tmě a

přišlo mu na mysl, co říkal Grant o tom, jak se do sledování Siddiquiho vložila další instituce. Ráno zavolá do Londýna, aby všem těm agenturám dali na vědomí, že se Sci Med o toho muže a jeho aktivity zajímá. K takovému upozornění by se měla připojit i žádost, aby se při sledování drželi při zemi. Na druhou stranu je bezpodmínečně nutné, aby byli Siddiqui a Abbas zadrženi, jakmile budou ze země odjíždět. Na zámince nezáleží, jde jen o to, ujistit se, že s sebou nevezou žádný biologický materiál. Možná že všechny fragmenty DNA neštovicového viru Hammadimu nepředali. Jestli je to tak, naskytla by se vhodná příležitost se jich zmocnit a zničit je. A pokud Hammadi proti všem předpokladům skutečně vykonal, co po něm žádali, a ještě než se zabil, jim výsledky odevzdal, pak by nastal pravý okamžik zabránit tomu, aby se virová DNA, nebo dokonce živý virus dostaly ze země. Kdyby takovou záruku měl, hned by se cítil mnohem líp.

Když ráno zavolal Sci Med, požádali ho, aby hlášení podal osobně. Chytil tedy polední letadlo a v půl třetí už byl na ministerstvu vnitra. Jel tam rovnou z letiště; stavovat se doma nebyl čas, a tak si po dobu, co hovořil s Macmillanem, odložil zavazadlo a kufřík s počítačem v kanceláři u Jean Robertsově.

„Tak vy si myslíte, že na tom poprasku s neštovicemi přece jen něco bylo?“ zeptal se Macmillan.

„Bohužel ano,“ odpověděl Dewar. „Hammadi, který s fragmenty toho viru pracuje a má potřebnou kvalifikaci; Siddiquiho přítomnost v Edinburghu; a konečně Hammadiho sebevražda. Všechno to do sebe zapadá.“

Macmillan uvážlivě přikývl.

„Ale jste přesvědčený, že z toho nic nevzešlo?“

„Jsem si natolik jistý, nakolik si za daných okolností jistý být můžu,“ odpověděl mu Dewar. „Myslím, že kdyby Hammadi zboží dodal, Siddiqui a ten jeho poskok by byli okamžitě odjeli. Jenže jsou pořád ještě tady.“

Macmillan zdvihl obočí a Dewar dodal: „Jistě, to vyvolává další otázku, ale všechno, s čím pracoval Hammadi, bylo po jeho smrti buď zničeno, nebo přemístěno.“

„Škoda že se nenašly inkriminující důkazy o tom, co po něm žádali,“ posteskl si Macmillan.

„Pracovník, který vyklízel Hammadiho reagenční nádoby, si určitě ničeho neobvyklého nepovšiml,“ řekl Dewar. „Ale přiznává, že tam byly i neoznačené zkumavky a zkumavky, jejichž označení nemohl rozluštit. Nepředpokládám, že by na ně Hammadi lepil varovné značky s lebkou a zkříženými hnáty.“

„Máte na mysli, že si snad vytvořil nějaký kód, aby zamaskoval, co v nich je?“

„Nic tak složitého netvrdím. Lidé si tam své zkumavky často označují vlastními iniciálami a číselnou řadou, takže třeba AH1, AH2 a tak dále sice pro samotného Hammadiho něco znamenalo, ale pro nikoho jiného už ne.“

„Aha. A vy říkáte, že byly všechny zničeny?“

„Všechny přišly do ústavního systému biologického odpadu.“

„Co to přesně znamená?“

„Vyřazené sklo se i s obsahem sterilizuje při vysokých teplotách v autoklávu, pak se umyje a používá se znovu. Plastové zkumavky jdou sice do autoklávu také, ale při tak vysoké teplotě se roztaví a znovu se už použít nedají. Deformovaný plastový odpad se pak spaluje.“

Macmillan se zamyslel. „Proč to ti parchanti museli zkoušet zrovna v Británii?“ zamumlal. „Najisto jsem počítal s tím, že SZO ohlásím, že na naší straně se žádné problémy nevyskytly.“

„To mě mrzí,“ řekl Dewar.

Macmillan se usmál. „Vedl jste si dobře,“ uznal. „Pokud si ovšem můžeme být jisti, že ten pokus nevyšel?“

„Stoprocentně sice ne, ale všechny okolnosti naznačují, že to skutečně nevyšlo. Siddiqui nedostal, co chtěl,“ řekl Dewar.

„No dobrá,“

„Ale pořád ještě je tady,“ poznamenal Dewar. „A to se mi nechce líbit,“ přiznal se.

„Chcete říct, že se nedá vyloučit, že by to přece jen ještě dokázal?“

Dewar stísněně pokrčil rameny. „Bylo by, myslím, naivní předpokládat, že Iráčani dali Hammadimu veškeré své zásoby virových fragmentů. Takže bychom měli počítat s tím, že jistou možnost stále ještě mají.“

„Má Siddiqui šanci přesvědčit v Edinburghu někoho dalšího, aby nastoupil na Hammadiho místo?“

„V ústavu žádný další Iráčan není. To jsem si ověřil.“

„Jestliže tedy vyloučím přinucení, zbývají v úloze pohnutky ještě peníze,“ podotkl Macmillan.

„Nedovedu si představit, že by se některý z vědců dal přesvědčit, aby tohle udělal pro peníze. Bylo by to strašně riskantní a naprosto nemorální.“

„Kdyby ale finanční nabídka byla dost vysoká,“ uvažoval Macmillan.

„Pak asi ano.“ Dewar znal lidskou povahu až příliš dobře, aby se v téhle věci přel. „Ale i kdyby se jim nakrásně podařilo takovou osobu najít, nastala by spousta praktických obtíží. Takový člověk by patrně chtěl zůstat naživu, aby ty peníze mohl utratit. To by znamenalo, že by v ústavu musel pracovat na přísně kontrolovaném pracovišti, čímž by na sebe nutně upozornil. Všimli by si ho dokonce, i kdyby pracoval v noci. Výzkum není zaměstnání, kde se dělá od do. V laboratořích pořád někdo je.“

„Ale stejně, kdyby se jednalo o velké peníze,“ vedl si svou Macmillan. „Myslím, že vás Siddiquiho pokračující přítomnost znepokojuje právem. Možná s někým vyjednává, nebo už to dojednal, a teď čeká, až dostane další fragmenty.“

„Doufám, že po tom průsvihu s jeho vstupem do země se teď hranice hlídají pořádně?“ nadhodil Dewar.

„Jsou zatáťé jak stažená řiť,“ přisvědčil Macmillan.

„A co mám dělat já?“

Macmillan chvíličku přemýšlel. „Ať se radši sekneme, než bychom něco propásli. Vraťte se do Edinburghu a počkejte si, co bude se Siddiquim. Lidi v ústavu už znáte. Víte, čeho by kdo byl nebo nebyl schopný. To pro nás může mít obrovskou cenu. Já zatím promluvím s ostatními agenturami a požádám je, aby nedělali nic, co s vámi předem neprojednávají.“

„Doufáme, že na to přistoupí,“ řekl Dewar.

Macmillan se Dewarovým pochybnostem usmál. „V tomhle případě, myslím, určitě pochopí, že je to na místě,“ řekl. „O neštovicích nebudou mít ani potuchy.“

„Mám se tam vrátit ještě dnes?“

„Stačí zítra.“

Dewar si vzal taxík a zavezl si věci domů. Nečekal, že bude muset hned zase zpátky na sever, a tak se naskytly potíže s prádlem.

Vyprat věci, které měl v zavazadle, ani ty, co už naházel do koše na špinavé prádlo, nemá čas; bude si muset koupit něco nového. Podíval se na hodinky: bylo půl páté. Nemusí spěchat; slíbil, že ke Karen dorazí v sedm. Zašel do nejbližší filiálky obchodního domu Marks and Spencer a nakoupil si, co potřeboval. Na zpáteční cestě se zastavil v Oddbins a koupil ještě dvě láhve vína, vezme je s sebou ke Karen. Měl právě tak čas, aby se osprchoval a oblékl, vzal si jednu z nových modrých košil, které si právě koupil, mávl na taxík a těsně před sedmou dorazil na Muswell Hill.

Karen měla byt na severu Londýna v adaptovaném přízemí řadového domku, postaveného ve svahu. Největší předností bytu byla hala obrácená na jih, odkud se francouzskými okny dalo vyjít rovnou do pěkné oplocené zahrádky. Horní část domu zůstávala už nějaký čas prázdná stará paní, která tam bydlela, zemřela a dědictví se ještě nestačilo vypořádat.

To znamenalo, že do zahrádky nikdo nekoukal; po celé léto byla skrytá v ústraní a skýtala soukromí. Karen a Dewar si tam, když to počasí jen trochu dovolilo, vyřizovali úřední lejštra a doháněli četbu odborné literatury, kterou potřebovali k práci. Měli mezi sebou natolik dobrý vztah, že přestál i dlouhé chvíle mlčení, takže tu leckterý letní večer proseděli jenom za zvuků, které vydával všemožný hmyz, a tlumených pasáží Chopinových skladeb, zaznívajících zevnitř bytu. Dnes večer byly dveře do zahrady zavřeny, aby dovnitř nepronikl mrazivý podzimní vítr, který na trávníku honil pestře zbarvené listí v malých vírech.

Karen na sobě měla bílé tričko a džínsy. Přes to si oblékla žlutou zástěru s obrázkem veliké láhve červeného vína. Napříč bylo načmáráno slovo „Ciao“. Byla bosá, takže když ji Dewar vzal do náručí a pevně přitiskl, připadala mu ještě menší.

„Moc se mi po tobě stýskalo,“ řekl.

„Taky jsme se neviděli skoro týden,“ dobírala si ho Karen, ale jeho láskyplné projevy jí zřejmě dělaly dobře.

„Osm dní,“ opravil ji. „Jak se cítíš? Pořád ještě odrovnaná?“

„Unavená, leč šťastná,“ řekla Karen. „Hlavně jsem ráda, že už je po všem. Když něco takového propukne ve městě, je to vždycky stejné: přesně víš, co máš dělat, postupuješ řádně podle předpisů, ale po pár dnech bez jakéhokoliv úspěchu najednou začneš mít dojem, že

to snad nikdy v životě nedokážeš zvládnout. Že se to bude šířit pořád dál, až to zaplaví celou populaci. A ty s tím nesvedeš ani popel.“

„Ale ještě nikdy jsi to neprohrála,“ podotkl Dewar.

„Já vím. To si člověk říká, ale není to nic platné. Stejně tě tyhle myšlenky nenechají na pokoji a to tě právě nejvíc unavuje. Je to jakási duševní opičí dráha. Na tu zeď už ses předtím vyškrábal, jenže teď se ti zdá o moc vyšší. Vidíš, jak se ti zkrvavené prsty smekají po kamenech zpátky, na vrchol se nevydrápeš a kloužeš dolů.“

Dewar uchopil Kareniny ruce a líbil jí konečky prstů. „Ty ses na vrchol dostala,“ řekl.

Karen se usmála. „A ty?“ zeptala se.

„Zítra letím zpátky do Edinburghu.“

„Myslela jsem, že už je po všem,“ řekla překvapeně.

„No, možná by se dalo říct, že je to spíš z opatrnosti. Je tu jistá vzdálená možnost, že by se Iráčani mohli pokusit o něco dalšího a že jim tentokrát pšenka pokvete.“

„O co třeba?“

„Třeba přemluvit k tomu, aby jim pomohl, někoho jiného.“

„To myslíš vážně?“ zvolala Karen.

„Jak říkám, jde spíš o opatrnost.“

„Proč vlastně ty chlapy nemůžou jednoduše deportovat?“ rozčilila se Karen. „Pořád se kolem nich jenom chodí po špičkách.“

„Ve světě diplomacie se to takhle nedělá,“ řekl Dewar.

„Ale mělo by,“ ušklíbala se Karen.

„Co bude k jídlu? Kromě svačinky v letadle jsem dnes nic neměl.“

„Těstoviny, neb příprava je rychlá a nenáročná,“ zadeklamovala Karen a vydala se s Dewarem v patách do kuchyně.

Když míchala omáčku, Dewar ji zezadu objal, dlaněmi jí obemkl nadra a líbal ji ze strany na krk.

Karen se zachichotala a naoko nasadila přísný tón. „Nech toho, musím se soustředit, nebo to připálím.“

Dewar ji nepřestával laskat. Sklouzl jí rukou k pasu a rozepnul knoflík džínů.

„Adame!“

Pomalu rozepínal zip, až se mu podařilo vklouznout jí rukou do kalhotek.

„Adame, ty jsi nemožnej,“ zamumlala, ale její odhodlání postupně tálo před vytrvalostí Dewarovových něžných doteků. „Budeme jíst, nebo mám ten plyn vypnout?“

Samozřejmě že se vypnul plyn, a když pak spolu pomalu postupovali k ložnici, nepřestával se Dewar pilně věnovat Karenině šíji.

Drahnou chvílí potom se Karen odkulila na břicho a z čela si odhodila zcuchané vlasy. Lehce přejela Dewarovi prstem po obočí nad zavřenýma očima. „Podivuhodné, čeho jsi schopen po přesnídávce od British Airways,“ řekla.

„Víš co?“ zamumlal Dewar.

„Copak?“

„Umírám hladý.“

Na edinburském letišti vál tak silný vítr, že se do něj Dewar, jakmile vyšel z budovy terminálu a zamířil ke stanovišti taxíků, musel doslova opřít. Ještě ani nebyl u cíle, když vtom vedle něj u chodníku zastavil černý ford Scorpio a na straně spolujezdce se ladně elektronicky spustilo okénko.

„Doktor Dewar?“ snažil se mužský hlas přehlušit burácení větru.

Dewar se sklonil, aby viděl, kdo ho to volá. Řidiče však neznal.

„Naskočte si. Já vás odvezu.“

„Kdo jste?“ zeptal se stroze Dewar.

Řidič se usmál, sáhl do náprsní kapsy a vytáhl průkaz. Rozepnul si bezpečnostní pás, aby se mohl vyklonit a nastrčit mu ho před oči. „Jmenuju se Barron, Simon Barron.“

Aspoň že ne Bond, pomyslel si Dewar, když mu padl zrak na průkaz Vojenské zpravodajské služby. Otevřel zadní dveře, hodil na sedadlo cestovní kabelu a pak se s počítačem na klíně usadil vepředu. Musel si přiznat, že tomu vichru rád unikl. Potřásl Barronovi rukou a zeptal se: „To je teď vládní strategie, jak ušetřit na taxíkách?“

„To zrovna ne,“ usmál se Barron. „Ale není to špatný nápad. Dali mi vědět, že přiletíte tímhle letadlem, a tak jsem si řekl, že bych vám mohl jet naproti. Děsné počasí. Co kdybychom si popovídali, vyměnili si, jak se říká, vizitky?“

„To by asi bylo rozumné,“ souhlasil Dewar. „Nedělalo by dobrotu, kdybychom si navzájem lezli do zelí. Jste na to sám?“

„Ne,“ odpověděl Barron, ale nespěchal s vysvětlením, kolik jich vlastně je. „Moc náročná práce to zrovna není. Siddiqui prakticky vůbec nevychází, jenom za roh do knihupectví s kavárnou. Z toho iráckého studentského střediska prostě skoro nevytáhne paty.“

„A co ten druhý chlap, ten policajt Abbas?“

„Celkem totéž. Občas jde nakoupit do některého krámu v okolí a tak. Pokud víme, s nikým se neschází a nikam zvlášť nechodí, a nezdá se, že by měl nějaký pevný časový rozvrh nebo ustálený pořádek. Už to myslím o něčem svědčí.“

„O čem?“ zeptal se Dewar.

„Že prostě jen zabíjejí čas. A čekají, čekají, až se něco stane.“

„Toho se právě bojím,“ řekl Dewar. „Kdyby neměli důvod tady zůstat, už by z města odjeli.“

„A to něco může být, jak jsem vyrozuměl, jakýsi virus,“ podotkl Barron.

„Vidím, že informace máte dobré. Tahle možnost je ovšem ta nejhorší.“

„Taky mi řekli, že nám budete s to dát seznam lidí, kteří by byli schopni jim ten virus dodat,“ pokračoval Barron.

„Takhle bych to zrovna neformuloval,“ opravil ho Dewar. „Myslím, že dokážu dát dohromady seznam lidí, kteří mají potřebnou kvalifikaci, ale ukázat prstem na člověka, který by byl skutečně ochotný o tom uvažovat, to nesvedu.“

„Zatím mi stačí ty možnosti,“ řekl Barron. „U nich můžeme začít a uvidíme, jestli to někam povede.“

„Doufám, že v ústavu nebudete zbytečně otravovat personál,“ podotkl Dewar. „Pořád se bavíme jen o velice nepravděpodobné možnosti.“

„My jsme naprosto diskrétní.“

Dewar se na Barrona po očku podíval. Bylo mu něco přes třicet vysoký, černovlasý, zdatný a dobře oblečený, stejně jako on, podle úřednického standardu. Vyzařovala z něj sebedůvěra, jež se projevovala i v tom, jak řídil auto. Rychle a s jistotou využíval každé skuliny v provozu. Na velkých kruhových objezdech v západních předměstích ihned a bez váhání šlapal na plyn a vsouval se do první mezery, která se naskytla; zdálo se, že stále dobře ví, co se děje napravo, nalevo i co má za zády.

„Čekal jsem, že o sledování se postará Zvláštní oddělení,“ podotkl Dewar.

„Taky se klidně starat může,“ přisvědčil Barron s nepatrným náznakem úsměvu.

„Snad mi nechcete tvrdit, že spolu nemluvíte?“ zeptal se překvapeně Dewar.

„Však víte, jak to chodí,“ odpověděl Barron. „Profesionální řevnivost a takové ty věci. Zálležitosti v tomhle případě nejsou přesně vymezené. Podle některých hledisek by měl spadat pod nás, podle jiných zas pod ně. Tak trochu nám to drhne. Předpokládám, že budete bydlet ve stejném hotelu jako minule?“

Dewar se po něm udiveně ohlédl, jak to ví, ale pak jen přisvědčil, že ano.

Dojeli do centra. Dewarovi se honila hlavou ona poznámka, že to „tak trochu drhne“, což v něm nebudilo pražádné nadšení. Od pohledu šlo, jak se obával, o situaci, na kterou pasuje přísloví, mnoho psů, zájcová smrt. „Jak se s vámi spojím, až ten seznam dodělám?“ zeptal se Dewar, když Barron s lehkým zhoupnutím zabrzdil před hotelem.

„O to nemějte péči. Já se vám ozvu,“ řekl Barron. „Kdy to asi tak budete mít v kupě?“

Dewar pokrčil rameny: „Někdy zítra.“

Vystoupil z vozu a zezadu si vytáhl tašku. „Děkuju za svezení.“

Scorpio vyrazil za lehkého kvílení pneumatik od chodníku a Dewar už jen hleděl za jeho rychle mizící siluetou. „Sbohem, Simone Barrone, záhadný cizinec,“ zamumlal. Připadalo mu, jako by se díval za Osamělým jezdce, ženoucím se na věrném oři v dál na konci jakéhosi letitého televizního seriálu. Když už má po práci, tak kam a proč se kčertu takhle žene? Jestliže Iráčani nic nepodnikají, tak proč už se zas hrne držet hlídku na rohu Forest Road?

Jakmile si Dewar vybalil věci a zabydlel se v pokoji, zavolal Grantovi na policejní ústředí. Natáhl si nohy na postel a zády se opřel o pelest.

„Vy jste to bez nás nemoh vydržet, co?“ zeptal se Grant. „To asi to skotský povětrí.“

„Tak nějak to bude,“ přisvědčil Dewar. „A že je ho dneska opravdu dost. Na letišti mě to málem odneslo. No, zdá se, že tu budu

muset ještě tak týden zůstat. Dáte mi vědět, kdyby se tam u vás naskytlo něco, co by mě mohlo zajímat?“

„Jakýho druhu by to něco mělo bejt?“

„To už nechám na vás.“

„Dobrá, budu na to pamatovat.“

Nato Dewar zavolal Stevenu Malloyovi do Ústavu molekulární biologie.

„Já myslel, že už jsme si nadobro dali sbohem a šáteček.“

„Já taky,“ přiznal Dewar. „Jenže šéfové usoudili, že se v téhle záležitosti nedá riskovat. Poslali mě zpátky. Jde o to, abychom tentokrát pro změnu nepřišli s křížkem po funuse. Mohli bychom si promluvit? Někde jinde než v ústavu? Nerad bych, aby se hned rozneslo, že jsem zpátky.“

„Jestli se vám chce, můžete přijet ke mně,“ navrhl Malloy. „Nebo se můžem sejít někde ve městě.“

„U vás by to bylo nejlepší. V osm večer?“

„Budu vás čekat.“

Ted, když už věděl, že se nějaký čas zdrží, zavolal Dewar do recepce a požádal, aby mu zařídili pronájem auta. Netrvalo ani dvacet minut a přistavili mu tmavozelený rover. Vnitřek auta byl bez poskvrnky, ale předešlý řidič byl zřejmě kuřák; stále tu byl cítit neodbytný pach kouře. Otevřel střešní okno a zapnul větrání.

Vyjel po Moundu, pak to vzal okolo iráckého studentského střediska ve Forest Road a snažil se postřehnout hlídky. Neviděl nikoho. To ho potěšilo. Po Barronově zmínce o „profesionální řevnivosti“ se nemohl zbavit představy, jak se před vchodem handrkují soupeřící hlídkové týmy. Snad byly jeho obavy přece jen přehnané.

Ve stínu starých činžáků sjížděl pomalu po Královské cestě, na konci zabočil doprava a míjel průčelí pláce Holyrood a vchod do Královnina parku, veřejně přístupné oblasti zeleně, již uprostřed vévodila vyhaslá sopka Arthurs Seat. Jel po silnici, která procházela parkem, zabočil doprava, objel vršek a zamířil na parkoviště při jižním okraji. Vystoupil, aby se podíval na vyhlídku, a stál s nohou opřenou o dolní příčku zábradlí, které oddělovalo silnici od prudkého svahu. Na východě zahlédl moře. V dálce vyrážela z ústí Firth of Forth na cestu do Severního moře tanková loď. Na jihu se mu

podářilo rozeznat vysoký věžovitý blok Ústavu molekulární biologie. Chladný vítr mu zavál do obličeje, až se lehce otrásl.

Pár minut po osmé dojel před Malloyův obytný kostelík. Minule tu byl za denního světla, a tak se tentokrát zastavil u branky, aby mohl vnímat atmosféru, jakou má ono místo za tmy. Z oken, jejichž barevné vitráže nahradilo běžné čiré sklo, vyzařovalo žluté světlo. Připadalo mu to nezvyklé, ten pohled na kostelní budovu zářící světlem. Připomnělo mu to Vánoce.

„Pojďte dál,“ řekl Malloy. Měl na sobě džínsy a svetr a v ruce držel sklenku červeného vína. „Co vám můžu nabídnout?“

„Sklenice tohohle by mi docela přišla vhod,“ kývl Dewar směrem k vínu.

„Je to takový mladý svinstvo, co jsem si dones z levnejch potravin,“ utrousil Malloy, když Dewarovi naléval. „Ambice značné, cena skromná.“ Při posledních slovech si dal záležet, aby zazněla s náležitě skotským přízvukem. „Tak co se děje?“

„Ti chlapi, co chtěli Hammadio naverbovat na práci s neštovicemi, jsou pořád ještě ve městě. Nevím sice proč, ale musím myslet na všechny možnosti.“

„Proč je někdo nezabásne?“

„Nejsou důkazy,“ odpověděl Dewar. „Nemůžem jim dokázat, ani že se s Hammadim vůbec sešli, natožpak co po něm chtěli.“

„Tak proč myslíte, že tu zůstávají?“

„V nejhorším musím brát v úvahu, že se možná snaží přemluvit někoho dalšího, aby jim pomohl k tomu, co chtějí.“

Malloy se zatvářil užasle. „To snad nemyslíte vážně,“ zašeptal zaraženě. „To by snad nikoho se zdravým rozumem nenapadlo ani ve snu.“

„Předpokládám, že na vás se neobrátil nikdo?“

„Ne. To bych s nima taky pěkně výběh.“

„A co kdyby vám za to nabídli půl milionu liber?“

„Půl mil... Ne, rozhodně ne.“

„A milion?“

„Já.“

„Dva miliony?“

„Dobrá. Už vám rozumím,“ řekl Malloy. „Začli jsme licitovat. Ale stejně doufám, že bych dokázal říct ne. Bylo by naprostý šílenství se o něco takového pokoušet. A potom, jak by se člověk

dokázal vypořádat sám se sebou, kdyby žil s vědomím, že vzkřísil jednoho z nejstrašnějších zabijáků, co svět zná? Nikdy by už neměl klidný spání, kdyby samosebou tohle hraní s ohněm vůbec přežil.“

„Upřímně doufám, že to takhle berou všichni,“ řekl Dewar. „Ale musím se vás zeptat, koho z ústavu by takovéhle zkoušce mohli vystavit.“

„To se ptáte vážně?“

Dewar přisvědčil. „Potřebuju od vás vědět, kdo by měl k takové práci potřebné schopnosti, samozřejmě aniž bychom tím jakkoli naznačovali, že by ji přijal.“

„Za předpokladu, že by k tomu dostal všechno, co potřebuje?“

Dewar opět přikývl.

„Dělat s DNA umí spousta lidí, ale zkušenosti z práce s vysoce nebezpečnými organismy jich už tolik nemá. V podstatě by se to omezilo na lidi od nás a z laboratoře Malcolma Cairnse. Pracujem s HIV, takže jsme zvyklí nakládat s riskantním materiálem.“

„To беру.“

„Doktorandy v prvním roce můžeme vynechat. V druhém? Tam už by možnost byla. Hotoví doktoři? Ti samosebou ano a ovšem taky Malcolm Cairns a já.“

„Laboranti?“

Malloy chvíličku přemýšlel. „V Cairnsově laborce by padala v úvahu Andrea. Předpoklady má dobrý a je u nás už dost dlouho. Kdyby bylo nejhůř, tak by to udělat dokázala.“

„Co George Ferguson?“

„Ten s DNA nikdy nemanipuloval, odborně je sice na výši a s nebezpečnými organismy zacházet umí, ale pro takovou věc mu chybí potřebný vzdělání.“

„O kolik lidí se tedy jedná?“

Malloy povytáhl ramena až k uším a zatřepetal oběma rukama. „Řekl bych takovejch osm.“

„Potřebuju jména,“ řekl Dewar.

„Mám z toho divnej pocit,“ poznamenal Malloy a vstal. „Jako bych podrážděl kolegy.“ Sebral ze stolu pero a papír.

„Nic takového,“ ujistil ho Dewar. „Prostě jen posuzujete jejich schopnosti a kvalifikaci.“

Malloy napsal osm jmen a papír Dewarovi podal. „Stejně vám říkám vsadil bych všechny své prachy, že v něčem takovém nikdo z těch lidí nejede,“ poznamenal.

„A mě by ani nenapadlo sázet na opak,“ odpověděl Dewar. „Už aby naši kamarádíčkové z Iráku koukali vypadnout z města, pak bychom mohli všichni přestat s touhle paranoiou a konečně si oddychnout.“ S díky odmítl další sklenici vína a nechal se vyprovodit ke dveřím. „Byl bych vám vděčný, kdybyste se o naší schůzce nikomu dalšímu nezmiňoval.“

„Ono to taky není nic, s čím bych se chtěl chlubit,“ řekl Malloy.

Dewar jel zpátky do města a po úzkých silnicích v té tmě nijak nespěchal. Na mnoha místech vozovku zcela překrýval nános mokrého listí. Kdyby prudce zabrzdil, mohl by na to doplatit a skončit někde mezi stromy, jejichž temné vysoké koruny mu zakrývaly oblohu. Byl rád, když se dostal na hlavní silnici, která už ho dovedla rovnou cestou až do města.

Jakmile byl zpátky ve svém pokoji, zavolal Karen, aby si pověděli, co je nového, a domluvili se na víkend.

„Nebudeš si vymýšlet výmluvy, abys nemusel za mou matkou?“ zeptala se Karen.

„To víš, že ne,“ ujistil ji Dewar, ale při pomýšlení na večer ve společnosti Kareniny matky ho nadšení kvapem opouštělo. Dost špatně ji snášel.

„Dobrá, tak co kdybys přijel v sobotu na večeri a zdržel se do neděle?“

„Fajn,“ řekl Dewar. „Předpokládám, že spát budu na gauči dole v obejváku?“

„Víš, jak se matka na tyhle věci dívá,“ řekla Karen.

„To vím,“ připustil Dewar.

„Mimochodem, v neděli odpoledne chodí na kostelní dýchánky, takže budeme mít spoustu času.“

„Tak na nedělní odpoledne,“ zahlaholil Dewar.

Jména osmi lidí, která mu napsal Malloy, si Dewar uložil do počítače jako součást příští zprávy pro Sci Med. Díval se na ně, na ta bílá písmena na modré obrazovce. Nebyl k Malloyovi tak úplně upřímný. Nešlo jen o to, sestavit seznam lidí s odpovídajícími schopnostmi. Jakmile ta jména dostane Barron, stane se každý z těch

lidí předmětem celodenního sledování stejně jako Iráčané. Bylo by naivní myslet si něco jiného.

Seznam zahajovali Steven Malloy a Malcolm Cairns, následovali Pierre Le Grice a Simone Claryová, pak Sandra Macandrewová a Kurt Vogel a nakonec Andrea Bowmanová a Josh Phelps. Dewar předpokládal, že jména, která neznal, patří lidem z Cairnsovy laboratoře. Možná by stálo za to protáhnout je policejním počítačem. Vsadil by se, že z toho vyjde osmkrát nula. Ale je to rozumná rutinní záležitost a Sci Med se zamlouvalo, když čas od času nějakou tu rozumnou rutinní věc udělal. Člověk nikdy neví, přesvědčoval sám sebe, třeba se z některého z nich vyklube šílenec, co rube bližní sekerou.

Zavolal Grantovi na policejní komisařství, i když bylo už po desáté a naděje, že ho tam zastihne, nebyla valná. Grant v kanceláři sice nebyl, ale muž, který tam zvedl telefon, seržant Nick Johnstone Dewara ujistil, že inspektor ještě slouží.

„V Marchmontu se stala ošklivá nehoda, řidič srazil z kola holku; myslím, že je mrtvá. Inspektor odjel asi před hodinou do nemocnice. Můžu pro vás něco udělat? Inspektor říkal, že kdykoliv zavoláte, máme vám jít na ruku, abych použil jeho výraz.“

„Chtěl jsem ho požádat, aby mi projel počítačem pár jmen,“ řekl Dewar.

„Tak spusťte,“ vyzval ho Johnstone.

Dewar mu přeříkal seznam a Johnstone si jména zapisoval. Kde bylo třeba, Dewar mu jména hláskoval.

„Moment, počkejte,“ řekl najednou Johnstone.

„Co je?“

„Jenom chvílku.“

Dewar slyšel, jak odkládá sluchátko. Už už mu začínalo připadat, že bude čekat věčně, když vtom se Johnstone konečně vrátil. Než se mu povedlo sluchátko uchopit, chvíli s ním nervózně zápasil.

„Já si to myslel,“ prohlásil Johnstone. „Ta holka v Marchmontu. Máte ji na seznamu, jestli je to ona. Sandra Macandrewová. Studentka z ústavu bůhvíčeho?“

„To je ona,“ přisvědčil Dewar s pocitem, že mu na ramena právě dolehlo jakési nesmírné závaží. „Říkal jste, že je mrtvá?“

„Podle zprávy z místa nehody to má spočítaný.“

„A tak.“

„Když inspektor Grant slyšel, že byla z toho ústavu, hned řek, že jede do špitálu. Víc o tom nevím. To bylo asi tak před hodinou.“

„Kam ji odvezli?“

„Do Královské nemocnice.“

„Díky,“ řekl tupě Dewar.

„Mám vám zavolat, až ty jména počítač přežvejká?“ zeptal se Johnstone.

„Ne, ozvu se vám sám. Možná Granta chytím ještě v nemocnici.“

Dewarovi se sevřel žaludek. Sandru Macandrewovou znal sice jen málo, ale i tak si ji stačil oblíbit a poznal, že je to chytrá studentka, kterou čekala slibná budoucnost. A teď je po smrti. Někdo ji srazil a ujel, říkal Johnstone. Druhý mrtvý v Malloyově laboratoři během jediného měsíce. Tísňivý pocit, jenž na něj už dlouho doléhal, nyní desateronásobně zesílil.

Pomalů se vlekoucí šňůra aut v něm neklid jen množovala a k dovršení všeho nemohl poblíž nemocnice najít jediné místo, kde by zaparkoval. Připomínal si sice, že už není proč spěchat, že Sandra je mrtvá, jenže instinkt na rozumné důvody nedbal. Hluboko v útrokách měl Dewar pocit, že Sandřina smrt určitě nějak souvisí s tou záležitostí kolem neštovicového viru. Čím dříve se dostane do nemocnice a promluví si o tom s Grantem, tím líp.

Zahlédl, že se z místa u chodníku chystá vyjet jeden ford Fiesta, a k nelibosti řidiče, který jel za ním, prudce zabrzdil. Nedbal na zuřivé troubení a čekal, až Fiesta odjede, pak zajel předkem roveru do mezery a nechal ho stát se zadkem trčícím nedbale do ulice.

„Sráči zsranej!“ řval za ním řidič, kterého zdržel. Dewar si ho nevšímal a vyrazil k nemocnici. Visel očima jen na budově, jež se před ním tyčila k nočnímu nebi. Nemocnice byla starobylá, zvenčí samá věž a věžička jako disneyovský hrad uvnitř nekonečné chodby a oprýskané stropy. Světlo linoucí se ze vchodu příjmu akutních případů dopadalo na parkoviště, kde stály dva ambulantní vozy, čekající, až osud vynese svou další kartu. Dewar vešel automatickými dveřmi a namířil si to k recepčnímu pultu.

„Sandra Macandrewová,“ ohlásil zřízenci. „Oběť dopravní nehody. Přivezli ji sem údajně mrtvou asi před hodinou. Je tu ještě policie? Hledám inspektora Granta.“

Vrátný na něj pohlédl přes brýle: „A vy jste?“ Dewar mu ukázal průkaz. „Jste lékař slečny Macandrewové?“ ozval se další dotaz.

„Ne,“ odpověděl Dewar. Táhl mu hlavou, proč se ho ptá zrovna na tohle, a pátral v paměti po výrazu, jakým je v současné době slušné označovat mentálně postižené. Odlišně inteligentní, usoudil. Jenže pouštět se do bitvy s úředním šimlem se mu v té chvíli právě nechťelo.

„Nebo jste příbuzný?“

„Ne,“ odpověděl Dewar, který už stěží ovládal vztek. „Tak je tady ještě inspektor Grant, nebo ne?“ zeptal se znova chladným tónem bez jakékoliv společenské zdvořilosti.

„Slečna Macandrewová totiž nezemřela,“ přebil vrátný Dewarovu kartu.

Dewar zůstal jako omráčený. Cítil, jak mu povisla čelist. „Nezemřela,“ opakoval užaslým hlasem.

„Je na tom hodně špatně, leží na intenzivní péči, ale mrtvá není. Policie tu pořád ještě je. Ale jestli je mezi nimi inspektor Grant, to nevím.“

Dewar se ho zeptal, kudy má jít, a rychlým krokem vyrazil směrem, kam mu vrátný ukázal. Do běhu se ale nedal, to mu zakořeněná lékařská pravidla nedovolovala. Sestry ani lékaři v nemocnici neběhají. Rychle kráčet, to ano, ale ne utíkat. Granta našel, jakýsi mladičký lékař mu právě vypočítal, jaká zranění Sandra Macandrewová utrpěla, a pak zmizel v pokoji jednotky intenzivní péče.

„Jak je jí?“

„Jak jste se to dozvěděl?“ zeptal se Grant.

Dewar mu vylíčil, jak telefonoval na ústředí. „Co se jí vlastně stalo?“

„Jela na kole z práce domů a nějakěj vožralej blbec se do ní naboural a ujel. Ulice byla dobře osvětlená. Světlo na kolejí fungovalo a na bundě měla fluorescenční pásku, takže se nikdo nemůže vymlouvat, že ji neviděl. Musel to bejt naprostej magor.“

„Doufám, že toho smrada dostanete,“ řekl Dewar a hleděl skrze skleněnou výplň do pokoje, kde ležela Sandra. Točily se kolem ní dvě ošetrovatelky a měly plné ruce práce. Se všemi těmi obvazy a trubicemi, pomyslel si, by tam klidně mohl ležet kdokoliv. „Co říká doktor?“

„Fraktura lebky, komplikovaný zlomeniny obou paží a nohou, zlomená klíční kost a poranění pánve. Zkrátka a dobře, myslím, že

má na kahaníku, chudák holka. Když to takhle půjde dál, Malloyovi toho z ty výzkumný party zrovna moc nezbude. Začínám si myslet, že je to tam prokletý.“

„Byli u toho svědci?“ zeptal se Dewar.

„Nic moc. Pár lidí říká, že nejdřív uslyšeli ránu a pak si všimli, jak se odtamtud žene nějaký auto. Nedokázali říct, ani co to bylo za značku, a dokonce ani barvu v tom umělým světle nepoznali. Prej cosi světlýho. Copak o to, lidí tam bylo dost, ale každě se automaticky ohlídne nejdřív po oběti a pak už se stará jen o ni. Než je napadlo podívat se po autu, bylo fuč.“

„Ale na kole snad zůstaly stopy laku?“

Grant pokrčil rameny: „To nám asi moc nepomůže, ledaže by to byl bílej rollsroyce nebo žlutý ferrari. Jestli to byl modrej ford, tak jsme v troubě.“

„Uvážil jste možnost, že to nebyla nehoda?“ zeptal se Dewar, aniž odvrátil oči od skleněné výplně.

„A co jinýho?“

„Co když to byl pokus o vraždu?“

Grant přistoupil k Dewarovi, i on se zahleděl přes sklo do místnosti. „Máte nějakej důvod si tohle myslet?“ zeptal se.

„Ne,“ připustil Dewar. „Rozumný důvod nemám, ale cítím v kostech, že to tak bylo. Že se ji někdo úmyslně pokusil zabít.“

„Ale proč?“

Dewar usoudil, že už to musí Grantovi vysypat všechno. „Ti Iráčani se už dlouho snaží dostat k viru neštovic,“ řekl mu.

„Kristepane! Já myslel, že neštovice jsou už dávno odbytá věc.“

„Virus by se musel rekonstruovat z fragmentů DNA, jaké se používají při výzkumu, ale to nejde jen tak. Myslím, že se pokoušeli přinutit Aliho Hammadiho, aby to pro ně udělal, jenže on se jim zabil, takže teď hledají někoho dalšího. Třeba oťukávali i Sandru Macandrewovou; tušili jsme, že by něco takového mohli zkusit. Proto jsem se taky vrátil. Jestli ji oslovili a Sandra je odmítla, mohli dojít k názoru, že toho ví až příliš. Kdyby to ohlásila, měli bychom důkaz, co potřebujeme, abychom je mohli přimáčkout ke zdi. A pokud se probere, tak by se nám to ještě mohlo podařit. Počítají vaši lidi, že tu u ní zůstanou?“

„Jeden policista tady bude přes noc, pro případ, že by přišla k sobě, doktoři to ale vidí černě.“

„V těchto případech člověk nikdy neví,“ poznamenal Dewar. „Poškození mozku se odhaduje těžko. Myslím, že by nebylo od věci, kdyby u ní těch policistů zůstalo víc. A měli by vědět, že se ji vrah možná pokusí zabít znovu.“

„Fajn,“ řekl Grant. „Ale zatím pro tohle všechno nemáte žádný důkazy?“

„Nemám,“ přiznal Dewar, „ale zodpovědnost беру na sebe, a až přijde k sobě, chci být první, kdo s ní bude mluvit.“

„Podle zákona je to oběť těžkého zločinu a mluvit bychom s ní měli napřed my, než...“

Dewar ho zvednutou rukou přerušil. „To chápu,“ řekl. „Ale na tom, co řekne, možná závisí miliony životů. Jestli po ní Iráčané chtěli něco udělat, musím vědět, co to přesně bylo, abychom zjistili, jak jsou s rekonstrukcí daleko. Já vím, na co se jí zeptat. Vy ne.“

„Já myslel, že ty Iráčany mají v merku naši tajnosnubní krasavci,“ nadhodil Grant, aby změnil téma.

„To já taky,“ odpověděl Dewar. Věděl, kam Grant míří. Pokud Iráčany hlídají na každém kroku hoši z MI5 a Zvláštního oddělení, jak je vůbec možné, že se mohli pokusit sáhnout Sandře Macandrewové na život?

Sotva Dewar na druhý den ráno otevřel oči, blesklo mu hlavou, že mu v noci nikdo nevolal. Odhodil přikrývky, spustil nohy z postele a zatelefonoval do nemocnice, aby zjistil, jak je na tom Sandra Macandrewová.

Žádná změna, je stále v kritickém stavu a v hlubokém bezvědomí, zněla zpráva z jednotky intenzivní péče. Také policista přede dveřmi jejího pokoje strávil noc bez jakýchkoliv událostí a problémů. Nikdo se Sandru navštívit nepokusil.

Když Dewar snídal v hotelové jídelně, přisedl si k němu Simon Barron. Nemusel nic říkat, bylo na něm vidět, že je už celé hodiny na nohou. Pravděpodobně už stačil uběhnout svých deset mil a doplavat si přes záliv pro noviny, usoudil nemilosrdně Dewar.

„Doufal jsem, že vás tu zastihnu,“ řekl Barron. „Máte ten seznam?“

„Je hotový,“ odpověděl Dewar. „Kafe?“

„Od toho radši dál.“

Patrně snižuje výkonnost, přemítal Dewar a sám si znovu dolil. „Neproklouz vám včera někdo z té party?“ zeptal se.

„Jak to myslíte?“

„Jestli se vám Iráčani nemohli ztratit a jít si po svých, aniž jste to postřehli?“

„A kdo z nich? Hlídáme jen Siddiquiho a Abbase,“ odpověděl Barron. „Studenti si chodí sem a tam, jak jim libo. Proč se ptáte?“

Dewar neodpověděl hned. Uvažoval o tom, co Barron právě řekl o studentech, hlavně o tom, jestli Siddiqui některého z nich pro svou věc nezískal.

„Včera v noci porazilo jednu z postgraduálních studentek Ústavu molekulární biologie auto, řidič od nehody ujel. Srazil ji z kola, když jela z laboratoře domů. Je v kritickém stavu. Mohla to být jen nehoda policie si myslí, že ji srazil nějaký opilec, ale jmenuje se Sandra Macandrewová a je na seznamu.“

Barron chvíli nechápal, ale pak mu na tváři blesklo poznání. „Vy myslíte, že to nehoda nebyla? Že to má co dělat s tím, že je na seznamu?“

„Když na tom seznamu je, musíme vzít v úvahu, že se s ní Iráčani možná pokusili jednat. Dejme tomu, že ji oslovili, a ona je odmítla, možná jim dokonce pohrozila, že půjde na policii. Co myslíte, že by pak následovalo?“

„Už je mi to jasné,“ souhlasil Barron. „Vy jste na to kápnul. Odmítnout Iráčanům nabídku znamená podepsat si rozsudek smrti.“

„Na druhou stranu přece Iráčani musí vědět, že jejich požadavek většinu lidí z výzkumu pobouří. Všecky je pozabíjet nemůžou, s čímisi takovým jistě nepočítají, takže musí mít nějaké vodítko, podle něhož si tipují osoby, které by se k nějaké spolupráci daly nalákat.“

„Na tomhle by museli řádně zapracovat,“ usoudil Barron. „Diskrétně se vyptávat, zjistit si, kdo má pocit, že se mu křivdí, kdo má finanční problémy nebo nějaké tajemství, které by se nemělo provalit, a takové věci.“

„Co je tedy vedlo k závěru, že by ten pravý člověk mohla být Sandra Macandrewová?“ uvažoval nahlas Dewar. „Jak jsem ji poznal, připadala mi jako normální postgraduální studentka, která dělá přesně to, co v životě dělat chce. To z nás může říct jen málokdo. Podle Malloye se jí disertace daří, i když bude muset kvůli

zákazu manipulace s fragmenty neštovic práci na čas přerušit. Bydlí v podnájmu s dalšími studenty, je vegetariánka, aktivistka Přátel Země, do laboratoře jezdí na kole, občas si večer zajde do hospody nebo o víkendech s kamarády na čínu, nemá sice moc peněz, ale taky žádné zvláštní finanční problémy. Kdybyste pátral po typické postgraduální studentce, pak podle mě je Sandra Macandrewová ta pravá.“

„Pořád je možné, že třeba děláte předčasné závěry. Třeba to opravdu byla nehoda,“ nadhodil Barron.

Dewar pochybovačně pokrčil rameny. Oba chvíli mlčeli, pak Dewara napadlo: „Ještě by tu byla jiná možnost.“ Barron tázavě zvedl obočí. „Sandru Iráčani sice nekontaktovali, obrátili se na někoho jiného, a ona ví, na koho.“

„Takže se ji pokusili zabít, aby mlčela? Jo, z toho se už vyjít dá,“ souhlasil Barron.

„To by ovšem taky znamenalo, že ten, na koho se obrátili, jim kývl,“ dodal Dewar. „Jinak by Iráčani měli větší zájem zabít toho, kdo je odmítl, než umlčet Sandru.“

„Nechce se mi věřit, že by jako zabijáky angažovali studenty,“ pochyboval Barron. „A moji lidi nejsou žádní amatéři. Siddiqui a Abbas podle jejich hlášení včera odpoledne sice ze střediska odcházeli v doprovodu dvou studentů, ale šli jenom za roh do kavárny v knihkupectví na Teviot Place. Strávili tam asi čtyřicet minut, promluvili si a vrátili se zpátky. Pak už nikdo z nich ze střediska neodešel.“

„Takže buď pátráme po nájemném vrahovi, o kterém zatím nic nevíme, anebo má pravdu policie a byl to skutečně jenom nějaký opilec.“

„Rozumím dobře, že jste policii řekl, jaké máte podezření?“

Dewar přikývl. „Včera jsem po nich chtěl, aby Sandru v noci hlídali.“

„Opravdovým trumfem v téhle partii je okolnost, že zůstala naživu. Jestli přijde k sobě, můžou se všechny tyhle spekulace sesypat jako pustá teorie. Její svědectví by mohlo být naprosto rozhodující.“

„Vymínil jsem si, že pokud se probere, budu s ní mluvit jako první. V téhle chvíli je důležitější zjistit, co ví o tom kšeftu s neštovicemi, než se dovědět, kdo jí to provedl.“

„Jistě,“ souhlasil Barron. „Teď byste mi měl dát ten seznam. Čím dříve budeme mít ty ostatní pod dohledem, tím líp pro jejich bezpečí.“

Dewar si náhle přestal vyčítat, že Stevena Malloye nevaroval, že ho budou sledovat. Teď, když to bylo pro Stevenovo vlastní dobro, už měl svědomí čistší. Zašel nahoru do pokoje pro seznam.

„Nejsou tu adresy,“ poznamenal Barron.

„Chtěl jsem po informátorovi jenom jména lidí, kteří by takovou práci dokázali udělat. Moc se mu do toho nechtělo, měl pocit, že kolegy podráždí. Kdybych se začal shánět i po adresách, hned by mu bylo jasné, že v tom je ještě něco víc, a sklapl by úplně. Jsem přesvědčený, že tajná služba Jejího Veličenstva si je dokáže zjistit.“

„To jistě,“ řekl Barron. „A pokud jde o tu zraněnou, dáte mi vědět, kdyby se něco změnilo?“

„To bych s radostí udělal, kdybych věděl, jak se s vámi spojit,“ řekl suše Dewar. „Nedal jste mi telefon.“

Barron vytáhl z náprsní kapsy pero a na kartičku, kterou mu Dewar podal, mu číslo napsal.

„Jen tak mimochodem, proč jste mi ho vlastně nedal?“

„Na prvním rande to zásadně nedělám,“ odpověděl Barron.

No ne, ten chlap má snad taky smysl pro humor, pomyslel si Dewar, ale nespustil z Barrona oči, jako by čekal na pořádnou odpověď.

„Na letišti jsem vám ukázal průkaz,“ vysvětlil mu Barron. „Vy mně ne. To je všechno.“

Panebože, jako z jiného světa, pomyslel si Dewar, když Barron odešel. Musel si mě nechat důkladně prověřit, aby měl jistotu, že jsem opravdu Adam Dewar, a ne někdo, kdo se za něj vydává. Předpokládal, že taková míra podezíravosti a bezpečnostních opatření by ho měla uklidnit, ale měl z toho zmatený pocit.

Napadlo ho, že Steven Malloy možná o tom, co se stalo Sandře Macandrewové, ještě ani neví. Podíval se na hodinky: bylo půl deváté pryč. Možná je ještě doma.

Malloy mluvil, jako by měl plnou pusu. „Promiňte, zrovna dojíždám snídani.“ omlouval se.

Dewar si představil, jak se na sluchátko sypou drobky z toastu a jak se kostelem jaksi nepatřičně rozlévá vůně kávy. Pověděl mu o Sandře.

„Bože, to je příšerný,“ vykřikl rozčileně Malloy. „Jak je jí? Můžu za ní? Co pro ni můžu udělat?“

„Obávám se, že je v kritickém stavu,“ řekl Dewar. „Leží na intenzivní péči v Královské nemocnici. Utrpěla mnohočetná zranění a nikdo si netroufá odhadnout, jakou má naději.“

„Řekl to někdo jejím rodičům?“

„Policie to jistě zařídila.“

„Naprostá tragédie,“ řekl Malloy. „Musím za ní. Nejdřív zaskočím do laboratoře a řeknu to ostatním, pak přijdu rovnou do nemocnice.“

Dewar ho už už chtěl upozornit, že ji hlídá policie, ale pak se zarazil. Nechtělo se mu vysvětlovat, proč to tak je. Udělá to obráceně. Upozorní policii, aby s Malloyem počítali. „Asi se tam uvidíme,“ řekl mu.

Když Dewar dorazil do nemocnice, zastihl před jednotkou intenzivní péče Granta. Hovořil se dvěma uniformovanými policisty, kteří hlídali u dveří.

„Je jí líp?“ zeptal se Dewar, když k nim došel.

„Prý se toho moc nezměnilo,“ odpověděl Grant. „Jsou u ní rodiče. Přijeli z Elginu.“

Strážníci se znovu usadili na židlích po obou stranách dveří, kdežto Grant s Dewarem vstoupili do před síně jednotky a pohlédli skleněným panelem dovnitř. Spatřili scénu, která se každodenně odehrává v nemocnicích po celé zemi: u Sandřina lůžka seděla v slzách její matka a držela dceru za ruku. Otec, stejně zarmoucený, ale mužně zakrývajíc své pohnutí, seděl s kamenným výrazem na druhé straně postele. Jen jeho oči prozrazovaly, jakou bolest prožívá.

Sandra stále spala, její polámané tělo bylo napojeno na umělou ventilaci a na přístroje monitorující životní funkce. O jejich činnosti svědčily zelené kontrolky, tiché pískání a cvakání spínacích relé. Budou pracovat tak dlouho, dokud se Sandřin mozek nezotaví natolik, aby jejich funkci převzal sám, anebo až do chvíle, kdy lékaři dospějí k rozhodnutí, že už se tak nestane, a čísi ruka otočí vypínačem.

Dorazil rozrušený Malloy. „Jak je jí? Je už na tom líp?“ ptal se, jakmile ho strážník u vchodu pustil dovnitř.

Dewar si přiložil prst na ústa a zašeptal: „Jsou u ní rodiče.“

Malloy přikývl a ztišil hlas: „Kristepane, to je ale hrůza. Ani jste mi neřekl, kdy se to stalo.“

„Včera večer někdy po osmé. Jela na kole domů,“ řekl Grant.

Malloy zakroutil hlavou. „To muselo být sotva dvacet minut potom, co jsem s ní mluvil.“

Dewar s Grantem se na sebe podívali. „Vy jste s ní mluvil?“ vykřikl Dewar.

„Asi tak po půl osmé mi telefonovala.“

„Proč?“

„Říkala, že přišla na něco, o čem bychom si měli pohovořit.“

„Na co?“ zeptal se Dewar a snažil se nedat najevo vzrušení.

„To nevím.“

„Vy nevíte?“ zvolal Grant.

Malloy byl zmatený, když viděl, jak jeho odpověď na Dewara a Granta zapůsobila. „Ne, řekl jsem jí, že to do rána může počkat.“

Šel jsem večer pryč.“ Když viděl jejich vyčítavé pohledy, chtěl to vysvětlit. „Víte, oni tihle mladí doktorandi vyrukují každou chvíli s nějakým objevem. Tak už to chodí. Skoro vždycky se z toho vyklube planej poplach nebo nějaký artefakt ve výsledku pokusu. Neviděl jsem důvod, proč kvůli tomu jezdit v takovou hodinu zpátky do laboratoře.“

„Takže jste předpokládal, že Sandra přišla na něco, co souvisí s její výzkumnou prací,“ řekl Dewar, kterému světlo, jak si to Malloy vyložil.

„No jistě,“ odpověděl udiveně Malloy. „Co jiného?“

Grant a Dewarem nechali otázku bez odpovědi. „Nepřipadala vám rozrušená, když jste jí řekl, že to může počkat do zítřka?“ zeptal se Grant.

„Rozrušená? Ne, to bych neřekl, i když.“

„Pokračujte.“

„Mluvila trochu.“

„No?“

„Těžko říct. Mluvila trochu rezervovaně, jestli mi rozumíte. Rezervovaně není to správný slovo, ale nic lepšího mě nenapadá. Zdrženlivě, nesměle, možná.“

„Nemohlo to být tím, že tam třeba nebyla sama?“

„Snad,“ připustil Malloy a pokrčil rameny. „Zdálo se mi, že je trochu zklamaná, že jsem se hned nesebral a nerozjel se tam.“

Zvenčí k nim dolehl jakýsi rozruch. Grant se vyšel podívat, co se děje. „Proč mě nenecháte s někým promluvit?“ Hlas s francouzským přízvukem oznamoval, že to přišel Pierre Le Grice. Policista u dveří ho posílal pryč. Grant je uklidnil a vzal Le Grice dovnitř.

„V laborce mi o tom řekli, hned jak jsem přišel,“ vysvětloval Le Grice Malloyovi. „Tak jdu rovnou sem. Jak je jí?“

„Nijak valně, bohužel,“ odpověděl Malloy.

„A co vy? Proč vy tu jste?“ zeptal se Le Grice Dewara.

„Dělal jsem si starosti, zrovna jako vy,“ vyhnul se Dewar podstatě otázky.

Le Grice nahlédl přes sklo do pokoje. „Panebože, doufám, že toho hajzla, co jí to udělal, dostanete.“

„Budem se snažit,“ utrousil Grant, na kterého prchlivý Francouz neudělal ten nejlepší dojem.

Z pokoje vyšli Sandřini rodiče, paže zaklesnuté do sebe, jako by v tom těsném doteku hledali útěchu pro svou bolest. Když je sestra šetrně vyváděla ze dveří, tiskla si matka k obličeji kapesník.

Malloy k nim přistoupil: „Paní Macandrewová, pane Macandrewe, jsem Malloy, vedu Sandře výzkumnou práci. Myslím, že jsme se už jednou viděli, když byla u přijímacího pohovoru.“ Jeho slova odeznívala kdesi za dveřmi, neboť Malloy vyprovázel oba manžele chodbou, aby jim projevil účast. Dewar s Grantem se přesunuli do kouta, aby probrali, co může vyplývat z okolnosti, že Sandra těsně před nehodou telefonovala Malloyovi. Le Grice, který se tak ocitl osamocen, využil příležitosti, vešel do pokoje a sedl si vedle Sandry. Vzal ji něžně za ruku a mluvil k ní, jako by byla při vědomí a vnímala ho. Její ošetřovatelka se na to souhlasně usmála a taktně si našla jakousi práci v jiné části místnosti.

Grant, na opačné straně skleněné přepážky, poznamenal: „Takže teď nám stačí jenom zjistit, kdo to s ní včera večer, když volala Malloyovi, v ústavu byl, a máme pachatele.“

„Nebo pachatelku,“ dodal Dewar, který si vzpomněl, že kromě Sandry byly na seznamu ještě dvě ženy. „Tak se to momentálně jeví.“

Oba muži se odmlčeli a každý z nich v nastalém tichu přemítal o něčem jiném. Grant uvažoval o zatčení člověka, který Sandru napadl, kdežto Dewar se zamýšlel nad důsledky skutečnosti, že se našel

někdo, kdo Iráčanům na tu práci kývl, a táhlo mu hlavou, jak daleko už asi pokročili.

Vešel lékař v zeleném chirurgickém plášti a zlostně se do nich pustil: „Koukejte, měl jsem s váma svatou trpělivost. Chápu, že tu nejste jen tak pronic zanic, ale jestli mi ještě někdo zamává před očima další ouřední placnou, zvedne se mi kufr. Tohle je moje jednotka a vás tu nechci vidět. Pletete se pod nohy personálu. Budete muset počkat někde jinde. Kdyby se něco změnilo, dáme vám vědět.“

„Máte úplnou pravdu, omlouváme se,“ řekl Dewar. „Jenže tahle mladá dáma je pro nás momentálně hrozně důležitá.“

Doktor, jak ostatně Dewar předpokládal, odvětil, že důležití jsou všichni jeho pacienti.

„Je mi líto, doktore,“ ozval se Grant, „ale moji lidi tam venku budou muset zůstat.“

„Venku být můžou, ale tady uvnitř musíme mít volný průchod.“

Le Grice byl od Sandřina lůžka odvolán a všichni pak svorně vyvedeni z jednotky. Venku se k nim přidal i Malloy, neboť Sandřiny rodiče si odvedla ošetřovatelka, aby jim nabídla šálek čaje a pár konejšivých slov. „Jsou na tom hrozně zle,“ poznamenal Malloy. „Mají jenom ji.“

Zvolna odcházeli od vstupních dveří jednotky, když vtom k nim zevnitř náhle dolehl elektronický poplašný signál.

„Co je to?“ ptal se Malloy.

Dewar se nezdržoval vysvětlováním: vběhl zpátky do pokoje, u Sandřina lůžka zastihl personál v horečné činnosti.

„Co se stalo?“ zeptal se komisně, neboť věděl, že bude-li to znít sdostatek oficiózně, někdo mu nakonec odpoví.

„Vynechala umělá ventilace,“ řekla mu sestra, která kolem něj proběhla.

„Pohněte s tou náhradní aparaturou,“ nařizoval lékař, který je před několika minutami vyhodil.

Dewar se protáhl kolem k přístroji, který za Sandru dýchal a teď už byl odstaven stranou. Ošetřující lékař zahájil dýchání z úst do úst skrze plastovou trubici, kterou měla zraněná zavedenu do hrdla.

Dewar si zvolna prohlížel soustavu ohebných hadiček vedoucích od přístroje, i když sám dobře nevěděl, co vlastně hledá ani kde konkrétně mohla porucha vzniknout. Než z jednotky odcházeli, zdálo se mu, že přístroj funguje normálně. Přesně si vzpomínal, že ve

chvíli, kdy ze Sandřina pokoje odcházel Le Grice, otevřenými dveřmi zahlédl, jak se měchy přístroje vydouvají a poklesají, a zaslechl jeho zřetelné rytmičné cvakání.

Náhle ho cosi zaujalo v místě, kde se hadička napojovala na kovovou výstupní rourku po straně přístroje. Když se podíval zblízka, ztuhla v něm krev. Plastová trubice byla po obvodu na dvou místech čistě proříznuta. Ani v nejmenším nehrozilo, že by se mohla odtrhnout ani, že by si při zběžném pohledu závady někdo povšiml, zato vzduch, který přístroj do hadičky vháněl, by nejméně z poloviny namísto do Sandřiných plic unikal do okolí. Kdosi se jim Sandru pokusil zabít přímo před nosem a musel to být ten Francouz Pierre Le Grice. Byl u ní poslední.

Dewar se snažil rychle uklidnit. Le Grice stojí s ostatními venku na chodbě. Jestliže měl tu drzost udělat za daných okolností to, co udělal, má patrně dost pevné nervy a sází na to, že v tuhle chvíli příčinu selhání ještě nikdo nezjistí a že později, až se tak stane, se porucha se vši pravděpodobností zkrátka připíše na vrub netěsnící hadičce. Sabotáž v tom nikdo z lékařů ani ošetřovatelek hledat nebude.

Nejdůležitější ze všeho teď bylo Le Grice tiše a vhodně zatknout, aniž to v nemocnici vyvolá zmatek či hysterii. Na moment poodstoupil, aby mohl personál zajet na místo s novým přístrojem a zapojit jej do sítě.

„Ztrácíme ji,“ křikl kdosi ze shluku lidí kolem Sandry. „Prosím, pospěšte si.“

Dewar na ten výjev chvíli zíral jako zhypnotizovaný. Pro ty, kdo byli v místnosti s ním a byli plně zaujati svou prací, jako by byl neviditelný. Hmatatelně cítil, jak život Sandry Macandrewové visí na vlásku, a rostl v něm hněv a zoufalství z hrůzné představy, že se snad stane svědkem její smrti. Pípání monitoru přešlo v nepřerušovaný tón, hroty na osciloskopu vystřídala rovná čára, ale tím ve svém úsilí nepolevoval.

Jedno pípnutí, jediný hrot na osciloskopu, a pak zase nic. Dvojí pípnutí. Příval optimismu, několikero dalších nepravidelných pípnutí, a nakonec rytmická harmonie.

„Máme ji zpátky. Děkuju vám za spolupráci.“

Takhle mile mi elektronika ještě nezahrála, říkal si v duchu Dewar, když se pípání monitoru srdeční činnosti ustálilo na

pravidelném rytmu. Supění a cvakání umělé ventilace mu náhle připadalo jako hudba.

Vyšel za ostatními na chodbu. „Chvilku to viselo na vlásku,“ řekl jim. „Ale už je zase v pořádku.“

„Díky bohu,“ vydechl Malloy. Ostatní souhlasně zamumlali.

Dewar zavadil pohledem o Le Grice a v té chvíli hra skončila. Tím pohledem se prozradil. Oba muži si hleděli do očí ještě vteřinu, pak se Le Grice prudce otočil a dal se chodbou na útěk.

„Rychle! Za ním!“ vykřikl Dewar. Naděje na poklidné a civilizované zatčení zcela ustoupila naléhavosti situace. „Chtěl Sandru zabít.“

Za Le Gricem tryskem vyrazili policisté, kteří hlídali u dveří Sandřina pokoje. Grant mezitím vychrlil do rádia, že v nemocnici nutně potřebuje posily. Přidal Le Griceův popis a nařídil, aby ze všeho nejdřív obsadili východy.

Dewar si vzal stranou Malloye: „Vy se teď musíte vrátit do ústavu a zavřít laboratoř. Zajistit všechno, s čím Le Grice pracoval. Za každou cenu to tam musíte udržet v bezpečí, i kdyby to znamenalo zavřít celý ústav.“

Malloy zůstal jako omráčený. „Nemůžu uvěřit, že to je pravda,“ bědoval.

„Prostě udělejte, co vám říkám!“ trval Dewar na svém. Obrátil se na Granta: „Možná by stálo za to, poslat pár lidí do ústavu, pro případ, že Le Grice uteče a zkusí se tam dostat. Všecko se provalilo; už nemá co ztratit.“

Grant přikývl a vysílačkou odvelel do ústavu hlídky, aby střežily vchody. „Asi bych měl dát vědět, co se děje, taky zdejší ochrance,“ utrousil a vydal se pátrat po vnitřní telefonní lince.

Dewar stál u okna na chodbě a hleděl na rušnou ulici dole pod sebou. Mohlo se Le Griceovi podařit proniknout ven?, uvažoval. A pokud se mu to povedlo, co udělá pak? Od Malloye se dozvěděli, jaké má auto, a Grant už všechny údaje tlumočil hlídkám, Le Griceův popis se jistě už šíří rychlostí blesku. Uvázl uprostřed města jako v pasti než ho chytí, určitě se nedostane daleko.

Všechny východy máme pod dohledem, hlásil Grant. Le Grice poblíž nich nikdo nezahlédl.

„Možná jsme dorazili moc pozdě,“ řekl.

„Ale daleko se nedostane.“

Dewar jen přikývl, na znamení, že si myslí totéž, nahlas však neřekl nic. V duchu uvažoval dál: že se Le Grice nedostane daleko, ví on a ví to i Grant, jenže Le Grice není hlupák. Jistě si to dokázal spočítat taky. Co tedy za těchto okolností udělá chlap, kterému to myslí? Zeptal se sám sebe. Zůstane, kde je, zněla odpověď.

„Co vám vrtá hlavou?“ zeptal se Grant.

„Myslím, že je pořád ještě ve špitále,“ odpověděl Dewar.

„Co vás k tomu vede?“

„Není to hlupák a má nervy jak špagáty. Jinak by sem dnes nepřišel a neprovedl to, co provedl. Tipuju, že se tu někam uklidil a vyčkává. A hodlá tam vydržet, dokud všichni neuvěříme, že se mu podařilo proklouznout. Pak už se dostane ven bez větších potíží.“

„Nedovedu si představit, jak bychom celej tenhle špitál prohledávali,“ poznamenal Grant. „V tomhle baráku budou místnosti, o kterých nemá tušení ani zdejší personál.“

Dewar přikývl: „Celé se to tu prohledat nedá. Když ale necháte u všech východů svoje lidi, můžeme ho aspoň držet uvnitř tak dlouho, dokud mu nezbude než provést nějakou ukvapenost.“

„Jako třeba vzít si některýho pacienta jako rukojmí,“ nadhodil Grant.

„To jste neměl říkat,“ polekal se Dewar. Na takovou možnost nepomyslel.

„Sám jste řekl, že už nemá co ztratit. Má po kariéře, a jestli ta holka umře, čeká ho doživotí. A jestli neumře, tak jen o něco míň.“

„K takové situaci by myslím došlo, kdybyste tu nechal pobíhat hejna uniforem,“ uvažoval Dewar. „Když ho ale necháme na pokoji, bude klidně sázet na čas. Získáme tím pár hodin, a on si mezitím bude myslet, že mu ten plán vychází.“

„A co mezitím budem dělat my?“

„Vezmeme si plány nemocnice a uvidíme, jestli nás nenapadne, kam se mohl zašít. Víme, odkud vyrazil. Tak se pokusme myslet jako on.“

Správce nemocničních budov se s plány dostavil asi za deset minut, během nichž se Grantovi podařilo vyjednat, aby jim dole v přízemí poskytli místnost, kde by mohli pracovat. Dewar studoval plány zatím sám, Grant ještě obcházel stráže u vchodů a kladl jim na srdce, aby byli dvojnásob bdělí. Uplynulo už dvacet minut a po tak

dlouhé době nebude Le Grice zkoušet, jestli kolem nich proběhne. Měli by být ve střehu a čekat spíš nějaký převlek.

„Tak co, už vás něco napadlo?“ zeptal se Grant, když se vrátil.

Dewar posunoval na plánu prstem po jakési čáře. „Tohle je chodba, kde jsme stáli. Le Grice utíkal tudy a tady na tom rohu se nám ztratil z očí.“

Grant se sklonil blíž, zapíchl do papíru ukazovák a sunul jím k místu, kde držel prst Dewar. „Jo, už to mám,“ pravil. „Takže měl dvě možnosti. Buď šel dolů po těchhle schodech, nebo to vzal doprava téměř dveřma. Ty ale nikam nevedou jenom na točitý schody, nebo co to je, tadyhle uvnitř v ty kulatý věži. V přízemí tam ale žádné východ není.“

„Kam byste se pustil vy?“ zeptal se Dewar.

„Dolů po schodech, bez debat,“ odpověděl Grant. „Zrovna vystřelil, že vezme roha, adrenalin má až na půdě a zdrhá ven. Když se dostane dolů, může si vybírat: na vybranou má tři chodby a východů hned několik.“

„Ale co když měl dost rozumu a spočítal si, že to ani s takovým náskokem přece jen nemusí stihnout.“

„Jestli si tohle všechno dokázal vykombinovat za těch pár vteřin a říznul to v té chodbě doprava, pak máme tu čest s pěkně vykutáleným převítem,“ řekl Grant. „A jestli je opravdu tak vykutálenej, tak to se teda můžu jít bodnout.“

„Vykutálenej určitě je, ale my taky,“ odpověděl Grant.

„Tak co chcete dělat?“ zeptal se Grant.

„Provéřit tu kulatou věž,“ řekl Dewar. „Pro všechny případy.“

Grant se zašklebil: „Vy se teda dokážete upíchnout na předtuchy. Klidně se s váma vsadím, že ty dveře na věž jsou zamčený. Už celý roky tam nikdo nechodí.“

„Sázet se s váma nebudu,“ řekl Dewar. „Ale měl bych větší klid na duši, kdybych si to tam omrkl.“

„Poslužte si,“ pokrčil Grant rameny na znamení, že je to podle něj ztráta času. „Já zatím prohlídnu místnosti na týhle chodbě o patro níž. Až si to tam prolezete, sejdem se na schodech.“ Dewar přikývl. „A ještě jedna věc, než se do toho dáme,“ dodal Grant. „Žádný hrdinství. Než něco podniknem, zavoláme posily.“

„Souhlas,“ odpověděl Dewar.

Vyšel nahoru do chodby, kde naposledy zahlédl Le Griceovu mizející postavu, jak se s vlajícím rozepnutým sakem žene za svobodou. Šel po uprchlíkových stopách až na roh, kde se Le Grice přesně jak to sliboval plán budovy musel rozhodnout, kam dál. Nalevo dvojkrídle dveře vedoucí na hlavní schodiště; napravo další dveře. Hleděl na ně a nejprve ho napadlo, že měl pravdu Grant. Ty dveře opravdu budily dojem, že už je dlouhou dobu nikdo neotevíral. Měly sice skleněnou výplň, ale sklo bylo z vnitřní strany překryto prkny. Kliku se zdála zaprášená a nedotčená. Zkusil ji stisknout, bylo zamčeno.

S hořkostí dal Grantovi za pravdu a už se obrátil, že se vrátí dolů, když tu ho něco zarazilo. Odpor, který dveře kladly, když tiskl kliku, jako by vězel kdesi níž, než by byl čekal. Mnohem níž než na úrovni kliky. Vrátil se zpátky a zkusil to znova. Tentokrát už si byl jistý. Vzhlédl a viděl, že nahoře se dveře maličko odklonily dovnitř. Zamčené tedy nebyly; bránilo jim cosi, co spočívalo za nimi na podlaze. To sice ještě zdaleka neznamenal, že byly takto zataraseny čerstvě, přístup do věže mohl v tomto poschodí už kdysi dávno uzavřít někdo, kdo sem sestoupil buď z vyššího patra věže, anebo přišel věží zdola. Ale za ověření to každopádně stálo.

Stiskl kliku, zapřel se do dveří ramenem a zatlačil. Dveře se začaly zvolna, centimetr po centimetru otevírat, cosi před sebou sunuly, podle zvuku patrně nějakou objemnou lepenkovou krabici. Skulina se už rozšířila natolik, že se jí Dewar protáhl dovnitř. Dveře za sebou tiše zavřel a podíval se na krabici, která blokovala vchod. Byla plná gumových povlaků na postele. V přehybech zely viditelné trhliny, svědčící o tom, že guma už dávno vzala za své.

Vzduch tu páchl zatuchlinou a plísni ve věži se očividně nevětralo. Všechny vodorovné plochy pokrývala silná vrstva prachu a všude se válela spousta haraburdí; na podlaze se povaloval inkubátor s rozbitým postranním sklem, z kovových částí mu oprýskával lak. Dewar odhadoval, že ho sem asi vyhodili, jakmile prasklo sklo, a přístroj tudíž přestal být k užitku. Po třech na sobě se tu vršily plastové židle v různě pokročilém stadiu rozpadu, o jednu stěnu se opírala jakási prkna, stálo tu několik červených věder s vybledlými, ale ještě čitelnými nápisy K HAŠENÍ, pozůstatky z dob, kdy jediným protipožárním opatřením byly kbelíky s vodou, rozestavěné v předepsaných rozestupech po chodbách.

Vlastní prostor věže byl částečně obložen poškrábanými a popraskanými kachlíky, které připomínaly nepopsané silniční mapy. Očividně pocházely z jiné epochy, z doby, kdy se svítilo plynovými lampami a kdy se vše omývalo karbolou, z doby, kdy právě do téhle nemocnice zaváděl Joseph Lister a jeho kolegové tehdy nový pojem antiseptiky. Pod oknem spočíval operační stůl, povalený na bok, podstavec k němu však nebyl na dohled. Stůl a řada dalších drobností utvrdily Dewara v názoru, že místnost kdysi sloužila jako operační sál pro drobnou chirurgii, ošetřovaly se tu rány, vyřezávaly zhnisané cysty a tak podobně, ale muselo to být hrozně dávno. Po dlouhou řadu let už tu bylo jen skladiště harampádí.

Důležitější však bylo, že v místnosti nenašel po Le Griceovi ani stopy, nic, co by napovídalo, že tu byl, žádné výmluvné otisky bot či dlaní v prachu a špíně na podlaze nebo na věcech. Dewar tedy vyšel zpátky na podestu a pustil se vzhůru do vyššího patra. Točité kamenné schody v něm vzbudily slabý pocit klaustrofobie, zvláště v místech, kam nedosáhlo denní světlo ani z dolního, ani z vyššího podlaží, a kudy stoupal v naprosté tmě. Osvětlení na stěnách ani na stropě nefungovalo elektrinu odpojili, když se věž přestala používat.

Nahoře na schodišti se Dewar na chvíli zastavil a naslouchal. Nic se neozývalo, jen z ulic za nemocničními branami sem doléhal vzdálený šum dopravy. Jak tam zcela nehnutě stál a napínal sluch, zostrily se mu i zbývající smysly. Vzduch mu sice stále ještě páchl nepříjemnou plesnivinou, ale ucítil v něm i cosi jiného, nezřetelný závan vůně kolínské vody. Teď ji jasně rozpoznal. Někde tady nahoře je Le Grice.

Srdce se mu rozběhlo tak prudce, až přímo hmatatelně cítil, jak mu buší v hrudi. Měl by se teď zase vrátit po schodišti dolů, povědět to Grantovi a povolat posily, jistě, měl by, jenže pokud to vůbec bude možné, raději by si s Le Gricem promluvil sám, o viru neštovic a o tom, jak s ním pokročil. Měl strach, že jakmile se do toho vloží policie s náramky a s traumatem provázejícím zatčení, Le Grice prostě zatne zuby a bude mlčet jako hrob. Kdyby ho dokázal přesvědčit, aby kápl božskou, ještě než do věci zasáhne oficiální moc, snad bude mít větší šanci dovědět se pravdu. Bude na to muset opatrně, ale kdyby došlo k nejhoršímu, postavou i silou se tomu Francouzi koneckonců vyrovná. Když si udrží všech pět pohromadě a nenechá se zahrát do nějaké pasty nebo léčky, mělo by to vyjít.

Nakročil ke dveřím, jež vedly do místnosti v tomto poschodí věže; byly nedovřené. Pohlédl nahoru, aby se přesvědčil, jestli na veřejích není nastraženo něco, co by se neopatrnému návštěvníku zřítilo na hlavu. Neviděl tam nic. Bylo ovšem možné, že Le Grice číhá hned za dveřmi s tělem přitisknutým ke zdi, připraven skočit po něm, sotva dveřmi projde. Lehce tedy do veřejí strčil, ale dovnitř nevešel. Dveře, vytržené z letité dřímoty, na protest nevrle zaskřípěly v závěsech.

K svému údivu spatřil Dewar Le Grice sedět přímo proti sobě. Uvelebil se na zemi hned proti dveřím, nohy natažené před sebou, zády opřený o kruhovou stěnu. Jako by na jeho příchod čekal. Postoj, který Le Grice zaujímal, se za útočný sice dal označit jen stěží, ale Dewar přesto zůstával ve střehu. Neměl co do činění s žádným idiotem.

„Ahoj, Pierre,“ řekl tiše.

Le Grice přikývl. „Měl jsem takový svrbění, že byste to mohl bejt vy.“ V řeči mu zazníval cizí akcent výrazněji než jindy. „Podcenil jsem vás.“

„Doufal jsem, že byste mi to všechno mohl povědět, ještě než se dostaví policie.“

Le Grice pokrčil rameny. „Co vám mám povídat? Všechno mohlo bejt v pořádku, kdyby se do toho nezapletla ta pitomá nána. Vůbec nic nepochopila. Na přístupu k dalším fragmentům mohla vydělat i ona, a Peter taky, ale ne, ta kráva si řekla, že si radši jak to říkáte? Že si sama uplete oprátku.“

„To mluvíte o Sandře?“

„Jo, o ty podělaný Sandře.“

Že by ho zrovna trápilo svědomí, to se říct nedá, pomyslel si Dewar, ale snažil se za každou cenu zachovat klid, aby se toho dozvěděl co nejvíc. „Kolik vám za to zaplatili?“

„Kdo jako?“

„Iráčani.“

„Jaký Iráčani?“

Dewar vzdychl: „Jakou to má cenu, ještě teď zapírat? Kdybyste v sobě měl aspoň zbytek slušnosti, tak byste ulevil svědomí a všechno mi vyklopil. Je na čase, abychom koukali omezit škody na minimum. Kristepane, člověče, copak vám to vůbec nevadí? Neuvědomujete si, co jste provedl?“

„Porušil jsem předpisy, no bože, ty svatý předpisy, zasraný předpisy, a ta mrňavá potvora se rozhodla, že mi zničí kariéru. Kolik za to můžu dostat?“

„Jestli Sandra umře, tak třicet let. Jestli ne, tak snad o něco míň. Ale jestli jste rekonstruoval ten virus a už ho předal, tak snad speciálně kvůli vám znovu zavedou veřejnou popravu a já u té šibenice budu halekat hned v první řadě. Tak mi řekněte, jak daleko jste se s tím dostal?“

„Já vůbec nevím, o čem to sakra mluvíte,“ štěkl Le Grice.

Dewar pokrčil rameny: „Jestli opravdu chcete takhle pokračovat, tak snad bude nejlíp, když půjdem.“

Le Grice pomalu zakroutil hlavou. „A já zas myslím, že ne,“ řekl.

Dewar cítil, jak se mu na zátylku ježí vlasy; začal se mít maximálně na pozoru. Ačkoliv Le Grice stále ještě seděl na zemi a nijak na něj zaútočit nemohl, jeho poslední slova v Dewarovi vzbudila nejistý pocit. A nejistota v něm ještě vzrostla, když viděl, jak si Le Grice vytahuje z náprsní kapsy chirurgický skalpel a sundává z jeho ostří chránič.

„Tak tímhle jste nařízl tu ventilaci,“ vzpomněl si Dewar na čistý ostrý řez na plastové trubici.

Le Grice se usmál a pokrčil nohy. „Já jsem vás fakt podcenil,“ řekl.

„Nedělejte hlouposti,“ varoval ho Dewar, když viděl, že se Le Grice začíná zvedat do kleku. „Nikam se nedostanete. Pochopte to. Nemáte kudy utéct. Dole čeká policie.“

Le Grice pomalu přikývl: „Oui, všechno je v háji. Moje naděje na vakcínu, moje kariéra. Ambice, svoboda, všechno v háji. To mi nemusíte vykládat. Já to vím.“ Matně se usmál a náhlým prudkým pohybem ruky si ostřím skalpelu prořízl hrdlo.

Dewar uskočil zpátky, když do prachu před jeho nohama vytryskl krvavý gejzír. Le Grice padl na obličej a zůstal ležet jako hromada hadrů.

„Ach bože,“ zašeptal Dewar.

„Haló! Je tam někdo?“ ozval se od schodů Grantův hlas.

„Tady jsem,“ odpověděl Dewar. Čekal bez hnutí na místě, až k němu Grant dojde.

„Kristepane,“ řekl Grant. „Doufám, že to není vaše práce.“ Dewar zakroutil hlavou. „Řek bych, že to vyřešil zatraceně

ohleduplně,“ usoudil Grant. „Ušetřil nám řadu času a starostí, a to nemluvím o tom, co by stál soud a kolik by shrábl nějaký vychcanej advokát, kterej by tvrdil, že jeho klient v inkriminovaný době zrovna šplhal na tu jejich podělanou Eiffelovku. Proč to udělal?“

„Jak jsme říkali myslelo mu to. Uvědomil si, co ho čeká, a usoudil, že taková budoucnost není nic pro něj.“

„Řek vám, co jste chtěl vědět?“

Dewar zavrtěl hlavou: „Ani slovo.“

„Takže co z toho pro nás plyne?“

„Jedna nepříjemná věc. Musím Stevenovi Malloyovi zavřít laboratoř a všechno, co tam je, nechat odvézt.“

„No maucta. Za to vás bude milovat.“

„Nemám na vybranou. Je to tam samá láhev a zkumavka s nálepkami, z kterých kromě člověka, co je označil, nikdo další nic nevyčte. Snažit se vytrít, co z toho materiálu patří Le Griceovi a co ostatním, je bez Hammadiho a teď už i bez Sandry Macandrewové naprosto beznadějná záležitost. Jestli chceme mít jistotu, že jsme zničili to, na čem Le Grice pracoval, zbývá nám jenom jedno: naházet to zatracený svinstvo do sterilizátoru všecko a bez rozdílu. Budeme analyzovat, co se dá, ale na prvním místě je bezpečnost.“

„Jsem rád, že to Malloyovi řeknete vy,“ podotkl Grant. „Počítám, že tím bude mít po kariéře.“

„A možná to zničí taky dvě disertace a pošle šmahem do důchodu jednoho laboranta.“

Jakmile Le Griceovo mrtvé tělo uložili do plastického vaku a odnesli, vydal se Dewar do Ústavu molekulární biologie. U vchodu se prokázal dvěma uniformovaným policistům, ale o tom, že Le Grice se už neobjeví, jim neřekl. Když vstoupil do laboratoře, Steven Malloy právě prohlížel stojánky se zkumavkami, které vyndal z laboratorní lednice. George Ferguson a Peter Moore zatím vyklízeli skříňovou mrazničku a věci, které v ní byly, rovnali vedle na lavici. Na stole uprostřed místnosti trůnil obrovský drátěný koš. Dewar usoudil, že do něj chtějí dávat Le Griceův materiál.

„Dostali ho?“ zeptal se Malloy, sotva Dewara spatřil.

„Dá se to tak říct.“

„Něco se stalo,“ vyčetl Malloy z Dewarova výrazu.

„Pierre Le Grice je mrtvý. Když viděl, že není úniku, sáhl si na život.“

„Ach bože,“ zašeptal Malloy. Ferguson s Peterem Moorem na sebe užasle pohlédli.

Dewar jim dopřál čas, aby tu novinu strávili.

„Než to udělal, stihl jste s ním promluvit?“ zeptal se Malloy.

Dewar přikývl. „Nic neřekl. Nepopíral, že se pokusil zabít Sandru, ale nic dalšího přiznat nechtěl.“

„Já tomu pořád nemůžu uvěřit,“ řekl Malloy. „Kristepane! Co se to s náma stalo! Je to sotva pár týdnů, co jsme měli na dosah největší objev za poslední léta, a pak najednou tohleto. Ali je mrtvej, Pierre je mrtvej. A Sandra má smrt na jazyku.“

„Bohužel to ještě není všechno,“ řekl Dewar. Malloy na něj pohlédl, jako by odmítal uvěřit, že by mohly přijít ještě nějaké horší zprávy. „Musím vám laboratoř zapečetit. Přejde sem speciální tým, a všechno odsud odnese.“

„Pierreův materiál, samozřejmě, zrovna to dáváme dohromady.“

„Myslím všechno,“ řekl Dewar.

Na Malloyovi bylo vidět, že tomu nemůže uvěřit, ale brzy pochopil, že to Dewar myslí vážně. Zhroutil se na židli s pohledem upřeným na zem a jenom kroutil hlavou.

„Mrzí mě to,“ řekl Dewar. „Ale jinak bychom neměli jistotu, že tu žádný živý virus neštovic nezůstal.“

„To je šílenství,“ řekl Malloy. „Já prostě ani na moment nevěřím, že se Pierre Le Grice pokusil rekonstruovat virus neštovic v nechráněné laboratoři. To by přece mohl udělat jenom blázen.“

„Souhlasím. Ale tomu, že se pokusí zabít Sandru Macandrewovou, byste taky nikdy nevěřil.“

Na to se nedalo nic namítnout.

„Takže půjde do hajzlu i moje disertačka,“ ozval se Peter Moore, kterému náhle došlo, jaké důsledky z toho plynou pro něho. „A Sandřina taky.“

„Je mi líto, ale jiná možnost není.“

„Kristepane,“ mumlal Peter Moore. „To je přece k posrání.“

„Ale to znamená konec celý laboratoře,“ řekl George Ferguson. „Žádná grantová agentura přece nebude strkat peníze do výzkumu, který už neexistuje.“

„Znamená to začít znova,“ souhlasil Dewar. „A zůstanou vám všechny protokoly, z nich budete moct vycházet.“

„To pusťte z hlavy,“ řekl Malloy. „Než my se znova rozjedem, konkurence už bude v nedohlednu. To zkrátka nejde. Všechno je v háji. Kdy chcete, abychom vypadli?“

„Hned. Čím dřív to tady zapečetím, tím líp.“

Malloy se smutně usmál. „Nevěříte nám, co?“

„Nic takového,“ řekl Dewar. „Prostě předpisy.“

„A co ti hajzlové z Iráku, co za to všechno můžou, co tahaj za nitky? Ti z toho, jak vidím, vyvážnou?“

„Teď ještě proti nim nemáme důkazy.“

„Kristepane! Půlka skupiny mi umírá nebo je už po smrti. Celej můj výzkum je v prachu a vy si klidně řeknete: „Ještě proti nim nemáme důkazy,“ pitvořil se Malloy.

„Chápu, že vás to rozhořčilo,“ řekl Dewar.

„Hergot, Deware! Žvaníte jako nějaký Američan. Díky, že se mnou sdílíte můj vztek,“ zařval Malloy a vyřítil se z místnosti.

„No, a já abych se koukal odprdelit na pracovní ouřad,“ poznamenal Peter Moore. „Jestli třeba nepotřebujou agenta s teplou vodou. Rada pro lékařskej výzkum mi nověj start do života už žádným dalším grantem nevyfutrjuje.“ Setřel Dewara nasupeným pohledem a zmizel ve dveřích.

„Teď je řada na vás,“ oslovil Dewar George Fergusona, posledního, kdo v laboratoři zůstal. „Připadám si jako zubatá s kosou.“

Ferguson se pousmál. „Děláte jenom svou práci,“ řekl. „Ale musíte chápat, jak se ti chlapi cítí.“

Dewar přikývl. „Samozřejmě.“

„Tahle laborka, to je pro Steva Malloye celej život. Na ničem jiným než na výzkumu mu nezáleží, na rozdíl od poloviny těch břídlů, co tu většinu času dřepí na prdeli, a místo aby dělali, tak o výzkumu jenom žvaněj. Dělat ve výzkumu, to chce víc než jenom znalosti,“ pokračoval Ferguson. „Můžete znát všechno na světě, a přitom nemít páru, jak dál. Steve je jinej. Ten to má v sobě. Ví, na co se ptát, jaký dělat pokusy, kterou cestou se pustit. Je ho zatracená škoda.“

Dewar chápavě pokýval hlavou. „A co vy? Co si teď počnete vy?“

Ferguson pokrčil rameny: „Nějak to přežiju.“

„Jste ženatý?“

Ferguson přikývl. „Jo, máme kluka.“

„Bydlí ještě s váma?“

Fergusonův pohled jako by obestřel stín. „Není tak docela v pořádku,“ řekl. „Má od malička poškozenej mozek.“

„To je zlý. Promiňte.“

Ferguson pokrčil rameny: „Tak už to na světě chodí. No nic, půjdu za ostatníma, nebudu vás rušit při práci.“

„Opravdu mě to mrzí,“ řekl Dewar.

„No jo.“

Dewar zavolal z Malloyovy pracovny do Sci Med a vylíčil Macmillanovi, co se stalo.

„A ten chlap, ten Le Grice, to před smrtí přiznal?“ zeptal se Macmillan.

„Že se pokoušel zabít Sandru Macandrewovou, nepopíral, mluvil taky o fragmentech neštovicové DNA, které získal navíc, ale ke stykům s Iráčany se výslovně nepřiznal.“

„Sakra,“ zaklel Macmillan. „Ale je nepochybné, že s nimi v kontaktu byl?“

„Měl fragmenty neštovic mimo přiděl a pokusil se zabít Sandru,“ odpověděl Dewar. „Patrně se ji snažil přesvědčit, že jí ty fragmenty pomůžou při výzkumu, ale ona se ho přesto rozhodla udat. Tak jsem si to aspoň vyložil.“

„Ani tak ovšem proti těm zatraceným chlapům nemáme v rukou zhola nic. Co myslíte, stihl jim ten virus dodat, nebo ne?“ zeptal se Macmillan.

„Neřekl bych. Jednak na to, myslím, nebylo dost času, a navíc se nezdá, že by se Iráčani chystali k odjezdu, aspoň podle toho, co tvrdí tajná služba.“

„Co uděláte s laboratoří, kde Le Grice pracoval?“

„Právě jsem oznámil vedoucímu skupiny, že se z jeho laboratoře musí všechno odstranit. Rád bych, aby pro to přijel tým z Porton Downu. Nemůžeme si dovolit riskovat. Cokoliv, co se jim bude zdát slibné, můžou analyzovat v naprosté izolaci, a jakmile s tím skončí, tak to do mrtě zlikvidovat.“

„Máte pravdu nejmíň ze všeho teď potřebujeme, aby se nám někdo nakazil neštovicemi jen proto, že někde zůstal ležet virus, o kterém neměl nikdo ponětí.“

„Laboratoř teď zamknu a zapečetím. Postaráte se, aby sem vyslali tým z Porton Downu a vyčistili to tu? Upozorním zdejšího ředitele, aby je čekal.“

„Chystáte se zpátky do Londýna?“

„Rád bych se tu ještě pár dní zdržel, jestli je to možné. Až přijedou lidi z Portonu, řeknu jim, co a jak. Taky bych tu rád počkal, dokud tomuhle městu neukážou záda Siddiqui a ten jeho kamarád. Předpokládám, že vypadnou, je co se rozkřikne, jak dopadl Le Grice.“

„Chtěl jste, aby je při odjezdu zadrželi a prohledali, už jsem to zařídil.“

„Fajn, čím to bude důkladnější a nepříjemnější, tím líp. S diplomatickou imunitou se Siddiqui vytasit nemůže, protože k nám přijel jako vědec, ne jako diplomat. Jaký statut má ten Abbas, to ví jen pánbůh, ale nějaké to nedorozumění by se naskytnout mohlo.“

„Myslím, že páni z imigračního pochopili, o co kráčí. Pořád ještě mají kopřivku z toho, jak jim sem Siddiqui proběhl pod rukou.“

„Prima.“

„Zavolám Porton Down. Dám jim vaše číslo, až budou na místě, spojí se s vámi.“

„Za jak dlouho můžou dorazit?“

„Udělám z toho nanejvýš nutnou záležitost. Mají tam útvar rychlé reakce. Když se do toho vloží vojáci, dá se to myslím vyřídit za čtyři pět hodin.“

„Budu je čekat.“

Sotva Dewar vstoupil do kanceláře k řediteli ústavu, zjistil, že Hutton už o všem ví.

„Doktor Malloy už mi říkal, co se stalo,“ pravil Hutton. „Naprosto ho to zdrtilo. Myslí, že mu tím končí kariéra.“

„Je to skvělý vědec,“ namítl Dewar. „Jistě se pro něj někde místo najde.“

„Ve výzkumu to bohužel takhle nechodí,“ oponoval Hutton. „Výzkumné kolektivy se tak trochu podobají středověkým městským státečkům v Itálii. Že by se šéf jedné skupiny mohl zapojit do jiné, to nepřichází v úvahu. Konkurenti v honbě za vakcínou si nad jeho smůlou jenom oddechnou, budou mít na trati o závodníka méně.“

„Takže žádný Disneyland, co?“ řekl Dewar.

„A kde ho dneska najdete?“

Stará známá výmluva, pomyslel si Dewar.

„Ti lidé, co mají přijet,“ vyptával se Hutton. „Co tu vlastně budou dělat?“

„Naloží úplně všechno, co v laboratoři Stevena Malloye najdou, do hermeticky uzavřených kontejnerů, odvezou to a vyklizenou místnost vydezinfikují plynem. V Porton Downu se bude obsah kontejnerů v přísně chráněném prostředí analyzovat a pak se to pro jistotu, kdyby přece jenom něco uniklo pozornosti, všechno zlikviduje.“

Hutton přikývl. „Připadá mi to jako zlý sen.“

„To nám všem,“ ujistil ho Dewar.

„Máte nějaké požadavky na mne?“

„Jen abyste zaručil, že Malloyova laboratoř zůstane pod zámkem.“

„Dokud vaši lidé neprijdou, uzavřu celou chodbu. A ke dveřím posadím jednoho z vrátných.“

„Tak to snad bude nejlepší.“

Dewar se vrátil do hotelu a objednal si pivo a sendviče. Byly čtyři odpoledne a on od snídaně nic nejedl. Chtěl vědět, jak se daří Sandře Macandrewové, ale místo do nemocnice zavolał raději Grantovi.

„Prý je to s ní lepší,“ oznamoval Grant. „, Stabilizuje se, tak to tuším říkali. Pořád ještě u ní chcete tu stráž?“

„Ano,“ řekl Dewar po chvilce uvažování. „Le Grice se jí přece jen mohl přiznat, co pro ty Iráčany dělá. Tak ať je v bezpečí.“

„Vy jste tu za šéfa.“

Dewar uvažoval, v kterém filmu Grant tenhle obrat asi pochytil.

Poté vyťukal číslo mobilního telefonu Simona Barrona. „Děje se něco?“ zeptal se.

„Tady nic, zato vy jste se, jak se mi doneslo, náramně bavil,“ odpověděl Barron. Dewar mu vše dopodrobna vylíčil. „Takže je po panice. Naši kamarádi si asi co nevidět sbalí kufry, ne?“

„Doufejme.“

„Můžeme se spolehnout, že se tomu Le Griceovi nepodařilo virus rekonstruovat?“

„Všechno nasvědčuje tomu, že to nestihl. V Porton Downu prozkoumají veškerý materiál, co se v laboratoři, kde pracoval,

najde, a uvidí se, jestli dokážou zjistit, kam až se s tím dostal. A pokud se probere Sandra Macandrewová, snad nám k tomu dost poví i ona.“

„Doufejme, že se probere,“ řekl Barron. „A zatímco vy se budete dobře bavit, my budeme hlídat dál.“

„Mám dojem, že mám té zábavy, jak tomu říkáte, až po krk. Nejradši bych těm dvěma z Forest Road už viděl záda,“

Krátce po osmé se Dewarovi ohlásila skupina z Portonu; právě přistáli na edinburgském letišti. Domluvil se s nimi, že se setkají před ústavem, a když tam dorazil, už na něj čekali. Nepočítal s policejním doprovodem, který jim cestu městem podstatně zkrátil. Malý konvoj tvořila dvě policejní auta a neoznačený černý transit. Dewar si domyslel, že i tu dodávku jim poskytla místní policie.

Představil se vedoucímu skupiny, doktoru Robertu Smilliemu, a informoval ho, co se stalo.

„Už mi to víceméně všechno řekli,“ kývl Smillie, když Dewar skončil. „Stačí, když nás teď do té laboratoře zavedete, a pak už si vystačíme sami. Nějaké zvláštní potíže? Potřebujeme masky?“

„Ne,“ ujistil ho Dewar. „Člověk, co se do té věci namočil, byl kvalifikovaný vědec. Pokud se tam vůbec něco najde, určitě to bude ve vhodné nádobě. Otázka ovšem zní, ve které. Možná jich bude víc, a možná taky žádná. Jedná se o preventivní opatření, ale naprosto nezbytné.“

Trojčlenný tým se převlékl do kombinéz. Než vešli do Malloyovy laboratoře, natáhli si rukavice. S sebou si nesli řadu plastových kontejnerů s hermetickými uzávěry. Posbírat všechny nádoby a zkumavky, co jich v místnosti bylo, jim netrvalo ani šedesát minut, a to ještě odsunuli každý kus nábytku, aby se přesvědčili, jestli se pod něj něco nezakutálelo.

„Všechna čest,“ řekl Dewar s uznáním Smilliemu, když byla skupina hotová a už jen v laboratoři pokládala sterilizační „bomby“.

„Tomuhle říkám rutinní záležitost,“ oznámil Smillie.

Dewar se ušklíbl a prohodil: „Ale to další vám nezávidím.“

Smillie souhlasně přikývl. „Nepřipadá v úvahu, že bychom analyzovali obsah každé nádoby,“ řekl. „Ale uděláme scan DNA a pak se soustředíme na ty, které z toho vyjdou s pozitivním nálezem. Těžko říct, kolik času to sežere. Budeme to dělat v karanténě. Tím se

to vždycky zpomalí. Jako byste se dloubal v nose a měl při tom na ruce boxerskou rukavici.“

Konvoj policejních vozů se vzdaloval k letišti a Dewar se díval, jak jeho světla mizí ve tmě. Hutton, který považoval za svou povinnost být celé proceduře přítomen od začátku až do samého konce, se teď podíval na hodinky, prohlásil, že už musí běžet, a utrousil cosi o večeři s přáteli. Dewar mu popřál příjemný večer a najednou nevěděl, co si s načatým večerem počne on sám. Zmocnil se ho pocit jakési prázdnoty.

Od chvíle, kdy ráno vstal, se toho, jak se zdá, událo mnoho, jenže musel se sám sebe ptát, je teď, kdy den končí, skutečně o tolik moudřejší? Pravda, zjistilo se, že Sandru Macandrewovou napadl Le Grice, a také se zdálo téměř jisté, že Le Grice byl i onou osobou, kterou Iráčani uvnitř ústavu získali, ale co po něm vlastně žádali a kolik toho stačil udělat, v tom neměl Dewar o nic větší jasno než v případě Aliho Hammadiho. Tyto otázky byly i nadále k celé záležitosti klíčem.

A možná o nich teď ví dokonce méně, bleskla Dewarovi hlavou další neveselá myšlenka. Až do této chvíle se domníval, že Hammadi pro Siddiquiho cokoliv udělat odmítl, jenže k takovému závěru došel částečně díky Le Griceovu tvrzení, že mezi Hammadiho věcmi, které v laboratoři vyklízel, na nic mimořádného nepřišel. Co když lhal? Kéž by byl Le Grice před tou sebevraždou všechno vyklopil! Jenže on neřekl ani slovo. Jaký to mělo smysl? uvažoval Dewar. Těžko uvěřit, že by se někdo, kdo se chystá umřít, nechopil poslední příležitosti napravit rovnováhu dobrého a zlého, co v životě spáchal, i kdyby to nebyl zrovna člověk věřící.

Dnešek byl osudový ještě pro dalšího muže, pro Stevena Malloye. Jemu tento den prakticky skoncoval s kariérou. I když měl Dewar k tomu, co udělal, za daných okolností plné právo, skutečně neměl na vybranou, přece jen pociťoval cosi blízkého vině. Malloy mu byl sympatický a všemu, co dobrého mu o něm pověděl Ferguson, věřil. Opravdu dobrých vědců po světě zas tolik neběhá rozhodně je jich míň, než si myslí slovutná veřejnost. Stačí jeden takový, a z katedry, kde působí, udělá výborné pracoviště, dva taková už ji změní ve světovou špičku.

Uvažoval, co asi dnes večer Malloy dělá. Je někde s přáteli, nebo se užívá sám doma? Dewar se téměř bez rozmyšlení rozhodl, že se rozjede do Templu a přesvědčí se na vlastní oči. Nejdřív se však zastavil v obchodu s lihovinami a koupil láhev dobré sladové whisky.

Cestou se spustil hustý déšť, a tak mu jízda do Templu trvala déle než minule. Když odbočoval z hlavní silnice, stěrače už vodu sotva zmáhaly. Na tmavých klikatých silničkách musel úplně zpomalit, neboť voda, která se rychle hromadila v prohlubních, vytvářela úplná jezera a odhadovat jejich hloubku, než se je odvážil přebrodit, to byla sázka do loterie. Ulevilo se mu, když skrze jehličí borovic uviděl problikávat světla vesnice.

Zastavil před Malloyovým domem. Uvnitř se svítilo. Chvilí zůstal sedět ve voze a naslouchal tenounkému hlásku, jenž se mu ozval kdesi hluboko uvnitř a našeptával mu, že přijet sem nebyl zrovna ten nejlepší nápad. Nakonec ho však přehlušil silnější hlas rozumu, který ho ubezpečil, že dělá dobře. Lidé automaticky říkají, jak je jim něčeho líto, a často to nemyslí doopravdy. To, že sem přijel, aby to své, je mi líto“ zopakoval, snad Malloye přesvědčí, že alespoň on to vážně myslí. Vystoupil z auta a rozběhl se po pěšině, límec vyhrnutý proti dešti a láhev whisky pevně přitisknutou k hrudi.

Ještě než dorazil ke dveřím, napadlo ho, že Malloy možná nebude sám. Zevnitř zaslechl hudbu, poznal, že to Stan Getz hraje These Foolish Things. Poodešel pár kroků stranou do zahrady, aby mohl nahlédnout oknem dovnitř. Pokud mohl soudit, byl Malloy sám. Spatřil ho, jak sedí zády k němu zhroucený v křesle, se sklenicí v ruce a s nohama na podnožce.

Dewar zaklepal na klenuté dveře nejdřív zlehka, ale když nikdo neodpovídal, ťukal stále silněji.

„No jo,“ ozval se konečně na vytrvalé bušení Malloyův otrávený hlas. „Kdo je to?“

„Adam Dewar.“

Nastalo dlouhé ticho, pak se dveře konečně otevřely.

„Co tu ksakru hledáte?“

Malloy na Dewara zíral, jako kdyby nevěřil svým očím. Zřejmě pro něj byl posledním člověkem na světě, kterého by tu čekal, a ostatně i posledním, kterého by si tu přál mít.

„Dobrý večer. Jak na tom jste?“

„To se mi snad zdá,“ řekl Malloy poněkud malátně a podrbal se na hlavě.

„Jenom jsem vám chtěl povědět, že jsem to myslel doopravdy, když jsem říkal, že je mi vašeho výzkumu líto.“

Malloy si Dewara dlouho měřil podmračeným pohledem. „A teď jste si přijel pro odpuštění,“ usoudil. „Té absolvo. Už se cejíte líp?“

„O odpuštění jsem vás prosit nepřišel,“ odpověděl vyrovnaně Dewar. „Udělal jsem, co jsem musel, a vy, pokud si nic nenalháváte, to víte stejně dobře jako já. Nevyčítám si to, ale je mi to opravdu líto. Napadlo mě, že bychom se spolu mohli napít.“ A zvedl ruku s lahví whisky.

Malloy se tvářil, jako by si v hlavě přebíral celou škálu možných reakcí počínaje tím, že propukne v hurónský smích, a konče rázným gestem, jímž Dewarovi před nosem práskne dveřmi. Nakonec jen pokrčil rameny a pravil: „Tak teda pojďte dál.“ Vzal od Dewara láhev a ucákl whisky do dvou sklenic.

„Na co teda budem pít?“ zeptal se, když jednu z nich podával Dewarovi.

„Na budoucnost,“ odpověděl klidně Dewar. „Ať už obnáší cokoliv. Ať je vlídnější než přítomnost.“

„Na budoucnost,“ opakoval Malloy a zdržel se cynické poznámky, kterou Dewar tak zpola očekával. Potěšilo ho to Malloy se sice opíjel, ale v sebelítosti se neutápěl. Oba si pořádně přihnuli.

„Sedněte si.“

„Myslel jsem, že dnes večer budete s Peterem Moorem a s Georgem Fergusonem,“ poznamenal Dewar.

Malloy zavrtěl hlavou. „Ne, Peter teď bude v klubu absolventů a řekl bych, že se tam předvádí v roli rytíře smutný postavy se vším, co k tomu patří. Na tragickej kukuč utáhne člověk ženskou spíš, než když se kření od ucha k uchu, to si ještě pamatuju.“

„Takže jeho budoucnost nevidíte zas tak černě?“

„Dělá na disertaci teprve první rok. Tak moc toho zase neztratil. Rok jim většinou trvá, než se naučej, jak se dloubat v nose a nevypíchnout si přitom oko. Ale je to dobřej student. Promluvím o něm s Cairnsem. Vsadil bych se, že si ho veme. Asi bude muset změnit projekt, ale to se zas tak moc nestane.“

„Fajn,“ řekl Dewar. „A Sandra?“

Malloy se zamračil: „To je jiná. Ta už je ve třetím roce, u ní už je na nějakou změnu moc pozdě. Pokud to, co ji teď postihlo, vůbec přežije, na doktorát sice mít nebude, ale na magistra filozofie by to stačit mohlo.“

„Doufáme, že bude mít štěstí,“ řekl Dewar.

„Amen,“ přisvědčil Malloy a pozvedl sklenici.

„Takže zbývá George Ferguson.“

„Chudák George. Tomu se poslední dva roky lepí na paty smůla. Po třiceti letech práce mu zbourají špitál, šoupají s ním po celý univerzitě, a teď tohle. K tomu má ženu s rakovinou a mentálně postiženého kluka, jestli to nevíte.“

„O tom chlapci vím,“ řekl Dewar. „Ale o jeho ženě jsem neměl tušení. Mluvil jsem s ním, než jsem odcházel, tedy, vlastně bych měl říct, že on byl jediný, kdo tehdy mluvil se mnou.“

Malloy se ušklíbl. „To si dovedu představit.“

„Měl jsem dojem, že to bere stoicky,“ řekl Dewar.

„To je dobře,“ usoudil Malloy. „Obyčejně trpí představou, že život proti němu vede osobní krevní mstu.“

Dewar se usmál. „Podle toho, co slyším, k tomu má dost důvodů. A co vy? Co teď budete dělat?“

„Loni jsem měl pár nabídek od farmaceutických firem. Odmítl jsem je, teď je ale možná čas přilízt ke křížku. Třeba mi mamon půjde k duhu.“

„Na universitách se o práci v průmyslu vykládá spousta nesmyslů,“ poznamenal Dewar. „Když jste opravdu dobřej, tak to není problém. O pitomce se průmysl zrovna nepere, a většina těch zapřísáhlých akademiků, co už při pouhém pomýšlení na průmysl hrůzou lomí rukama, pitomci jsou. Vědí, že by je tam ve vteřině prokoukli a ukázali jim dveře.“

„Možná máte pravdu.“

Malloy vstal a dolil jim sklenice. Dewar chtěl nejdřív odmítnout, ale pak si to rozmyslel. V nejhorším si domů objedná taxík a pro auto si zajede zítra. Malloy teď potřebuje společnost, a to je to nejmenší, co mu za dané situace může poskytnout.

Getzova nahrávka dospěla ke konci. „Mám to dát na druhou stranu?“ zeptal se Malloy.

„Proč ne?“

Dewara probudila třeskutá bolest hlavy, zjistil, že spal kompletně oblečený a že se stále ještě nachází v kostelíku v Templu. V křesle naproti tiše pochrupoval Malloy a na koberci u nohou se mu povalovala prázdná sklenice. Dewar se porozhlédl po té své a objevil ji na stole vedle prázdné láhve od whisky.

„Herdek,“ zabručel a začal si masírovat zátylek, ztuhlý od spaní v křesle. Na druhý pokus se mu podařilo vstát, dojít k oknu a vyhlédnout ven. Pršet už přestalo, ale obloha nevypadala příliš slibně. Trávník byl pihovatý vlhkým podzimním listím, jež samo bylo po včerejší průtrži pokaňkané blátem. Zašel do koupelny, a když si umyl obličej teplou vodou a vypláchl ústa, cítil se o něco líp.

Když se vrátil zpátky, Malloy se zrovna začínal probírat a s hekáním si narovnával ztuhlé nohy. „Bože, kolik je hodin?“ zeptal se.

Dewar se podíval na hodinky: „Sedm třicet.“

„Kafe, potřebuju kafe.“

Dewar se usmál a zapnul konvici.

Malloy nepromluvil, dokud se podruhé nenapil černé kávy. Pak najednou prohlásil: „Něco vám řeknu. Stejně nevěřím, že jim Le Grice kývl, že udělá tu věc, jak si myslíte.“

„Ale všechno na to ukazuje.“

Malloy s šálkem kávy v obou rukou zase chvíli přemýšlel. „Já toho kluka dobře znal. Ne že bych ho zrovna miloval, ale vycházeli jsme spolu a já jsem si ho cenil jako schopného vědce. Měl samozřejmě řadu dalších nectností byl ctižádostivej, bezohlednej, netolerantní a paličák: vlastní sestru bych mu za ženu nedal, ale rozhodně to nebyl žádný blázen, A zahrávat si s neštovicemi, to by mohlo napadnout jedině blázna.“

„Rozumím vám,“ připustil Dewar. „Ale já musím stavět na faktech a fakta praví, že čisté úmysly zrovna neměl.“

„Ale jo, to беру,“ přikývl Malloy. „Jenom si nemyslím, že k těm nekalejším úmyslům patřily zrovna živé neštovice.“

„Věřte mi, že se modlím, abyste měl pravdu,“ řekl zaníceně Dewar. „Doufejme, že nám Sandra co nevidět dokáže říct, co se doopravdy stalo.“

„Díky, že jste sem včera zašel,“ dodal Malloy. „Pomohlo mi to.“

Dewar vstal a začal se soukat do saka. „Už dávno jsem se nezlískal takhle do němoty.“

„Ani já ne,“ řekl Malloy.

Potřásli si rukama a Dewar vyrazil zpátky do města. Cesta proběhla bez příhod a hotelový recepční, kterého požádal o klíč od pokoje, mu věnoval chápavý pohled. Dewar si zachoval kamennou tvář a šel se nahoru osprchovat a převléknout. Zavolal do nemocnice: Sandra byla stále v bezvědomí. Zavolal Barronovi: Iráčané se stále ještě odjet nechystali. Spojil se se Sci Med a dozvěděl se, že věci z Malloyovy laboratoře došly v pořádku do Porton Downu a právě se coby naléhavá věc zkoumají. Nezbývalo mu než čekat.

V pátek ráno si Dewar už začínal dělat starosti, ne proto, že Sandra byla stále v komatu, ale že Iráčani se pořád ještě nechystali k odjezdu. To mu nezapadalo do scénáře. Skutečnost, že tu pořád zůstávali, začínala dokonce vrhat pochybnosti na úlohu, jakou měl sehrát Le Grice.

„Už toho začínám mít plné zuby,“ postěžoval si Barron, když mu Dewar odpoledne zavolal. „Na co kčertu čekají?“

„To bych namouduši taky rád věděl,“ odpověděl Dewar. „Ale z ústavu jim to teď už určitě nepřijde. Všechno odvezla portonská parta.“

„Třeba tu dřepí proto, aby nám vsugerovali, že jsme od začátku úplně vedle,“ nadhodil Barron.

„Nebo možná čekají, až se najde nový ústav, na který by se mohli zaměřit, a kotvy zvednou až pak.“

„Jenom ať to není v Británii,“ zhrozil se Barron.

„Tfuj, tfuj, tfuj,“ čaroval Dewar.

Po páté zavolala Karen, že právě dorazila k matce. A kdy prý se ukáže on?

„Tak v sedm?“ navrhl váhavě Dewar.

„Žádné výmluvy,“ řekla Karen polohlasem, což znamenalo, že matka poslouchá.

„Říkám snad něco?“ ozval se Dewar.

„Nóó.“

Věren svému slibu se Dewar úderem sedmé dostavil do domu v Severním Berwicku. Lehce políbil na tvář nejdřív Karen a pak i matku, které řekl: „Rád vás zase jednou vidím, Jean.“

„Vy prý teď pracujete v Edinburghu, Adame. Co vás sem přivádí?“

„Problém v jednom výzkumném ústavu,“ odpověděl Dewar a přijal sklenku sherry, kterou mu podala Karen.

„Nemá to snad něco společného s tím cizím studentem, který se před pár týdny oběsil?“

„Ten student v tom ústavu pracoval,“ přiznal Dewar.

„Tihle cizinci,“ odfrkla si pohrdavě. „Jsou vnitřně nevyrovnaní.“

Dewar se podíval na Karen. Střelila po něm varovným pohledem.

A tak mlčel. Na to, že ho bude tahle dáma navlečená do tvídu celý večer krmit reakcionářskými nesmysly, se ostatně připravil. A Jean ho nezklamala, neboť se jala předestírat své náhledy na to, kterak je absolutně nezbytné, aby policisté nosili zbraně, a důležité body svého projevu při tom zdůrazňovala úderý jídelním nožem o stůl. Poté následovalo pojednání o repatriaci barevných a traktát o nutnosti zavést daleko přísnější imigrační zákony. Nakonec nastínila svůj mistrovský plán vyhlásit na všech ulicích po celém Spojeném království zákaz vycházení po desáté hodině večerní. Je samosebou ochotná povolit i jisté výjimky třeba na Silvestra nebo o dalších svátcích „Nejsem přece netvor, Adame. A některé osoby budou z těchto pravidel vyňaty.“

Dewar se nemohl ubránit tušení, že k takovým osobám budou dozajista náležet postarší dámy libující si v tvídovém oblečení, teplém prádle a silných punčochách a žijící v prostorných a pohodlných domech v Severním Berwicku z peněz, které jim zanechali zesnulí manželé.

Karen, která vytušila, že Dewarovy trpělivosti už je namále, přispěchala s nabídkou, aby si spolu zašli na procházku do přístavu a pak že se pustí do nádobí. Dewar se té příležitosti vděčně chopil.

„Jak to, že z tebe vyrostla normální ženská?“ zeptal se Karen, když kráčeli dlážděnými uličkami dolů k přístavu.

„Ona není tak strašná, jak se zdá,“ namítla Karen. „Ve skutečnosti je to dobrá duše.“

„Nezbývá mi než ti věřit,“ poznamenal tklivě Dewar.

„Dědeček, matčin otec, byl stejně jako můj táta armádní plukovník. Odjakživa byla zvyklá žít ve stylu vládnoucích vrstev.“

Když se svět začal měnit, nešlo jí to pod nos, a tak si s přítelkyněmi vytvořily takový malý svět samy pro sebe. Drží při sobě a předstírají, že se nic nezměnilo. Všechny mají dost peněz, takže jim

není zatěžko najít si obchodníky, lékaře, právníky a podobné lidi, kteří jim v tom vyhoví a tu iluzi v nich živí.“

„To ale pořád nedává odpověď na mou otázku. Ty nejsi jako ona.“

„Mohla jsem být, kdybych nešla na univerzitu a nenaučila se myslet vlastní hlavou. Pak jsem dobrovolně pracovala různě ve světě a viděla, s jakým málem si leckdo musí v životě vystačit. A taky se mi tak trochu otevřely oči, když jsem začala dělat ve veřejném zdravotnictví, to jsem viděla, jak uboze se jistým lidem žije i tady u nás. Na rozdíl od matky vím, jak vypadá opravdový život, a na rozdíl od ní se ho neděším. Iluze si o něm sice nedělám, ale taky nemám pocit, že mě ustavičně ohrožuje. Nejsem netykavka.“

Dewar jí sjel rukou na zadek a maličko stiskl. „Jo, netykavka nejsi,“ souhlasil.

„Koukej se mírnit.“

„Teď mluvíš jako tvoje matka.“

Karen ho šťouchla loktem do žeber: „Ještě jsi mi neřekl, jak ti jde vyšetřování.“

Dewar jí vylíčil, co mohl.

Karen se lehce otřásla a Dewar navrhl, aby se vrátili. „Zůstaneš přes noc?“

„Jestli chceš.“

„To víš, že chci. Kdybys nezůstal, brala by to matka jako osobní urážku.“

„I když mě nemůže ani cítit?“ zeptal se Dewar.

„Neblázni. Matka je názorově mírně napravo od Mussoliniho, a předzvěst rudého nebezpečí v tobě vidí jenom proto, že ti záleží na lidech a že se s tím netajíš.“

„Ale ty se při své práci o lidi staráš taky,“ namítl Dewar.

„Jo, ale na to ona hledí jinak. O mně si myslí, že se věnuju dobročinnosti. To dámy jako ona dělaly. Však víš, pletly vojákům ponožky, za druhé války provozovaly pojezdny čajovny, jezdily se sanitkami a tak vůbec.“

Než vešli do domu, Dewar se zhluboka nadechl a Karen se usmála.

„Jsem na tebe pyšná,“ řekla. „Vydrž. Chodí spát brzo.“

Karenina matka se jich otázala, jestli si dole v přístavu všimli těch počmáraných zdí. Nevšimli si.

„Dělají to takoví mladí šupáci, co se na nic lepšího nezmohou,“ vyhlásila Jean a chopila se téhle příležitosti coby odrazového můstku k zvěstování svých názorů na nedostatky mladé generace a jak by se s ní mělo zatočit. „A když je chytí, co s nimi asi udělají? Dají jim podmínku,“ ušklíbla se. „Jako kdyby je to mohlo odradit. Ti se každé autoritě jen smějou, jak říkám, jenom si z ní tropí šašky.“

„Já bych měl nápad, jak zarazit recidivu,“ řekl Dewar.

Karen po něm vrhla varovný pohled, ale už bylo pozdě.

„Opravdu, Adame?“

„Při prvním přestupku bych je všel,“ řekl Dewar, aniž hnul brvou.

„No, znáte moje názory na trest smrti, drahý,“ začala Jean, ale pak jí došlo, že si z ní dělal šoufky. „To nebylo zvlášť chytré, Adame,“ řekla kysele.

Karen na okamžik zavřela oči a pak oznámila: „Tak abychom se dali do toho nádobí, Adame.“

„Dobrá.“

„Drahoušku, myslím, že si už půjdu lehnout,“ řekla Jean. „Bojím se, že na mě jde migréna.“ Políbila Karen na tvář a Dewarovi mrazivě popřála dobrou noc.

„A to jsem si pochvalovala, že se tak snažíš,“ povzdechla si Karen a pustila se do nádobí.

Dewar se k ní zezadu přitiskl a rukama ji objal kolem pasu. „Promiň,“ řekl a ústy jí mazlivě přejížděl po šíji.

Karen mu uhnula hlavou ke straně a zahrozila rukou v gumové rukavici. „Nemysli si, že mě tímhle obalamutíš,“ řekla, ale už se usmívala.

„Jestlipak mě pustíš k sobě do pokoje?“

„Ne, víš, jak jsme se dohodli. Matka spí hned vedle.“

„Tak přijdeš ty ke mně.“

„Ty spíš taky hned vedle ní, jenom z druhé strany,“ podotkla Karen.

„Dám krk, že to tak naplánovala,“ stěžoval si Dewar. „V téhle vojácké rodině se z ní určitě vyklubal taktickej génius.“

„Trochu se pocvičíš v odříkání, to ti neuškodí,“ ujistila ho Karen.

„Ale když je to tak,“ utrousil Dewar a dlaně mu sjely níž, až na Kareniny boky.

„Tak co?“

„Moh bych tě klidně dostat rovnou tady nad kuchyňským dřezem.“ Sáhl ještě hlouběji, sevřel jí do dlaní sukni a zvolna ji začal soukat vzhůru.

„Adame!“ zhrozila se Karen hlasitým šepem.

Dewar ji nepřestával laskat na šíji, přitom jí vyhrnul sukni až k pasu a přivinul si ji těsně k sobě.

„Já fakt nemyslím, že tohle je ten nejlepší nápad,“ sténala Karen, ale její hlas svědčil o tom, že úplně špatný nápad to podle jejího mínění zase není. „Ty chlíváku jeden.“

„Karen, drahoušku, chtěla jsem ti říct, abys dopotřebovala ten sta...“ Jeanin hlas za jejich zády odezněl do ztracena. Dewar pevně zavřel oči a toužil se na místě propadnout. Karen jen ztuhla.

„No tohle!“

„Panebože, řekni mi, že se to nestalo,“ modlil se nahlas Dewar.

„Ale stalo,“ ujistila ho Karen, která nastalou situaci nesla lépe než on. Pohled na Dewarův výraz ji dokonce mírně pobavil.

„Doufám, že tohle tě z chlípnosti vyléčilo?“

„To máš teda recht,“ odpověděl Dewar, který se stále ještě potil trapností. „Nevím, jestli se mi ještě vůbec někdy vzpomatuje.“

„Však se svět nezbořil,“ prohlásila Karen. „Tentokrát si, myslím, už dokonce i moje matka dala dohromady, že spolu věčně nehrajeme jen člověče, nezlob se.“

„I když.“

Zazvonil telefon a Karen vyšla z kuchyně zvednout sluchátko. Za chvíli byla zpátky: „Je to pro tebe.“

„Musel jsem jim nechat číslo,“ omlouval se Dewar.

Volal Ian Grant. „Jsem v nemocnici. Zdá se, že se Sandra Macandrewová začíná probírat. Myslel jsem, že byste to rád věděl.“

„Už tam jedu.“

Dewar vysvětlil Karen, že musí pryč.

„Zazvonil zvonec a průšvih je konec,“ řekla Karen.

Dewar se stále ještě tvářil zaraženě. „Jak to mám udělat s tvou matkou? Mám se jí omluvit?“ zeptal se.

Karen zavřela hlavou. „Jak matku znám, bude předstírat, že se to vůbec nestalo. Nejspíš o tom nepadne ani slovo. Tak se zaříd' me taky tak.“

„Mrzí mě to,“ řekl Dewar a navlékal si sako.

„Mě ani ne,“ pravila Karen. „Není to špatný pocit, že mě někdo chce. Kéž by to vydrželo.“

Zvládnout v řítícím se roveru oněch zhruba třicet mil do Edinburghu trvalo Dewarovi jen o málo víc než třicet minut. Granta zastihl, jak se dohaduje s jedním z lékařů. Oba sice mluvili šeptem, ale jak hádka pokračovala, hlasy jim sílily. Grant zahlédl Dewara a zřejmě se mu ulevilo. „To je dobře, že jste tady,“ řekl. „Snažil jsem se tady doktoru Sellarsovi vysvětlit, že nejprve musíte se slečnou Macandrewovou mluvit vy.“

„V čem je potíže?“ zeptal se Dewar.

Sellars si ztrápeně postěžoval: „Její rodiče na mne hrozně naléhají. Vědí, že začíná přicházet k sobě, a chtějí být u ní. Dá se to pochopit.“

Dewar přikývl, že chápe. „Snad bych si s nimi měl promluvit.“

„Za pokus to stojí,“ souhlasil Sellars, který byl rád, že může v dané situaci předat černého Petra někomu jinému.

Zavedl Dewara do pokoje, kde se jedna ze sester snažila Sandřiny rodiče uklidňovat.

„To je přece neslýchané,“ stěžoval si právě otec.

„Omlouvám se. Za všechno tohle trápení můžu já,“ řekl Dewar hned po příchodu. Podal Sandřiným rodičům ruku a představil se. „Chápu, že se vám tohle všechno může zdát úplně nesmyslné, ale je nanejvýš důležité, abych se Sandrou promluvil jako první já. Ví totiž o něčem, co by mohlo ohrozit životy milionů lidí.“

„Naše Sandra?“

Dewar přikývl. „Probírá se z komatu, to je dobré znamení, berte to tak a já vás ujišťuju, že vás k ní pustím, jak to jen bude možné. Jenom vás prosím o chvíličku strpení.“

Zdálo se, že se manželé upokojili, i když to, co jim Dewar řekl, je značně zarazilo. Posadili se a Dewar je znovu nechal o samotě s ošetřovatelkou.

„V pořádku?“ zeptal se Sellars.

„Zatím ano,“ odpověděl Dewar. „Můžu teď za ní?“

Sellars vykročil první.

„Sandro! Slyšíte mě?“ zeptal se hlasitě.

Sandra pohnula na polštáři hlavou, jako by ji naléhavost Sellarsova hlasu obtěžovala. „Jděte pryč,“ zamumlala.

„No tak, Sandro. Otevřte oči.“

Sandře se otevřely oči jako panence, kterou někdo postavil na nohy. „Kolik je to prstů, Sandro?“ zeptal se Sellars a ukázal tři prsty.

„Tři,“ odpověděla Sandra.

„A teď, kolik?“ narovnal Sellars čtyři prsty.

Sandra zase začala popuzeně otáčet hlavou ze strany na stranu. „Čtyři,“ zamumlala.

„Dobrá. Kdo je předsedou vlády?“

„Dejte mi pokoj.“

„No tak, Sandro. Povězte mi, kdo je předsedou vlády?“

„Blair,“ zamumlala.

„Kdo? Víc nahlas!“

„Blair, sakra. Tony Blair.“

„Je vaše,“ řekl Sellars Dewarovi.

Sellars ponechal Dewara se Sandrou o samotě. Se Sandrou, s přístroji, které nepřestávaly monitorovat každý její dech, s jejich jemným pípáním a tikotem, jež vytvářely konejšivou atmosféru, a se září barevných kontrolek, která se v sešeřelém pokoji družila k tlumeným světlům nočního osvětlení. Přisunul si židli a sedl si s lokty opřenými o okraj postele tak, aby mu Sandra viděla do obličeje.

„Sandro, vzpomínáte si na mě?“ zeptal se. Na rozdíl od Sellarse nezvedl hlas; jen se nakláněl těsně k ní.

Sandra chvějivě zvedla víčka a hned oči znovu zavřela. Uběhlo dobrých deset vteřin, než odpověděla: „Dewar.“

Dewar se zaradoval. Dlouhodobou paměť měla Sandra neporušenou. Pořád ještě však hrozilo, že trauma provázející nehodu vymazalo vzpomínky na samotnou srážku s autem a možná i na jistý časový úsek před ní. To se stávalo často.

„Sandro, pamatujete si, co se vám přihodilo?“

Sandřiny oči se opět na moment rozevřely, nato jí víčka znovu poklesla, jako kdyby nedokázala unést jejich tíhu. „Nemocnice,“ řekla pomalu.

„A víte, proč jste v nemocnici?“

Sandra vydala hlas, jako by se chystala odpovědět, pak se však zarazila a prudce vydechla. Totéž se opakovalo ještě dvakrát, pak konečně řekla: „Ne.“

Tak přece jen výpadek paměti. To nevěstilo nic dobrého. Když si na nic okolo úrazu nevzpomíná teď, není záruka, že si ještě kdy vzpomene. V takových případech se nedá nic předem odhadnout. Třeba se za pár dní rozpomene na všechno, nebo si taky až do konce života nevybaví nic. Nyní bylo nejdůležitější vědět, jak daleko před nehodu ten výpadek sahá.

„Sandro, měla jste nehodu, když jste jela na kole.“

„Na kole,“ opakovala Sandra. Ta slova v ní žádnou konkrétní vzpomínku zřejmě nevzbudila.

„Na to si nepamatujete?“

„Na kolo? Ne.“

„A na Pierra si vzpomínáte, Sandro? Na Pierra, v laboratoři.“

„Pierre, toho znám. Ten Francouz.“

„Správně. Ten Francouz. Povězte mi, co si o něm ještě pamatujete?“

„V laborce. Byl v laborce.“ Sandra nepokojně pohnula hlavou. To Dewara povzbudilo. Zřejmě se dotkl toho pravého místa.

„Kdy byl v laboratoři, Sandro? Když jste tam byla naposledy?“

„Naposledy, ano.“

„Myslím, že jste ho přistihla při něčem nesprávném, Sandro. Bylo to tak? Co dělal?“

„Sekvence,“ odpověděla Sandra, jako by se rozpomínala na něco nepříjemného. Zamračila se a pokusila se znovu otevřít oči. Tentokrát se jí podařilo udržet je otevřené několik vteřin, pak jí víčka znovu poklesla.

„Jaké sekvence?“

„DNA. DNA neštovic. Ale ne naše.“

Dewarovi se vzrušením až stáhlo hrdlo. „Ne vaše?“ zeptal se tiše. Zoufale se snažil, aby Sandře nepřerval sled vzpomínek.

„Nebyly to naše fragmenty.“

„Jak jste to poznala, Sandro?“ zeptal se. „Jak jste na to přišla?“

„Z počítače. Pierre nechal sekvenci v počítači. Hledala jsem v databázi. Nebyly naše, nebyly to naše neštovice.“

„Tak ještě jednou. Našla jste v počítači sekvenci DNA. Uložil ji tam Pierre a byla to sekvence neštovic, která ve vaší laboratoři neměla co dělat. Je to tak správně?“

Sandra na polštáři kývla hlavou. Zdálo se, že má radost; ulevilo se jí, že se dokázala srozumitelně vyjádřit.

Dewar sice porozuměl všemu, co řekla, ale nechápal ještě, co to znamená. Svrástil čelo a zeptal se: „Ale ta sekvence neštovic je přece přístupná všem badatelům, ne? V databázi DNA si ji může najít každý. Co na tom bylo divného, že jste tenhle fragment v počítači objevila?“

Tentokrát Sandra zavrtěla hlavou, jako že ji Dewar nepochopil. Byla to Pierrova sekvence,“ řekla. „Nebyla z databáze.“

Dewar náhle pochopil, co chce říct. „Aha, už vím,“ přisvědčil.

„Nebyla to sekvence, kterou si vyhledal z databáze, byla to sekvence DNA, kterou tam uložil. Získal ji při pokusu, který v laboratoři dělal. A vy jste ji porovnala s databází, abyste zjistila, co to je?“ Sandra ulehčené přikývla. „Takže Pierre v laboratoři pracoval s fragmenty neštovic, které vůbec mít neměl?“

„Ano.“

„A vy jste po něm chtěla vysvětlení?“

„Ano.“

„Co vám řekl?“

„Zuřil, řekl ať držím hubu.“

„Chtěl, abyste mlčela o tom, co dělá?“

Přikývla.

Z neklidu, který se jí zmocňoval, Dewar vytušil, že se jí teď nepříjemné vzpomínky řinou z paměti nevíтанě rychle. Pípání monitoru srdečního rytmu se zrychlovalo, ale on se jí musel vyptávat dál, dokud se jeho otázkám nezačne bránit.

„A co s těmi fragmenty dělal, Sandro? Odkud je měl?“

„Od Aliho.“

„Byly to fragmenty Aliho Hammadiho?“

„Pierre našel ty neevidované fragmenty, když vyklízel Aliho lednici. Stevovi lhal, řekl, že tam nic nebylo. Pierre je chtěl pro sebe.“

„Snažil se Pierre vytvořit živý virus, Sandro?“

Sandra doširoka rozevřela oči, jako by jí ta myšlenka otřásla. Pohleděla Dewarovi přímo do tváře. „Nééé,“ vydechla dlouze. I tak zesláblá dokázala zcela zřetelně vyjádřit, že cosi takového považuje za naprosto směšný nápad.

„Jste si tím úplně jistá?“

Přikývla. „Pierre tam našel fragmenty, co potřeboval k výzkumu, ty, ke kterým kvůli vašemu zákazu nemohl. Nabídl mi, že bych je

mohla mít taky, ale já mu řekla, že to se nedělá a že to povím Stevovi.“

Než položil další otázky, Dewar chvíli uvažoval. Jestli je to, co si právě vyslechl, pravda, pak žádná spojitost mezi Le Gricem a Iráčany neexistovala. Le Grice prostě zakopl o fragmenty, které dostal Ali Hammad, a protože to byl ctižádostivý převít, rozhodl se, že o nich pomlčí a že jich navzdory zákazu použije, aby pokročil v práci. Le Grice nepředstíral, když tvrdil, že o nějakých Iráčanech nemá ani ponětí: skutečně s nimi vůbec nic společného neměl. Když mu Sandra řekla, že ho udá Stevovi, zřejmě zpanikařil a ve snaze zachránit si kariéru Sandru přejel.

„Byly tam ještě nějaké další fragmenty neštovic, kromě těch, na kterých dělal Le Grice?“

„Pierre povídal že spousta.“

„Co se s nimi stalo, Sandro? S těmi ostatními, které zbyly po Alim?“

„Ty Pierre zničil. příliš nebezpečné, aby si je nechával.“

„Tak vám to řekl?“ Přikývla. „A vy jste mu uvěřila?“

„Nevěděla jsem čemu věřit.“

Dewar ji chápal. Ani on nevěděl, čemu má věřit. „Zkoušela jste to říct Stevovi?“ zeptal se.

„Chtěla jsem, po telefonu, ale to nešlo. Nemohla jsem mu to vysvětlit, když tam byl Pierre.“

„Pierre vám nějak vyhrožoval?“

„Snažil se mě přemluvit. abych o tom Stevovi neříkala. Zuřil. Prý jsem blbá. Ničím si kariéru, ještě než začala. Řekla jsem, že si to do rána rozmyslím, ale to jsem se ho jenom chtěla zbavit, ráno bych to Stevovi stejně řekla.“

A Le Grice to vytušil, poznamenal v duchu Dewar. „Takže jste sedla na kolo a jela domů?“

„Ano,“ řekla Sandra, jako by si nebyla zcela jistá.

„Na kole.“

„Tma.“

„Ano, byla tma, ale vy jste měla rozsvícená světla.“

„Tma.“

Dewar poznal, že dospěl k mezi, za niž už Sandřina paměť nedosáhla. Vstal ze židle a odsunul ji stranou od postele.

„Sandro, teď vám sem pošlu maminku s tatínkem, a pak se musíte trochu vyspat,“ řekl Dewar. „Brzo za vámi zase přijdu.“ Zlehka ji pohladil po hřbetu ruky a šel.

„Tak co?“ vyptával se ho Grant.

„Nevím,“ odpověděl zamyšleně Dewar.

„Neřekla vám nic?“ zvolal Grant.

Ale ano, pověděla mi toho spoustu. Bylo to skoro tak, jak jsme si mysleli. Le Grice opravdu pracoval s fragmenty neštovic, které neměl mít, jenže Sandře řekl, že patřily Hammadimu. Prý je našel, když po Hammadioho smrti vyklízel jeho lednici. Pár jich použil při práci na vakcíně proti AIDS, ale sestrojit živý virus neštovic z nich nechtěl. Řekl Sandře, že sekvence, které nepotřeboval, zničil. V přímém spojení s Iráčany vůbec nebyl.“

„Vy tomu věříte?“

„To právě nevím. Vemte si, že řada věcí tomu odpovídá. Když jsem na Le Grice spustil, že dělal pro Iráčany, tvářil se, že neví, o čem je řeč. Myslel jsem, že to jen finguje, ale možná nic nepředstíral. Pak je tu Malloy. Tvrdí, že by Le Grice určitě nebyl takový blázen, aby se do sestrojení živého viru pouštěl. A možná má pravdu.“

„Tak proč tu teda Iráčani zůstali? Proč jsou pořád ještě tady?“

„A jsme zpátky na prvním políčku,“ konstatoval Dewar. „Já prostě nevím.“

„A hotovo,“ řekl Grant. „Z ty mladý Macandrewový už toho víc nedostanem, co?“

„Myslím, že mi řekla všechno, co ví,“ odpověděl Dewar.

„Takže co teď?“

„Hammadimu Iráčani ty fragmenty neštovic očividně dali, nemyslím ale, že s nimi něco dělal. A živý virus se podle mého nepokoušel zkonstruovat ani Le Grice. Jenom využil příležitosti a pár fragmentů DNA si ukradl, aby postrčil své ambiciózní plány. Ctížádost mu sice nedovolila nález ohlásit a zaslepila ho natolik, že si neuvědomil, co by následovalo, kdyby se mu na to přišlo což se taky stalo, ale fragmenty, které nepotřeboval, pravděpodobně opravdu zničil.“

„Takže nikomu nic nehrozí?“

„S takovým závěrem bychom měli počkat, až uvidíme, s čím přijdou v Portonu, ale vsadím se, že v žádné z těch zkumavek živý virus neštovic nenajdou.“

„Mám teda od Sandry odvolat hlídky?“
„Myslím, že ano.“
„Nebude vadit, když ji zejtra vyslechneme kvůli ty nehodě?“
„Určitě ne.“
„A Iráčani?“
„O tom ať si rozhodne Mi5.“

Dewar se podíval na hodinky. Byly tři hodiny ráno. Ulice byly tiché a přestal foukat vítr. Vyšel z nemocnice, cestou k autu musel přejít přes horní konec Forest Road. Přitom zahlédl, jak asi padesát metrů od něj kdosi rychle ustoupil do stínu. Musel se usmát; asi to byl některý z Barronových lidí, kteří hlídali sídlo Sdružení iráckých studentů. Aspoň že neprší.

Když Dewar došel až k autu, zarazil se. Musí se rozhodnout, jestli pojede zpátky do Severního Berwicku, anebo přespí v hotelu. Kdyby se vrátil do Berwicku, musel by vzbudit Karen nebo, což bylo horší, její matku. Ona hrozivá představa, k níž se navíc přidružila vzpomínka na nedávnou trapnou scénu, rozhodla ve prospěch hotelu. Z dilematu se sice vyvlékl tou nejsnadnější cestou, ale na to, aby volil jinak, ho až příliš zmáhala únava.

Hned ráno Karen zavolal. „Když jsem se dostal z nemocnice, bylo už po třetí,“ vysvětloval. „Nechtěl jsem vás budit.“

„Velice ohleduplné,“ řekla chladně Karen. „A teď mi asi řekneš, že budeš celý den zadaný?“

„Jistěže ne,“ odpověděl dotčeně Dewar.

„Myslela jsem, že bychom mohli vzít matku někam na oběd.“

„Dobrý nápad,“ pokusil se Dewar o přesvědčivý tón.

„Prima. A budeme se chovat naprosto vybraně, ano?“

„Ano, miláčku.“

Jak Karen předvídala, matka se o událostech předešlého večera nezmínila ani slovem. Dewarovi se natolik ulevilo, že jí dopřál, aby si po celý oběd v hotelu Grey Walls v blízkém Gullane žvanila zcela bez přerušování. Jen tu a tam si dovolil pohlédnout na Karen s malinko pozvednutým obočím, což ji přimělo přikrýt si ústa ubrouskem a předstírat kašel, aby zamaskovala úsměv.

Dewar zůstal na noc a druhý den ráno si s Karen vyšli na procházku po pobřeží. Navzdory ostrému větru a vzdouvajícím se zpěněným vlnám se vydrželi procházet skoro dvě hodiny. Dohodli

se, že jakmile bude mít Dewar za sebou další návštěvu v nemocnici u Sandry Macandrewové, pojedou zpátky do Londýna společně.

„Takže je po nebezpečí?“ zeptala se Karen.

„Prozatím,“ přisvědčil Dewar. „Jenže je dost pravděpodobné, že se Iráčanům podařilo k většině fragmentů DNA, které potřebují, aby živý virus zkonstruovali, dostat, a dost možná že už je mají v rukách všechny.“

„Ale budou to mít o hodně těžší, když se jim teď kdekdo věší na paty,“ poznamenala Karen.

„Doufejme,“ kývl Dewar.

Kopii zprávy z Porton Downu dostal Dewar následující středu. Zavolali ho do kanceláře Sci Med, aby si o ní pohovořil s Macmillanem. Lidé v Porton Downu pracovali ve dne v noci a v několika zkumavkách se jim podařilo DNA pocházející z viru neštovic identifikovat. Ovšem jen u dvou z nich bylo zjištěno, že obsahují DNA, která podle registrace Ústavu molekulární biologie nepříslušela. Dewar si ověřil její charakteristiku. Byly to přesně ony dva fragmenty, o které lidé z Malloyovy laboratoře žádali, aby mohli pokračovat ve výzkumu vakcíny proti AIDS, tytéž dva, které si Le Grice, jak přiznal, vzal z materiálu, který zůstal po Hammadim.

„Víceméně se tím potvrzuje, co Le Grice řekl Sandře Macandrewové,“ konstatoval Dewar. „Ostatní fragmenty asi doopravdy zničil, přesně jak tvrdil. Měl zájem jenom o ty dva, které potřeboval k vlastní práci.“

„Výborně,“ řekl Macmillan. „Tím to celé končí.“

„Máte od MI5 nějaké zprávy o Siddiquim a Abbasovi?“ zeptal se Dewar.

Macmillan se zamračil. „Žádné, jen tolik, že jsou stále ještě tady,“ řekl.

„Takže po starostech nemáme,“ poznamenal Dewar.

„Nepřeceňujete to trochu?“ namítl Macmillan.

„Vím jenom, že bych se cítil o moc líp, kdyby už táhli ke všem čertům.“

„M15 je bude pro všechny případy dál sledovat na každém kroku, a pokud se u nich, až od nás konečně vypadnou, nějaké ty zatracené fragmenty najdou, celou tu bandu zničíme a upozorníme na jejich činnost OSN a SZO.“

Dewar přikývl. Doufal, že jakmile v Porton Downu zprávu vypracují, bude mít z celé té záležitosti trochu lepší pocit, jenže lepší pocit se jaksi nedostavil, i když zpráva, jak se zdálo, potvrdila vše, co Sandře pověděl Le Grice, Dewara znepokojení neopouštělo. Báł se, jestli kvůli tomu, že Iráčané z Edinburghu stále neodjíždějí, nezačíná propadat paranoickým představám. Za tyhle utkvělé představy ovšem mohl, alespoň z části, Simon Barron, který se hned zpočátku dal slyšet, že chování Iráčanů dává tušit, že na něco čekají. Jenže na co? Tahle otázka zůstávala bez odpovědi a nepřestávala ho pronásledovat.

Příští týden měl Dewar volno. U Sci Med to tak běžně chodilo, jakmile zaměstnanec splnil úkol, dostal na závěr dovolenou. Karen sice do práce musela, ale většinu večerů přece jen trávili spolu, chodili na večere, do kina a do divadel. Namísto věčného telefonování byli prostě spolu.

„Na tenhle život bych si asi zvykla,“ řekla Karen, když se ve čtvrtek večer vrátili z koncertu do Dewarova bytu. „Takhle si asi žijou normální lidi.“

„Tak ne, ti koukají na televizi a chodí brzo spát,“ oponoval Dewar.

„To nezní zas tak špatně, v jednom by se mi to zamlouvalo,“ připustila Karen.

„To rád slyším.“

„Myslela jsem televizi,“ zažertovala Karen. „Je tam něco?“

„Vůbec nic,“ strhl si ji Dewar do náruče. „Ale brzo do postele už taky nemůžem.“

„Proč?“

„Je už po půlnoci.“

Telefon se ozval v půl čtvrté. V tuhle ranní dobu se vyzvánění telefonu vždycky zdá pronikavější, neboť se vláme do snu a roztříští ticho jako řinčení budíku. Dewar zašátral na nočním stolku po sluchátku a nemotorně si je přiložil k uchu, napůl očekával, že si vyslechne omluvu za omyl. Na druhém konci se však ozval Macmillan. „Jsem v úřadě. Potřebuju, abyste sem ihned přijel.“

Telefon zmlkl, dřív než Dewar stihl odpovědět. Zíral na ubohý aparát, jako by za to vytržení mohl on.

„Děje se něco?“ zeptala se Karen, která se převálila na břicho a ospale si mnula oči.

Na to můžeš vzít jed,“ odpověděl Dewar. „Ale pánbů ví co. Volal Macmillan. Chce, abych tam okamžitě jel.“

„Já věděla, že takováhle pohoda nám dlouho nevydrží.“ Karen si odhrnula vlasy z obličeje. „Mají pro tebe další úkol. Já to věděla.“

Dewar si tím tak jistý nebyl. „Ještě jsem nezažil, že by se něco spouštělo s takovýmhle nočním tyátrek,“ uvažoval. „Muselo se stát něco hrozného, když v tuhle hodinu vytáhli z postele Macmillana. Nepamatuju, že bych ho někdy slyšel mluvit takto vyděšeně.“ Chvatně se oblékl, a zatímco líbal Karen na rozloučenou, osahával si kapsy, jestli si nezapomněl klíče a peněženku.

Rítíl se tichými ulicemi, v duchu si neustále přemítal, co mu Macmillan řekl, a snažil se vydedukovat, co by to mohlo znamenat. Když přejížděl Temží, připlouval k mostu vlečný člun. Jeho světla působila v té tmě přívětivě a tupě monotónní supění lodního motoru ostře kontrastovalo s řezavým zvukem, jež vydal jeho vůz ve chvíli, kdy na zelenou prudce vyrazil vpřed. K ministerstvu vnitra dojel sotva za patnáct minut.

Když vešel k Macmillanovi do kanceláře, byli tam už čtyři lidé: zachmuřený Macmillanův zástupce Frobister, další dva muži, které neznal, ale kteří se představili jako zástupci ministerstva zdravotnictví a správy Veřejného zdravotnictví, a pak ještě člověk, s kterým se už setkal. Byl to Hector Wright z londýnské Fakulty hygieny a tropické medicíny, muž, který ho zasvěcoval do problematiky neštovic. Právě Wrightova přítomnost znepokojila Dewara nejvíc. Nejprve mu blesklo hlavou, že v portonské zprávě o materiálu z Malloyovy laboratoře asi došlo k omylu; určitě přišli na něco opravdu děsivého.

„Máme špatnou zprávu,“ řekl Macmillan.

„O obsahu těch zkumavek?“ zeptal se Dewar.

Macmillan se zatvářil zmateně, ale pak si domyslel, co má Dewar namysli. „Kéž by jen to! Jde o něco horšího, mnohem horšího,“ řekl. „V Edinburghu se vyskytl případ neštovic.“

Dewar měl pocit, jako by mu někdo vrazil pěstí do žaludku. Pak si začal připadat jako hlupák a nakonec dostal vztek. Tak navzdory tomu, jak ho ujišťovali, že by nikdo nebyl tak nezodpovědný, aby se pokusil sestrojít živý virus, se teď ukazuje, že to někdo z nich přece jen udělal.

„Je to naprosto jisté?“ zeptal se.

„Není o tom nejmenších pochyb,“ odpověděl Macmillan. „Jedná se o šestadvacetiletého mladého muže. Leží už déle než týden v Západní všeobecné; pořád nemohli přijít na to, co mu je, ale teď už to vědí. Provedli všechny možné testy, jsou pozitivní. V nemocnici ho převezli na izolaci.“

Dewar usilovně přemýšlel, kdo z ústavu by mohl popisu pacienta odpovídat, ale myšlenky mu utíkaly o překot. Nedokázal se soustředit. „Tak který z nich to nakonec odskákal?“

„Je to horší,“ řekl Macmillan. „Ten pacient k pracovníkům ústavu nepatří. Podle toho, co jsme zatím dokázali zjistit, s ústavem nemá společného zhora nic.“

Dewar nevěřil svým uším. „Ale nějaká souvislost tu přece být musí,“ namítl.

„Bylo by to logické,“ souhlasil Macmillan. „Podle selského rozumu by existovat měla, ale jestli existuje, my jsme ji najít nedokázali.“

„Naši lidé si s tím nevědí rady,“ řekl úředník správy Veřejného zdravotnictví.

„Tak co je to za člověka?“

Macmillan pohlédl do papírů před sebou. „Michael Patrick Kelly, dvacet šest let, v současné době nezaměstnaný, poslední zaměstnání dělník u firmy J. M. Holt a synové, měl už co dělat s policií, jednou byl trestán pro krádež, dvakrát pro drogové přestupky. Čtyři roky rozvedený, jeho současná partnerka, Denisa Banyonová, měla taky co dělat s policií, rovněž kvůli drogám. Bydlí v městském okrsku Muirhouse, v oblasti s vysokou nezaměstnaností a drogovými problémy.“

„Ale nějaká spojitost s ústavem existovat musí,“ vedl si svou Dewar, i když mu nezbylo než uznat, že do očí zrovna žádná nebije.

„Vidíte nějakou?“

„Na první pohled ne,“ připustil Dewar. „Třeba má v ústavu známé.“ Odpověděly mu skeptické pohledy. „No dobrá, uznávám, že to nezní pravděpodobně. Ale třeba pro ně dělal nějakou práci. Čím se vlastně zabývá ta firma, ten Holt a synové?“

„Lidé, které máme na místě, už se na to informovali,“ ozval se muž z ministerstva zdravotnictví. „Je to stavební firma, staví rodinné domy. Nic jiného nedělají. Pro univerzitu nikdy žádnou práci nevykonávali.“

„Dobrá, říkáte, že je momentálně nezaměstnaný. Třeba tam myl okna,“ chytal se Dewar stébla.

„Tyhle věci právě zjišťujeme,“ řekl Macmillan. „Jenže dostat informace z lidí, mezi kterými se pohybuje, není nic snadného.“

„To si dovedu představit,“ řekl Dewar.

„A to ještě zdaleka nevíte všechno. Pro zdravotnictví se z toho vyklube naprostá pohroma. Dovedete si představit, jak asi budou izolovat lidi, s kterými přišel do styku, když jsou to většinou asociální narkomani?“

„Ale udělat se to musí,“ promluvil poprvé Wright.

„Ono se to lehko řekne, ale hůř udělá,“ poznamenal zástupce ministerstva.

„Všechny ty kontakty prostě musíte dostat z ulic pryč,“ upozornil Wright. „Musíte je izolovat a každého v okruhu čtyř mil očkovat.“

„Myslím, že organizaci celé operace přenecháme lidem v terénu,“ pravil muž z ministerstva.

„Kristepane, jenom doufám, že vědí, co dělají,“ vybuchl Wright s prudkostí, která všechny přítomné zarazila. Dewara také, jenže jeho neklid měl i jiné důvody. Dewar pochopil, že Wright přesně ví, o čem mluví. Pokud se důsledků, jaké by nastaly, kdyby veřejné zdravotnictví zásah zpackalo, děsil Wright, měli by stejný strach mít i všichni ostatní, kéž by si to jen uvědomili.

„Mají ti lidé zkušenosti z nějaké podobné akce?“ zeptal se Wright.

„Loni dělali na epidemii E. coli.“

„To se s tím vůbec nedá srovnávat!“ nadskočil Wright. „E. coli! Tím si většina lidí může opepřit snídani a ani to s nimi nehne. Opravdový problém je to jen pro staré a zesláblé osoby. Ale tady je řeč o vybíjení lidí a v tom hrajou neštovice úplně jinou ligu.“

„Ale, doktore Wrighte, snad abychom tu situaci přehnaně nedramatizovali,“ namítl muž z ministerstva.

„Přehnaně nedramatizovali,“ zalykal se Wright. „Synku, máme co dělat s nejzákeřnější chorobou, jakou svět poznal.“

„Podali jsme žádost o vakcínu,“ podotkl Macmillan, aby trochu uklidnil atmosféru.

„To chcete říct, že tam na severu žádnou nemají?“ zhrozil se Dewar.

„Ani tam, ani nikde jinde, jak se zdá,“ odpověděl Macmillan. „Už se několik let ve větším množství neuchovává.“

Wright zakroutil hlavou a zaklel pod vousy. „Jedinou pořádnou zásobu má Světová zdravotnická organizace. Budou to sem muset poslat ze Ženevy. Další ztráta času. Do háje!“

„Ví se, o jaký kmen neštovic vlastně jde?“ zeptal se Dewar.

Macmillan pohlédl znovu do lejster na stole: „Zdá se, že to určili jako variolu maior.“

„Ta nejhorší varianta,“ podotkl Wright. „Úmrtnost padesát procent.“

„Takže musíme izolovat všechny lidi, se kterými přišel Kelly do styku, a najít spojení mezi Kellym a ústavem,“ rozhodl Dewar. „Všechno ostatní by byla neuvěřitelná shoda okolností.“

„Jsem rád, že na to hledíte zrovna takhle,“ řekl Macmillan. „Přesně to tam totiž okamžitě pojedete zařídit.“

„Budu na tom dělat sám?“ zeptal se Dewar. V žaludku se mu rozhostil pocit podivné prázdnoty. Při pohledu na Wrighta se mu vybavilo vše, co si od něj o neštovicích vyslechl.

„Pokud jde o nezávislost rozhodování, v tom budete mít obvyklou samostatnost,“ řekl Macmillan. „Ale budete přidělen ke krizovému štábu, který se právě dává dohromady a bude ten problém řešit. Štáb bude mít základnu v budově skotské vlády v Leithu, tedy v edinburském přístavu. Je to příhodně v severní části města a kousek na východ od Muirhousu, kde máme ohnisko problému. Taký je odtamtud poměrně blízko do Západní všeobecné. V týmu budou lékaři experti, lidé z veřejného zdravotnictví a zástupci policie a vlády. Když bude třeba, můžeme je doplnit o další. Je to v první řadě tým odborníků z praxe. Politici budou sedět až v druhé řadě. Nemusím snad zdůrazňovat, že čas v tomhle všem pracuje proti nám.“

Dewar se obrátil na Wrighta: „Vy se zapojíte taky?“ Wright zavrtěl hlavou, sklopil oči a zíral před sebe na stůl. „Proč ne? Na tu chorobu jste bez debat největší expert a taky jste s ní jako jeden z mála skutečně pracoval.“

„Nikdo mě o to nepožádal,“ odpověděl suše Wright, ale z nasupeného výrazu a držení těla nešlo nevyčíst, jak ho to dopálilo.

Muž z ministerstva se rozpačitě zavrtil na židli. „Doktora Wrighta se nikdo ani v nejmenším dotknout nechtěl, o tom vás ujišťuji, nicméně tým, který na místo vysíláme, je podle našeho názoru vynikající.“

Dewar si onu ministerskou tajenku vylustil jako „Wright k nám nepatří“.

Sám by tým, z něhož záměrně vyloučili předního odborníka v dané oblasti, za vynikající považovat nemohl. Obrátil se na Macmillana: „Říkal jste, že se tým podle potřeby může doplnit o další experty.“

Macmillan, který pochopil, kam míří, opatrně přisvědčil.

„Já bych tedy rád požádal, aby byl přizván doktor Wright, pokud souhlasí. Jako spolupracovník Sci Med, jestli to tak bude administrativně schůdnější.“

„Já proti tomu nic nemám,“ řekl Macmillan.

„Dovedu si sice představit příjemnější věci,“ podotkl Wright, „ale dobrá, počítejte se mnou.“

„Nějaké další požadavky?“ zeptal se Macmillan.

„Chtěl bych požádat o dva další spolupracovníky,“ řekl Dewar.

„Ještě než vůbec začnete?“

„Sám jste řekl, že čas pracuje proti nám. Rád bych, aby mi spojitost s ústavem pomohl hledat doktor Steven Malloy. Přišel mou vinou o laboratoř, takže má čas a navíc to tam důvěrně zná. A taky bych rád využil svůj dřívější kontakt na policii, to znamená inspektora Iana Granta. Klapě nám to spolu.“

„Zařídím to,“ souhlasil Macmillan. „Sedněte na první letadlo do Edinburghu.“

„Já za vámi přiletím později,“ poznamenal Wright. „Musím nějak uchlácholit svou ženu. Zítra máme výročí.“

„Kolik let?“

„Osmnáct.“

Dewar se obrátil na Macmillana: „Novináři, předpokládám, ještě nic nevyčmuchali, jinak už by se nám něco doneslo?“

„Tohle je zatím v pořádku. Díky tomu, jaký život Kelly vede, že nemá rodinu ani svého lékaře, nebylo nic těžkého udržet pod pokličkou, co má za chorobu, ale budme realisti, dříve či později začnou novináři něco tušit. Už jen fakt, že v nemocnici kvůli

nějakému pacientovi zprovoznili izolaci, nějaké ty otázky určitě vyvolá.“

„Máte zprávy, v jakém stavu Kelly momentálně je?“

„Je na tom špatně,“ odpověděl Macmillan. „Už když ho přijímali, mu bylo dost mizerně. A s průběhem nemoci ani dnešní medicína nic nenadělá. Ale největší potíží tkví v tom, že nám už není s to říct, kde všude byl, než tu chorobu chytil.“

„A co ta jeho družka? Jakže se jmenuje?“

„Denisa Banyonová. Ta si myslí, že onemocněl ze špatného šlehu, jak to formulovala.“

„Ona si myslí, že ta choroba je reakce na drogy?“ zvolal Dewar.

„Očividně.“

„To máme zpekla štěstí, ale co pověděli jí, strčili ji přece do izolace taky?“ zeptal se Dewar.

„Nemám tušení,“ řekl Macmillan. Pohlédl na ostatní, ale všichni jen kroutili hlavami. „Mezi feťáky nejsou choroby žádnou zvláštností; jde to ruku v ruce s prostředím, zvlášť v Edinburghu, evropském hlavním městě AIDS, a tak dál.“

„To by se nám nakonec mohlo docela hodit,“ mínil Dewar. „Snad by se to nějaký čas dalo prohlašovat za hepatitidu. A ten sociální faktor nám taky hraje do ruky.“

Ostatní reagovali pozvednutím obočí.

„Na to, co se přihodí nějakému feťákovi, tak jako tak všichni kašlou,“ vysvětloval Dewar. „Veřejnost si v skrytu myslí, že za to, co se s nimi stane, můžou děkovat jen sami sobě a dobře jim tak. Že by kvůli tomu před branou hřadovali paparazzi a nemocnice musela den co den vyvěšovat na futro zprávy o stavu pacienta, to se opravdu čekat nedá.“

„No, i kdyby to probíhalo, jak říkáte, bude to v každém případě jen dočasné východisko,“ ozval se Wright. „Nemoc sice propukla v drogově závislé komunitě, ale je nepravděpodobné, že se omezí jen na ni. Neštovice nemají pro sociální rozvrstvení pražádný smysl, pro ně je člověk jako člověk, zabijí bez výběru kohokoliv.“

„Proto se, pánové, vynasnažme, abychom jim k tomu nedali příležitost,“ prohlásil Macmillan, a tím poradu ukončil.

Venku na chodníku se Dewar ještě pár minut zdržel s Hectorem Wrightem. „Co myslíte, jaká je naděje, že to udržíme jen jako izolovaný případ?“ zeptal se Dewar.

„Nulová,“ odpověděl bez váhání Wright. „Za těchto okolností nemáme ani takovou šanci jako sněhová koule v pekle.“

Dewar zvolna ujížděl mrholivým deštěm k svému bytu. Po městě už se začínaly rozjíždět mlékařské vozy. Vlézt si zpátky do postele a ještě před úsvitem se naposled přitulit ke Karen už nebude kdy. Nebude mít kdy, aby ji vyspílal, že mu, zatímco byl pryč, ukradla jeho přikrývky, a ona nebude mít příležitost si postěžovat, že ji studí jeho nohy. Téměř s palčivou lítostí si uvědomil, že pro něj už nový den začal.

Měl sbaleno a už podruhé si kontroloval obsah kapes, když se Karen zavrtila a zjistila, že je vzhůru a oblečený.

Sedla si v posteli s vyplašeným výrazem. „Co se děje?“ vyptávala se. „Kam jedeš?“

„V Edinburghu vypukly neštovice. Zatím jenom jeden případ. Jedu tam zpátky.“

„Můj bože, to je hrůza, ale proč ty?“

„Chtějí po mně, abych zjistil, co má ten jejich pacient společného s tím prokletým ústavem.“

„Chceš říct, že to není jasné na první pohled? Není to nikdo od nich?“

„Ne, jakýsi nezaměstnaný feťák, co bydlí úplně na opačném konci města, věřila bys tomu?“

„Kecáš.“

„Kéž by.“ Dewar zakroutil hlavou a pověděl jí o Kellym.

„To je zlej sen,“ vydechla Karen.

„Jako ze škatulky,“ přisvědčil Dewar.

„Panebože, ale dáš na sebe pozor, vid' že jo?“

„To víš,“ ujistil ji Dewar. „Dali mi očkování.“

„Jenže proti kudle v zádech, proti AIDS ani hepatitidě C tě naočkovat nemůžou. Když jsou v tom feťáci, je to zlý.“

„Neboj se, nic se mi nestane.“ Dewar si sedl na kraj postele a pevně k sobě Karen přitiskl. Pojednou ostře vnímal, jak hebké má vlasy. „Já ti pak zavolám.“

DEN PRVNÍ

Dewar si musel přiznat, že na něj koordinační centrum v sídle skotské vlády udělalo dojem. Bylo zamýšleno jako velitelský štáb pro případ mimořádných událostí celonárodního dosahu, aniž bylo zřejmé, jaké mimořádné události měli jeho budovatelé přesně na mysli. Nalézalo se v suterénních prostorách budovy, a nejenže bylo vybaveno konferenčními sály a spojovací technikou na té nejvyšší úrovni, s jakou se Dewar kdy setkal, ale o patro výš mělo připraveno i ubytovací prostory pro ty členy štábu, kteří jich chtěli využít. On bude jedním z nich. A zamluvil pokoj rovněž pro Hectora Wrighta. Svůj obdiv dal najevo vládnímu úředníkovi, který ho zařízením provedl a který měl za úkol dohlížet, aby tým měl všechno, co potřebuje.

„Dostali jsme instrukce, že tahle věc má ve všem zelenou,“ svěřil mu úředník. „Nahoře si uvědomuji, že by z toho mohly být obrovské komplikace. Chtějí, aby se s tím skoncovalo co nejdřív. Mezi náma, mám takový dojem, že právě proto to nedali na starost politikům.“

Dewar se usmál, ale věděl ještě o jednom důvodu, proč tenhle spektakl nebudou mít pod palcem politici. Naopak se od něj budou s radostí držet co nejdál. Jakmile se veřejnost doví, že se vrátily neštovice a jako příznak znovu obcházejí ulicemi, ihned se vynoří trapná otázka, odkud se vlastně vzaly, a tisk se bez váhání postará o to, aby se nad celou věcí tentokrát už nemávlou rukou jako na čímsi, „co se občas stává“. Tentokrát se nepodaří svalit všechnu vinu na bedra Matky přírody, jak se to tak často dělalo dřív. Jestliže neštovice úředně už neexistovaly, pak musely uniknout z nějaké laboratoře. A už to nebude na koho svést. Zodpovědnost za to, že se choroba na svět vrátila, ponese Británie.

Dewarovi oznámili, že se štáb sejde o půl třetí odpoledne. Lékaři a zdravotníci byli v té chvíli mimo ústředí, pracovali už v terénu, a protože bylo teprve čtvrt na jedenáct, usadil se Dewar ve svém pokoji a zavolal Stevenu Malloyovi.

„Zrovna jsem mluvil s jakýmsi Macmillanem,“ vyhrkl Malloy.

„Takže už víte, co se děje. Potřebuju, abyste mi pomohl. Co vy na to?“

„V téhle situaci můžu asi těžko říct ne,“ odpověděl Malloy. „Ale připadá mi to všechno naprosto divný.“

„Řekl vám Macmillan o Kellym?“

„Nezaměstnanej hérák odkudsi z Muirhousu. To je blbost.“

„Možná to jako blbost vypadá, ale já prostě nevěřím, že jde o náhodu. Nějaká spojitost s tím, co se stalo v ústavu a konkrétně u vás v laboratoři, zkrátka existovat musí. Hammadi a Le Grice jsou po smrti, tak koho tipujete teď?“

„Nemáme sebemenší důkaz, že se tu vůbec někdo pokoušel neštovice vzkřísit, tak jak mohl někdo chytit něco, co neexistuje?“

„Ale existuje,“ ujistil ho Dewar. „Tady na to umírá člověk, tak se prozatím soustřed'me na předpoklad, že to vyšlo od vás z ústavu.“

„Jestliže teoreticky připustíme, že to tak bylo,“ řekl Malloy, „tak myslím, že nejdřív musíme zjistit, jak k tomu ten chlap z Muirhouse mohl přijít.“

„Souhlasím.“

Malloy vyrukoval přesně s týmiž nápady jako předtím Dewar v Londýně, že totiž Kelly mohl v ústavu vykonávat nějakou příležitostnou práci, třeba jako uklízeč, vrátný či poslíček.

„To se ale bude těžko ověřovat, když se nemůžeme zeptat přímo jeho,“ poznamenal Dewar.

„Mrknu se, co se v ústavu vede za záznamy.“

Dewar mu řekl o schůzi v půl třetí. Dohodli se, že se předtím naobědvají v jedné restauraci na Rose Street, kterou navrhl Malloy.

Potom Dewar zavolal na policejní ústředí Grantovi. I s ním už se mezitím spojil Macmillan.

„Už jsem slyšel, že se nám to včera obrátilo posraným navrch,“ konstatoval Grant. „Říkal jsem si, že mi asi budete volat. Oddělení má plnou pohotovost údajně kvůli možnejm potížím v Muirhousu. Prozatím lidi vědí, jenom co musí vědět. U chlapů, které jsme pro službu vybrali, diskrétně zjišťujuj, na co jsou očkovaní. Do oblasti potom pouštíme jenom ty, co mají záznam o ochraně proti neštovicím.“

„Co tam dělají?“

„Hlídíjí zdravotníky, co tam pracujou v terénu.“

„Povězte mi něco o té oblasti. Je to tam moc zlé?“

„Hotový peklo. Oficiálně vám to sice nikdo z nás nepřizná, ale prostě jsme se s tím, jak to tam vypadá, smířili. Dokud jsou feťáci zalezlí, moc se do toho nepletem. Jsou tam místa, proti kterejm i Bosna vypadá jak Disneyland. Jestli si někdo myslí, že může u

notorickéjch fetišáků apelovat na nějakou lepší stránku, tak na to ať zapomene. Nic takovýho nepadá v úvahu; oni žádnou nemají. Buď jsou totálně sjetý, anebo dělají všechno možný, jen aby si fet sehnali a zase se totálně sjeli. Nic jinýho je nezajímá. Na to vezměte jed. A koukejte, abyste se nikdy nedostal do situace, kdy budete na nějakým fetišákovi závislej, nevěřte jim ani slovo a nic dobrýho od nich nečekejte. To klidně přenechte milosrdnejm samaritánům; ti se asi nepoučí nikdy. V ty zatracený díře se to jenom hemží iniciativama za tohle a za támhleto, evropský sbírky, plány, projekty, družstva, svépomocný skupiny. Podle mýho je to všechno jenom plejtvání časem. A je to den ode dne horší.“

„Koukám, že ozdravným iniciativám zrovna moc nefandíte, co?“ zašklebil se Dewar.

„Jedině těm, co používaj napalm,“ odpověděl Grant.

„Tak vám děkuju za vyčerpávající komentář,“ řekl Dewar.

„Řekněte, proč tu svinskou nemoc nemoh chytit nějakěj účtyhodnej církevní starší z Marchmontu?“ zeptal se toužebně Grant.

„Odpověď na tuhle otázku se bohužel asi čeká ode mne,“ konstatoval Dewar.

„Některý lidi vyfásnou vždycky ten nejlepší kšeft.“

„Vy asi nemáte tušení, co by tohohle Kellyho mohlo spojovat s Ústavem molekulární biologie?“

„Jediná cestička, jak by se Kelly a jeho kumpáni mohli dostat k univerzitě, vede přes zadní okýnka a neobejdete se na ní bez páčidla,“ odpověděl Grant.

„To je nápad,“ řekl Dewar. „Na vloupání jsem nepomyslel. Možnost to je.“

„Dělal jsem si legraci.“

„To jsem poznal, jenže možnost to opravdu je. Kelly je narkoman a je bez práce. Peníze na drogy si nějak shánět musel a krádež jako možnost v úvahu připadá, ne?“

„Možnost numero uno,“ povzdychl si trpce Grant. „Víte, kolik zločinů má dneska co do činění s drogami?“

„To mám právě na mysli,“ řekl Dewar. „Dejme tomu, že se Kelly nějak vloupal do ústavu a při tom se nakazil?“

„Ale vždyť jste tvrdil, že tam živej virus nemají,“ namítl Grant.

A kromě toho, po čem by tam Kelly šel? Proč by se hnál na druhěj konec města, aby se vloupal někam, kde pravděpodobně

nenajde nic, co by se dalo střelit? Jediný, co se na takovejch místech ztrácí, jsou bicykly! A ty se kradou venku. Nehledě na to, že nám z ústavu stejně žádnou vloupačku nehlásili.“

Dewar musel uznat, že ho Grant důkladnou a soustředěnou palbou svých námitek rozstřílel jako řešeto. „Byl to jen nápad,“ utrousil.

Přesně v poledne se Dewar sešel s Malloyem v hostinci Auld Hundred v Rose Street. V tuhle hodinu tam byl ještě klid, za chvíli vypukne polední pauza a z okolních úřadů se sem začnou hrnout na oběd úředníci.

„Uslyším od vás, doufám,“ řekl Dewar, když si potřásali rukama, že jste na nějakou tu souvislost už přišel.“

„Bohužel,“ přiznal Malloy. „O tom, že by u nás Kelly vůbec někdy pracoval ve vrátnici, jako uklízeč nebo údržbář záznamy nejsou. Ještě ale zbývá možnost, že v ústavu myl okna, mytí si objednáváme u cizích firem. Jenže s tou představou, že se náhodně nakazil někde v naší laboratoři, podle mě fakt daleko nedojdem.“

„Proč?“

„Jednak to předpokládá, že by tam bylo čím se nakazit, a za druhý, že by k tomu měl přístup i někdo, kdo tam pronikl jen tak náhodou. Jestliže nic nenašli ani chlapi z Porton Downu, a to byli odborníci, kteří po tom cílevědomě šli, jakou šanci pak má někdo, kdo se tam vyskytne jen tak? Já jsem přesvědčenější, že to ten chlap chytil někde jinde.“

„Podle mě těch náhod tolik nebude,“ řekl Dewar. „Kdesi tím směrem jistá spojitost s ústavem určitě existuje, váš názor ovšem chápu. Nemyslím si, bohužel, že se nám povede vyslechnout Kellyho. Ten už mele z posledního. Ale budeme si muset pohovořit s jeho kamarády a společníky. Uvidíme, jestli si někdo na něco nevzpomene.“

„To bude zábava,“ řekl suše Malloy.

„Odpoledne na schůzi nám třeba zdravotníci něco řeknou.“

Krizovému štábu předsedal primář infekčního oddělení ze Západní všeobecné nemocnice George Finlay. Byl to muž, kterému táhlo na padesát, s šedými vlasy, které mu na temeni řidly, a v obleku, který budil dojem, že je mu příliš velký, hlavně v ramenou. Když se opíral jednou rukou o stůl, což měl při řeči ve zvyku, vypadal tudíž poněkud pokřiveně. Představil jim přednostku

městského zdravotnického odboru doktorku Mary Martinovou, což byla dáma asi o deset let mladší než on, štíhlá, elegantní a s načesanou „velkou“ hlavou, která by se spíš hodila pro ženu o mnoho let mladší. Martinová jim pro změnu představila své dva podřízené kolegy a pak vrátila slovo Finlayovi, aby mohl pozdravit Malcolma Rankina, vysokého úředníka skotské vlády, který byl do týmu jmenován, aby mu zajistil hladký průchod po cestách administrativy.

Rankinovi padl oblek dokonale, stejně dokonale mu padla košile i vázanka, jakož i všechno ostatní. Toť muž zjevně přesvědčený o tom, kterak důležité je náležitě vypadat, pomyslel si Dewar, když naslouchal, jak Rankin všechny přítomné ujišťuje, že jim bude hotov ve všem a kdykoli pomoci, jak jen bude v jeho silách. Poté shromážděným představil dvojici svých stejně okouzlujících kolegů, kteří budou mít na starosti komunikaci a styk s veřejností. Muž se stříbrnými vlasy a v uniformě policejního superintendanta se představil jako Cameron Tulloch. Nakonec Finlay do kolektivu přivítal Dewara a Malloye a oznámil přítomným, že jejich hlavním cílem bude odhalit původ náказы.

„Nyní všechny krátce seznámím s nejnovějším vývojem a pak ať k tomu řekne každý své,“ oznámil Finlay. „Během posledních čtyřiaadvaceti hodin se Kellyho stav výrazně zhoršil. Pustuly má po celém těle a dá se očekávat, že v několika dnech zemře. U Denisy Banyonové, jeho družky, se zatím žádné známky choroby neprojevují.“

„Na to je ještě brzo,“ prohlásila Mary Martinová.

„Za normálních okolností jistě,“ souhlasil Finlay. „Jenže ve chvíli, kdy jsme Kellyho do nemocnice přijali, začínaly mu puchýře už hnisat. Podle toho musel být nemocný už déle než týden. Banyonová, která byla celou tu dobu s ním, ovšem tvrdí, že onemocněl zčistajasna, jen krátce před odvozem do nemocnice.“

„To je možné,“ ozvalo se Dewarovi za zády. Byl to Hector Wright. Stál tam dosud ve svrchníku a v ruce držel kufr. „Omlouvám se, že jdu pozdě.“

Dewar ho představil a Wright si sedl.

„Znám vaši práci z publikací, doktore Wrighte,“ řekl Finlay. „Máme štěstí, že budeme moci vašich odborných znalostí využít.“

Uvítání, jehož se Wrightovi dostalo, bylo formální a zdvořilé. Skutečná vřelost v něm sice chyběla, konstatoval v duchu Dewar, ale jinak nevybočovalo z obvyklých chladných vztahů, jaké lze mezi akademiky a lidmi z lékařské praxe běžně očekávat.

„Víte víc než já,“ řekl Finlay. „Říkáte, že je možné, aby se choroba u toho muže vyvinula takto rychle? Mnohem rychleji, než připouštějí všechny učebnice?“

„Jestli nějakou shodou okolností dostal hned z počátku masivní dávku viru, mohl přeskočit chřipkovité stadium a pustuly se mu mohly vyrazit už během čtyřiaadvaceti hodin.“

„A jak by k něčemu takovému mohlo dojít?“ zeptal se Finlay.

„Přímým kontaktem s čistou virovou kulturou.“

„S čistou kulturou viru neštovic?“ opakoval Finlay s otazníkem za každou slabikou.

Dewar se podíval na Malloye a naznačil mu očima, že míček právě přistál na jeho polovině kurtu. Malloy rozpačitě pokrčil rameny, ale neřekl nic.

Finlay si té výměny pohledů všiml a obrátil se na Dewara: „Patří snad i tahle možnost mezi ty, které berete v úvahu, doktore?“

„Je jednou z mnoha dalších,“ odpověděl Dewar, ale víc se o tom šířit nehodlal.

Finlay se nejdřív zatvářil, jako by tu záležitost chtěl probrat šířeji, ale pak si to rozmyslel. „Než pokročíme dále, bude snad vhodné, abychom si jako členové štábu vymezili své role a určili úkoly.“

„Výtečný nápad,“ přikývl Tulloch.

„Doktorka Martinová s týmem svých zdravotníků má na starost vyhledat a izolovat lidi, kteří přišli s Kellym a Banyonovou do styku. Aby tento úkol mohla splnit bez překážek, na to v téhle chvíli dohlížejí lidé, které nasadil superintendent Tulloch. Druhá skupina, která sestává ze zdravotnického personálu ze sousedních oblastí a kterou řídí opět doktorka Martinová, uskuteční, v případě potřeby za asistence policie, komplexní očkovací program, který by měl chorobu udržet v mezích.“

Za izolaci a léčbu těch, které choroba postihne, budu odpovídat já a mí lidé z izolační jednotky v Západní všeobecné. Doktor Dewar se svými kolegy se pokusí přijít na to, jak vlastně celá situace vznikla, to znamená vystopovat zdroj nákazy a eliminovat jej. Pan Rankin a

jeho kolegové nám budou zametat cestu a fungovat coby nárazník mezi námi a tlaky z vnějšku.

Je mi líp důležité nešlapat si navzájem na kuří oka; měli bychom spolu co možná nejvíc komunikovat. Říkám to, protože mám podezření, že s touto záležitostí souvisí jisté faktory, o nichž nevím zhora nic a o kterých mě dosud nikdo neuznal za vhodné informovat. Mohu se tedy jen dohadovat, že objevil-li se znovu virus, který jsme já i mí kolegové pokládali za vyhynulý, může to mít co do činění s jakýmsi vědeckým nedopatřením či nehodou, přestože jsme byli utvrzováni ve víře, že živý virus neštovic existuje pouze v jistých dokonale zabezpečených institucích, z nichž žádná nesídlí v naší zemi.“

V místnosti nakrátko zavládlo ticho. Pak se chopil slova Dewar, který Finlayovu rozmrzelost dobře chápal. „Máte pravdu, doktore, únik protiprávně drženého viru jednou z možností skutečně je, ale zda k němu opravdu došlo, to ještě nevíme. Ujišťuju vás, že před vámi nic neskrývám. Tohle je vše, co v této chvíli víme.“

„Dobrá,“ řekl Finlay. „Zatím tedy zůstaneme při tom. Má někdo nějaké dotazy?“

Přihlásil se Dewar.

„Vyslechnout Kellyho, jak to tak vypadá, asi možné nebude, a tak bych si rád promluvil s Denisou Banyonovou, prostě proto, že odněkud s hledáním zdroje začít musím.“

„My jsme si s ní už promluvili, a důkladně,“ upozornila ho Mary Martinová. „Upřímně řečeno, nejevila ochotu spolupracovat. Nebylo to k ničemu.“

„Nejevila ochotu?“

„Má vrozený odpor k autoritám a dává to taky patřičně najevo. Ale opravdu se nezdálo, že by o tom, co Kelly dělal a kam chodil, něco věděla. Při životě, jaký vedou, už to tak bývá. Kelly se očividně celé dny potloukal někde venku s kamarády a ji nechával doma. Nemá ani ponětí, co prováděli, a vlastně ji to ani nezajímalo, pokud se z toho nakonec vyklubalo dost peněz, aby měla na drogy.“

„Dostali jste z ní jména některých těch kamarádů, s kterými se potloukal?“

„Pár nám jich řekla, ale bylo to dost neurčité: Eddie, Jimmy a tak.“

„A adresy?“

„Většina z nich, myslím, spadá tak nanejvýš do kolonky „bez stálého bydliště“. Vsadila bych spíš na hospody a kulečnickové herny.“

„Mimochodem, jak se vám daří držet ji v izolaci?“ zeptal se Dewar Finlaye. „Je to přece taky narkomanka?“

Finlay přisvědčil. „Je na methadonu to je předepisovaná náhražka za heroin. Ted', když je Kelly z obliga, jsou pro ni, myslím, tyhle náhradní dávky plus byt a strava zadarmo docela vítaným řešením.“

„I tak bych ji přece jen rád navštívil,“ řekl Dewar.

„Já proti tomu nic nemám,“ přikývla Mary Martinová. „Přeju vám mnoho zdaru.“

„Jestli chcete, můžu vás do nemocnice svézt,“ nabídl mu Finlay.

„Ještě nějaké dotazy?“

Ozval se Hector Wright. „Kolik lidí dokáže ta vaše izolovaná jednotka zvládnout?“

„Osm, v nejhorším deset.“

„A co pak?“

„Pevně doufáme, že to tak daleko nedorazí,“ řekl Finlay a Mary Martinová souhlasně přikývla.

„Snad byste o tom přece jen měli trochu považovat,“ poznamenal Wright.

Jeho rada vyvolala u přítomných nepříjemný pocit. Finlayrazil pozitivní přístup. Wright do něj vnesl negativní notu.

„Ironie je, že nám v Edinburghu zrovna zavřeli infekční nemocnici,“ poznamenal Finlay. „Vrchnost usoudila, že už ji nepotřebujeme. A teď jsme s tímhle typem zařízení trochu na štíru. Když to bude nutné, mohli bychom v Západní otevřít pár oddělení, která byla zavřená, aby se šetřilo, ale pro tenhle účel zrovna na sto procent vyhovovat nebudou.“

„Řekl bych, že nebudou vyhovovat vůbec,“ vyjádřil se, co na srdci, to na jazyku, Wright, čímž si příliš mnoho přátel nenadělal. „Pokud je řeč o staromódních odděleních, co pamatují Florence Nightingaleovou. O ratejnách s postelema.“

„Že se znovu vyskytnou neštovice, jaksi nikdo nepředpokládal,“ namítl kousavě Finlay.

„A co střední personál vyškolený k ošetřování pacientů v izolaci a obeznámený s postupy u infekčních chorob?“

„Pár bychom jich měli. Většinou jsou to lidé, kteří přešli k nám do Západní, když se zavřela Městská nemocnice. Ale seznam ošetřovatelek specializovaných na horečnatá onemocnění se už nevede spoustu let.“

„A lékaři se zkušenostmi z léčby infekčních chorob?“ ptal se dále Wright.

„Tohle vždycky zvládala Městská nemocnice. Když ji zavřeli, šli dva z primářů předčasně do penze a třetí odešel do ciziny. Ovšem 1 moji lidé patričním školením pochopitelně prošli.“

Wright na to neříkal nic, svým mlčením však Finlaye popouzel. „Proboha, člověče, kolik doktorů mělo v dnešní době tu čest setkat se s neštovicemi?“ vyštěkl. „Zkrátka nám nezbude než dělat všechno, co je v našich silách, a nějak si s tím poradit.“

Wright přikývl, jako by uvedený argument uznával. „Jen se chci ujistit, že to, proti čemu stojíme, nikdo nepodceňuje. Měli bychom uvažovat dopředu a podle toho plánovat. Jestliže budeme čekat, až se něco stane, to pak bude už příliš pozdě.“

„Příliš pozdě?“

„Počet úmrtí by ve městě mohl jít do deseti tisíců.“

Najednou bylo jasné, že si lidé usazení kolem stolu myslí, že Wrightovi přskočilo. Zatímco předtím mu naslouchali mlčky a s vážnou tváří, teď se začali usmívat a kroutit hlavami.

„Ale no tak, doktore, nezdá se vám, že už z toho děláte tak trochu melodram?“ řekl Finlay. „Uznávám, že jste na tu chorobu odborník, ale párkrát za posledních šedesát let jsme už v téhle zemi nákazu neštovicemi přece jen zažili a vždycky to pominulo, aniž se počet mrtvých třeba jen blížil k číslům, která jste zmiňoval.“

„To bylo tím, že se většina populace proti té nemoci skoro hned po narození očkovala. Teď se to má jinak. S hromadným očkováním se skončilo v sedmdesátých letech, to je už víc než čtvrt století. Lidi v tomhle městě jsou teď proti neštovicím stejně bezbranní, jako byli lidi ve středověku.“

Smích ustal.

„Jak jste daleko s očkovacím programem, paní doktorko?“ obrátil se Finlay k Mary Martinové.

„Ani jsme nezačali,“ odpověděla. „Ještě nám nepřišla vakcína.“

„Nemáte potuchy, proč se ta vakcína zdržela?“ zeptal se Finlay v autě cestou do Západní všeobecné.

„Musí ji vzít ze zásob SZO v Ženevě,“ odpověděl Dewar. „Ale stejně, myslel jsem, že to pošlou přednostně. Pro nejdůležitější lidi jste jí, předpokládám, měli dost?“

„Ty jsme naočkovali všechny,“ ujistil ho Finlay. „Ale čím dřív spustíme očkování veřejnosti, tím líp.“

„Kéž by,“ řekl Dewar.

Jízda od vládní budovy v Leithu do Západní všeobecné trvala Finlayovu roveru necelých deset minut. Na nemocničním parkovišti zajel Finlay s vozem na místo, které, jak neušlo Dewarově pozornosti, bylo označeno jeho jménem hle, jedna z výsad, kterých se člověku dostane, jeli primářem v oboru, kde se dosud vyznávají hodnoty feudalismu, pomyslel si Dewar.

Na žádné z orientačních tabulí, okolo nichž procházeli, sice izolovaná infekční jednotka uvedena nebyla, ale Dewar vylučovací metodou dospěl k závěru, že míří k čemusi, co se nazývá „Pavilon Wellcomeovy nadace“.

„Žijeme ve věku sponzorů,“ poznamenal Finlay. „Peníze nám na to dala nadace.“

Pavilon Wellcomeovy nadace byla dlouhá, nízká moderní budova, stojící osaměle při západním okraji nemocničního areálu. Na první pohled, říkal si Dewar, by to mohlo být cokoli fyzioterapeutickou klinikou počínaje a administrativní budovou konče. Když však přišli blíž, všiml si, že okna pavilonu se nedají otvírat a dovnitř že se vstupuje dveřmi vybavenými elektronickým zámekem a domácím telefonem. Nikde na povrchu stavby také nebylo vidět žádné roury ani jiné vedení a při pozornější prohlídce střechy se ukázalo, že na ní spočívají ventilátory mnohem složitější, než by bylo třeba u administrativní budovy. Dewar věděl, že budou obsahovat důkladný filtrační systém, který zaručuje, aby zevnitř budovy nic neuniklo do vnějšího prostředí. Než se vzduch zevnitř vypustí ven, sterilizuje se a filtruje.

Finlay otevřel elektronickou kartou vstupní dveře. „Převlékárny jsou tamhle,“ ukázal a vedl Dewara do místnosti, kde mu dali bílou kombinézu. Oba muži se mlčky převlékli.

„Nechcete se nejdřív podívat na Kellyho, než půjdete za slečnou Banyonovou?“ zeptal se Finlay.

„To bych mohl,“ odpověděl Dewar po krátkém zaváhání. „Aspoň uvidím, s čím máme tu čest.“

Uzavřel si kápi obleku a Finlayovi v patách prošel chodbou a podtlakovým filtrem. Finlay otevřel jedny z dveří po levé straně: „Tady máme inspekční okno.“

Místnost byla těsná a bylo v ní šero. Finlay nerozsvítil. V zadní stěně byl zasazen skleněný panel. Ze sousední místnosti skrze něj prozařovalo světlo. Dewar přistoupil k Finlayovi a spolu se dívali na postel, v níž na zádech spočíval nemocný Kelly, nehýbal se. Dewar se sice připravil na nejhorší, ale pohled, který se mu naskytl, ho přiměl zalapat po dechu. Kellyho kůži pokrývaly rozpukané vředy natolik, že z ní samé nebylo vidět téměř nic. Na bílých prostěradlech vypadal jako odhalená egyptská mumie.

„Není to pěkný pohled,“ poznamenal Finlay.

Dewar dál mlčky přihlížel. Díval se, jak nemocného ošetřuje sestra, oblečená ve „skafandru“. Průzory v masce a rukavice na ruku jí značně bránily v plynulém pohybu, očividně se však těmto potížím přizpůsobila, neboť veškeré pohyby vykonávala zvolna, tak aby byly v souladu s tím, co jí ochranný oděv dovoľoval. Pomocí tamponů s fyziologickým roztokem se pacientovi ze všech sil snažila čistit puchýře kolem očí. Nejvíce jí v tom bránila okolnost, že mu pustuly nepučely jen kolem očí: tvořily se přímo v nich. Dewar si vzpomněl, jak mu Wright říkal, že pacienti, kteří chorobu přežijí, často bývají slepí. „Chudák kluk,“ zašeptal.

„Takže jste viděl dost?“

Dewar přikývl.

Denisa Banyonová v posteli neležela. Rozvalovala se v křesle, koukala na televizi a kouřila cigaretu. Když Finlay vešel, otočila se od programu pro děti, který sledovala, a pohlédla na něj.

„Deniso, tohle je doktor Dewar. Rád by se vás na pár věcí zeptal.“

„Mám toho přibližného vyptávání až po krk. Už jsem si tu užila až dost. Chci z tyhle podělaný králíkárný pryč. Chci zas za svejma kamarádama.“

Dewar se zdvořile usmál. Měl před sebou mladou ženu, které bylo něco přes dvacet, ale jíž by člověk klidně hádal čtyřicet. Byla žalostně vyhublá, celá se hrbila, a rovné zplhlé vlasy jí visely na kostnatá ramena, nedbale trčící z noční košile. Bosé nohy si v křesle vsoukala pod sebe a jala se znovu civět na televizi.

Finlay pohlédl na Dewara a pokrčil rameny.

„Nezdržím vás dlouho, slečno Banyonová,“ vložil se do věci Dewar. „Ale hovořit s vámi je pro mne velmi důležité. Budu vám za takovou pomoc velmi vděčný.“

Denisa se na něj nerudně podívala, ale pak, potěšena, že se s ní zachází jako s dámou, řekla: „Pět minut. Víc ne.“

Finlay s úsměvem vycouval z pokoje a ponechal Dewara s Denisou o samotě.

„Jak se cítíte?“ zeptal se Dewar.

„Votrávená jak pes.“

„Když se nudíte, aspoň tedy nejste nemocná,“ poznamenal Dewar. „A to je nejdůležitější.“

„Samo že nejsem nemocná. To Mike, ten v tom zatraceně lítá. Už přišli na to, co mu vlastně je?“

„Ještě si nejsou úplně jistí,“ lhal Dewar. „A co myslíte vy? Co mu je?“

„Dyť jim to furt říkám. Šlehnul si nějaký svinstvo. To se stává.“

„Povězte mi o tom. Jak k tomu vlastně došlo?“

Denise pokrčila rameny, naposledy si potáhla z cigarety a pak ji nervózně zamáčkla. Zdálo se, že si s odpovědí dává až příliš na čas.

„Když tenkrát přišel odpoledne domů, byl úplně v cajku, ale kolem devátý zblednul jak papír a začal se potit. Povídal, že je mu k posrání blbě. Vlez si do pelechu, ale když jsem tam za chvíli zašla, klepal se, jako kdyby mu bylo bůhvíjak zima, ale studenej nebyl. Hicoval, že nemoh ani mluvit, a ksicht měl vyraženej, jako kdyby si ho sedřel nebo co.“

„Když se vrátil, vzal si nějakou drogu, než si šel lehnout?“ Denisa kývla.

„Píchl si ji?“ Znovu kývla.

„Vy jste si dala taky?“

„Samo.“

„Ale ne stejnou jehlou?“

„Já sem přece na methadonu. To se polyká.“

„Odkud měl Mike tu dávku, co byla podle vás špatná?“

Denise ztuhl pohled. „Vy jste, se mi zdá, přece jen nákej polda!“ vybuchla.

Dewar se ji snažil ujistit, že není, ale nebylo to nic platné. Její chování se v mžiku změnilo.

„Ale nekecejte, já vím, že jste. Jste všichni jedna prašivá smečka, myslíte si, že nás zblbnete sladkejma řečičkama, a pak šlus, a hned je jasný, po čem dovopravdy dete. Tak si pamatuj, ty jeden anglickej srabe, ze mě nedostaneš ani hovno, a táhni do hajzlu!“

„Deniso, anglickej srab, to možná jsem, ale polda určitě ne. Čestné slovo.“

„Jdi do hajzlu.“

Dewar to zkusil ještě naposledy. „Deniso, jsem doktor, žádnéj policajt. Dělán na univerzitě v Ústavu molekulární biologie,“ lhal, v naději, že z toho rozhovoru vytěží aspoň něco, že zjistí, jak na ten název bude reagovat.

Denisa však na něj hleděla naprosto lhostejně. „Jste hluchej?“ zeptala se. „Koukejte vypadnout!“

Dewar odešel z pokoje a vydal se hledat Finlaye.

„Tak jak jste dopadl?“

„Nijak skvěle,“ přiznal se Dewar. „Došla zřejmě k závěru, že jsem policajt a chci ji nacytat.“

„Když máte co dělat s narkomany, tak skoro vždycky narazíte na paranoi,“ řekl Finlay. „I kdyby k nim vlídně promlouval sám Kristus Pán, budou v tom vidět fígl. Neberte si to osobně.“

„Copak tohle by mi nevadilo. Ale vůbec jsem se nedostal k tomu hlavnímu, na co jsem se jí chtěl zeptat. Myslel jsem, že si s ní nejdřív jen tak nezávazně povídám, abych si získal její důvěru, ale ona najednou úplně vybuchla. Věděl jsem, že dává Kellyho nemoc do souvislosti s drogami, a tak jsem čekal, že si na toho, kdo jim ty drogy dodal, ochotně vyleje vztek. Jak se člověk dokáže mýlit!“

„Možná že líp pochodíte u někoho z těch lidí, s kterými se stýkali. Mary Martinova už nějaké má.“

„Doufejme.“

„Chcete zavolat taxi?“

Dewar zakroutil hlavou. „Nejdřív se trochu projdu.“

Když opustil areál nemocnice a přecházel ulici, denního světla už valem ubývalo. Od zálivu Forth, vzdáleného asi míli na sever, se moře do města ploužila mlha a pouliční provoz už přecházel v plynulou předehtu k dopravní špičce.

Skličovalo ho, že nebyl s to navázat s Denisou Banyonovou smysluplný kontakt, a jelikož měl pocit, že je důležité, aby pochopil, kde se stala chyba, snažil se pátrat po příčině svého selhání. Jednat s

narkomany zvyklý nebyl, jenže teď to vypadalo, že se bez jejich informací neobejde. A to, jak hned na začátku dopadl s Denisou, nevěstilo nic dobrého.

Finlay sice nad jejím chováním mávl rukou jako nad obvyklým projevem paranoie, ale on si tímhle vysvětlením tolik jistý nebyl. Když se jí zeptal, kdo jí drogu, která podle ní Kellyho nemoc zavinila, dodal, možná se tím dotkl citlivého místa. A vůbec, proč si něco takového vlastně myslí? Sama je přece taky narkomanka. Určitě už v životě viděla spoustu takových osudných šlehů, viděla spoustu kamarádů, kteří skončili s AIDS, s hepatitidou a sepsí a se zhnisanými ranami po injekčních jehlách. Co ji zrovna v tomhle případě vede k přesvědčení, že Kellyho nemoc vyvolala droga? Došel až na vzdálenou rušnou křižovatku, jenže odpověď byla stále v nedohlednu.

Nalevo od něj se směrem k západu, kde na nebi v úzkém pruhu dohasínaly poslední paprsky denního světla, táhly betonové činžáky muirhouského sídliště. Přes ulici stál přístřešek autobusové zastávky a na jeho jediné zbývající skleněné výplni se skvěl načmáraný nápis TÁHNĚTE VŠICHNI DO PRDELE. Dewar na okamžik pomyslel na virus, šířící se volně po sídlišti. „I to by se mohlo přihodit,“ zamumlal a zahnul doprava.

To už byl na Ferry Road, hlavní tepně, která procházela severním okrajem Edinburghu. Mávl na první taxík s rozsvíceným nápisem a vrátil se do vládní budovy.

V jedné ze suterénních místností zastihl Hectora Wrighta, jak zkoumá mapu muirhouského sídliště. Vypadal jako generál při přípravě mohutného tažení. Právě na mapě opisoval kruh okolo vlaječky zapíchnuté do místa, kde bydlel Kelly a Denisa Banyonová.

Jak jste dopad?“ zeptal se Wright.

„Zvoral jsem to,“ odpověděl Dewar. „Poslala mě do hajzlu.“

Wright se usmál: „Mě tam ženské posílají celý život.“

Dewar se nad tou milou poznámkou usmál a zeptal se Wrighta, k čemu se to chystá.

„Dávám dohromady schéma vakcinace. První okruh, druhý, třetí. Je to tak trochu, jako když se kopou příkopy kolem lesního požáru. Doufáte, že by ho mohl zastavit už první příkop, ale spoléhat na to nesmíte. Kdybychom dokázali naočkovat během tří dnů každého v tomhle vnitřním kruhu, snad bychom to mohli udržet uvnitř té

oblasti, pouze s omezenými průniky za její hranice. Jestliže provedeme očkování u všech lidí v druhé oblasti, měli bychom to zpomalit ještě víc, a když naočkujeme i třetí okruh, mělo by se šíření omezit jenom na ty, kdo odtud vycestují.“

„Myslím, že tohle je jediné, v čem při tomhle maléru máme štěstí,“ řekl Dewar. „Těmhle lidem se do cestování moc nechce. Většinou trčí na jednom místě.“

Wright přikývl, ale dodal: „Momentálně sice pravdu máte, ale jakmile to celé praskne a všechno se roznese, tak budeme koukat, jak v sobě tisíce lidí zčistajasna objeví cikánskou krev.“

„Neděste mě,“ řekl Dewar, který si představil zmatek masové paniky.

„Všechno záleží na tom, kolik lidí stačíme očkovat, než pravda vyjde najevo. Tu zatracenou vakcínu potřebujeme sehnat co nejdřív.“ Dewar přikývl.

„A taky potřebujeme zachytit co nejvíc kontaktních osob, aby se nám necouraly po ulicích.“

„Problém je, jak je najít,“ namítl Dewar. „Slyšel jste, co říkala Mary Martinová. Nevymáčknou z nich nic víc než nějaká ta křestní jména a názvy hospod. Je to jako pátrat po původu čehosi, co spadlo z korby nákladáku.“

„To mi připomíná: Tohle vám tu nechala Mary Martinová. Jeden z jejích lidí říká, že Kelly byl štamgast tady v téhle hospodě. Oni sami tam moc nepochodili. Myslela, že byste v tom lokále možná rád zkusil štěstí i vy.“

Dewar si vzal podávaný lístek. Stálo na něm: „Bell Tavern, Salamander Street.“

„Zkusit to můžu,“ řekl.

„Chcete parťáka?“

Dewar chvilku uvažoval. „Nabídka je to příjemná,“ řekl pak. „Ale když se přijdou vyptávat dva, už to zavání něčím úředním. Půjdu sám.“

„Jak je libo. Co si tak napřed zajít na večeři?“

„Rád. Jenom si předtím vyřídím pár telefonů.“

Dewar šel nahoru do pokoje a zavolal Simonu Barronovi na mobil.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Naprosto nic,“ odpověděl Barron. „Všechno se to, jak se zdá, odehrává tam u vás. Naši kamarádi si tak nanejvýš zajdou za roh do knihkupectví na kafe a pak zas šup zpátky do studentského střediska.“

„Takže tu ještě jsou?“

„Podle všeho pořád čekají.“

„A viděl jste je oba? Nejenom samotného Abbase?“

„Siddiqui i Abbas byli dneska odpoledne v kavárně ještě se dvěma studenty. Poseděli si tam asi čtyřicet minut. Ta holka, co to tam vede, už je bere jako štamgasty.“

„Umím si představit, jaká to pro vás a vaše lidi musí být otrava, ale je naprosto nezbytné, abyste celý příští týden Siddiquiho a toho jeho poskoka nespouštěli z očí. Každou chvíli může vypuknout peklo.“

„Rozumím. Jestli vás to uklidní, máme rezervní plán, jak s těmi Iráčany naložit, kdyby se vám pokusili v potlačení té epidemie nějak bránit.“

Dewar se rozhodl, že se nebude vyptávat, co to v praxi znamená, ale dovedl si to domyslet. Když domluvil s Barronem, zavolal Karen.

„Tak jak to vypadá?“ zeptala se.

„Nijak zvlášť. Potvrzený případ máme sice pořád jen ten jeden, ale zatím se podařilo izolovat pouze jedinou kontaktní osobu Kellyho družku Denisu Banyonovou. A co je nejhorší, pořád ještě nedorazila vakcína. Člověku už se dere na jazyk něco o balancování na špičce nože.“

„Doufejme, že Kelly s Denisou byli páreček peciválů,“ poznamenala Karen.

Dewar s Wrightem se najedli v jednom z mnoha nábrežních bister, která v posledních letech v Leithu vyrostla. Celá oblast prodělávala velké změny: upadající činžáky a skladiště z nedávné minulosti typické prostředí přístavních doků velkého města ustupovaly novým moderním obytným blokům a elegantním kavárničkám a obchodům. Přeměna však ještě zdaleka nebyla u konce. Starý Leith a někteří jeho obyvatelé se tu stále ještě drželi a pohlíželi na nové příchozí, oblečené jako ze žurnálu, podezíravě a s rozpaky, jež navenek zakrývali ironicky pobavenými úšklebky.

Dodávalo to celé oblasti jistou vzrušující atmosféru. Špetka nejistoty požitek vždycky prohloubí a okoření.

Bell Tavern sídlila v ulici, které se zatím dařilo pozornosti nových budovatelů unikat. Vypadala, jako by tu stála nejméně od začátku století. Na jedné straně ulice se zvedala celní skladiště, jejichž začernalé zdivo a zamřížovaná okna bránily výhledu na samotné doky, na druhé straně se táhla řada tmavých kamenných činžáků. Bell Tavern se nacházela na rohu jednoho z nich.

První Dewarův dojem byl, že se snad uvnitř svítí jen jednou svíčkou, a druhý, že veškerý vzduch uvnitř nahradil tabákový kouř. Požádal o velkou whisky.

„Značka?“ zeptal se barman. Úsporné vyjadřování se přesně hodilo k jeho zjevu. Nebylo ani vlídné, ale ani nepřátelské. Nebylo prostě nijaké.

Dewar mrkl na polici. „Laphroaig.“

Přistála před ním sklenice, vyinkasovaly se peníze a vrátily se drobné, to vše bez jakéhokoliv výrazu ve tváři nebo jakékoliv poznámky ze strany barmana, který se znovu zabral do konverzace se dvěma zákazníky na druhém konci baru.

Dewar si ze džbánu na baru šplíchl do whisky trošku vody a rozhlédl se kolem sebe. Usoudil, že kdysi se to tady mohlo považovat za „dělnický lokál“, ale teď se mu zdálo, že je tu spíš „hospoda U Zahálků“ nebo „lokál dědků“.

Zjišťoval, že nikde kolem něj není ani stopa po nějaké barevnosti, a mizerné osvětlení ten dojem ještě umocňovalo. Stěny byly bezové až zahnědlé a strop špinavě žlutý od letitých nánosů nikotinu. Hosté měli téměř bez výjimky tmavé oblečení. Celé to působilo jako stará fotografie, sépiově hnědý snímek dávných časů.

„Whisky si teda umíte vybrat,“ promluvil kdosi vedle něj.

Dewar se otočil a spatřil, jak se na něj culí chlapík okolo šedesátky, nejmíň o čtvrt metru menší než on, v ošuntělých černých šatech a v čepici posazené na stranu. Vypadal, že má problémy se srdcem, ale tvářil se spokojeně a postavil si prázdný půllitr vedle na pult.

„Tak vy ji máte taky rád?“ zeptal se Dewar.

„Milej Jimmy, ty doby, co jsem si moh dovolit sladovou whisky, ty jsou dávno pryč,“ zasmál se chlapík.

„Tak to si musíte dát jednu se mnou,“ řekl Dewar.

Mužík se zatvářil trochu dotčeně. „Bože, tak jsem to nemyslel. Ani na vteřinu mě nenapadlo vod vás něco chtít.“

„Mně ani na vteřinu nenapadlo si to tak vykládat,“ přerušil ho Dewar. „Ale jsem tady cizí, budu rád, když budu mít společnost.“

„Když je to teda takhle,“ uvolil se chlapík. „Tak teda vřele děkuju. Moje jméno je Bruce, Jackie Bruce.“

Dewar objednal Bruceovi drink a zeptal se: „Vy jste tady odsud?“

„Zato vy určitě ne,“ hádal Bruce. „Angličan?“

„Jo, jen tady někoho hledám.“

„Příbuznýho?“

„To zrovna ne, jmenuje se Michael Kelly.“

„Co může mít člověk jako vy společného s takovým šupákem, jako je Kelly?“

„Vy ho znáte?“

„Von sem dost často chodí, eště se svým kamarádem, nějakým Hannanem, ale teďka je prej Kelly ve špitále. Předávkoval se nebo něco takovýho. Jako kdyby ty chudinky sestřičky neměly nic jinýho na práci, než se eště zavobírat takovým mamlasem, jako je Kelly. Tyhle feťáci! Bože, za mýho mládí brali drogy jenom Číňani ve filmech. Teď vo ty grázly zakopnete pomalu na každým rohu.“

„Máte pravdu, je to problém,“ souhlasil Dewar a napil se. Nechtěl příliš tlačit na pilu. „Říkal jste něco o nějakém Hannanovi?“

„Tommy Hannan. Ale abych pravdu řek, toho jsem tu taky už pár dní neviděl.“

„Bydlí tu někdy poblíž?“

„Jo, proto sem taky za ním Kelly chodí. Tommy bydlí hned za rohem v Jutland Street.“

„Možná by mi pověděl, jak to s Mikem vypadá,“ řekl Dewar.

„Jestli to někdo bude vědět, tak je to Tommy. Tyhle dva partáci drží pohromadě jako párek chmatáků. ale dyť voni vlastně taky chmatáci jsou!“ Rozkřádal se chraplavým chechtotem, ke kterému se připojil i Dewar. „Dáte si ještě jednu?“ zeptal se, protože zjistil, že whisky rychle zmizela.

„To je vod vás moc laskavý. V týhle putyce mám málokdy příležitost ke troše inteligentní konverzace.“

Dewar objednal pití a dal si rozběh na poslední překážku. „Vy náhodou nevíte číslo domu v té Jutland Street?“

„Ale jo, je to schodiště hned vedle mého bráchy. Sedmatřicítka.“

„Díky,“ řekl Dewar a v duchu si gratuloval. Ještě tam chvilku postál, poklábosil o tom a onom, aby snad Bruce nenabyl dojmu, že z něj jenom tahal informace. Krátce po půl desáté vypadl.

Když vyšel ven, ovanul mu tváře studený a vlhký vzduch, ale po všem tom kouři vevnitř mu připadal jako svěží horský větrík. V kalužích na cestě se odrážela světla pouličních lamp. Když byl uvnitř, ani nevěděl, že zatím sprchlo. Ted musel zjistit, co ono „hned za rohem“ znamená v geografické realitě.

Procházel Salamander Street a díval se po názvech ulic na levé straně, po čtyřech stech metrech chůze se zastavil, měl pocit, že taková dálka už pod pojem „hned za rohem“ spadat nemůže. Vrátil se tedy zpátky k hospodě a dal se od ní opačným směrem. Jutland Street byla opravdu první příčná ulice.

U vchodu do čísla 37 nebyly sice ani jmenovky, ani zvonky domácího telefonu, zato však nebyly zamčeny ani vstupní dveře. Zely dokořán, zajištěny dřevěným klínem. Dewar vešel a zjistil, že uvnitř nesvítí světlo. Usoudil, že to je důvod, proč se dveře nechávají otevřené, aby do chodby mohlo proniknout trochu světla z pouliční lampy. Stačilo to, aby zjistil, že na žádných ze dvojích dveří v přízemí není jméno, které hledá. Vyšel tedy po schodech do prvního patra. Jméno Hannan našel na druhých dveřích. Bylo naškrábáno propisovačkou na kusu bílé kartičky přilepené na dřevo izolepou. Dewar stiskl zvonek.

„Kdo je to?“ ozval se zevnitř ženský hlas.

„Doktor Dewar. Jsem z nemocnice. Jedná se o Michaela Kellyho,“ lhal, i když to byla vlastně nevinná lež.

Zachřestil řetěz, a jak se dveře otevíraly, ustoupil kovový řinkot žalostnému skřípění nepromazaných pantů. „Mike? Co je s ním? O co se jedná?“ vyjela na něj malá ženská s rozježenými vlasy, v džínkách a těsném bílém tričku.

„Můžu mluvit s Tommym?“ zeptal se Dewar.

„Von je nemocnej. Řekněte to mně.“

„Nemocnej? A co mu je?“

„Do toho vám je prdla. No tak, co k čertu chcete?“ obořila se na něj vztekle.

„Jestli je Tommymu totéž co Mikovi, tak je to s ním zatraceně vážné. Klidně by mohl umřít. Je doma?“

„A kdo to chce vědět? Hele, jste policajt?“

„Ne, jsem doktor. Chci mu zachránit život,“ naléhal Dewar.

„Pich si nějaký svinstvo, to je to celý,“ řekla žena. „Zase se z toho dostane. Není první ani poslední.“

„Můžu ho vidět?“

Žena se chvíli rozmýšlela, pak poodstoupila ode dveří a pustila Dewara dovnitř. V bytě to páchlo cibulí.

„Támhle je.“

Dewar vešel do ložničky, v níž devadesát procent podlahové plochy zabírala starodávná manželská postel s čelem z leštěného dřeva. Žena cvakla vypínačem. Muž, který ležel na posteli, zasténal na protest. Nahý svalnatý trup se mu leskl potem, přestože v místnosti bylo dost chladno. Zvedl ruku a zastínil si oči, ale Dewar spatřil z jeho zarudlé tváře dost, aby rozeznal vyrážku.

„Je těžce nemocný,“ prohlásil. „Musí okamžitě do nemocnice. A vy sama jste taky v nebezpečí.“

„V nebezpečí?“ vykřikla žena. „Já se toho svinstva vůbec netknu. A tenhle pitoměj hajzl mi slíbil, že toho taky nechá, a koukejte, co si to provedl! Parchant jeden blbej!“

Dewar zavolal z mobilního telefonu nemocnici a zařídil, aby pro Hannana přijela speciální sanitka přidělená k pavilonu Wellcomeovy nadace.

„Vy myslíte, že umře?“ zeptala se žena, která teď litovala, že tak vybuchla.

„Vy jste manželka?“ zeptal se Dewar.

„Jo, bohužel. Tři roky.“

„Paní Hannanová.“

„Ani mi to nepřipomínejte. Jmenuju se Sharon.“

„Sharon, tohle není reakce na drogy. Tommy je vážně nemocný. A vy to od něj můžete dostat. V Západní všeobecné pro něj udělají, co budou moci, ale potřebujeme i vaši pomoc. Pojedete s námi?“

Žena popadla bundu a beze slova si ji navlékla.

„Neměla byste si s sebou vzít nějaké věci? Noční košili, kartáček na zuby a tak.“

Sharon se na Dewara zadívala, z očí jí náhle hleděl strach a bezmocnost. Dřívější prudkost a bojovnost byly ty tam.

„Jo, hned.“

Když čekali na příjezd sanitky, všiml si Dewar, že se jí klepou ruce. „Už to nebude dlouho trvat. Jste v pořádku?“ zeptal se vlídně.

Sevěřela obě ruce mezi stisknutými koleny, svěřila hlavu a oči se jí zalily slzami. „Panebože, já mám takovej strach,“ zamumlala. „Nevím, co si počnu, jestli Tommy umře.“

Dewar jí položil ruku na rameno a mezitím kdesi venku začalo v dálce sílit kvílení sirén.

„Dobrá práce,“ řekl Dewarovi ve své pracovně George Finlay, když byl Tommy Hannan přijat do nemocnice a když už dohlédli na to, aby se Sharon uložila na noc.

„Kapka štěstí,“ poznamenal Dewar. „A pár panáků whisky. Kelly a Hannan byli zřejmě velcí kamarádi.“

„Proč jste chtěl, abychom Sharon ubytovali odděleně od Denisy?“ zeptal se Finlay. Dewar o to požádal, jakmile s ambulancí, která přivezla Tommyho a Sharon, do nemocnice dorazil.

„Mám dojem, že Sharon mi důvěřuje. Doufám, že by nám mohla povědět víc o tom, kde se Kelly a její muž pohybovali a co dělali. Kdyby ji ale zpracovala Denisa Banyonová, to by pak možná neřekla vůbec nic.“

„Máte pravdu,“ souhlasil Finlay.

„Víte, co je zajímavé,“ podotkl Dewar zamyšleně. „I Sharon Hannanová si myslela, že choroba, kterou její muž onemocněl, je nějaká reakce na drogu.“

„Divné,“ poznamenal Finlay.

„Ale zajímavé.“

DEN TŘETÍ

Ve čtyři ráno vytrhlo cosi Dewara ze spánku. Chvilí mu trvalo, než postřehl, že to zvoní telefon, a než si tápavě uvědomil, kde to vlastně je. Do reality ho hbitě vrátil Finlayův hlas.

„Špatné zprávy. V noci jsme na jednotku přijali sedm případů. A podle mého to všichni určitě mají.“

„Do prdele,“ zamumlal Dewar. „Všichni z Muirhousu?“

„Ano.“

„Aspoň v tomhle máme štěstí.“

„Pokud ovšem dostaneme vakcínu, a pěkně rychle. Mary říká, že pořád ještě není na dohled. Pokaždé, když se na to ptá, má dojem, že ji nějak odbudou. Na co si to ti lidi hrajou?“

„Zkusím se po tom znova podívat,“ ujistil ho Dewar.

Zašel do vedlejšího pokoje vzbudit Wrighta a pověděl mu, co je nového. Wright se v posteli posadil a mnul si rozespalé oči. Zaklel: „Zatracená práce, doufal jsem, že urveme ještě aspoň den, než to propukne. Už takhle jsme s očkovacím programem moc pozadu. Jestli ta vakcína nepřijde dneska, tak se nám to může vymknout z rukou úplně.“

„Slíbil jsem Finlayovi, že zkusím zjistit, v čem je zádrhel. Mary Martinova má dojem, že ji vodí za nos.“

Wright vstal a šel se obléct, zatímco Dewar se vrátil k sobě do pokoje a zavolal do Londýna Sci Med. Hovořil s úředníkem, který měl noční službu. „Nemáte ponětí, čím to, že ta vakcína ze SZO pořád ještě do Edinburghu nedorazila?“ vyptával se.

„Podrobnosti neznám, ale vím, že pan Macmillan včera do Ženevy volal. Samotného ho to znepokojilo.“

A co mu řekli?“

„Pan Macmillan se přesně nevyjádřil, ale když s nimi domluvil, byl dost naštvaný něco v tom smyslu, že ho nějaký ouřada prostě odpálkoval.“

Dewar se podíval na hodinky: „Zavolám mu, až v devět přijde.“

„Nechám mu vzkaz,“ ozvalo se na drahém konci.

Hectora Wrighta Dewar zastihl o patro níž. Seděl u stolu, před sebou měl rozloženou mapu města, nervózně potukával tužkou a očividně si s čímsi lámal hlavu.

„Dalších sedm případů, to znamená, že se situace změnila,“ řekl. „Budeme si myslím nuceni přiznat, že tu opravdu máme co do činění s černými neštovicemi. Jestli máme z jednoho případu sedm, tak ze sedmi jich budeme mít jednačtyřicet.“

„Ve skutečnosti máme vlastně z jednoho osm,“ poznamenal Dewar. „Nezapomínejte na Tommyho Hannana.“

„Před koncem týdne budeme muset otevřít druhé centrum a poradit si s příbuznými. Tomu se podle mého nevyhneme.“

„Ke všemu mám neblahé tušení, že vakcína nepřijde ani dnes,“ svěřil se mu Dewar. „Ještě jsem sice nemluvil s Macmillanem, ale někde se to zadrhlo. To vím jistě. Nemůžeme lidem nic říct, jestliže

jim nedokážeme nic nabídnout. Propadli by panice. Kontakty se šíří rychleji než špatné zprávy.“

„Jestli vážně myslíte, že vakcína nepřijde, pak budeme muset přistoupit k fyzickým zábranám,“ řekl Wright. „Jinou možnost nemáme.“

„Chcete celou tu oblast uzavřít?“ zeptal se Dewar, kterému představa, jak se bude izolovat celé sídliště, kde bydlí tisíce lidí, téměř vyrazila dech.

Wright pomalu přikývl. „Když nemáme vakcínu, nevidím jiný způsob, jak šíření zastavit. A zastavit je musíme. Sotva jenom připustíme, že to, na co tu lidé umírají, jsou černé neštovice, nastane asi tak dvoudenní pauza, kdy o tom lidé budou mluvit a nějak si tu zvěst budou přebírat. Pak začnou z postižené oblasti utíkat. Zbytek už zařídí vlaky, letadla a auta. Neštovice budou zase zpátky, budou obcházet po celé planetě jako za starých časů, kdy dokázaly pravidelně zlikvidovat dva miliony lidí ročně.“

„No, zkuste to navrhnout na schůzi štábu,“ nadhodil Dewar a na hlase mu bylo znát, že v kladný výsledek příliš nevěří.

„Vy mě podpoříte?“

„Ano,“ odpověděl Dewar. „Ne proto, že by mě ten nápad nějak lákal, ale protože si myslím, že máte pravdu: jinak to prostě nejde.“

Máme tu ovšem jeden velký otazník: dokáže to policie zvládnout sama, nebo budeme muset povolat na pomoc vojsko?“

„Uvidíme, co na to Tulloch.“

„V kolik se dnes ráno máme sejít?“

„Finlay povídal, že se sem všechny pokusí dostat na půl desátou.“

Vracet se do postele nemělo už cenu. Stejně by nedokázal usnout a do svítání už nebylo tak daleko. Dewar se tudíž rozhodl, že si v osm zajde na izolační jednotku v Západní všeobecné. Chtěl si promluvit se Sharon Hannanovou. V půl osmé si zavolal taxi.

George Finlay vypadal vyčerpaně. Celou noc byl na nohou kvůli novým příjmům. Na bradě mu vyrazilo šedivé strnisko a stěží držel otevřená víčka.

„Příbuzných a blízkých osob byla taková spousta, že se na jednotku nevešli, a tak k nim zdravotníci poslali do bytů dekontaminační čtyry, znovu je odvezli domů a přikázali jim, aby nevycházeli, dokud nedostanou další pokyny.“

„To zní rozumně,“ řekl Dewar. „Ale bude to fungovat?“

„Problémy určitě nastanou,“ přisvědčil Finlay. „Během dneška za nimi zajdou pracovníci ze sociálky a po dobu předpokládané inkubace jim poskytnou pomoc a podporu.“

„Vědí, o jakou nemoc se jedná?“ zeptal se Dewar.

Finlay zakroutil hlavou. „Vymyslel jsem si pro tu chorobu dostatečně komplikovaný lékařský název a zatím mi to lidi spolkli. Mají za to, že je to nějaká strašná nová nemoc.“

„Potřebujete se vyspat,“ poznamenal Dewar.

„Po té schůzi si někam lehnu, aspoň na pár hodin,“ řekl Finlay. „Mimochodem, co vy tady vlastně v tuhle hodinu děláte?“

Dewar mu řekl, že by chtěl mluvit se Sharon Hannanovou. „Jak to vypadá s jejím mužem?“

„Jde to s ním s kopce,“ řekl Finlay. „Kelly umře už brzy a Hannan, jak se zdá, ho bude následovat co nevidět.“

Když Dewar zaklepal a vešel k Sharon, právě jedla kukuřičné lupínky.

Usmála se na něj, měla radost, že vidí nějakou známou tvář, byť známou teprve odnedávna. „Jak to vypadá s Tommym?“ zeptala se. Vy mi určitě nebudete vyprávět takové nesmysly, jako ty sestřičky tady.“

„Je na tom zle,“ přiznal Dewar. „Ale aspoň že je na správném místě. Doktoři a sestry pro něj dělají, co můžou.“

„Můžu ho vidět?“

„Snad později. Mohl bych se vás teď zeptat na pár věcí, Sharon? Moc času to nezabere a může mi to hodně pomoci.“

„Jako třeba na co?“ zajímala se podezíravě Sharon.

„Nejdřív vám chci říct, že mi jde jenom o to, aby tahle hrůza nepostihla už nikoho dalšího. Takové věci jako odpovědnost, vina nebo obviňování z trestních činů mě nezajímají. Je mi úplně fuk, jestli někdo porušil nějaký zákon. Jenom se musím dovědět pravdu. Musím pochopit, co se stalo. Rozumíte?“ Sharon přikývla. „Slibuju vám, že nic z toho, co mi povíte, se z tohohle pokoje nedostane ven. Už jste někdy slyšela o instituci, která se jmenuje Ústav molekulární biologie?“

Sharon zakroutila hlavou. „Ne, nikdy.“

„Patří to pod univerzitu.“ Znovu zavrtěla hlavou. „Nezmiňoval se o tom někdy Tommy? Nebo že by s Michaellem Kellym někdy na univerzitě byl?“

„Nikdy.“

„Vím, že ti dva nejsou žádný nevinátka. Vloupali se někam za poslední měsíc? Nebo jeden z nich?“ Sharonin pohled se zaostřil. „Co jsem říkal, myslím vážně,“ připomněl jí Dewar. „Zůstane to jenom mezi námi dvěma, nikdo další se nic nedoví.“

„Do novinovýho stánku. Asi před třema nedělema. Chcete vědět kde?“

„Ne,“ vyhrkl rychle Dewar. „Tommy vám o tom sám řekl?“

„Měl doma fůry cigaret. Udával je dole v hospodě. Tak jsem se ho zeptala. A von mi to řekl.“

„Ještě něco dalšího?“

Sharon zaváhala. Dewar tušil, že uslyší víc. Čekal trpělivě, nechťel na ni naléhat.

„Eště než Mika Kellyho vyrazili z práce, tak komusi pomáhal vybrat drogy ze skřýše, kde je ten chlap měl ulitý. Mike pak tomu chlapovi za zádama nějaký zboží šlohnul. A něco z toho dal taky Tommymu.“

„Kelly teda ukradl drogy nějakému dealerovi?“

„Já nevím, jestli ten chlap byl dealer; asi byl, aspoň podle toho, jak o něm Tommy mluvil.“

Dewar chvíli uvažoval. Tohle byl možná ten důvod, proč na něj Denisa Banyonová tak vyjela, když se zeptal, odkud Kelly tu drogu vzal. Okrást dealera, to mohla být osudová chyba. „Ještě něco, co bych měl vědět, Sharon?“

„Nic zvláštního. Oba dělali taky všelijaký normální práce, jenom to nehlásili na sociálce, jenže to tady dělá každý.“

„Jako třeba co?“

„Obyčejný věci. Stěhování, vodklízení vodpadu. Tommy natíral jedný ženský na Trinity Way plot, a tak podobně.“

Dewar přikývl. „Chtěl bych, abyste se ještě jednou důkladně zamyslela nad tou univerzitou. Jste si úplně jistá, že o ní mezi Tommym a Michaellem Kellym nepadlo ani slovo?“

„To vím sichr,“ odpověděla Sharon. „To bych si určitě pamatovala.“

Dewar se usmál a usoudil, že už je na čase přestat. „Dobrá, Sharon. Kdybyste si ještě na něco vzpomněla, řekněte některé sestře, aby mě zavolala, a já za vámi zase přijdu. A teď si nechte chutnat.“

Dewar se vrátil do vládní budovy a zavolal Londýn. Bylo deset minut po deváté. Zatímco čekal na spojem s Macmillanem, bubnoval konečky prstů o stůl.

„Promiňte, že jste musel čekat. Právě jsem měl na druhé lince hovor se Ženevou,“ řekl Macmillan. Nato následovala pauza, která v Dewarovi vzbudila to nejhorší podezření. A to se taky splnilo.

„Vakcína nepřijde,“ oznámil mu Macmillan.

Dewar měl pocit, jako by se náhle zastavil čas. Pokoušel se sám sobě namluvit, že se přeslechl, že tomu, co Macmillan říkal, špatně rozuměl, jenže to bylo zřetelné až příliš. „To snad nemyslíte vážně,“ hlesl.

„Bohužel ano,“ přiznal Macmillan tiše. „SZO vzala v úvahu vaše předchozí zprávy, že se Iráčané vážně pokoušejí získat živý virus neštovic, a tak se na společném zasedání s poradním orgánem OSN rozhodli vyhovět požadavku Izraele a poskytl mu zásoby vakcíny k Preventivnímu očkování. Spotřebovalo se všechno.“

„Kristepane, co si teď máme počít?“

„Horečně se snaží najít další zdroje; proto tak kličkují a nechávají se zapírat.“

Jak pochodili?“ zeptal se trpce Dewar.

„Cosi sehnali, ale je to ve Spojených státech. Potrvá tři, možná čtyři dny, než se to k vám dostane.“

„Tolik času nemáme. V noci jsme přijali sedm dalších případů. A dnes se jich dá čekat mnohonásobně víc.“

„Je mi líto. Všichni dělají, co můžou. Světová zdravotnická organizace požádala holandský Národní institut v Bilthovenu, aby urychleně obnovil výrobu vakcíny. Mají tam zárodečný očkovací virus. Rozjedou to během čtrnácti dnů.“

Dewar měl chuť zařvat něco sprostého, ale nechal si ji zajít. Nebylo by to nic platné a ostatně jeho mlčení bylo stejně výmluvné.

„Adame, chápu, že je to zatracený průšvih, ale budeme se s tím muset nějak vyrovnat. O zdroji té nákazy se vám něco zjistit podařilo?“

„Vůbec nic.“

„Tak pátrejte dál.“

Když Dewar seběhl dolů, účastníci porady už se scházeli. Mary Martinová mu blahopřála k úspěchu, jaký měl v Bell Tavern. „Nám se tam nepodařilo zjistit vůbec nic.“

„Náhodou jsem narazil na správného člověka,“ řekl Dewar. Stále se cítil jako omráčený novinkami Londýna.

Wright zachytil jeho ustaraný pohled a přišel za ním. „Děje se něco?“ zeptal se šeptem.

„Vakcínu nedostaneme dřív než za tři čtyři dny, a podle toho, jak nám zatím přeje štěstí, to může trvat ještě déle,“ pošeptal mu Dewar.

„Kristepane, na co si to hrajou?“ zasyčel Wright.

Dewar mu řekl, k čemu se zásoby použily. Wright si začal mnout čelo, jako by takovému zákonu schválnosti nemohl uvěřit.

„Myslím, že jsme kompletní,“ prohlásil Finlay a zahájil zasedání. „Jak asi všichni víte, máme už celkem devět případů a během dneška můžeme očekávat další, dokonce, jak se obávám, mnohé další. Nové případy budeme přijímat na jedno z dosud neužívaných oddělení v Západní všeobecné, a další prostory se už připravují. Jak už dříve upozornil doktor Wright, nejsou právě ideální, ale v nouzi si musíme vystačit i s nimi. Správa budov udělala, co mohla, aby do místností vestavěla příčky a instalovala v nich další výlevky a kanalizaci. Také se nám podařilo najít dost očkovaných ošetřovatelek, které tam nastoupí.“

„A co lékařské vybavení?“ zeptal se Cameron Tulloch.

„Ve skutečnosti pro tuhle chorobu vlastně žádné zvláštní přístroje nepotřebujeme. Nemůžeme toho moc dělat, jen pacientům co možná nejvíc ulehčit jejich stav a doufat v to nejlepší.“

„A co osoby, které přišly s nemocnými do styku? Ty jsou tam taky?“

„Je jich strašná spousta. Mary se svou skupinou se bude snažit co nejrychleji ty lidi vyhledávat a za pomoci sociální služby je zavřít v karanténě doma. Lze myslím realisticky předpokládat, že ne všichni se budou ochotni podřídit, ale musíme doufat, že většina poslechne. Víc v tom udělat nemůžeme.“

„Horší je, že vakcína nedošla ani dnes ráno,“ oznámila podrážděně Mary Martinová. „Z Londýna jsem nic rozumného nevyrazila. My se tady snažíme zastavit šíření choroby, a máme přitom svázané ruce.“

„Mary, vakcína od Světové zdravotnické organizace nepřijde,“ pronesl tiše a bezvýrazně Dewar.

Po jeho slovech místnost ihned ztichla. Lidé užasle zírali jeden na druhého a posléze spočinuli tázavými pohledy na Dewarovi.

„Světová zdravotnická organizace celou svou zásobu vyčerpala,“ řekl. „Snaží se nám sehnat alternativní zdroj; proto ty průtahy. Jednu možnost našli ve Státech, ale odtud k nám vakcína nedorazí dřív než za tři dny. To je, dámy a pánové, holá a otřesná pravda.“

Wright využil situace, dokud byli všichni Dewarovou zprávou úplně ochromeni, a řekl: „Když je to takhle, máme teď jedinou šanci, jak šíření choroby zabránit fyzicky ji izolovat. Musíme Muirhouse okamžitě odříznout od zbytku města.“

„Jsem pro,“ prohlásil rozhodně Dewar. „Nesmíme dopustit, aby neštovice začaly řádit mezi obyvatelstvem, které z valné části není očkováno.“

„Ale neprodyšná uzávěra takové oblasti je šílený podnik,“ namítl představitel ministerstva Rankin.

„Víte vůbec, kolik tam žije lidí? Kolik cest vede dovnitř a ven?“ zeptala se Mary Martinová. „Lidé, kteří tam bydlí, mají už teď pocit nespravedlnosti. Bude z toho povstání.“

„Musíme se rozhodnout, buď tohle, anebo rozsáhlá epidemie neštovic se vším všudy,“ prohlásil Wright. „A věřte mi, všecko, o čem tu byla řeč, je pořád lepší než tu epidemii připustit. Jestli to znamená povolat armádu, povolejte ji. Jestli to znamená udusit nepokoje zbraněmi, uduste je, ale tu epidemii zadržet musíme.“

„Nemyslím, že bude nutné sahat k něčemu takovému,“ ozval se Cameron Tulloch. „Pokud se to vezme správně do rukou.“

„Co k čertu v SZO s tou vakcínou provedli?“ zeptal se zkoprnělý a rozhněvaný Finlay.

„Poslali ji na Střední východ. Propukla tam panika,“ řekl Dewar, ale nic víc už nedodal.

„Určitě existuje i jiný způsob, jak to zvládnout,“ naléhal Finlay.

„Neexistuje,“ odpověděl Wright.

„Ale co všem těm lidem řekneme?“ ptal se Finlay.

„Pravdu,“ odpověděl Dewar, který už o téhle otázce uvažoval. „Musíme zapojit sdělovací prostředky a oznámit obyvatelstvu, že propukla epidemie pravých neštovic a my že se jí snažíme uzavřít cestu. Požádáme o pomoc a spolupráci.“

„Já jsem pro.“ řekl Tulloch. „Uzavřít oblast, aniž by se lidem sdělil důvod, by bylo šílenství. Začali by si sami vymýšlet nejrůznější důvody a fámy by byly ještě horší než skutečnost.“

„Nebudeme si namlouvat, že se nikdo nepokusí uniknout, ale při troše štěstí se nám snad většinu lidí podaří přesvědčit, aby zůstali, kde jsou,“ dodal Dewar.

„A co vy, superintendante, máte na takovou operaci vůbec dost lidí?“ zeptal se Finlay.

Tulloch se naježil. „Pro situace s občanskými nepokoji mám jedinečný výcvik.“ řekl. „Myslím, že to já i mí lidé zvládneme.“

„V tom případě by možná nebylo špatné vyslat tam aspoň nějaké policejní síly hned teď, aby si oťukli, jaká je nálada,“ navrhl Wright.

Dewar souhlasně přikývl. „Policisty lidi berou jako součást komunity, ať se jim to líbí nebo ne. Když se ale dostaví ve velkém počtu, s helmami a štíty, to už je jiná. To už jako by to byli vetřelci z jiné planety.“

„Myslím si také, že pokud se objeví nějaké známky obecného neklidu, měli bychom povolat armádu“ podotkl Wright. „Nechceme přece, aby se nám pozvolna množily a stupňovaly ustavičné pouliční potyčky s policií. Chceme prostě jen udržet lidi na místě, dokud nebudeme mít možnost je očkovat.“

„Tohle je možná vaše priorita,“ řekl Tulloch. „Ale my jako policejní sbor odpovídáme za to, aby se v té oblasti dodržoval zákon a pořádek za všech okolností. Nemám sebemenší chuť sedět na zadku a koukat se, jak to tam ovládnou pouliční gangy. Je to naše povinnost vůči spořádaným občanům.“

„Když se při občanských nepokojích nasadila armáda, vždycky to v minulosti vzbudilo obrovský odpor,“ řekla Mary Martinová. „Jistě, pokud to nepůjde jinak, mohli by se povolat policisté ze sousedních okrsků, to by pak už jen díky svému počtu situaci zvládli. Rozhodně by to bylo lepší než zapojit armádu.“

Tulloch nesouhlasně pokrčil rameny. „Myslím, že k tomu nedojde,“ řekl. „Pevně věřím, že já a mí muži dokážem zákon a pořádek udržet sami.“

„Pravda je, že vůbec nevíme, co všechno se může semlít, jak s chorobou, tak pokud jde o reakci lidí,“ poznamenal Dewar. „Kdyby k něčemu došlo, navrhuji kompromisní řešení. Dohodněme se, že armádu povoláme radši dřív než později, ale že ji využijeme jen k

tomu, aby zajistila oblast po obvodu, a umožnila tak superintendantovi a jeho lidem vykonávat uvnitř ve čtvrti běžnou policejní službu.“

„Ach bože,“ povzdechl Finlay utrápeně. „To je snad všechno zlý sen.“

Wright s Dewarem byli u stolu jediní, kdo byli opravdu vnitřně přesvědčeni o tom, co je správné. Ostatní se pořád ještě snažili vymýšlet alternativy, jak se uzavření postižené čtvrti vyhnout. Dobrou minutu panovalo mlčení.

Prerušil je Wright. „Nedělat nic není řešení,“ pravil. „Ani sedět a čekat, co se stane. Času jsme už ztratili až příliš.“

„Mnohem líp bych se s uzavřením oblasti smířil, kdybychom těm lidem mohli nabídnout očkování,“ postěžoval si Finlay.

„Jenže očkovací látku nemáme a nemůžu si dovolit čekat, až přijde,“ odpověděl příkře Dewar. „Myslím, že většina lidí žijících v Muirhousu budou obyčejní slušní občané, které ta zpráva ohromí. Z počátku budou situaci brát, jaká je, přinejmenším první dva dny, a do té doby sem vakcína dorazí. Těžkou hlavu nám budou dělat feťáci a chuligáni. Ti se pravděpodobně postaví na zadní od prvního okamžiku. Bude se jim to hodit jako záminka k chuligánskému řádění pod praporem boje za občanské svobody nebo za podobně vznešené ideály.“

„Podle mých zkušeností spočívá boj za občanská práva obvykle v tom, že se rozmlátí výklad v obchodáku a odnese se z něj nějaká ta televize,“ poznamenal kysele Tulloch.

„Obchody bude třeba zavřít a školy taky,“ prohlásil Wright. „Zastaví se práce v tamějších podnicích a přeruší se veřejná doprava.“

Finay, na kterého už mučivě doléhal nedostatek spánku, si při líčení těchto administrativních hrůz podepřel oběma rukama hlavu. „Co si o tom myslíte vy, pane Rankine?“ zeptal se.

„Vyžádá si to pár dní práce, ale jestli se na tom váš tým dohodne, zařídím to,“ odpověděl Rankin, aniž by dal v nejmenším najevo osobní názor.

„Nevím, jestli bude Sociální služba schopná tohle všechno zvládnout,“ poznamenala Mary Martinová. „A co se týče mých lidí, ti si ušoupou nohy.“

„Můžeme vydat výzvu, aby se nám hlásili dobrovolníci z celé země,“ řekl Wright. „Po různých zdravotnických zařízeních by se pro ně očkovací látky mělo sehnat dost.“

Opět se na chvíli rozhostilo mlčení, které prolomil až Dewar: „Myslím, že se už musíme rozhodnout.“

Všechny oči se soustředily na Georga Finlaye, který vypadal jako štvanec. „Dobře, když tedy není jiné východisko,“ řekl, „tak budiž. Sepíšu oznámení a lidi z ministerstva mohou učinit nezbytná opatření.“

Wright zavřel oči a mlčky vzdával díky. Všichni ostatní vyrazili za svými povinnostmi. Dewar zavolal inspektora Granta a řekl mu, jak bylo rozhodnuto.

„Slyšel jsem dobře? Vy chcete úplně odříznout Muirhouse?“ zeptal se ohromeně Grant.

„Je to naše jediná šance, jak tomu učinit přítrž,“ odpověděl mu Dewar.

„A Cameron Tulloch na to kývl?“

„Řekl, že snadné to sice nebude, ale že to zvládne. Jestli půjde do tuhého, není vyloučeno, že se povolá armáda, aby oblast zajistila po obvodu.“

„Doufám, že to budou aspoň paragáni nebo cizinecká legie,“ řekl Grant. „Ti by možná měli šanci něco takovýho zmáknout.“

Dewar se Grantovým pesimismem nedal odradit. Nic jiného od něj ostatně nečekal. Grant nebyl z těch, kdo na všechno koukají z té světlejší stránky. A na izolaci celé jedné čtvrti těch světlejších stránek věru moc nebylo. „Teď bych potřeboval, abyste se mi koukl do počítače na jistého Thomase Hannana,“ řekl.

„Na Tommyho Hannana? Známyho komplice Michaela Patricka Kellyho? Co o něm chcete vědět?“

„Jeho rejstřík z minula. Vypadá to, že jste měl tu čest?“

„Párkrát jsme ho tu měli, vloupačky a krádeže, nic zvláštního, videa, kamery, hifi. Kšeftuje s tím v hospodě, aby měl prachy na to svoje svinstvo. Jako všichni ostatní.“

„Větší ambice neměl?“

„Pořád vám nejde z hlavy nějaká ta vloupačka na univerzitu, co? Tak na tohle je Hannan krátkej. Když o něco jde, pak tahá za provázky Kelly. A vůbec, jak jste na Hannana narazil?“

„Zjišťoval jsem, s kým se stýkal Michael Kelly. Někdo mě navedl na Hannana. Skončilo to tím, že Hannana odvezli do Západní všeobecné s neštovicemi.“

„Tak do toho spadli oba dva,“ povzdechl si Grant. „Chytili to od sebe navzájem?“

„Takové vysvětlení se přímo nabízí,“ řekl Dewar. „Ale nejsem si jistý, jestli sedí. Všechno záleží na tom, kdy se Hannan s Kellym sešel naposledy. Pokud nebude souhlasit inkubační doba, znamenalo by to, že se Kelly a Hannan nakazili nezávisle, ale přibližně ve stejné době.“

„Myslíte, když spolu dělali nějakou fušku?“

„Tímhle směrem jsem zrovna začal pátrat,“ řekl Dewar.

„Ti dva jsou jenom vobyčejný poserové,“ řekl Grant. „S tím nápadem, že by se zrovna oni vloupali na univerzitu, jste myslím pořádně vedle, brečíte na špatném hrobě. Vůbec by neměli páru, jak do toho, kdyby měli štípnout něco o trochu složitějšího než televizi nebo videorekordér.“

„Potíž je v tom, že jinej hrob, na kterým bych brečel, nemám,“ Přiznal se Dewar. „Ale díky za zasvěcený komentář.“

„Rádo se stalo. Kdy to chcete v Muirhousu zašpuntovat?“

Pozítí.“

DEN PÁTÝ

Během dopoledne bylo přijato čtyřiadvacet nových případů. Ve čtyři hodiny dosáhl celkový počet čtyřiceti a ke konci pracovní doby, kdy se rozhodlo, že se uzavření oblasti odloží až na druhý den ráno, už jich bylo čtyřicet sedm. Vládním úředníkům se navzdory usilovné snaze v posledních dvou dnech nepodařilo sladit prohlášení pro tisk a jiná média s rozmisťováním policie ani s postupem sociálních služeb. Bylo důležité, aby se akce odvíjely v náležitém pořadí, jinak by se celá operace ocitla v ohrožení a mohla by se zhroutit. Ukázalo se prostě, že provést ji je mnohem obtížnější, než čekali; nezbylo jim tedy než si vyžádat nějaký čas navíc.

Policii to za daných okolností jen potěšilo, připustila, že bude mnohem snazší dopravit vše na místo brzy ráno, než to dělat večer. Začátek operace byl tudíž stanoven na čtvrtou hodinu ranní.

Krizový štáb využil odkladu k tomu, aby se o sedmé večer shromáždil a celou situaci zhodnotil. Bylo to zlé; nikdo sice netvrdil, že je tomu jinak, ale jak upozornil Finlay, přece jen se našlo i pár kladných stránek, z nichž bylo možné čerpat odvahu. Šéfové lokálních i celostátních novin, rozhlasových a televizních stanic museli dostat pravdivé informace o celé situaci předem, ale přesto nedošlo k žádnému úniku na veřejnost.

Rozhlas a televize sice ve večerních programech o nákaze referovaly, ale informace, které měly, očividně nepocházely shora. O nemoci se zde mluvilo jako o „záhadném viru, který zachvátil jedno z edinburských sídlišť“. Věc se prý v současné době laboratorně zkoumá. Místní noviny přidaly trochu „omáčky“ a sváděly vinu na různé vymyšlené viníky, například starou plynárnu, blízkou čističku odpadů a místní firmu zabývající se likvidací chemických zplodin.

„Tak to vezmeme popořádku,“ řekl Finlay. „Od zítřka budeme potřebovat další prostory. Chystám se v Západní otevřít ještě jedno oddělení.“

„Uvažoval jste, co potom?“ zeptal se Hector Wright.

„Ano,“ odpověděl Finlay. „Požádal jsem pana Rankina, aby zjistil, jestli bychom mohli v případě potřeby využít v současné době neobsazenou školu Westera Drylaw. Myslím, že by to bylo výhodnější než zabrat nemocnice, které jsou od dané oblasti příliš daleko.“

Wright souhlasně přikývl.

„Školu můžete mít, jestli ji budete potřebovat,“ sdělil mu Rankin. „Nikdo proti tomu neměl námitky. Požádal jsem, aby odtamtud zítra pro jistotu vystěhovali nábytek, a centrální zásobování jsem upozornil, že tam bude vbrzku nutno dodat padesát postelí.“

„Výborně,“ řekl Finlay. „Mary, jak to vypadá s kontaktními osobami?“

„Líp, než jak jsme se obávali. Většina jich zůstává doma, tak jak jsme chtěli. Vlastně se jim náramně líbí, že se o ně stará sociálka. Narazili jsme sice na pár potížistů, kteří zatvrzele vykřikují, že jim nikdo nemá co přikazovat, co můžou a co ne, ale vcelku to probíhá dobře. Samozřejmě to takhle nevydrží. Do zítřka do večera si Sociální služba už sáhne na dno svých možností, když budeme mít štěstí, tak možná až pozítří.“

„A do té doby tu doufejme bude vakcína,“ řekl Finlay a stiskl si palce na obou rukou. „Očkování všechny přivede na jiné myšlenky.“

„Ale pomůže vakcína i lidem, kteří už s nemocí přišli do styku?“ zeptal se Cameron Tulloch.

„Ano,“ přisvědčil Hector Wright. „Očkování může lidem v inkubační době pomoci značně, třebaže samo o sobě potřebuje sedm dní, než zabere naplno. Z toho plyne, že čím dřív po vystavení nákaze se očkuje, tím líp.“

„Z laboratoře mě požádali, abych vás upozornila, že už melou z posledního,“ řekla Mary Martinová. „Laboranti dělají od rána do večera a situace se může dál zhoršovat. Možná bychom mohli zapojit další laboratoře nebo posílit personál?“

„Navrhuju, abychom laboratorní práce úplně zastavili,“ namítl zhurta Wright. „Nemá smysl posílat do laboratoře vzorky od každého pacienta a každého člověka, který s ním přišel do styku. Vždyť jsme až po krk uprostřed epidemie. Víme dobře, co těm lidem je. Aby nám to potvrdzovala laboratoř, už není nutné.“

„Ani žádoucí,“ dodal Dewar, který si uvědomoval, že čím méně infikovaného materiálu se pohybuje po městě, tím líp.

Finlay se váhavě rozhlédl okolo stolu. „Myslím, že ten návrh stojí za úvahu,“ řekl opatrně.

„Ale my jsme povinni se o ty lidi postarat,“ namítla Mary Martinová. „Mají právo, aby se s nimi zacházelo jako s každým jiným pacientem, včetně kompletních laboratorních testů a vedení záznamů o léčbě.“ Zrudla znechucením nad tím, co Wright řekl, nebo spíš nad způsobem, jak to řekl.

S Wrightem to však nehnulo. „Prokristapána, ženská, tady se jedná o černé neštovice. Jak jednou vypuknou, není žádná potíž je rozeznat. To dokáže i slepec v mlze. Laboratorní potvrzení nepotřebujeme, a věřte mi, že potvrzení je to jediné, co nám laboratoř může dát. Kdo jednou tuhle nemoc dostane, tomu už žádná lékařská věda nepomůže. Monitorovat průběh, určovat kmeny a zjišťovat citlivost na léky, to všechno je mu k ničemu. Nepomůže mu nic. Nemoc proběhne podle svého a hotovo. I lékaři jsou vcelku zbyteční. Jediné, co pacienti potřebují, je ošetřovatelská péče. Jenom ta má význam. Staré dobré milosrdné sestřičky a jejich citlivé ruce, to je jediná věc, která může nějaký ten mezní případ spasit. Zapomeňte na moderní medicínu: tady nemá co dělat. Sestry Florence

Nightingalové z Krymské války, ty kdybychom sem dostali, tak to zvládnou stejně dobře. Když chceme pro všechny ty lidi celou škálu laboratorních testů, znamená to, že si jen chlácholíme vlastní svědomí. Ale ve skutečnosti tím jenom přiděláváme práci laborantům, a přiděláváme jí tolik, že do ní hodláme zatáhnout ještě další laboratoře. Jestli si nechceme lhát do kapsy, tak si přiznejme, že to nemá nejmenší smysl.“

„Já si pořád myslím, že bychom měli postupovat podle všech pravidel,“ stála na svém Mary Martinová. „Lékařská rutina je významná věc. Pomáhá udržet disciplínu a pořádek. A to bude zásadní podmínka, abychom situaci udrželi pod kontrolou.“

Wright se zhluboka nadechl a mlčky zíral na stůl před sebou. Projevoval tak vrcholnou míru sebeovládání.

Dewar věděl, že Wright přesně vystihl situaci. Byla jen škoda, že neměl dost diplomatických schopností vyložit svůj názor tak, aby při tom nikoho neurazil. Mary Martinová mu k příštím Vánocům přáníčko určitě nepošle.

Finlay se snažil, jak mohl, aby rozbouřené vody uklidnil. „Myslím, že mimořádné okolnosti mohou volat po mimořádných postupech,“ řekl. „Neposílejme vzorky do laboratoře a omezme se na diagnózu jen podle klinických příznaků.“

Ted' před sebe na stůl mlčky zírala pro změnu Mary Martinová.

„Ještě o něčem bychom se měli poradit?“ zeptal se Finlay, který se snažil napjatou situaci rychle přejít.

„Jak naložit s mrtvými,“ řekl Wright, ted' už bez zábran. „Budou se muset spalovat. To znamená uvést do pohotovosti krematoria, hned, jak se zveřejní zpráva. Budou se muset připravit na mimořádný režim.“

Mary Martinová se zašklebila odporem. Ostatní zaraženě zmlkli. Na úvahy o těchto věcech je, myslím, trochu brzy,“ řekl Finlay, který se aspoň ted' snažil šetřit útloucit Mary Martinové, když už se předtím přiklonil k Wrightovi. „Myslím, že dojde-li k takovým koncům, pokud se tak vůbec stane, zváží tuto záležitost pozůstalá rodina.“

„O žádné dojde-li a pokud nejde,“ naléhal Wright. „Máme už přes čtyřicet případů, to znamená, že se musíme reálně připravit na víc než na dvacet úmrtí. Mrtvolý zamořené neštovicemi nemůžeme nechat jen tak ležet a čekat, až se příbuzní rozhodnou, jakou jim

vyberou rakev. Musíme se mrtvol zbavit co nejrychleji a nejčistěji. To znamená urychlenou kremaci.“

„Proboha, jsme snad lidi,“ vybuchla už nezadržitelně Mary Martinová. „Musíme brát ohled na city pozůstalých, na jejich přání a náboženské přesvědčení. To v sobě nemáte ani špetku slušnosti?“

Když Dewar viděl, jak Finlay souhlasně přikyvuje, usoudil, že je na čase postavit se za Wrighta.

„Chápu, že vám to zní ohavně, ale myslím, že Hector má pravdu,“ řekl mírně. „To, s čím tu zápasíme, výčitky svědomí ani slabost nezná. Viry nemají smysl pro slušnost ani pro fair play. Máme-li mít aspoň trochu naděje, že tuhle válku vyhraje, musíme být stejně bezohlední a nesmiřitelní jako ony, ať se nám to přičí, jak chce. Víím, že to nebude snadné, ale musíme se obrnit a dělat věci, které bychom za jiných okolností považovali za nemyslitelné. To není otázka lhostejnosti nebo nečitelnosti; prostě to tak je. Nesmíme viru dopřát sebemenší šanci.“

„Ale jak budu něco takového vysvětlovat příbuzným?“ zeptal se Finlay.

„Prostě je postavíte před hotovou věc,“ odpověděl Dewar, který tuhle otázku očekával. „Mrtvé musíme odvézt a spálit ihned poté, co zemrou, a příbuzným to sdělíme, až bude po všem.“

„Panebože,“ řekl tiše Finlay.

„Doufejme, že se bavíme o nejhorším možném scénáři,“ poznamenal Cameron Tulloch. „Za chvilku dojde na to, že si lidé budou na dveře malovat kříž a házet mrtvé na umrlčí káry.“

Wright na něj pohlédl bez úsměvu: „Situace, jakou dnes máme v Muirhousu, je přesně táž, jaká by nastala v Edinburghu sedmnáctého století. Jediné, co může výsledek ovlivnit, je očkovací látka, a jestli vám to uniklo, tak zatím žádnou nemáme.“

Všichni se na chvíli ponořili do mlčenlivých úvah.

„Ale budeme ji mít,“ řekl Finlay, aby ukončil pauzu a vznesl do jednání pozitivní tón.

Ostatní se sice usmáli, ale ze schůze tak jako tak odcházeli značně skleslí. Dewar cítil potřebu být chvíli sám, a tak si vyšel na procházku po pobřeží. Předtím zapršelo a stopy deště se leskly ve světle pouličních lamp. Vzduch byl cítit chaluhami, ale nebyl to nepříjemný pach, jen nádech, jenž mu připomínal blízkost moře. U moře pobýval vždycky rád a dobře se mu tam přemýšlelo.

Přešel ulici a opřel se jednou nohou o zídku, aby viděl na klidnou, trochu olejovitou vodní hladinu, jejíž zdouvání a nepatrné vlnění křivilo jinak dokonalé odrazy. Sebral kamínek a hodil jej dolů. Šířící se kola v sobě měla nepochybnou symboliku.

Začal myslet na to, proč tu je a co tu má vlastně udělat. Uvědomoval si, že by ho nynější pocit nejistoty mohl snadno svést k tomu, aby se nechal zcela vtáhnout pouze do boje s epidemií. Konečně je zkušený lékař a práce by se tu pro něj našla spousta, i kdyby to neznamenalo, jak poukázal Wright, nic víc než základní péči o pacienty. Ale pro tohle sem přece nepřišel. Pořád ještě bylo jeho hlavním úkolem přijít na to, jak a proč tenhle zlý sen začal. A on mu nevěnuje tolik pozornosti, kolik by měl.

Přiznal si, že má sklon pustit tuhle otázku z hlavy, jelikož v nastalé situaci náhle působí jako čistě akademický problém. Někdo v ústavu sestavil živý virus neštovic a virus unikl. Bylo příliš pozdě něco s tím dělat. Zjišťovat podrobnosti, jak a proč se to stalo, to je teď ve srovnání s potřebou za každou cenu zabránit tomu, aby se nemoc rozšířila, určitě druhořadé. Jenže, připomněl si s nepříjemně trapným pocitem, nic z toho ještě nepodložil důkazy. Stále vychází jen z předpokladu.

Stále ještě neměl důkaz, že virus skutečně pochází z ústavu. Jen se to zdálo nanejvýš pravděpodobné, a to do té míry, že o jiné alternativě ani nepřemýšlel. Nedokázal se přimět k úvaze, že se Michael Kelly mohl nakazit z jiného zdroje, než je Ústav molekulární biologie. Oficiálně přece také žádné jiné zdroje ani neexistují. A nadto všechny ty události v laboratoři Stevena Malloye vysloveně svědčily ve prospěch tohoto výkladu. Navíc pro něj mluvilo i to, jak Wright vysvětloval rychlý postup choroby u Kellyho. Totiž, že musel přijít do styku s masivní infikující dávkou viru, s množstvím, kterému je člověk vystaven, jen když se nakazí čistou kulturou viru, a ta se vyskytuje jen v laboratorních podmínkách.

Kdyby jen měl možnost hned na začátku promluvit s Kellym! Jenže v době, kdy Dewar do města přijel, pokročila choroba u tohoto možného korunního svědka v celém tom sporu už příliš daleko, a teď je Kelly po smrti. S jeho spolupachatelem Hannanem už to jde také z kopce. Jestli umře i on, aniž stačí něco užitečného říct, budou moci

na celý řetězec skutečných událostí vrhnout světlo už jen ty dvě ženy, Denisa Banyonová a Sharon Hannanová.

Sharon se snažila spolupracovat. Řekla mu všechno, co věděla, jenže to prostě nestačilo. Existovala slabá naděje, že si přece jen ještě na něco vzpomene, ale o tom pochyboval. Zbývá tedy Denisa Banyonová, která mu ani za mák nedůvěřuje. Jestli nedostane nic dalšího ze Sharon Hannanové, nezbude mu než si nějak získat Denisinu důvěru. Kdyby ji teď dali dohromady se Sharon, třeba by to k něčemu bylo. Kdyby pak s nimi mluvil společně, třeba by Sharonina přítomnost Denisu obměkčila.

Procházka skončila, vracel se zpátky. Měl by zavolat Stevenu Malloyovi a zjistit, jestli něco nenapadlo jeho. Pokud ne, půjde rovnou do Západní všeobecné, pokusí se promluvit s Tommym Hannanem a pak se pustí do těch dvou ženských.

„Je mi líto,“ řekl Malloy. „Opravdu jsem dělal, co jsem mohl, abych tu nějakou souvislost s ústavem našel, a souhlasím s váma, že podle všeho tam nějaká být musí, ale zřejmě je tak krkolomná, že na ni nepříjdu. Jsem naprosto v koncích. Žádný doklad o tom, že by Kelly v ústavu na nějakém místě vůbec dělal, ať už legálně nebo jinak, prostě neexistuje. A nemáme mimochodem ani důkaz, že by tady někdy někdo rekonstruoval živé neštovice.“

Dewar si povzdechl, ale vlastně ho to ani nepřekvapilo. Řekl, že zase zavolá. Slova, že o Kellym „neexistuje žádný doklad“, mu zněla v uších po celou cestu do nemocnice, tentokrát ve služebním voze ministerstva. Když o tom uvažoval střízlivě, mohlo to znamenat jednu ze dvou věcí. Buď takový doklad existuje, ale Malloy ho dosud nenašel, nebo žádný doklad ani existovat nemůže, protože tam Kelly ve skutečnosti nikdy nebyl.

Jestli je pravda to druhé, ale ústav je přesto zdrojem viru, pak musel přijít do styku s čistou kulturou viru někde mimo něj. To byl jednoduchý závěr. A byl zpátky u úvah, zda Kelly přece jen neznal Aliho Hammadiho nebo Pierra Le Grice. Po takovém spojení už sice pátral, ale řekněme, že Kelly v tomto ohledu fungoval jen jako pouhý poslíček. Na druhé straně, kdo by asi tak pověřil člověka závislého na drogách se vší nevypočitatelností a nespolehlivostí, která k tomu patří, úkolem, při němž se nakládá se smrtelným virem? A octl se znovu na startovním políčku.

George Finlay v pavilonu Wellcomeovy nadace nebyl. Odešel na nově zřízené oddělení. Dewar si pohovořil s doktorkou, která tu měla službu. Zhlédl ji sice už při své minulé návštěvě, ale příležitost s ní mluvit tehdy neměl.

„Anna McGowanová,“ usmála se, když si podali ruce.

„Jak to vypadá?“

„Je to čím dál tím horší. Máme úplně obsazeno. Oddělení tam nahore už bude taky dočista plné a stále přicházejí noví pacienti. Doktor Finlay právě zařizuje, aby se otevřelo další oddělení. Ale co jste si přál vy?“

„Potřeboval bych mluvit s Tommym Hannanem.“

„Nevím, jestli vám to bude něco platné. Od té doby, co jsme ho přijali, se rapidně zhoršuje.“

Dewar se zachmuřil: „Měl jsem ho vyslechnout hned po přijetí, ale zdálo se, že choroba je u něj teprve v počátečním stadiu, a tak jsem si říkal, že udělám líp, když ho nechám, aby se nejdřív trochu zorientoval, vzpamatoval se z toho, že je v nemocnici, a tak.“

„Když vám povím, že jsem cosi takového ještě neviděla, tak vám to moc neřekne. Neštovice koneckonců předtím neviděl nikdo z nás. Mám na mysli, že to vůbec neprobíhá tak, jak se o tom mluví v učebnicích. Ta choroba postupovala u Tommyho Hannana daleko rychleji, než by měla.“

„Stejně rychle jako u Kellyho?“ zeptal se vzrušeně a dychtivě Dewar.

Anna McGowanová se na chvíličku zamyslela. „Ano, řekla bych, že je to tak,“ přikývla. „Ostatní případy se, pokud jde o rychlost postupu choroby, blíží tomu, co se píše v učebnicích, už mnohem víc. Takhle rychlá forma se vyskytla jen u Hannana a Kellyho.“ Tak tohle je krok vpřed, pomyslel si Dewar. Pokud ona „rychlá forma“, jak ji doktorka nazvala, odpovídá daleko vyšší infikující dávce, jak ostatně předpokládal Wright, pak se Hannan nenakazil od Kellyho. Musel stejně jako Kelly přijít do styku s čistou kulturou. To je důležité vědět. Znamená to, že by mu Hannan měl být teoreticky schopen říct totéž, co by mu byl mohl sdělit Kelly.

„Jak je na tom Hannanova žena, Sharon?“ zeptal se. „Ještě pořád dobře?“

„Stěžuje si, že se necítí zrovna nejlíp. Má chřipkové příznaky. Myslím, že už to u ní začíná.“

„Sakra,“ řekl tiše Dewar. „A co Denisa Banyonová?“

„Ta je pořád dobrá a pořád stejně nesnesitelná.“

Dewar se usmál, ale pochopil, že teď, když se u Sharon začínají objevovat příznaky, nebude už možné dát Denisu se Sharon dohromady. Jestli nic nedostane z Hannana, bude je muset navštívit každou zvlášť.

„Stejně bych rád zašel za Tommym Hannanem,“ řekl.

„Pokud se na to oblečete, najdete ho na šestce. Řeknu sestře, aby vás čekala.“

Dewar si oblékl ochranný oděv, dbal při tom na všechny pokyny vypsané na stěně převlékárny a pak prošel přetlakovou komorou do chodby, odkud se teprve vcházelo do izolovaných pokojů. Vládlo tam ticho, jediným zvukem bylo bručení elektrických vzduchových filtrů. Zaklepal a vešel do čísla šest.

Pohled na Hannana jím otrásl. Lehká vyrážka, kterou měl v obličeji, když ho prvně spatřil, se neuvěřitelně rychle rozpučela v hnisavé pustuly. Dýchal chroptivě a namáhavě; zřejmě měl zasaženu i sliznici hrtanu. Ten zvuk přiměl Dewara k úvaze, do jaké míry může on sám i všichni ti lidé na oddělení důvěřovat vakcíně, která by je měla chránit. Dech, který ze sebe Hannan s takovou námahou vyrážel, je jistě zcela prosycen drobnými kapénkami nesoucími tisíce částic živého viru.

„Tommy, slyšíte mě?“ zeptal se.

Hannan přestal zírat na strop a maličko pootočil hlavou, jako by mu i takový pohyb působil bolest.

„Kdo jste?“ zachrčel.

„Adam Dewar. Ten, co vás sem přivezl. Pamatujete? Jeli jsme ještě se Sharon s vámi v ambulanci.“

Hannan zavřel oči, slabě přikývl a vydal nakráplý zvuk.

„Tommy, potřebuju vědět, jak jste k téhle nemoci přišel. Pomůžete mi? Musím vám položit pár otázek.“ Neodpovídal.

„Tommy, je to důležité.“

„Parchant,“ zasípal Hannan.

Dewar uvažoval o té urážce a došel k názoru, že nemířila na něho. „Kdo, Tommy? Kdo je parchant?“

„Mike. Vzal to svinstvo tomu chlapovi. Parchant.“

Dewar nevěděl, že Hannan pořád ještě dává svůj stav za vinu nějaké špatné droze. Lidé z nemocnice zřejmě zatím nepovažovali za vhodné ho téhle iluze zbavit.

„Tommy, onemocněl jste těžkou chorobou. A ta nemá s drogami nic společného. Rozumíte mi?“

„Parchant, až se vocad dostanu, tak toho parchanta podríznu.“

Hannanovi se z hrdla vydral řezavý vzdech a hlava se mu na polštáři zvrátila. Dewar se na okamžik lekl, že Hannan zemřel, stále však slyšel jeho dech, jako když se pila zařezává do měkkého dřeva. Vyčerpání uvrhlo pacienta kamsi na hranici mezi spánkem a bezvědomím. Dewar nad ním ještě chvilku postál a pozoroval ho, dokud nezaslechl vejít sestru. Kývl a poodstoupil. Uvažoval, jestli se mu naskytne další možnost s Hannanem promluvit. Moc by na to nesázel.

Když vstával, všiml si, že světlo v místnosti ozářilo drobné kapičky, které se mu usadily na průzoru kukly. Poprvé po dlouhé době pocítil bodnutí skutečného strachu. Trvalo to možná jen vteřinu, ale ten pocit, jak se mu svírá hrdlo, jak mu v žaludku zeje dutá prázdnota a na zátylku mu vyráží husí kůže, v něm vyvolal stud. Vzápětí si to však v hlavě srovnal jinak. Možná že vůbec není na škodu mít z viru strach. Když už nic jiného, znamená to, že před ním má člověk respekt. A co je důležitější, že si dá zatraceně pozor, aby ho nepodcenil.

Dewar se vrátil do převlékárny a prošel celým procesem, počínaje primární dezinfekcí ochranného oděvu a průzoru a konče sprchou. Rozhodl se, že to znovu zkusí s Denisou Banyonovou.

Denisa se rozvalovala v křesle a stejně jako při jeho poslední návštěvě koukala na televizi. Tentokrát sledovala něco, v čem se ozývalo vytí policejních sirén. Jeho příchod uvítala slovy: „Snad jsem vám řekla, abyste vodprejsk.“

„Řekl jsem si, že bychom mohli urovnat nedorozumění a začít znova,“ oznámil pokojně Dewar.

„Vo žádný posraný nedorozumění se nejedná, chlapče. Prostě se koukej odprdelit.“

„Deniso, já vaši pomoc zoufale potřebuju. Potřebuju vědět, jak Mike tu nemoc chytil.“

„Mike je v pánu.“

„Já vím a je mi to líto, ale stejně potřebuju vědět, jak k tomu přišel. Může to spoustě lidí zachránit život.“

Denisa se té představě pohrdavě ušklíbala. „Tomu starýmu blbci ne. A vostatní ať mi políbej prdel. Vy furt zkrátka chcete vědět, kde to svinstvo vzal. Koukejte, ze mě to prostě nevypáčíte. Došlo vám to? A teď vám říkám naposledy, abyste vodprejsk.“

„Prokristapána, ženská, mě ty vaše drogy nezajímají! To vám pořád ještě nedošlo? Mike umřel na neštovice, a ne na drogu!“

Dewar okamžitě zalitoval, že ztratil rozvahu. Viděl, jak se Denisa triumfálně zašklebila. „No, páni,“ řekla posměšně. „Copak se nám to vyklubalo z našeho pana Slušňáka?“

„Lituju, ale je to pravda.“

„Kecy! Všichni máte furt takovejch keců. Myslíte, že do vás nevidím, ale já náhodou vím svý. Myslíte si, že takový jako já a Mike nejsme nic jinýho než zatracenej póvl. Kusy hadru, který, když se vám to hodí do krámu, můžete voblblnout sladkejma řečičkama, ale podlezáte, jenom než z nás dostanete, co jste chtěli. Zacházej s ní chvíli jako s dámou a vona hned uvěří, že přijel princ z pohádky na bílým koni. Pak ti ta blbá kráva vyklopí všecko, prodá svý kamarády, namočí je do toho, nechá je padnout, a jestli máš chuť na něco vosřejšího, spustí kvůli tobě třeba i bombardáky. To je přece hotovka. No, u mě seš, kamaráde, na špatný adrese. A teďka naposled, koukej vodprejsknout!“ Nenávist, která Denise hleděla z očí, přiměla Dewara smířit se s porážkou a vyklidit pole.

Cesta zpátky do vládní budovy mu dopřála čas pohlédnout tváří v tvář realitě. Za tichého bzučení stěračů, které z čelního skla smazávaly drobounké kapky deště, došel k závěru, že z Hannana ani z Denisy Banyonové už nic dalšího asi nedostane. Z Hannana proto, že zítra už bude příliš nemocný, nebo dokonce mrtvý, a z Denisy proto, že se pevně rozhodla neříct mu jediné slovo. O tom, že by ke své výpovědi měla co dodat Sharon Hannanová, pochyboval rovněž. To znamená, že už má veškeré informace, které mohl dostat. A není jich moc.

Dva zlodejčci závislí na drogách přišli do styku s živou kulturou neštovic. Jak, to ví jen pánbůh. Oba muži měli za to, že onemocněli ze špatné drogy. Ani jeden z nich neměl prokazatelný vztah k Ústavu molekulární biologie ani k některému z tamějších zaměstnanců. Tohle opravdu nebylo moc informací.

Po návratu Dewar zavolal Karen.

„Nevypadáš zrovna optimisticky,“ konstatovala Karen.

„Taky nemám k optimismu jediný důvod. Jede to tu od deseti k pěti.“

„Poslouchala jsem zprávy,“ řekla Karen. „Ta vaše záhadná nemoc začíná pěkně ovládat pole.“

„Vypadá to tak,“ přiznal Dewar.

„Mě dneska očkovali,“ oznámila mu Karen.

„Proč?“ zeptal se polekaně Dewar.

„Správa veřejného zdravotnictví poslala interní žádost o dobrovolníky, kteří by nastoupili v Edinburghu. Přihlásila jsem se.“

Ježíši Kriste,“ hlesl Dewar.

„Cože? To je všechno, co mi na to řekneš?“

„Bože, já nevím co na to říct. Jsem na tebe hrdej, jsem rád, jsem strachy bez sebe a byl bych nejradši, kdybys to neudělala.“

„Jenže já to udělala. Pozitíí jsem tam. Budu u matky, dokud mi nedají vědět, kde mě budou potřebovat. Při instruktáži mi taky říkali, že se chystáte postiženou oblast uzavřít.“

„Nemáme jinou možnost. Začnem s tím zítra před svítáním.“

„Taková věc se může pěkně zvrtnout,“ mínila Karen.

„To uvidíme, až to zkusíme.“

„Budu na tebe myslet.“

„Karen, miluju tě.“

„Já tebe taky. Dávej na sebe pozor. Uvidíme se brzo.“

Dewar položil sluchátko a přistoupil k oknu. Teď už pršelo hustě. Bylo bezvětrí. Proudý deště padaly jako dřevěné oštěpy.

DEN ŠESTÝ

Pršelo celou noc a hustý déšť se snášel i ve tři ráno, kdy policisté ve žlutých nepromokavých pláštích začali stavět první zátarasy a zastavovat dopravu. V téže době oznámily zpravodajské televizní kanály a celonoční rozhlasové stanice první zprávu o epidemii neštovic. Od té doby ji opakovaly každých patnáct minut.

Jakmile byla soustava zátarasů dokončena, nemohly už do Muirhousu vjíždět autobusy a obracely se zpátky do města. Pasažéři, většinou dělníci, kteří se vraceli domů z noční směny, museli dál pokračovat pěšky a bylo jim řečeno, aby si doma ihned pustili rádio

nebo televizi. Od šesti hodin začaly ulicemi projíždět policejní vozy vybavené ampliony, seznamovaly obyvatele s podrobnostmi příkazu k uzavření oblasti a vybízely je, aby si doma vyladili místní rozhlasové stanice, které jim podají další informace. Rozhlasové stanice vysílaly oficiální tiskovou zprávu skotské zemské vlády, v níž se oznamovalo, že záhadná nemoc, která postihla obyvatelstvo Muirhousu, byla identifikována jako neštovice. Aby se zabránilo rozšíření choroby, nebude obyvatelům Muirhousu zhruba týden dovoleno ze čtvrti vycházet. Úřady nad tím vyjadřují politování, ale zároveň doufají, že občané přijmou opatření s pochopením. Očkovací látka pro všechny je už na cestě, ale zatím by se měl každý pokud možno zdržovat doma a poslouchat rádio a televizi, které budou o situaci podávat průběžné informace.

Ministerstvo zřídilo zvláštní telefonní linky pro lidi, kteří mají konkrétní problémy. Čísla budou oznámena v pozdějším vysílání, obyvatelstvo se však naléhavě žádá, aby ryto linky používalo jen v nejnutnějších případech, a zabránilo tak jejich přetížení, a aby úzce spolupracovalo se skupinami zdravotnických a sociálních pracovníků, kteří v oblasti působí. Pokud se všichni budou chovat rozumně, v což úřady pevně věří, bude epidemie rychle zlikvidována a život se co nevidět vrátí do normálních kolejí.

Zvláštní telefonní linky byly počínaje osmou hodinou zahlceny neustále. U policejních zátarasů se nahromadili lidé a trvali na tom, že musí do práce. Policisté zůstávali zdvořilí, ale neústupní a na nejběžnější dotazy odpovídali tak, jak byli před službou poučeni. Nikdo z těch, kdo kvůli současným opatřením nenastoupí do práce, vyhazov nedostane. Ty, kteří tvrdili, že musí navštívit nemocné příbuzné a postarat se o ně, nabádali, ať sdělí podrobné údaje sociálním pracovníkům, kteří pak dohlédnou na to, aby za ně vše potřebné někdo vyřídil. Odpověď na nepříjemné otázky například „Jak to, že tu ta očkovací látka ještě není?“ zněla: „Lékaři dobře vědí, co mají dělat.“

V průběhu dopoledne davy stále houstly a na policejním ústředí se už už začínali obávat, že nasazení policisté možná nebudou s to zátarasy udržet. Z lijáku, který se jim od samého počátku řinul po nepromokavých kabátech, pátral po slabých místech a prosakoval kolem límců a zipů, se nakonec vyklubal nejvítanější spojenec. Kdyby bylo lepší počasí, určitě by zástupy ještě narostly, ale takhle

byli rozčilení lidé po několika hodinách promočení až na kůži a začali se pomalu stahovat pryč. Později odpoledne krize pominula a většina lidí zůstávala doma pod střechou.

Ve čtvrt na sedm se Dewar rozhodl, že zavolá na policejní ústředí Ianu Grantovi. V sedm se měla sejít porada týmu a jeho zajímalo, jak se Grant dívá na dosavadní působení policie.

„Tohle jsou teprve líbánky,“ oznámil Grant, když mu Dewar řekl, že podle toho, co zaslechl, jde všechno jako po másle. „Lidi mají v hlavě zmatek a trochu se bojí. Ještě jim nedošlo, o co vlastně jde, a tak čučej na televizi, aby se to dozvěděli. Zejtra, jestli bude sucho, vylezou ven a začnou se o tom vybavovat dovopravdy. Budou v sobě navzájem přiživovat nespokojenost. Začnou si stěžovat, že se jim pořádně nic neřekne. Vynořej se vůdcové a dá se očekávat, že se odpor začne organizovat.“

„Dnes večer tedy potíže ještě nečekáte?“

„Ale jo,“ namítl Grant. „Potíže přijdou, ale spíš budou vyvádět jenom pouliční gangy, normální lidi ne. Jestli to Tulloch pochopí a nepůjde do toho moc zhurta, měli by všechny problémy odpálkovat, hned jak to někde začne doutnat, ale netvrdím, že občas nepůjde tak trochu do tuhýho. Není nic horšího než parta klacků, co si myslí, že se jim k tomu, aby vyváděli, jak to dělaj koneckonců vždycky, najednou naskytl náramně dobrý důvod. Z lumpa je rázem národní hrdina. Důležitý je, aby v nich člověk tenhle sebeklam nepřijívoval, aby je nebral moc vážně. Musí se to hrát s citem, podle sluchu; když je třeba, tak se stáhnout a počítat s tím, že třeba maličko ztratíte ksicht.“

„A superintendant tohle ví?“

„No, čet předpisy a byl na kursu,“ řekl Grant.

„Co to znamená?“

„Mezi tím, co nastudujete z knih, a tím, jak to chodí doopravdy, bejvá většinou pořádněj rozdíl.“

Dewar věděl, co tím chce říct.

Cameron Tulloch přišel na schůzku poslední, bylo už osm minut po sedmé. Na chodbě, kde si svlékl nepromokavý plášť a pověsil ho na věšák, se mu u nohou rozlila loužička dešťové vody. Když vstupoval do místnosti, mnul si zimomřivě ruce, ale vyzářovala z něj sebedůvěra. „Promiňte, že jdu trochu pozdě.“

George Finlay se na něj usmál: „Tak jak to vypadá, superintendante?“

„Díky, všechno jde hladce. Myslím, že máme situaci plně pod kontrolou. Ukázali jsme, že jsme na svém místě, a lidé jsou myslím srozuměni s tím, že se zachová zákon a pořádek.“

„Výborně,“ řekl George Finlay. „Kéž by stejně optimistické byly i moje zprávy. Za dnešek máme sedmadvacet nových případů.“

Všichni povzdechli a vyměňovali si ustarané pohledy. Jen Hector Wright namísto vzdechů vytáhl rozložitý arch milimetrového papíru. „Zdá se to sice hodně, ale podle mých propočtů je to podstatně méně, než by se dalo podle předchozích počtů očekávat. Tahle křivka vyznačuje předpokládaný průběh epidemie, a jak vidíte, tady už naše čísla oproti ní poklesají.“

„Jestli je to dobrá zpráva, tak ji nezakřikněte,“ varoval ho Finlay, ale k tomu, aby si graf opravdu prohlédl, příliš chuti nejevil.

„Jak pokračuje pátrání po kontaktech?“ zeptal se Mary Martinové.

„Nechci si to moc chválit, ale mám dojem, že i s tím jsme měli dost štěstí. Většina Kellyových kontaktů byli nezaměstnaní narkomani jako on, a už z tohoto důvodu se z té čtvrti vesměs nijak daleko nevzdalovali. Kontakty i nemocní se dosud omezují na poměrně nevelké území. Do jiných čtvrtí města neměla zatím choroba příležitost proniknout.“

Náhle se ozval Hector Wright, který dosud hloubal nad svým grafem a byl ponořen do vlastních úvah: „Myslím, že už vím, proč jsou dnešní počty o něco nižší, než jsem čekal.“ Obrátil se na Dewara: „Adame, včera jste mi říkal, že s tím Hannanem to šlo s kopce stejně rychle jako s Kellym.“

„Ano, průběh u něj byl docela bouřlivý.“

„Co nevidět umře,“ podotkl Finlay.

„Ale říkal jste taky, že u ostatních případů se průběh už blíží tomu, jak ho popisují učebnice.“

„Tak mi to říkala doktorka McGowanová, když jsem s ní včera mluvil,“ potvrdil Dewar.

Finlay souhlasně přikývl. „To je pravda. U ostatních je průběh regulérní, začíná to skvrnitou vyrážkou, z níž se vyvinou puchýřky a nakonec, zhruba po sedmi dnech, se změní v hnisavé pustuly.“

„To tedy podle mne znamená, že se jak Kelly, tak Hannan nakazili nějakou netypickou cestou,“ řekl Wright.

„S tím souhlasím,“ přisvědčil Dewar.

„Zdálo by se tedy jisté, že zdrojem původní nákazy v Muirhousu byli oni, ale že lidi, s kterými přišli do styku, už nakazili běžným způsobem, takže u těch má choroba časový průběh obvyklejší.“

„Dobrá, ale jak to vysvětluje ten pokles čísel?“ zeptal se Finlay.

„Kelly a Hannan se nakazili vysokou počáteční dávkou, a to znamená, že choroba u nich sice propukla rychleji, ale na druhé straně měli před přijetím do nemocnice taky méně času na to, aby infikovali lidi kolem sebe. Počet nakažených byl proto nižší, než bychom čekali a než bývá typické. Vlastně nám to hraje do karet.“

„To zní logicky,“ souhlasně přikývl Finlay. „Takže nám přálo štěstí a případů primárně nakažených Kellym a Hannanem máme méně.“

„Jenže u sekundárních případů už tohle štěstí mít nebudeme,“ podotkl Dewar. „Ti měli inkubační dobu normální a tím pádem i víc času nákazu šířit, než u nich choroba propukla.“

„To už je hra osudu,“ podotkl Finlay. „Na druhé straně se ovšem doktorka Martinová se svými lidmi ze všech sil snaží udržet kontakty v jejich domovech, aby se šíření omezilo na minimum.“

„Musím říct, že jen se střídavým úspěchem,“ podotkla Mary Martinová. „Pracovníci ze sociálky dnes tak tak stačili vyhovět požadavkům, které někteří z těch lidí měli. A ne jeden z nich už je pořádně netrpělivý. Děláme, co můžeme, abychom je přesvědčili, že musí zůstat doma, ale jde to ztuhla. Možnost vyjít si ven lidem citelně chybí.“

„To se ovšem dalo čekat,“ řekl Finlay.

„Předpokládám, že jste narkomanům zajistili drogy, kde to bylo nutné?“ zeptal se Dewar.

„Bylo to menší ze dvou zel,“ přikývla Mary Martinová. „Mysleli jsme si, že když budeme narkomany zásobovat, bude to pro ně důvod držet se doma. Potíž je, že nevíme, kdo z nich je opravdu závislý, a kdo ne. Feťáci přemlouvají ostatní, ať předstírají, že jsou na drogách, aby pak od nich získali něco na prodej. A navíc každý předstírá, že toho bere hodně, aby dostal co nejvíc. Jsou z toho neustálé tahanice a hádky.“

„Nic nejde snadno,“ povzdechl si Wrighť.

„Víme už něco bližšího o tom, jak Kelly a Hannan k té chorobě vlastně přišli?“ zeptal se Finlay.

„Myslím, že víme,“ řekl Dewar. „Ale dokázat to, to už je docela jiná. Kelly je mrtvý a s tím, že nějaké informace dostaneme od Hannana, se už taky počítat nedá. Denisa Banyonová ze zásady neřekne ani slovo a Sharon Hannanová už nic důležitého neví.“

„Řekl bych, že pokud tu ten primární zdroj už nikde v okolí nemáme, nemusíme si s tím v téhle chvíli příliš zatěžovat hlavu,“ usoudil Finlay.

I tak je to znepokojivá představa, pomyslel si Dewar, a navíc představa, kterou se prozatím příliš nezabýval. Utěšoval se skutečností, že další případy překotné formy onemocnění se už nevyskytly. Kdyby se však objevily, znamenalo by to, že někde venku zdroj viru dosud existuje, mimo ústav a mimo jakoukoliv kontrolu.

Když schůze skončila, zeptal se Dewar Finlaye, jak je Sharon Hannanová.

„Když jsem se na ni byl ráno podívat, moc dobře jí nebylo,“ odpověděl Finlay. „Mám pocit, že se dostává do konečné fáze inkubace. Teď už má zřejmě virus v krevním oběhu. Zítra nebo pozítří se jí asi objeví vyrážka.“

Dewar si zašel do pokoje zatelefonovat Karen a povědět jí, co přinesl den.

„Máš nějaký spolehlivý odhad?“ zeptala se Karen.

„Na to je ještě brzo,“ odpověděl Dewar. „Může se to vyvinout všelijak.“

„Jak Wright zdůvodnil, proč ti první dva nakazili méně lidí, to byla dobrá úvaha,“ řekla Karen.

„Světýlko ve tmě,“ řekl Dewar.

„No tak, seber se!“

„Promiň, pokouším se smířit s reálnou možností, že pro tu souvislost mezi ústavem a nákazou už nenajdu jediný důkaz, a strašně mě to deptá.“

„Přímý důkaz možná ani nepotřebuješ,“ uvažovala Karen. „Indicie jsou natolik pádné, že všechno ostatní předem vylučují.“

„Ve všech filmech, na které jsem v mládí chodil, se skoro vždycky nakonec ukázalo, že všechny ty pádné indicie byly vedle. Indicie bylo sprosté slovo.“

„Ve filmech možná,“ řekla Karen. „Ale v životě je to jinak. Když něco vypadá jako krysa a smrdí to jako krysa, skoro bez výjimky se prokáže, že to krysa opravdu je.“

Dewar zavolal Malloyovi. Dověděl se však jen tolik, že Malloy prověřil u Hannana totéž jako u Kellyho a zase bez výsledku. Ani Hannan neměl k ústavu sebemenší vztah. Nakonec Dewar zatelefonoval Barronovi, který mu potvrdil, že ani v situaci s Iráčany nenastaly žádné změny. Abbas i Siddiqui jsou stále ve městě a pořád čekají.

„Zrovna jako my,“ zašeptal si pro sebe Dewar, když položil telefon, a přešel k oknu. „Na tu prokletou vakcínu.“

Obloha na západě rudě žhnula. Nejdrív si pomyslel, že to tak září pouliční osvětlení že jde o efekt „světelného znečištění“, jaký způsobují velká města a na který si tolik stěžují astronomové, ale pak usoudil, že zdroj toho světla bude daleko hrozivější. Seběhl dolů a zeptal se na to lidí v operační místnosti.

„V Muirhousu jsou nepokoje,“ řekl jeden z nich, který byl ve spojení s operační místností na policejním ústředí ve Fettes Avenue. „Situace se jim vymyká z rukou. Jsou tam tři velké požáry, a hasiče k nim nechťejí pustit.“

Dewar chvíli poslouchal rádiový provoz a pak se rozhodl, že si na policejní ústředí zajede a podívá se, jestli by tam nezastihl Granta. Našel ho v kanceláři, jak pojídá sendvič se sýrem a zeleninou a situaci monitoruje na policejní frekvenci. Nohy měl hozené na stole. Zamával mu sendvičem na pozdrav a ukázal na židli.

„Co vy na to?“ zeptal se ho Dewar.

„Komančové jsou tu,“ zamumlal s plnými ústy Grant. „Vidíte tu září na obloze? To tam hoří Tullochova kariéra. Žiješ podle foršriftu, zajdeš podle foršriftu.“

„Myslíte, že to nezvládne?“

„Ted, kdy si ti parchanti přičichli k moci, už si ani neškrtnou. Myslel si, že s nima zamete, že jim ukáže, kdo je tady šéf, jenže oni náramně dobře vědí, jak na to. Podívejte.“ Vstal ze židle a přistoupil k mapě na zdi. „Založili oheň tady, tady a tady,“ ukazovákem zanechal na mapě tři mastné otisky. „Uprostřed silnice zapálili auta, aby nemohly projet policejní vozy, a pak podpálili tenhle barák.“ Další mastný flek. „Barák je to sice prázdný, ale věděli proč to dělají.“

Hasiči k němu kvůli těm hořícím autům na ulici nemohli, a když je chtěli odtáhnout stranou, ti parchanti se do nich pustili kamením.“

„Řekl jste, že věděli proč to dělají?“ zeptal se Dewar.

„Chtěli Tullochovi ukázat, kdo to tam má pod palcem doopravdy,“ odpověděl Grant. „Ted’ už ovládli celou čtvrť a nebude snadný je vodtamtad’ vystřadit.“

„Ale proč?“ ptal se Dewar.

„Bože, žádnéj důvod nepotřebujou. Vrozená nenávisť ke každý autoritě stačí až dost. A když k tomu přihodíte prohnatost jejich zvířeckejch pudů a přidáte situaci, jako je tahle, máte dokonalej recept na katastrofu. Hrůzovláda jako vyšitá.“

„Ale co normální lidi, co tam bydlí?“ řekl Dewar. „Co bude s nimi?“

„Prostě se jim změní vláda,“ odpověděl Grant. „Jediná měna, která tam ted’ platí, je strach. Bud’ budou dělat, co jim gangy poručej, nebo dostanou lekci, jak se skáče z balkonu bez padáku.“

„Průsvih až na půdu,“ řekl Dewar.

„Myslím, že to k němu šlo už od začátku,“ poznamenal Grant.

DEN SEDMÝ

Ve tři hodiny po půlnoci byla povolána armáda. Obsadila zátaras, aby mohli policisté posílit hlídky v ulicích. Vojenská pěchota z Redfordských kasáren na jihozápadním okraji města byla v plné pohotovosti už od chvíle, kdy se o uzavření rozhodlo. Velitelé nyní dokonale seznámení s rozvrhem ulic v oblasti, jelikož už po několik dní studovali mapy, které jim poskytly místní úřady, kladli svým mužům na srdce, že jde o velmi delikátní akci. Jediným jejich úkolem je udržet hraniční linii neporušenou, nic víc. Jejich přítomnost měla být co možná nejméně nápadná.

Jakmile byli povoláni, tiše a ukázněně zaujali pozice a bez velkého rozruchu obsadili všechny zátaras. U každého zátarasu byl ponechán jeden policista, aby v případě potřeby vystupoval mezi civilisty a armádou v úloze prostředníka. V noci bariéry ostatně nikdo příliš nenapadal.

Uvnitř samotného sídliště pokračovaly sporadické výbuchy násilí až do časných ranních hodin, výtržníci zapalovali další kradená auta a bombardovali policejní vozy láhvemi a kamením. Rozbílěla se

okna, ničilo se pouliční osvětlení a z provozu byla vyřazena jedna vedlejší rozvodna elektřiny, takže se dva věžáky ponořily do tmy s vyhlídkou, že k opravě nedojde dřív, než bude obnoven pořádek. Dva policisté byli zraněni letícími střepy a čtyři výrostci skončili ve vazbě. Správně jich mělo být víc, ale sebedůvěra policistů poněkud poklesla.

Situace se uklidnila teprve okolo šesté ráno, když první paprsky denního světla na východní obloze ohlásily konec noci, a přirozeně tak odtroubily dalším akcím. A jak to v životě bývá, nový den zvěstoval nový začátek.

Když se Tulloch dostavil do vládní budovy, vypadal o deset let starší. Pod očima měl temné kruhy a působil tak vyčerpaným dojmem, až Dewara napadlo, jestli není nemocný nebo zraněný. Hrdost Tullochovi velela tvrdit, že je jen unavený, ale z očí mu hleděla porážka. Situaci hrubě podcenil. Počáteční úspěch ho utvrdil v přesvědčení, že už zjednal právu a pořádku náležitý respekt, a že tudíž s každým výtržníkem může tvrdě zatočit. Naprostý nedostatek tolerance byl však kartou, na kterou se nevyplatilo vsadit. Gangy se neučily ze stejných učebnic jako on. Prostě čekaly, až padne noc.

Do týmu přibyl toho rána major Tim Hardy, velitel jednotek z Redfordských kasáren. I když rozhodnutí o tom, kdy mají být jednotky povolány, bylo ponecháno na krizovém štábu, dostávali vojáci hned od začátku epidemie průběžné informace, jak se situace vyvíjí, a o podmínkách jejich nasazení rozhodli skotští ministři. Hardy hlásil, že vydal rozkaz držet linii s použitím minimální síly. Jeho muži měli důsledně zůstat mimo obsazenou oblast a ponechat veškeré záležitosti veřejného práva a pořádku v pravomoci policie. Podíval se při tom na Tullocha, který se jeho pohledu vyhnul.

„Jak na tom dnes ráno přesně jsme?“ zeptal se Finlay Tullocha, který teď vděčně svíral v dlaních hrnek černé kávy a zahříval si ruce i útroby.

„Byli jsme nuceni vzdát se kontroly zhruba nad jednou třetinou zamořeného území.“ V místnosti se rozhostilo užaslé mlčení. Tulloch pokračoval: „V zájmu minimalizace ztrát jsem v jistém okamžiku považoval za nejlepší, aby mí muži ustoupili a epicentrum nepokojů oddělili uzavřenou linií.“

Finlay se zeptal: „Chcete říct, že teď máme uvnitř uzavřené oblasti ještě další uzavřenou oblast?“

„I tak to lze nazvat.“

„Takže teď nám uprostřed Muirhousu vznikl prostor, kam nemáme přístup?“

Tulloch přikývl. „Člověk by si myslel, že si to ti hajzlové plánovali celá léta,“ řekl hořce.

Mary Martinová se tvářila zmateně. Zdálo se, že stěží dokáže zformulovat otázku. „Tak nevím, jsem pitomá, nebo chcete opravdu tvrdit, že se k lidem uvnitř celé téhle oblasti nikdo z nás nedostane?“ zeptala se a rozmáchlým gestem mávla nad částí mapy spočívající na stole.

„Říkám jen, že policisté nemohou nikomu, kdo se pokusí do té oblasti vstoupit, zaručit bezpečnost. Vlastně musím každého důrazně varovat, aby se o to nepokoušel.“

„Takže tomu teď šéfují gangy,“ prohlásila Martinová. Tulloch hleděl do stolu. „A co kontakty? Jak se k nim naši lidé mají dostat? A co týmy ze sociálky? A co až přijde vakcína? Jak máme založit očkovací střediska v oblasti, kterou má pod palcem banda zločinců? Co teď vlastně budeme dělat, superintendante?“

Tulloch se zhluboka nadechl. „Vaše znepokojení plně chápu, ale pokud bychom tu oblast měli znovu ovládnout, znamenalo by to rozsáhlý frontální útok s nasazením stovek policistů náležitě vybavených proti nepokojům. Rozdrtit odpor na domácí půdě by si s jistotou vyžádalo značné oběti, ztráty jak mezi policisty, tak i mezi nevinnými civilisty.“

„Udělat se to musí,“ řekl Wright. „Lidi uvnitř musíme naočkovat, hned jak dostaneme vakcínu.“

„A co armáda?“ navrhla váhavě Mary Martinová.

„Jen v nejkrajnějším případě,“ řekl Finlay. „Vojsko, které obsadilo zátarasy, ministři dnes ráno nepovolali s žádným nadšením, za dané situace jim však nic jiného nezbylo. Myslím ale, že dál už nepůjdou, pokud se nestane něco skutečně hrozného.“

„Nemohli byste tam poslat přepadový oddíl a pozatýkat jejich vůdce?“ zeptal se Tullocha George Finlay. „Pokud ovšem víte, kdo to je?“

„Ale jistě,“ odpověděl Tulloch. „Jsou to známé firmy. Vede to tam stejná smečka, co má, jak to tak vypadá, v tom zatraceném hnízdě pod palcem i všechno ostatní, od kšeftů s drogami po lichvaření, ale dokázat jim to, to je jako vždycky úplně jiná povídka.“

Chtít po lidech, aby šli k soudu a svědčili proti nim, je totéž jako chtít po přílivu, aby se v Roystonu nerozlíval na pláž. A k té případové jednotce: tady máme co dělat s vyloženou drogovou pevností. Pancéřované dveře, zablokovaná schodiště, porouchané výtahy, kočárky, které se vám zničehonic připletou pod nohy, a mladistvé matky, co ihned spustí křik o policejní brutalitě. Kusy betonu, které se na vás řítí shora z bytů, a víc nožů, než byste našli v celé švýcarské armádě.“

„Kristepane, jako kdybychom toho neměli na krku už dost,“ postěžoval si Finlay. „K epidemii ještě navrch tyhle nepokoje.“

„A vakcína nikde,“ dodal Dewar. „Takže to vypadá, že si počkáme ještě další den. Navrhuju, abychom problém, jak znovu ovládnout pole, ponechali policii, politikům a armádě. A až konečně přijde očkovací látka což by snad mělo být dnes večer, tak se teprv rozhodneme, co dál.“ Nikdo neprotestoval.

„Mimochodem, majore, mají vaši muži zbraně?“

„Plastické náboje, ale i ty smějí použít jen v krajní nouzi.“

Když se zvedli od stolu, přišel za Dewarem George Finlay: „Málem jsem zapomněl, chce vás vidět Sharon Hannanová. Zdálo se mi, že ji cosi rozčílilo. Nemohl byste se zastavit v nemocnici a promluvit si s ní?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Dewar, kterého vzrušilo pomyšlení, že by se od ní mohl dovědět něco užitečného. Třeba to bude ten přelom, ve který stále doufá. Možná si vzpomněla na něco důležitého. Jak jí je?“

„Dneska ráno se jí objevila vyrážka, takže má zcela určitě neštovice. Tváří se hrdinsky, ale ve skutečnosti je těžce nemocná.“

Dewar se rozjel do Západní všeobecné, na kruhovém objezdu v Crew Toll na sever od nemocnice zpomalil, aby si prohlédl nahloučená vojenská a policejní vozidla, parkující na druhé straně hlavní silnice při východním okraji Muirhousu. Vidět v ulicích města vojáky s automatickými zbraněmi v rukou, v tom bylo cosi zlověstného. Jakýsi vnitřní hlas mu říkal, že by ty zbraně měli nést zavěšeny na ramenou, že by měli mít parádní uniformy a pochodovat za vojenskou kapelou k paláci nebo na rampu před hradem, kde se bude konat nějaký ceremoniál, aby se měli na co dívat turisté. K tomu přece vojáci ve městě jsou. Když je však viděl, jak stojí u

pruhované závory, jež uzavírá celou šířku ulice, přišlo mu, jako by se díval na starý filmový týdeník ze Severního Irska.

Za závorou byla ulice úplně pustá, bez lidí a bez aut, temná stuha asfaltu mířící k betonovému panoramatu Muirhousu, nad nímž dosud visel příkrov kouře z uplynulé noci.

Dewar se odvrátil a zamířil k nemocnici. Najít místo k parkování bylo mnohem snazší než minule. Všechny plánované ambulantní zákroky, chirurgické i interní, byly zrušeny. Všichni pacienti, které bylo jen trochu možné propustit, šli domů. Veškeré operace, které nebyly vysloveně akutní, byly odloženy na neurčito. Kyčelní a kolenní endoprotézy budou muset počkat. Benigní cysty zatím zůstanou, kde jsou. Nemocnice teď sloužila jen akutním případům.

Dewar se rychle převlékl. Nemohl se dočkat, co mu Sharon poví. Když vstoupil, nořil se její pokoj do pološera. Sestra mu vysvětlila, že Sharon bolí oči. Otřásl se, neboť mu bleskla vzpomínka na oči Michaela Kellyho ve chvíli, kdy ho poprvé uviděl.

„Dobrý den, Sharon. Slyšel jsem, že vám není dobře,“ řekl Dewar jemně a usedl k ní na kraj postele.

Sharon byla až dosud obrácena ke zdi; na tvářích už měla viditelnou vyrážku. Když zaslechla známý hlas, otočila hlavu a trochu se usmála, ale úsměv jí z tváře zmizel, jakmile spatřila Dewarovu kuklu s průzorem. Zdálo se, že se maličko odtáhla a hleděla na ni, jako by v tom, že si kuklu oblékl, viděla jakousi zradu. Ošetřovatelky přece nosí totéž, pomyslel si Dewar. Rozhodně si však nepřál, aby ji cokoliv poplašilo nebo zmátlo. Jestli se chystala mu něco říct, potřeboval si udržet její důvěru. Sejmul si kuklu a řekl: „V té zatracené helmě je strašné vedro. Jak se cítíte?“

V okamžiku, kdy si kuklu sundal, se mu znatelně zrychlil puls. Cítil se nechráněný a zranitelný. Znovu svěřoval svůj život jen chabé ochraně očkování. Při té myšlence ho na paži v místě vpichu slabé zasvědilo, ale možná to byla jen představa, čarování sugescí, jak by snad řekl Harry Hill, pomyslel si tupě. Hrát si na hrdinu neměl ve zvyku, ale cítil, že v tomto případě prostě musí. Jen doufal, že působí klidným dojmem, neboť uvnitř měl ke klidu daleko.

„Jak se cítím? Jako kdyby mě přejel autobus,“ postěžovala si zesláblá Sharon. „Všechno mě bolí.“

„Budete to tu muset ještě vydržet,“ povzbuzoval ji Dewar. „Snažte se myslet na něco pěkného. Na to, co budete dělat, až odtud vyjdete. Na sluníčko, pláže, bazény, Piña Colada.“

„Já radši Baccardi,“ odpověděla Sharon.

„Tak jo, Baccardi,“ usmál se Dewar. Natáhl ruku, uhladil Sharon vlasy na čele a pocítil, jak jsou teplé a vlhké. Na zátylku se mu naježily vlasy. „Doktor Finlay říkal, že jste se mnou chtěla mluvit.“

„Nevěděla jsem, na koho se obrátit,“ řekla Sharon. „Povídal jste, že vás můžu zavolat, kdyby něco.“

„Jistěže, Sharon.“

„Jde o Pusinku.“

„Pusinku?“

„Jo, to je moje kočka. Zůstala v bytě sama. Kolik dní už nic nedostala. Nemám nikoho, koho bych tam mohla poslat. Nemohly byste tam, prosím vás, skáknout a dát jí něco nažrat? Byla bych vám strašně vděčná. Počítám, že ještě pár dní potrvá, než mi bude líp.“

Nakrmit kočku? Jen proto ho chtěla vidět? Nemá pro něj žádný spojovací článek? Ježíšmarjájosef, to snad není možné. Tolik si od toho sliboval. Opravdu věřil, že si Sharon vzpomněla na něco důležitého, na něco, co by mu umožnilo určit zdroj nákazy, a ona prostě chtěla jen někoho, kdo by jí nakrmil kočku! Chvilku se z toho vzpamatoval, pak své zklamání spolkl a řekl: „Ale jistě, Sharon. Kde najdu klíč?“

„Sestry mají moje šaty. Klíč jsem nechala v té kožený bundě, v levý kapse.“

„Postarám se o to,“ ujistil ji.

„Mockrát děkuju,“ řekla Sharon. „Opravdu jsem vám zavázaná.. Přijdete se na mě zas podívat?“

Dewar náhle spatřil, jak se jí v očích bleskl strach. Ne, nemýlil se. Chovala se statečně, ale strach, objeví-li se člověku v očích, je ze všech lidských citů nejobjasnější a nejviditelnější. Pocit zklamání byl náhle ten tam.

„To víte, že přijdu,“ řekl přívětivě. „Přijdu brzy a povím vám, jak se má Pusinka.“

S těžkým srdcem prošel Dewar dezinfekční procedurou a pak se vydal hledat sestru, která by mu pomohla k Sharoninu klíči. Na

sesterně zastihl dvě ošetrovatelky, jak spolu popíjejí kávu. Vypadaly vyčerpaně. Dewar jim to také řekl.

„Co vypukla ta epidemie, sloužíme samé dvanáctky,“ postěžovala si starší.

„A ani den volna,“ dodala druhá.

„To je asi tím, že je to práce pro anděly,“ usmál se Dewar potutelně. „Za všechno může Florence.“

„Kašlu na Florence,“ řekla starší sestra. „Na mě osobně doráží stavební firma. Co pro vás můžeme udělat?“ Dewar je požádal o klíč. „Sharoniny šaty jsme poslaly na dezinfekci, ale obsah kapes tady bude.“ Vstala a přistoupila k vestavěné skříni. Otevřela ji a objevily se řady plastových krabic; v každé bylo trochu červené tekutiny a na každé byl štítek. Jednu vytáhla a řekla: „Tady to máme.“

Dewar se podíval do krabice a spatřil v červené tekutině nějaké drobné a kroužek se dvěma klíči.

„Všechno je to dezinfikované,“ ujistila ho ošetrovatelka. Vyndala klíče a opláchla je proudem vody z kohoutku. Pak je osušila papírovým ručníkem a podala Dewarovi.

„Potřebuje totiž nakrmit kočku,“ vysvětlil jim Dewar.

„A tenhle člověk nám bude nadávat do andělů,“ řekla mladší sestra.

Vtom se současně rozezněly dva bzučáky a zahnalý sestřičky za jejich povinnostmi.

Na půl cestě do Leithu Dewara napadlo, jestli v bytě u Hannanových vůbec bude nějaké kočičí žrádlo. Rozhodl se, že pro jistotu nějaké obstará. Po půl míli zastavil před rohovým asijským krámkem, který vypadal jako cosi mezi minisupermarketem a Aladinovou jeskyní, a koupil čtyři plechovky míchané kočičí potravy a nějaké sušenky. Nabyl přesvědčení, že kdyby požádal ještě o plynový bojler, následovala by prostá otázka: „A jakou barvu si přejete?“

Nákup Dewar zaplatil majiteli krámku, tlustému Indovi s podmanivým úsměvem, a Ind mu z vlastního sáčku, který měl po ruce hned vedle pokladny, nabídl bonbon. Dewar s díky přijal a hodil si pestré cukrátko do pusy. „Děkuju.“

Bůhvíproč mu život díky té prosté laskavosti připadal rázem snesitelnější.

Za denního světla to na Jutland Place nevypadalo o nic lépe než posledně, kdy tam byl za tmy. V ulici panovala atmosféra tichého chátrání, která naznačovala, že tyhle činžáky přežily svou dobu. Stejně jako doky, jež se rozlézaly v nepravidelných řadách v blízkém okolí, byly i ony anachronismem, památkou na doby, kdy rodiny bývaly tradičně početné, kdy se běžně bydlelo v stísněných poměrech a kdy se naskýkala hojnost nekvalifikovaných pracovních míst. Kousek na západ už číhaly buldozery pokroku, přibližovaly se krůček po krůčku a čekaly na příležitost, aby urovnaly cestu stavbě luxusních apartmá, pobřežních bister a módních galerií, v nichž se ironií osudu budou vystavovat obrazy, zachycující štetcem městské scenérie, jež byly právě strženy.

Dewar si vzpomněl na protivný zápach, jenž se linul ze společného vchodu do domu. Blesklo mu hlavou, jak si minule říkal, že by to tam chtělo důkladně spláchnout dezinfekcí. Tentokrát ho však tatáž myšlenka přiměla, aby se zastavil. Plácl se do čela a v duchu proklínal vlastní hloupost. „To jsem ale blbec!“ vynadal si. Bláhově předpokládal, že od toho večera, kdy odtud spolu se Sharon odvezli jejího manžela Tommyho do nemocnice, zůstal byt prázdný a opuštěný, jenže to byl velký omyl. Mezitím sem určitě přišli zdravotníci! Jakmile byli Hannanovi přijati do Západní všeobecné, určitě byt náležitě vydezinfikovali!

Dewar zaklel, když si domyslel, co z toho plyne. Kočku dezinfekční četa asi odnesla a s největší pravděpodobností ji dala utratit. Samotná kočka sice neštovice dostat nemůže, ale na její kožich by zřejmě hleděli stejně jako na zamořené lůžkoviny nebo šaty a viděli by v něm potenciální přenašeč nákazy. Copak se teď může sebrat a jít Sharon tohle říct? Dovědět se, že její domácí mazlíček je po smrti to by jí v tuhle chvíli ještě chybělo!

Pohlédl si do dlaně na klíče. Připadal si jako blázen a už se odhodlával, že se obrátí a půjde zpátky, jenže zároveň se snažil přijít i na nějaký způsob, jak ta kočka mohla přece jen přežít. Nebylo nemožné, že se ji zdravotníci pokusili očistit, jenže to by pro ně znamenalo spoustu obtíží a rizika, byť by nebylo nijak velké, by se tím tak jako tak nezbavili. Když to všechno uvažil, přišlo mu pravděpodobnější, že se ji rozhodli utratit a nic neriskovat. Asi jí dali injekci a mrtvolku spálili.

Na druhé straně, namítl v duchu, byla tehdy epidemie ještě v počátcích a zdravotníci ještě nebyli pod takovým tlakem. Hannan byl teprve druhý případ. Tenkrát ještě mohli zvolit složitější řešení. Vytáhl mobilní telefon, zavolal do centrály na ministerstvu a požádal, aby jej spojili s Mary Martinovou.

Mezi vysokými činžáky byl příjem poněkud slabý, a tak se, zatímco čekal na spojení, zvolna vydal na roh ulice a sledoval na ukazateli, jak intenzita signálu stoupá.

„Dobrý den, Adame. Co byste ode mne potřeboval?“ ozval se hlas Mary Martinové.

„Chci jen vědět, jestli mi potvrdíte mé nejhorší obavy, Mary. Asi se vám to bude zdát hloupé, ale když vaši lidé dekontaminovali Hannanův byt, nemuseli tam utratit kočku?“

„Říkáte kočku?“

„Jo. Sharon Hannanová měla kočku.“

„Počkejte chvíli.“

Minuli ho dva kluci, kteří si mezi sebou čtali fotbalovým míčem. Jeden z nich si při tom v pravidelných intervalech uplivoval, zřejmě napodoboval manýry svých televizních hrdinů. Asi si myslí, že to pomáhá zpracovat míč, pomyslel si mimoděk Dewar. Druhý kluk, ve vytahaných džínách a s baseballovou čapkou otočenou fešácky štítkem dozadu, k němu vzhlédl, a když uviděl mobilní telefon, křikl na něj: „Debil!“

Dewar onu společenskou poznámku mlčky spolkl a odolal i svrbění, které pocítil v pravé noze. Díval se, jak se směrem k dokům pracně kodrcá kamion obtížený, alespoň jak se dalo soudit podle nápisu na boku, nákladem piva. V rachotu jeho motoru zanikl začátek odpovědi Mary Martinové. „Promiňte, můžete mi to zopakovat?“

Říkám, že jsem mluvila s vedoucím čty. Vůbec si nevzpomíná, že by v bytě nějaká kočka byla. A rozhodně žádnou neutráceli. Pokud tam ovšem nějaká kočka byla...

„No právě,“ řekl Dewar a sám si doplnil podrobnosti: Plyn používaný při vykuřování by ji byl stejně zahubil.

„Díky, Mary. Máte to u mě.“

Dewar se znovu zahleděl na klíče, jež svíral v dlani, a rozhodl se, že se do bytu přece jen podívá. Radši ať zjistí to nejhorší. Mohla se někde schovat. Kočky se dokážou schovat na těch nejnemožnějších

místech, pod postelemi, ve skříních, nahoře na vysokých policích, takže je možné, že si jí lidé z dekontaminační čety, pokud je na ni nikdo předem neupozornil, vůbec nevšimli.

V bytě bylo chladno a vlhko a dosud tam silně páchl dezinfekční plyn. Dewar obhlédl okna. Ucpávky, které se do nich při sterilizaci dávají, byly zpřetrhané. Četa se po proceduře zřejmě vrátila, aby v bytě vyvětrala. Pach tu nicméně přetrvával. A Dewar si pomyslel, že ještě dlouho přetrvávat bude. Hlavou mu bleskla představa, jak se budoucí nájemníci dohadují, čím to je.

Igelitovou tašku s kočičím žrádlem odložil na kuchyňský stůl, svlékl si kabát a pověsil si ho na opěradlo židle. Počínaje kuchyní zvolna procházel všemi místnostmi a na každém kroku očekával, že narazí na ležící mrtvolku otrávené kočky. Dveře do koupelny se otvíraly ztěžka a Dewar se už bál nejhoršího, jenže jim nebránilo mrtvé kočičí tělíčko, ale jen shrnutá předložka. Obešel celý byt, ale mrtvolku nenašel.

Pak se jal prohlížet větrací šachtu, ohmatal izolaci kolem bojleru, aby se ujistil, že kočka neproklouzla někam dovnitř. Nato prozkoumal šatník v ložnici. Byl prázdný až na pár krabic s fotkami a upomínkami na společný život Sharon a Tommyho. Krabice prohledal rychle, jen na zarámované svatební fotografii, na níž se na sebe oba novomanželé usmívali, krátce spočinul posmutnělým pohledem.

Ať je to jak chce, už je po manželství. Jestli Sharon přežije, bude z ní vdova zohavená jizvami a možná i slepá. A jestli nepřežije, stanou se z Hannanových jen jedni z řady těch, kdo se nakrátko mihli v dlouhých dějinách tohoto bytu. Dewar zastrčil krabice zpátky, slezl ze židle a rozhlížel se, kam by se podíval dál.

V ložnici bylo chladno, otřásl se a vtom náhle zaslechl jakési škrábání. Střelil pohledem k obkladové liště podlahy. Zdálo se mu, že zvuk vychází odtud. Vyčkával, jestli se něco nepohne. Nenastěhovaly se do bytu místo Hannanových myši, nebo dokonce krysy?

Zaslechl to znovu, ale i když si byl jistý, že ten zvuk vychází odněkud zevnitř pokoje, nezahlédl nic. Ještě jedno zaškrábání a pohled mu nakonec spočinul na krbu.

Než dekontaminační tým plynovou „bombu“ odpálil, museli utěsnit všechny dveře a okna, aby se ujistili, že plyn neunikne dřív,

než odvede svou práci. Krb v ložnici museli za únikovou cestu považovat taky. Zatloukli ho překližkou a zabezpečili lepicí páskou. Škrábavý zvuk se ozýval za ucpávkou, kterou četa po návratu do bytu zřejmě zapoměla odstranit.

Je možné, aby ta kočka byla za ní? Aby se, když četa dorazila, schovala v krbu? Aby tam prchla ze strachu před neznámými lidmi?

Dewar stál před krbem a hleděl na něj s pocitem, v němž se střídaly naděje s obavami. Klidně to může být myš nebo krysa, a na seznamu věcí, které by si Dewar nerad nechal vlítnout do obličeje, až tu překližku strhne, zaujímaly zdivočelé krysy jedno z čelních míst. Rozhlédl se po něčem, čím by se mohl chránit, a rychle usoudil, že vezme zavděk drátěnou krbovou mřížkou, která stála hned vedle.

Než se však do čehokoli pustil, zašel do kuchyně, otevřel jednu z plechovek s kočičím žrádlem, které s sebou přinesl, a obsah vyklopil do plastové misky. Do jiné misky nalil vodu. Obě nádoby pak odnesl do ložnice a položil je pod okno. Tak, a teď budu pokoušet osud, řekl si, ale potřeboval se chytit nějaké pozitivní myšlenky. Moc si přál, aby to byla ta kočka, ale zdravý rozum mu velel zajít do kuchyně znovu a vrátit se pro všechny případy s mohutnou naběračkou.

Dveře ložnice za sebou zavřel, jednou rukou si před sebou přidržoval drátěnou mříž, zatímco druhou začal strhávat lepicí pásku. Škrábavý zvuk okamžitě ustal. Neodbytně mu naskočila představa, jak se to zvíře chystá k příštímu pohybu, nahrbuje se, napíná končetiny ke skoku a je hotovo bojovat o svobodu. Vystrašená kočka, nebo rozzuřená krysa?

Chvilku čekal, pak natočil mřížku, tak aby ho kryla co nejvíc, a s hlubokým nadechnutím strhl poslední konec lepicí pásky, která ucpávku držela.

Opatrně odsunul desku stranou, maličko couvl v očekávání, co se bude dít, a pak do útrob krbu nahlédl. Nebylo tam vidět zhora nic. Hleděl na prázdné černé ohniště, v němž se netopilo už celé roky.

V pokoji opět zavládlo ticho. Dewarem otřásl chlad, chlad a pocit jakéhosi zmarnění. Chvíli, která se mu zdála dlouhá jako sama věčnost, vyčkával, jestli se škrábání nezve znovu. Nic, ale pak zahlédl, jak nahoře v krbu cosi vyjuklo. Chlupatý čumáček, kočičí čumáček. Fascinovaně sledoval, jak se vynořuje stále víc, až se nakonec objevila celá hlava a upřela na něj oči. Zrzavá kočka, celá obalená sazemi.

„Ahoj, Pusinko,“ promluvil na ni s úlevou Dewar. „Nedala by sis něco na zub?“ Položil ochrannou mříž a ustoupil, aby kočička, až se jí zachce, mohla vylézt ven. Vůně potravy byla zárukou, že jí to nijak dlouho nepotrvá. Dewar se díval, jak kočka rychle přeběhla k misce a vrhá se na maso.

Zatímco ji pozoroval, začalo mu vrtat hlavou, kde přesně se schovávala. Nedalo mu to pokoj, tak si klekl těsně před ohniště a zadíval se nahoru do komína. Neviděl nic než černotu. Pak si vzpomněl, že komíny v krajích, kde hodně prší, nevedou nahoru přímo. Musí mít uvnitř ohyb, který dešti brání oheň uhasit.

Vykasal si rukáv, sáhl do komína a nahmatal úzkou římsu, která odbočovala doleva. Kočka musela sedět na ní. Usmál se. „To tedy bylo šikovné místočko, Pusinko,“ řekl a uvědomil si, že to také bylo jediné místo, kde mohla přežít při vykuřování bytu. Dekontaminační četa ji nevědomky zachránila tím, že před ni instalovala neprodyšnou přepážku, a ona měla pochopitelně shora dost čerstvého vzduchu.

„Tak jedno bychom měli, Pusinko“ zamumlal.

Jak tak zkoumal, jak daleko římsa sahá, než se komín opět obrátí vzhůru, zavadil prsty o cosi, co v komíně leželo. Na omak to vypadalo jako nějaké hladké plastové pouzdro. Opatrně je posunoval až do polohy, kdy je mohl prsty pevně uchopit, a pak je pomalu snesl dolů. Byla to malá plastová krabička, asi deset krát dvacet centimetrů. Smetl špínu z víčka a odklopil je. Uvnitř se objevila řada zatavených ampulek, nejvíc ho však zaujala injekční stříkačka, a zvláště pak dlouhá jehla, dosud trčící na jejím konci. Čirou náhodou narazil na skříň, kam si Tommy Hannan odkládal drogy a náčiní.

Mráz mu přeběhl po zádech, jakmile si uvědomil, že se měl dvakrát rozmyslet, než začne prohmatávat temné kouty v bytě narkomana. Když se v ložnici hrabal v krabicích na skříni, všechno si nejdřív důkladně prohlédl, než na cokoli sáhl, jenže teď z toho rozčilení, že našel kočku a pak tu krabičku, na veškerou opatrnost dočista zapomněl. Kdyby ta stříkačka nebyla v krabici, ale třeba v igelitovém sáčku, mohl se o jehlu píchnout a vykoledovat si hepatitidu nebo dokonce AIDS. Řada narkomanů byla HIV pozitivní jen proto, že se dělili o společnou jehlu. Tentokrát z toho díkybohu vyvázl jen s pocitem prázdna v žaludku a sucha v ústech.

Zaslechl, jak kočka chlemtá vodu, a když se otočil, viděl, že miska s masovou směsí už zeje prázdnou. Vzal plastovou krabičku

do kuchyně, položil ji na odkapávač u dřezu, otevřel druhou plechovku kočičí potravy a na misku přisypal i pár sušenek. Plnou misku položil kočce pod okno a vrátil se zpátky, aby si lépe prohlédl obsah krabičky. Skleněné ampulky pro něj byly záhadou. Drogy z ulice se takto většinou nedistribuovaly a výrobní štítky na ampulích chyběly. Také se nezdálo, že by z nich původní nálepky někdo sloupł. Byly příliš drobné a úzké, než aby se na ně nějaká nálepka vůbec vešla. Něco mu říkalo, že je žádná farmaceutická firma vyrobit ani nemohla. Zvláštní bylo i to, jak byly na koncích uzavřeny. Špičky měly nepravidelné a různě veliké, jako kdyby byly uzavřeny každá jinak, ne strojově, jako kdyby je někdo nad plamenem zatavil ručně.

Velice opatrně jednu ampulku uchopil a prohlédl si ji důkladněji. Uvnitř byl bílý krystalický prášek a pak úzký proužek papíru, na kterém bylo cosi napsáno, zdálo se mu, že patrně jen tužkou. Zvedl ampulku tak, aby na ni dopadalo co nejvíc světla z okna. Rozeznal iniciály VM a čísla 4 a 9. Nic mu to neříkalo. Nepamatoval se, že by kdy viděl drogy dodávané tímto způsobem. Zatavené skleněné ampulky obvykle obsahovaly sterilní tekuté injekční látky a u krčku mívaly zúženou část, aby se daly hladce rozlomit. V těchhle ampulích však byly pevné krystalky a zeslabená partie jim chyběla. K snadnému otvírání uzpůsobeny nebyly. Přece jen mu však připadaly jaksi povědomé a to ho znepokojovalo. Prozatím ampulku vrátil do krabice a šel se podívat, jak si vede kočka.

V koupelně byl plynový průtokový ohříváč, takže se na horkou vodu nemuselo čekat. Dewar kočce napustil trochu vody na dno vany. Bezmyšlenkovitě sledoval stoupající hladinu, zvedala se nesmírně pomalu, protože přítoková trubka byla tenká a tu mu náhle blesklo, proč se mu ty ampulky zdály povědomé. Na čele mu vyvstaly kapky potu a prsty se mu začaly do okraje vany. V těch ampulích vůbec nebyly drogy ani je nevyrobila žádná farmaceutická společnost. Podobné ampulky už kdysi viděl; viděl je za studií na lékařské fakultě. Užívaly se k dlouhodobému skladování sublimačně vysušených kultur virů a bakterií! Tekuté kultury laboratorně vypěstovaných mikroorganismů se rozdělily po malých dávkách do skleněných trubiček o minimální světlosti a pak se ve vakuu sušily. Když se všechna tekutina odpařila, vysušená kultura se uvnitř uzavřela tak, že se konce trubičky zatavily. Tak se daly viry uchovat po řadu let v životaschopném stavu.

Klíčem k tomu, co ampule obsahuje, byla písmena na proužku papíru uvnitř. V tomto případě nebylo třeba žádného vědeckého génia, aby poznal, že VM musí znamenat Variola Maior, nejnebezpečnější formu viru neštovic. Není divu, že Denisa Banyonová a Sharon Hannanová dávaly za onemocnění svých mužů vinu špatné droze. Kelly a Hannan si píchli živý virus neštovic!

Vystavení mohutné dávce viru teď působilo jako nesmírně skromný odhad.

Dewar díky své záchranné kočičí výpravě právě vyřešil část tajenky. Tím však vyvstávaly další otázky. Kolik takových ampulí Kelly měl? A odkud pocházely? Jestli tohle opravdu byly ony „špatné drogy“, pak je podle Sharon Hannanové ukradl Kelly nějakému muži, který ho požádal, aby mu je pomohl vyzvednout ze skryše. Víc toho nevěděla. Existuje jen jediná osoba, která by mu o tom muži snad mohla povědět, a tou je Denisa Banyonová. Teď už promluvit musí. Zlý sen se vyplnil. Zdroj živého viru mimo ústav opravdu existuje, a on v téhle chvíli nemá nejmenší tušení, kde sakra může být!

Pustil se do kočičí očisty. Pusinka naštěstí usoudila, že je kamarád nebo aspoň dodavatel potravy, a že ho tedy bude tolerovat. To byla klika, neboť Dewar se v duchu zabýval zcela jinými záležitostmi, a kdyby se měl potýkat se zpěčující se a prskající čícou, ani jednomu, ani druhému by to nepřidalo. Zvláště to platilo o poslední fázi očistné operace, kdy musel kočku do desinfekční lázně ponořit na pár vteřin celou.

Zapálil v obýváku topení, protože v celém bytě nebyl jediný ručník, kterým by zvíře osušil. Dekontaminační tým veškeré šatstvo a prádlo odvezl a zlikvidoval. Kočka ať už se o sebe postará sama, on si teď musí rozmyslet, co podnikne dál. Ztropit poplach kolem zdroje viru nestačí, a snad to ani není žádoucí. Nikdo jiný s tím nic nenadělá. Zůstává to jen a jen na něm. Potřebuje přesný plán postupu a jeho ústředním bodem nemůže být naneštěstí nikdo jiný než Denisa Banyonová. Vytáhl telefon a zavolał Georgeovi Finlayovi.

„Jak to dnes vypadá s Denisou Banyonovou?“

„Pořád je bez potíží,“ odpověděl Finlay. „Bude to jeden z těch šťastlivců s přirozenou imunitou.“

„Georgi, potřebuju, abyste pro mě něco udělal. Něco, co je na štíru s etikou.“

„Prosím?“ zeptal se nejistě Finlay.

„Potřeboval bych, abyste jí píchnul TAB.“

„Protityfovou injekci?“ zvolal Finlay. „Proboha, proč?“

„Chci, aby se jí udělalo zle. Chci, aby ji bolelo celé tělo. Aby si myslela, že na ni lezou neštovice. Ona je jediný klíč k té proklaté epidemii. Musím ji donutit, aby kápła božskou.“

„Ale přimět někoho, aby uvěřil, že má smrtelnou nemoc, to prostě není košer,“ namítl Finlay.

„Pamatujete si ještě, jak jste říkal, že se nemusíme starat o to, jak ta infekce vznikla, pokud její zdroj už neexistuje?“ přerušil ho Dewar. „Tak abyste věděl, existuje.“

„Proboha.“

„Denisa Banyonová by mi mohla pomoci, abych se k němu dostal.“

Chvíli bylo ticho a pak Finlay řekl: „Dobrá, udělám to.“

„A prosím vás, co nejdřív. Nechám ji pár hodin uležet a pak tam vpadnu. Při troše štěstí se už bude cítit zle.“

Pak Dewar zavolal Steveovi Malloyovi.

„Nic nového bohužel nemám,“ řekl Malloy. „A to jsem už prošel všechno, co jsem mohl.“

„Našel jsem několik kultur toho viru.“

„Cože?“ vykřikl Malloy. „Kde?“

„V bytě u Tommyho Hannana. Lyofilizované kultury ve skleněných ampulích. On i Kelly si mysleli, že je v nich heroin.“

„Kristepane,“ zašeptal Malloy, který si už dal jednu k druhé. „Oni si to píchlí?“

„Vypadá to tak. Rád bych, abyste se na ty ampule podíval,“ řekl Dewar. „Možná poznáte, odkud jsou.“

„Samozřejmě,“ odpověděl Malloy. „Kdy a kde?“

„Mohl byste zajet do štábu. Já tam vyrazím hned. Teď se v první řadě musím pokusit, abych dostal všechny ampule, které u sebe měl Kelly. Myslím, že ty, co dal Hannanovi, už mám všechny. Budu si muset promluvit s četou, která dekontaminovala Kellyho byt. Možná je vzali a nevědí, co to je, nebo je může mít policie a stejně jako Kelly si myslí, že v nich jsou drogy.“

„Kristepane, ale odkud Kelly to svinstvo měl?“

„Na Kellyho, podle toho, co mi řekli, se prý obrátil jakýsi chlap, jestli by mu nepomohl vybrat skříš s drogami, a Kelly, snad když se

ten chlap otočil nebo co, mu pár těch věcí ukradl. Nepodařilo se mi zjistit nic ani o tom chlapovi, ani o tom, kde to zboží schovával ani proč s tím vůbec potřeboval pomoci, ale předpokládám, že v tom nějakým způsobem musel jet Pierre Le Grice.“

„Asi máte pravdu, ale pánbůh ví, jak to mohl provést, že si toho u nás nikdo nevšiml,“ řekl Malloy. „A jak sám říkáte, proč by potřeboval, aby mu ty ampule někdo pomáhal vyzvednout? Kam si je to vůbec uložil, že je pak musel vyzvedávat?“

„Nemám ponětí,“ připustil Dewar, ačkoliv si zrovna v té vteřině vzpomněl, že se to podle náhodné zmínky Sharon Hannanové přihodilo ještě předtím, než Kelly přišel o práci. Možná je ten údaj důležitý.

„Pokusím se ještě jednou přimět k řeči Denisu Banyonovou,“ oznámil Dewar. „Ví toho mnohem víc, než kolik zatím řekla.“

„Můžu v tom něco udělat já?“

„S jednou věcí byste mi možná pomoci mohl.“

„S čím?“

„Potřeboval bych někoho, kdo by si vzal kočku.“

„To myslíte vážně?“

„Bohužel ano.“

Dewar ujížděl zpátky k budově vlády a nepřestával myslet na to, co spočívalo v ampulích umístěných v krabičce, kterou opatrně uložil na podlahu za své sedadlo. Dal si značnou práci s tím, aby je jednu po druhé omotal toaletním papírem, natrhaným z role, kterou našel v jedné ze skříní, a uchránil je tak před jakýmkoli nárazem. Celou krabičku pak zabalil do igelitové tašky, v níž přinesl konzervy pro kočku. Kdyby se se teď připletl k nějaké bouračce, bylo by to to poslední, co by on sám a vlastně i celé město mohli potřebovat. Do cíle však nakonec dojel bez nehody.

Krabičku s ampulemi si odnesl nahoru do pokoje a uložil ji opatrně do zásuvky, kde měla vyčkat, než se dostaví Malloy. Připadalo mu to až nepatřičně přízemní, zacházet takhle s čímsi, co obsahuje tolik viru, že by to stačilo vyhladit celé město, ale po rozumné úvaze dospěl k názoru, že není proč dělat z toho drama. Mohl povolati konvoj policejních aut, která by s ječícími sirénami a blikajícími světly ampule odvezla pod ochranu univerzitního sejfu,

ale to teď zrovna nebylo nutné. Pokud se neroztříští sklo, jsou ampule naprosto bezpečné.

Zavolal Mary Martinové, že by si potřeboval promluvit s lidmi z čety, která dekontaminovala Kellyho byt. Slíbila, že jim vyřídí, aby se s ním spojili, hned co se vrátí ze směny. „Spěchá to?“

„Velmi.“

Dewar se posadil a ve chvílce ticha si uspořádal myšlenky. Předpokládané spojení mezi Kellym a Pierrem Le Grice mu stále nedávalo smysl. Zase se vynořila ta stará námitka: proč by se Le Grice proboha obracel na někoho, jako je Kelly? Jenže pokud mohl dohlédnout, byla alternativa tohoto scénáře přitažlivá ještě méně. V takovém případě by totiž virus od Le Grice vůbec pocházet nemohl a Dewar by musel připustit, že někde existuje ještě další zdroj viru, zdroj úplně odlišný, zdroj, jaký mu ani nepřišel na mysl.

Zazvonil telefon. Byla to Karen.

„Tak jsem v Edinburghu,“ oznámila.

„Kde?“

„Právě jsem přijela z letiště. Chci si dát věci k matce a pak se zas vrátím do města. Co kdybychom se sešli? U doktorky Martinové v centrále zdravotní služby se s ostatními dobrovolníky máme hlásit až v šest večer.“

„Odpoledne nebudu mít kdy. Konečně jsem trochu pokročil. Nevím, kam až mě to zavede. Budeš mít u sebe telefon?“

„Budu.“

„Zavolám, hned co budu mít chvíli volno.“

„Dávej na sebe pozor, Adame.“

„Přece mě znáš, nejsem žádnéj hrdina.“

„Jen aby,“ řekla Karen. „Prosím tě, buď opatrný.“

Dewar vešel do operační místnosti, aby zjistil, jak se vyvíjí situace na sídlišti. Řekl jim, aby ho zavolali, jakmile se dostaví Malloy.

„Policie objíždí po sídlišti v autech s ampliony, říkají lidem, že vakcína dorazí zítra, a taky kam si mají na očkování dojít,“ sdělil mu úředník, který měl v centrále službu.

„Dej pánbůh, aby to vyšlo,“ řekl Dewar.

„Superintendent Tulloch na tom trval. Potřebujeme prý nějakou dobrou zprávu, aby se odvrátily další trable. Je to na jeho zodpovědnost.“

Dewar si pomyslel, že pokud vakcína už brzy nepřijde, bude na tom, čím to je zodpovědnost, houby záležet. „Co ta nepřístupná oblast?“ zeptal se. „Děje se tam něco?“

„Pořád to tam mají v rukách gangy. Získat to zpátky se zatím nikdo nepokoušel. Policie to hraje při zemi. Doufají, myslím, že ta hlášení o vakcíně zvrátí rovnováhu v jejich prospěch a že tam normální lidi zorganizují vlastní odpor.“

„Prošlo dovnitř nebo ven vůbec něco?“

„Pustili dovnitř sanitky, aby odvezly nemocné, a dneska ráno taky doktora se sestrou, kteří jeli k nemocnému děcku.“

Dewar přikývl.

„Je tady doktor Malloy,“ ozval se za ním ženský hlas.

Dewar se vrátil nahoru a přivítal Stevena Malloye. „Mám ty ampule u sebe v pokoji,“ řekl mu.

Malloy zvedl obočí, ale neřekl nic. Šel za Dewarem nahoru a díval se, jak Dewar opatrně vybírá jednu ampulku ze zásuvky, jak ji vymotává z obalu a pak mu ji opatrně podává.

Malloy ji vzal obezřetně do obou rukou, odnesl si ji k oknu a tam si ji prohlížel. Po chvíli vzdychl. Kupodivu z toho zazněl určitý náznak úlevy. Podíval se na Dewara. „Z ústavu tyhle ampule nejsou,“ řekl. „Je to staré sklo. Takové kapsle už roky nikdo nepoužívá.“

„Třeba Le Grice sáhl po starém sklu, aby se vyhnul odhalení. Po něčem, co našel třeba ve sklepech?“ nadhodil Dewar.

Malloy zavrtěl hlavou. „Obávám se, že ne,“ řekl. „Jak vidím, příznivá zpráva pro ústav, je nepříznivá zpráva pro vás.“ Ještě jednou se zahleděl na ampulku, která mu spočívala v ruce. „Tohle je fakt stará ampule. dokonce bych hádal, že ty čísla na papírku uvnitř. čtyřka a devítka, čtyřicet devět, znamenají 1949, a to je spoustu let předtím, než ústav postavili, a určitě dřív, než se narodil Pierre Le Grice.“

Dewar zavřel oči a bezbarvým hlasem pronesl: „Takže někde existuje další zdroj viru, a my nemáme ani potuchy kde.“

„Průšvih,“ řekl Malloy.

„Kriste Pane!“ zavrčel Dewar.

„Vypadá to, že tu plavem v pěkně smradlavejch vodách. Státní tajemství a takové věci.“

„Co tím chcete říct?“

„Sám jsem to sice nezažil, ale občas člověk zaslechne všelijaké řeči o tom, čemu se za druhý války říkalo obranné iniciativy. Vláda tehdy experimentovala s kdejákými bombami, co měly roznášet nemoci. Vemte si třeba ostrov Gruinard na západ od Skotska, ten, co ho zamořili antraxem, a pak se tam víc na jak půl století nesmělo.“

Dewar přikývl. „Taky tuším došlo k nějakému maléru s morem, kolem Salisbury, jestli si dobře pamatuju,“ řekl.

„Nějak tak,“ přisvědčil Malloy. „A se spoustou těch věcí se pokračovalo ve čtyřicátech a padesátech letech.“

„Takže musíme brát v úvahu i to, že někdo mohl náhodou narazit na ukryt tajných biologických zbraní ještě z války,“ řekl Dewar.

„Je to jenom okamžitý nápad,“ připustil Malloy.

„Ale že by zrovna v tu dobu přijeli do Edinburghu Iráčani a přemlouvali kdekoho, aby jim vyrobil neštovice? To se mi nezdá.“

„Souhlasím, že by to byla až moc velká náhoda,“ přidal se Malloy.

„I tak ale požádám Sci Med, aby ten váš nápad prověřili, ovšem vyrazit informace z ministerstva obrany, to bude fuška. Když dojde na to, jak kalit vodu, jsou to mistři světa. Ale ať už se zjistí cokoliv, jeden spojovací článek zůstane,“ řekl Dewar. „A tím je ústav.“

„Když myslíte,“ vzdychl Malloy.

„A když už jsme u toho shánění dalších informací.“ Dewar se zhluboka nadechl: „Myslím, že teď všechno záleží na Denise Banyonové, aby ji husa kopla.“

„Můžu ještě nějak pomoci?“

„Jestli jste si to nerozmyslel s tou kočkou, tak vám dám adresu. Možná byste se tam pro ni mohl stavit. Jmenuje se Pusinka.“

Malloy odjel na Jutland Place a Dewar zavolal do Západní všeobecné Georgeu Finlayovi.

„Momentálně si stěžuje, že ji bolí rameno; příznaky chřipky se u ní projeví co nevidět.“

„Fajn. Nechci, aby ji někdo uklidňoval, ani vy, ani sestřičky, nikdo. Chci, aby se tím užírala, aby o tom dumala a měla strach.“

„Rozumím.“

Když Dewar po pár hodinách přijel do areálu nemocnice, odjížděly odtamtud dvě černé dodávky. Usoudil, že míří do krematoria s mrtvými oběťmi neštovic. George Finlay mu to potvrdil.

„Dnes nám zemřelo sedm pacientů,“ řekl Finlay. „Zítra jich bude odhadem dvakrát tolik, naštěstí ale nedošlo na mé obavy a s pohřbíváním těžkosti nemáme. Lidé jsou asi příliš vyplašení, než by kvůli tomu tropili povyk. Tak vy se domníváte, že se zdroj té nákazy pořád ještě někde vyskytuje?“

„Bojím se, že ano. Celou tu dobu jsem si myslel, že virus unikl z některé laboratoře na univerzitě; myslel jsem si dokonce, že vím, která to byla, jenže pak se ukázalo, že z ní virus nepochází. Teď potřebuju, aby mi Denisa Banyonová řekla, kde Kelly ukradl ampule s čímsi, co považoval za drogu, ale co byly ve skutečnosti lyofilizované kultury viru neštovic.“

„Panebože.“

Dewar Finlayovi vylíčil, jak si Kelly a Hannan píchli naředený virus v domnění, že jde o heroin. Finlay se otřásl hrůzou. „To je děsná představa.“

„Denisa je pravděpodobně naše poslední šance, jak zjistit, kde k tomu přišli,“ řekl Dewar.

„Tak mnoho zdaru, a pomáhěj nám pánbůh,“ zamumlal Finlay.

„Stačilo by, kdyby nám přihrál nějakou tu vakcínu,“ poznamenal Dewar. „Víš se už něco?“

„Ještě nic.“

Do místnosti vešla ošetřovatelka: „Nerada ruším, páni doktoři, ale doktor Dewar má telefon.“

Dewar s mladou ženou odešel do hlavní služební místnosti a chopil se sluchátka.

„Tady je Malcolm Ross, zdravotnická laboratorní služba. Doktorka Martinova mi říkala, že se mnou potřebujete nutně mluvit. Vedl jsem skupinu, která dekontaminovala byt Kellyových. Jsou s tím nějaké problémy?“

„Problémy ne,“ odpověděl Dewar. „Ale chtěl jsem se zeptat, jestli jste tam náhodou nenarazili na nějaké ampule, malé a oválné, dlouhé asi čtyři centimetry a o průměru zhruba pět milimetrů. Byl v nich bílý krystalický prášek.“

„Ne, nic takového,“ odpověděl bez zaváhání Ross.

„Jste si naprosto jistý?“

„Absolutně. Co s tím má být?“

Dewar chápal, že Ross začíná být ostražitý. Musel si myslet, že se ho vyptává kvůli zašantročeným drogám. Nechtěl mu však prozradit, co v těch ampulích opravdu bylo, takže prostě jen řekl: „Díky, to je všechno, co jsem chtěl vědět.“

„Špatné zprávy?“ zeptal se Finlay, který za ním přišel na služební pokoj a zaslechl sprosté slovo, které Dewar utrousil, když pokládal sluchátko.

„Nic dobrého,“ řekl Dewar. „Výpověď slečny Banyonové je teď důležitější než dřív.“

„Budete k tomu něco potřebovat?“

„Ochranný oděv i s kuklou, tampon s dezinfekcí, sterilní fyziologický roztok a jednokubíkovou stříkačku,“ odpověděl Dewar.

Do pokoje vešla další ošetřovatelka a Finlay řekl Dewarovi: „Sestra Flynnová se byla na Denisu právě podívat. Jak je jí?“

„Moc se lituje. Je přesvědčená, že před ní něco zatajujeme. Tvrdí, že jsme se proti ní spikli a že jsme tu všichni jedna pakáž. Nafoukaný blbci, abych užila její slovník.“

„Takže v tom se nic nezměnilo,“ usoudil Dewar. „Dobrá. Lepší už to být nemůže.“ Zašel do převlékárny, a než vykročil k pokoji Denisy Banyonové, nasoukal se do kompletního ochranného oděvu. Před dveřmi zůstal chvíli stát a poslouchal. Televize byla jako vždycky zapnutá, ale neřvala tolik jako minule. Dewar jen doufal, že ztlumit zvuk Denisu přinutí bolest hlavy. Konečně jednou všechno klapalo, jak si přál. Začal předstírat, že s někým za dveřmi hlasitě diskutuje.

„Ne, sestro, lituju,“ vykládal důrazně. „Té americké vakcíny prostě není dost pro všechny. Část pacientů se bude muset s nemocí poprat sama. Je mi to líto. Vím, jak vám a vašim kolegyním je. Vím, že je to kruté, ale když se má dělat výběr, nikdy to nebývá nic snadného.“

Pár sekund počkal a pak vstoupil k Denise Banyonové do pokoje.

Když Denisa spatřila Dewarův ochranný oděv, měla oči na vrch hlavy. Hledí měl sklopené.

„Kdo jste, do prdele?“ zvolala, popadla se za bolavou ruku a znovu se schoulila do křesla.

„Jen jsem se přišel podívat, jak se vám vede, Deniso,“ řekl Dewar. „Netrápí vás bolesti hlavy? A nohy, netuhnou vám?“

„Já to svinstvo mám, že jo? Já tu posranou nemoc chytla. Tak proto mi nic neřekly? Mrchy!“

„Povězte mi o těch bolestech hlavy. Jsou silné? Nemáte ztuhlý a bolestivý krk?“

„Jo, to mám,“ zakňourala Denisa. „Panebože, já to dostala. Určitě umřu!“

„Rád bych vám změřil puls,“ pokračoval Dewar, aniž jí odporoval.

„Počkejte, počkejte, vás já znám. Vy jste ten sviňák, co už tu jednou byl.“

„Už tenkrát jsem vám říkal, že jsem doktor, a ne policajt,“ řekl lhostejně Dewar. „Ale jestli odmítáte lékařské ošetření, tak se seberu a nechám vás být. Na to máte právo.“ A obrátil se k odchodu.

„Ne, počkejte. Já nechci umřít. Chci to americký vočkování. Potřebuju ho. Mám tu nemoc!“

„Americkou vakcínu? S tou to bohužel nepůjde, Deniso, ale pokud se uklidníte a uděláte všechno, co vám doktoři a sestry řeknou, myslím, že jistě vyhlídky mít budete.“

„Na to se vám vyprdnu. Žádný posraný vyhlídky nechci, chci tu vakcínu. Proč mi nedáte tu vakcínu, vy hajzle? Protože si myslíte, že jsem pól, co? Tutově si to myslíte.“

„Nebud'te bláhová, Deniso. Pro všechny prostě vakcínu nemáme. Nejeden z nás teď musí dělat nesnadná rozhodnutí a stojí před těžkou volbou. Věřte, nic snadného to není. Ale vy jste ještě mladá a zdatná.“

„Mluvíte jako ten všiváckej Blair. Vaše nesnadný rozhodování je mi u prdele. Já chci vakcínu.“

„Jste jako malá, Deniso. S tímhle chováním se nikam nedostanete. Radil bych vám, abyste si lehla a zklidnila se. Přestaňte se rozčilovat. Budete potřebovat všecku sílu, abyste se mohla s nemocí poprat.“

Dewar si všiml, že neomalenou agresivitu, která Denise Banyonové hledívala z očí, náhle vystřídal strach. Zaradoval se.

„Tak kruci, počkejte, počkejte ještě!“ zarazila ho Denisa v domněnku, že se Dewar chystá k odchodu. „Vy ste vode mě chtěl vědět nějaký věci, že jo?“

„Jaké věci?“

„No, vo těch drogách, co Mike ukrad. Kde je vzal. Jen si vzpomeňte. Pořád jste se mě na to vyptával.“

„Aha,“ vzpomněl si matně Dewar. „A co s tím je?“

Denise v očích znovu bleskla prohnalostí, ačkoliv se Dewar tvářil zcela lhostejně. „Napřed vakcínu,“ vyhrkla.

„Nepřipadá v úvahu,“ odpověděl Dewar a měl se k odchodu, oči se mu však rozšířily nedočkavostí a srdce mu tlouklo jako o závod. Tuhle příležitost nesmí promarnit. Na druhou stranu ale nemůže Denise věřit, že svůj díl úmluvy dodrží.

„Tak dobrá!“ řekla Denisa a přitiskla si obě ruce na tváře. „Řeknu vám všechno, co chcete vědět. Jen mi slibte, že mi trochu ty americký vakcíny dáte.“

„Takovéhle kšefty dělat nemůžu,“ řekl Dewar. „Nebylo by to správné, ale snad bych mohl váš případ ještě uvážít.“

Denisa se rozzářila. To je asi všechno, co můžete od těchto všiváků čekat, pomyslela si zřejmě. Nikdy nic neslíbí na rovinu. Musí to vždycky nějak opentlit. „Tak co jste to vlastně chtěl vědět?“

Dewar si zvedl hledí, vypnul televizi a posadil se proti ní. „Povězte mi něco o tom chlápku, co po Michaelovi chtěl, aby mu pomohl vyzvednout ty drogy, ty, které mu pak Michael ukradl.“

„Mika si vodchyt nějaký chlap na staveništi, kde makal, a ptal se ho, jestli by pro něj nesfouk nějakou lehkou fušku.“

„Proč zrovna Mika? On ho znal?“

„Asi proto, že Mike dělal na tom podělaným bagru, ne?“ řekla Denisa, jako by mluvila s naprostým idiotem.

„Takže mu šlo prostě o bagristu, ne konkrétně o Michaela?“

„Trefa,“ řekla Denisa sarkasticky.

„Ty drogy byly zakopané v zemi?“

„Bystrá hlavička!“

„Ale Mike si přece nemohl jen tak odjet s podnikovým bagrem, kdy ho napadlo, ne?“ namítl Dewar.

„Měl to vyhrábnout rovnou na tom staveništi,“ oznámila Denisa.

Dewar se odmlčel, aby si to srovnal v hlavě. Naklonil se k ní a zeptal se: „Říkáte, že ten člověk po Mikovi chtěl, aby mu vybagroval určité místo na staveništi, kde Mike pracoval?“

Denisa přikývla. „Mike povídal, že to bylo hned vedle. Sfouknul to v noci. Hlídačovi dal pár babek, aby přivřel voko.“

„A ten člověk, co si Mika objednal? Řekl mu, jak se jmenuje?“

„Ne.“

Dewar se na ni nevěřicně podíval.

„Čestný slovo.“

„Vy jste ho nikdy neviděla?“

„Ne. Mike se s ním sešel jenom dvakrát. Poprvý, když za ním přišel, a podruhé při ty práci.“

„Kdy mu Michael ty drogy sebral?“

„Tu noc se tam ještě vrátil a napakoval se.“

„Chcete říct, že když Michael tu skrýš otevřel, tak tam ten člověk ještě něco nechal?“ zeptal se ohromeně Dewar.

„Mike povídal, že tam toho zbyla fůra. Ten chlap si z toho vybral jenom pár věcí a pak řek Mikovi, aby tu díru zase trochu zahrab, že se tam ještě vrátí. Ale Mike ho předběh.“

„Chcete říct, že to vybral všechno?“

„Propána, to ne, nechtěl, aby ten chlap vůbec poznal, že tam byl, pro případ, že by spad do nějakýho průseru s dodavatelem a šli po něm bouchači. Prostě si nabral jenom trochu a doufal, že si toho ten chlap ani nevšimne.“

„A všiml si?“

„Mike už toho chlapa nikdy neviděl.“

„A Mike se k té skrýši ještě vrátil?“

„Jo, chtěl tam zajít tu další noc zkusit eště štěstí. Ale to už tam nezbylo nic.“

„Všechno bylo pryč?“

„To zrovna ne,“ odpověděla s trpkým úšklebkem Denisa. „Ten chlap se tam fakt vrátil, a všechno to tam spálil. Mike povídal, že to musel polejt benzinem nebo petrolejem. Zbyla tam jenom černá díra v zemi. Mikea z toho div neklepla pepka, povídal, že toho tam bylo za kolik tisíc. A pak si z toho na zkoušku něco šlehnul a už mu bylo jasný, proč to ten chlap podpálil.“

„Drogy byly ve skleněných trubičkách, vidíte?“ Denisa přikývla. „Neznal Michael toho chlápka z města jako obchodníka s drogami?“

Denisa zakroutila hlavou: „Povídal, že ho nikdy v životě neviděl“

„Nezdálo se mu to divné?“

Denisa pokrčila rameny. „Co já vím. Mně to bylo volný. Dneska je těchhle obchodníků asi víc než pošťáků.“

„Kde je ta parcela?“

„To nevím.“

„Nikdy jste se na to Mika neptala?“

Denisa pokrčila rameny a řekla kysele: „Snad někde na jižním konci. Mně to bylo fuk. My jsme si barák kupovat nechtěli.“

„Říkala jste, že si toho Mike nabral trochu. Kolik přesně?“

Zase jen trhla rameny. „Nemám šajna. Možná deset, těžko říct.“

„Prodal z toho něco?“

„Na to už neměl kdy. Hned po tý první dávce ho to přece složilo, ne?“

„Ale něco z toho někomu dal.“

„Komu?“ vyštěkla Denisa.

„Tommymu Hannanovi.“

Denisina útočnost se vytratila. „Aha, no jo. Tommy k nám zaskočil ten večer, co Mike ty krámy přines. Myslím, že mu jich dal pět.“

Číslo souhlasilo. V krabičce ze skryše v krbu zůstaly čtyři. Tu zbývající si Hannan píchl a to byl jeho konec.

„Takže kde jsou teď, Deniso?“

Denisa se na něj podezíravě zahleděla. „Už jste ten můj případ uvážil?“ zeptala se.

„Uvážil,“ řekl Dewar. „Dám vám tu injekci.“

„Jsou v bytě.“

„Kde v bytě?“

Denisa se odmlčela, jako by se k prozrazení takového tajemství musela i přes všechny okolnosti těžce odhodlávat. „Pod dřezem.“

„V té skříňce pod dřezem?“

„Ve skříňce zrovna ne. Vzadu je deska, která zakrejšvá trubky. Tam najdete, co hledáte.“

„Jsou tam pořád?“

„Leda že by je tam vyšťoural některý z těch vašich sráčů.“

„Tak díky, Deniso.“

„Na díky vám seru. Koukejte mi dát tu vakcínu.“

„Tak si vyhrňte rukáv.“

Denisa udělala, co jí řekl. Dewar vytáhl lahvičku se sterilním fyziologickým roztokem a naplnil stříkačku. Očistil jí nahoře na paži kůži a trochu roztoku pod ni vstříkl. Dávku, která ani neuškodí, ani nepomůže. „Tak, a je to,“ řekl. „Hotovo.“

„Fajn. A teďka vodprejskněte a nechte mě bejt.“

„Další spokojený zákazník,“ zamumlal si při odchodu Dewar. Na chodbě zavolal interním telefonem George Finlaye. Ochranný oděv si ještě svlékat nechtěl.

„Právě ho odvolali,“ řekla sestra, která zvedla telefon. „Nějaké problémy nahoře na oddělení. Říkal, že se vás mám zeptat, až budete venku, jestli teď máme s Denisou zacházet nějak jinak.“

„Ano,“ odpověděl Dewar. „Chovejte se k ní velice přesvědčivě. Kdykoliv tam zajdete, řekněte jí, že vypadá o moc líp. Řekněte jí, že se z toho asi dostává. Že na tu nemoc asi přece jenom neumře.“

„Rozumím. Jdete už ven?“

„Ještě bych se rád podíval na Sharon Hannanovou.“

„Je na sedmičce.“

Sharon na tom byla očividně zle, ale když Dewar vešel, poznala ho. Vyrážka v obličeji se jí už rozbujela a celým tělem jí otřásala zima, i když kapičky potu na pokožce neomylně svědčily o tom, že má horečku. „Byl jste tam?“ zachraptěla.

„Byl. Pusinka je v pořádku. Moc vás pozdravuje.“

Sharon byly v opuchlém obličeji vidět z očí jen uzoučké škvírky, ale i z nich Dewar vyčetl, jak se jí ulevilo.

„Díky. Moc děkuju.“

„Je to skvělá číča.“

„Je všechno, co mám.“

Cestou zpátky Dewar zavolal na mobilní telefon Karen. „Kde teď jsi?“ zeptal se.

„Právě jsem se vrátila do města.“

Dewar pohlédl na hodinky. Bylo před pátou. „Co kdybychom si zašli na kafe? Pak tě hodím ke zdravotníkům, abys stihla schůzi.“

„Co v té kavárně na Královské cestě?“

„Za čtvrt hodiny.“

Setkali se v kavárničce, kam chodívali už při svých předchozích návštěvách Edinburghu, obvykle si tam zašli v neděli dopoledne, když strávili víkend u Kareniny matky a před zpáteční cestou do Londýna se ještě prošli po starém městě.

Dewar dorazil s pětiminutovým zpožděním. Karen seděla v nejzazším koutě nad šálkem cappuccina a kromě ní byla v kavárně jen dvojice dalších hostů. Vstala a Dewar ji objal. „Rád tě vidím, ale byl bych radši, kdybys vůbec nepřišla. Dáš si ještě kafe?“

„Ne, mám dost, a prosím, žádné poučování.“

Dewar se usmál. Nemělo význam se přít.

„Zdá se, že ve městě je pozoruhodný klid,“ poznamenala Karen, když si Dewar u pultu objednal černou kávu.

„Skoti nejsou žádní panikáři,“ pousmál se Dewar.

„To vím, že nejsme, ale čekala jsem, že při něčem takovém, jako jsou neštovice, lidi zas tolik klidní nebudou.“

„Zatím máme kliku,“ podotkl Dewar. „Problém se omezuje jenom na sídliště v Muirhousu.“

„Chceš říct, že kdyby to vypuklo v Morningsidu nebo v Comely Bank, byla by situace jiná?“

„Mysli si, že jsem cynik.“

Karen se usmála. „Vypadáš unaveně,“ řekla.

„Jsem v pohodě.“

„Neříkal jsi, že jsi s tím už trochu dál?“

Dewar přikývl. „Víceméně čistou náhodou jsem zakopl o příčinu té epidemie. Našel jsem virové kultury, co celou tu věc spustily.“ Vyprávěl Karen, jak se vypravil zachraňovat kočku. „Potíž je v tom, že jsem našel jen ampule, které dal Kelly Hannanovi. Ty ostatní jsou ještě pořád u něj bytě.“

„Takže jsi měl pravdu, že to uniklo z nějaké laboratoře. To ti gratuluju. Jak se teď tváří v ústavu, když mají máslo na hlavě?“

„Z ústavu ten virus nepochází,“ řekl Dewar.

„Ne!“ vykřikla Karen.

„Vím, že to zní neuvěřitelně, ale nepochází.“

„Tak odkud.“

„V těch ampulích je lyofilizovaný virus starý tak čtyřicet padesát let.“

„Lyofilizovaný?“

„To je jeden z nejspolehlivějších způsobů, jak uchovat viry na dlouhou dobu.“

„To vím. Taky jsem chodila na fakultu,“ řekla Karen. „Jenom jsem si zkoušela představit, kdo by něco takového dělal.“

„Steven Malloy tipuje ministerstvo obrany. Už jsem požádal Sci Med, aby zjistili, jestli tu vojáci v minulosti něco s neštovicemi neprováděli.“

„Takovou věc nepřiznají,“ zapochybovala Karen.

„Macmillan má ve Whitehallu silnou pozici. Jestli to z nich vůbec někdo může dostat, pak je to on.“

„Ale ty v tuto chvíli nemáš ponětí, odkud ty ampule jsou?“

„Pokud jde o místo, tak ano. Kelly jezdil s bagrem na jednom staveništi, tam za ním přišel nějaký chlap a zeptal se ho, jestli by mu jako fušku nepomoh něco vyrejpnout. Podle toho, co říká jeho přítelkyně, odhrábl Kelly pro toho chlapa celé skladiště těch ampulí. A nesměl by to být Kelly, aby hned nedošel k závěru, že to jsou drogy. Později se tam vrátil a nabral si. Zbytek si můžeš domyslet.“

„Můj bože. On si píchnul?“

„On i jeho kamarád, Tommy Hannan.“

„Bože, to je hrůza! Tak kde to bylo? A ten člověk? Kdo to byl?“

„Na to se právě snažím přijít.“

Karen se podívala na hodiny na zdi. „Nedá se nic dělat, mám nejvyšší čas se zvedat.“

Dewar zaplatil a odvezl Karen do ústředí Zdravotní služby. Venku na chodníku stál hlouček dobrovolníků celkem asi třicet, kteří přijeli z celé země a teď se chystali na informační schůzku s Mary Martinovou. Karen mezi nimi zahlédla pár známých, políbila Dewara na tvář a vydala se za nimi. Dewar se už chystal odjet, ale vtom spatřil ve zpětném zrcátku, že za ním se svým volkswagenem Passat zastavila Mary Martinová. Ještě tedy vystoupil, aby s ní prohodil pár slov.

„Spojil se s vámi Malcolm Ross?“ zeptala se. Snažila se zamknout vůz, což jí působilo potíže, poněvadž držela v podpaží hromadu spisů. Vypadala uštvane a ještě ke všemu jí prudký vítr foukal do obličeje zcuchané vlasy.

„Ano, spojil, ale bohužel tam nenarazil na to, co jsem doufal. Budu muset do Kellyho bytu zajít sám.“

„To nemůžete,“ řekla rezolutně Mary. „Je to v té nepřístupné oblasti.“

Dewar zůstal zkoprněle stát, zatímco Mary se kolem něj prosmekla, pozdravila se s dobrovolníky a omlouvala se, že jde pozdě. Karen, která se spolu s ostatními otočila, jakmile zaslechla, že už přijela Mary Martinová, si povšimla Dewarova výrazu, a zatímco se zástup hrnul dovnitř, ještě se k němu vrátila.

„Něco se stalo?“ zeptala se.

„Právě jsem se dozvěděl, že ten virus mají v rukách gangy.“

„To myslíš vážně?“

„Nevěděl jsem, že Kellyho byt je v nepřístupné oblasti. Myslel jsem, že to tam lidi ze zdravotní služby zabezpečili a od té doby že je to v suchu. A teď hrozí, že se tam každou chvíli může vlámat kdekterej gangster. Při troše štěstí jim nedojde, co tam vlastně je, ale stejně se tím všechno mění.“

„Co budeš dělat?“

Dewar se na ni nepřítomně zadíval: „Budu muset najít způsob, jak se tam k těm ampulím dostat.“

Tentokrát mu cestou do vládní budovy přišlo vhod, že se přetížený městský provoz tak vleče. Potřeboval čas na rozmyšlenou. Vůbec ho nenapadlo, že by Kellyho byt mohl být v oblasti obsazené gangy. Přesvědčoval sám sebe, že nemají proč se tam vloupat, jenže na druhé straně se o Kellym vědělo, že je narkoman; a s narkomany se stýkal. Může se najít někdo, kdo si řekne, že si doma určitě nějaké drogy poschovával, a protože už mu teď k ničemu nebudou. Spoléhat se na náhodu je příliš riskantní. Musí odtamtud ty ampule co nejdřív dostat. Ale jak?

Místo aby jel rovnou do štábu, vzal to oklikou přes policejní ředitelství na Fettes Avenue a vyhledal Granta. „Mám problém,“ řekl mu.

„Tak to jste ve správném klubu,“ odpověděl Grant.

„Musím se dostat do té obsazené oblasti v Muirhousu. Musím do bytu Michaela Kellyho.“

„Tak na to abyste měl oddíl Gurkhů.“

„Myslím to vážně.“

„To vidím,“ řekl Grant. „Jste si jistě, že je to absolutně nevyhnutelný? Že je to otázka života a smrti? Že jinak to nejde?“

Dewar kývl. „Věřte mi, že je na světě nejmní milion věcí, do kterých bych se pustil radši,“ řekl. „Kelly si totiž v bytě schoval pár skleněných ampulí. Je v nich čistý, koncentrovaný virus neštovic.“

Grant vyvalil oči. „A jak to do pr...“

„To se mě neptejte. Vidíte ale, že je odtamtud dostat musím?“

„To je teda sakramentský nadělení,“ zamumlal Grant. „Řek jste o tom starýmu Cammymu Tullochovi?“

Dewar zavrtěl hlavou. „Ne, chtěl jsem nejdřív vědět, co tomu řeknete vy.“

Grant vzdychl a hodil si nohy na stůl. Chvíli přemýšlel a pak řekl: „Tulloch by na to šel podle foršriftu. Nic jinýho von neumí. V daný situaci by to asi obnášelo generální útok ozbrojených policajtů na celý ten blok. Myslel by si, že cosi takhle důležitýho mu k tomu dává právo. Ztráty by při tom byly určitě vobrovský. Jak ve třetí světový. Kvěry ti syčáci sice nemaj, ale u všech svatejch, hladce by to dohnali cihlama, flaškama a koktejlem a la Molotov. Radši by všechny ty baráky nechali shořet, než aby je pustili z ruky.“

„Je to sice paradoxní, ale zrovna tenhle výsledek by nám vyhovoval,“ řekl Dewar. „Oheň by virus aspoň zničil.“

„Jeden problém by to možná vyřešilo,“ řekl Grant. „Ale podle mýho by se ty trable rozšířily do zbejvajících oblastí a je reálná šance, že bysme do rána měli na krku všeobecnou anarchii. Bylo by po Právu a po pořádku.“

„Pořádek udržet musíme, aspoň tak, jak ho máme teď,“ řekl Dewar. „Jestli nebude pořádek, nedalo by se očkovat, a bez očkování se s celým městem můžem rozloučit.“

„Takže si představujete nějakou tajnou operaci jen s několika lidma,“ usoudil Grant.

„Řekl bych, že jo,“ souhlasil Dewar. „Až na to, že jsem měl na mysli jenom nás dva. Co vy na to?“

Grant upřel na Dewara bezvýrazný pohled. „Tak vy po mně chcete, abych se bez vědomí svýho nadřízenýho pustil do nějaký tajný operace, i když vím, že by byl na sto procent proti?“

„Vy ty baráky znáte, znáte i ty lidi, rozeznáte dobrý hochy od padouchů, a hlavně, znáte jejich myšlení,“ přemlouval ho Dewar.

„Ale tyhle ctnosti mě ještě nedostanou dovnitř.“

„O tom jsem přemýšlel cestou sem. Slyšel jsem, že sanitky i s posádkou gangy dovnitř pouštějí. Taky prý k nějakému nemocnému děcku pustili doktora se sestrou.“

Grant se cynicky zašklebil. „To je jim podobný,“ řekl. „Jeden vedle druhýho se rádi tvářej, jako by byli v hloubi srdce účinněj Robin Hood.“

„Ať je to jak chce, myslím, že bychom si mohli půjčit sanitku a vyjet k naléhavému případu.“

„To by klapnout mohlo,“ souhlasil Grant.

„Takže?“

Grant vzdychl a zakroutil hlavou, jako by chtěl naznačit, že mu to celé nejde pod nos. „Já nevím,“ prohlásil. „Je to sice už nějaký čas, co jsem v tom okrsku dělal, ale můžou se tam vyskytnout lidi, co mě poznaj. Z toho by moh bejt průšvih.“

„Chápu,“ řekl Dewar. „Ale v čepici a v jiné uniformě.“

„Jsem asi blázen, ale fajn, jdu s várna,“ rozhodl se Grant. „Seženu tu sanitku a nějaký uniformy.“

„Budeme si muset zvolit správnou dobu,“ upozornil Dewar. „To znamená počkat, jak se bude v noci vyvíjet situace.“

„Jestli ty hovada začnou dnes večer zas vyvádět, tak to možná nepůjde vůbec,“ varoval ho Grant. „Aby na ně nikdo nevpadl, můžou si to území, co považují za svý, zase zatarasit zapálenejma autama.“

„Takže vy budete sledovat situaci odtud a já se zařídím podobně. Až se nám bude zdát, že nastala vhodná chvíle, můžem se hned sejít.“

Dewar se vrátil do vládní budovy. Čekal tam na něj vzkaz ze Sci Med. Londýnské ministerstvo obrany tentokrát nijak nemanévrovalo. Kategoricky prohlásili, že neštovice v žádném z pokusných programů, které iniciovali, nikdy nefigurovaly a že se o neštovicích jako o možné biologické zbrani nikdy ani neuvažovalo, a to ani za druhé světové války, ani posléze v období války studené. Uvedli, že dostatečným důvodem k tomu, aby bylo užití neštovic coby potenciálního agens vyloučeno, byla existence vysoce účinné vakcíny.

„Dobrá, dobrá,“ zamumlal Dewar. „Ale co teď?“ Podíval se, jestli tam nemá ještě další očekávaný vzkaz, ale nenašel nic. Odpověď na jeho dotaz, na kterém staveništi naposled pracoval Michael Kelly, dosud nedošla.

Hectora Wrighta Dewar zastihl dole v operační místnosti, právě aktualizoval epidemiologickou mapu podle údajů, které přicházely z nemocnice.

„Jak to vypadá?“

„Podívejte se sám,“ odpověděl Wright.

Dewar se pozorně zadíval na mapu muirhouského sídliště, na níž byl každý potvrzený případ neštovic zaznačen červenou vlaječkou. Zeptal se, co znamenají modré značky.

„Školy a kostely, které budou sloužit jako očkovací střediska. Spolupracovníci Mary Martinové je na to už několik dní připravují. Teď už potřebujem jen očkovací látku.“

„A co ty černé značky?“

„Dočasné márnice, kdyby bylo třeba. Zatím to krematorium ještě zvládá.“

„Cítíte něco v kostech?“

„Vakcínu musíme dostat dnes v noci, nejen z praktických důvodů, ale také z psychologických. Jestli brzo nevyrukujeme s dobrou zprávou, tak se všechen ten strach a nejistota zvrhnou v zášť a vztek.“

„Policie prý lidem tvrdí, že vakcína bude k mání od zítřka,“ poznamenal Dewar.

„Tulloch se myslím snaží zažehnat podobnou situaci, jaká nastala včera v noci. Je to ovšem velký risk. Jestli ta vakcína nepřijde a zítra vypukne peklo, obávám se, že napříště bude superintendant trávit mnohem víc času v rodinném kruhu.“

„Doufám, že mu to klapne, když pro nic jiného, tak ze sobeckých důvodů,“ prohodil Dewar. Wright se na něj tázavě zadíval. „Já tam totiž dneska v noci musím jet.“

„Proboha proč?“ Dewar mu své důvody řekl.

„Sakra, to tak akorát potřebujem,“ vykřikl Wright. „Mít kozla zahradníkem.“

„Neukázal byste mi na té vaší mapě, kde je přesně Aberdour Court?“

Wright se zas obrátil k mapě a chvíli nad ní ve vzduchu kroužil tužkou. Pak ji zabodl do změti ulic a pohlédl přes brýle na Dewara. „Přesně uprostřed obsazené oblasti. Vy jste se snad zbláznil. Kdyby policie věděla, co je v sázce, tak by určitě zasáhla.“

„Na to už jsem taky myslel,“ přerušil ho Dewar. „Mluvil jsem o tom s Grantem z policejního ústředí. Odvetná reakce, kterou by policejní razie proti gangům vyvolala, by nakonec mohla vést k daleko horší situaci, než je teď. Beznadějně by to narušilo očkovací programy a epidemie by téměř určitě pronikla do celého města.“

Wright sice kroutil hlavou, ale musel uznat, že na tom, co Dewar říká, něco je. „Potřebujete partáka?“ zeptal se.

Dewar se usmál. „To je milá nabídka, a taky statečná,“ řekl. „Ale už jsme si s Grantem vymysleli plán, který by snad mohl vyjít, pokud

ovšem ulice nebudou úplně zablokované.“ Pověděl Wrightovi, že chtějí projet v ambulanci.

Wright se zatvářil pochybovačně. „Co já vím, pouštějí ambulance dovnitř jenom ve dne. V noci to ještě nikdo nezkoušel.“

Dewara už tohle taky napadlo. Pokrčil rameny: „No tak to zkusíme my a uvidí se.“

Schůze krizového štábu byla svolána na sedmou, ale než se všichni sešli, bylo už skoro půl osmé. Tulloch vzkázal, že se omlouvá, jemu už noc začala. Potřebují ho někde jinde. Mary Martinova se zdržela, protože musela uvítat dobrovolníky a na zítřek jim přidělit úkoly.

„Lidí máte dost?“ zeptal se Wright.

„Myslím, že ano. Výzva měla dobrý ohlas. Moji lidé budou dál pracovat s novými pacienty a kontakty, protože se vyznají ve zdejších poměrech. Těmi novými chci obsadit hlavně očkovací střediska. Všichni jsou kvalifikovaní, takže budou potřebovat nanejvýš jen minimální školení. Můžou se do toho rovnou pustit.“

Jako poslední přišel George Finlay. S omluvami se ani nezdržoval. Jen se usmál a řekl: „Mám pro vás novinu. Vakcína je na cestě.“

Úleva, která kolem stolu zavládla, byla téměř hmatatelná. Ani si neuvědomovali, jaké napětí všichni prožívali, když se s vakcínou neustále otálelo. Bylo to, jako když člověka náhle přestane trápit tupá a hlodavá bolest hlavy.

„První dodávka má přistát na letišti okolo jedenácté večer,“ řekl Finlay. „Jestli už očkovací střediska fungují, můžeme jim vakcínu dodávat rovnou. Tak co tomu říkáte?“

„Pokud jde o mne, je všechno v pořádku,“ oznámila Martinova. „Všechna střediska jsou zařízení a připravená začít. Pokud ovšem superintendant Tulloch dokáže omezit nepokoje jen na tu nepřístupnou oblast. Nerada bych, aby po mých lidech někdo házel kameny nebo zápalné láhve.“

„Měl bych, myslím, dát superintendantovi vědět, že už si s tou vakcínou nemusí lámat hlavu a že mu ten risk vyšel,“ prohlásil Finlay. „Mohl by jezdit s tím hlášením po ulicích ještě celý večer. Třeba to pomůže udržet situaci v klidu.“

„Dobrý nápad,“ řekl Dewar, ale o svých záměrech se nezmínil.

„Kdy střediska otevřeme?“ zeptal se Finlay.

„Řekl bych, že čím dřív, tím líp,“ prohlásil Rankin.

„Až ráno,“ oponoval Wright. „Kdybychom je otevřeli ještě v noci, nahrnula by se nám za tmy do ulic spousta lidí. A z toho by superintendant Tulloch asi moc radost neměl.“

Proti Wrightovu upozornění vesměs nikdo nic nenamítal.

„Dobrá, takže zítra ráno v sedm třicet,“ řekl Finlay. „Předám tu informaci superintendantovi Tullochovi. Mary, vy byste asi ráda rozmístila své lidi do středisek, aby byli připravení, až dojde očkovací látka.“

„To bych ráda,“ přisvědčila Martinova a poprvé po několika dnech se usmála. „Jenom teď musím sehnat pár lidí, kterým jsem zrovna popřála dobrou noc! Říct jim, že do postele se přece jen nepůjde. Naštěstí bydlí všichni v jednom hotelu.“

Finlay ještě oznámil, že pokud se jedná o počty nových případů, nedošlo toho dne k žádným překvapením, a co bylo hlavní, dodal, onemocnění se stále omezuje jen na sídliště. Závěr byl „zvládneme to“.

„Možná se na nás konečně usmálo štěstí,“ řekl Wright.

Dewar zavolal Sci Med, chtěl vědět, proč ještě nedostal žádné zprávy o místě, kde byl naposledy zaměstnán Michael Kelly.

Ozvala se mu služba. „Pan Macmillan si myslel, že budete volat,“ řekl úředník na druhém konci drátu poněkud rozpačitě. „V té stavební firmě mají očividně potíže s evidencí.“

„Chcete říct, že Kellyho zaměstnali bez papírů,“ doplnil ho s otráveným cynismem Dewar. „Vzali ho jako příležitostnou sílu, vždycky jenom na den, peníze na ruku, a nikdo nemá ponětí, kde to bylo.“

„Něco takového. Prý po tom budou pátrat. Zeptají se stavbyvedoucích, jestli si na něj někdo náhodou nevzpomíná, a tak.“

„Ach bože,“ zamumlal Dewar. „Řekl jim, doufám, někdo, že jestli si nedokážou vzpomenout, prožene jim daňovej úřad faldy jako cvičená tretka.“

„Myslím, že pan Macmillan se v tomto smyslu vyjádřil,“ poznamenal úředník.

„Dejte mi vědět, hned jak se vám ozvou.“

Dewar sešel dolů do operační místnosti. Byl tam Hector Wright. „Zatím je všechno v pořádku,“ řekl mu.

Dewar se podíval na hodinky. Půl deváté. Zavolal Grantovi. „Zdá se, že je klid. Tak co říkáte?“

„Kdyby to bylo ve westernu, prohlásil bych, že je až proklatě moc velké klid. To se mi nelíbí,“ odpověděl Grant. „Jenom jestli se ti grázlové na něco nechystají.“

„Možná je trochu zchladila ta zpráva o vakcíně,“ namítl Dewar.

„Kéž by. Dejme si ještě půlhodinku, a jestli to zůstane takhle v klidu i pak, tak to risknem. Sanitka už mi stojí před barákem.“

Dewar tedy zůstal v operační místnosti, na Wrightově mapě se podrobně seznamoval s okolím Aberdour Courtu a v rádiu sledoval, jestli se nezměnila situace. V osm padesát začaly policejní hlídky u severního okraje uzavřené oblasti hlásit, že tam po nich házejí kamením.

Jsou to jenom kluci, usoudil Dewar. Útočníkům, kteří kameny vrhali, bylo zhruba čtrnáct. Policie si jich nevšimla. Grant zavolal těsně po deváté. Jestli se vám chce, tak můžem.“

Dewar odjel na policejní ústředí a převlékl se do zelené kombinézy, jakou nosí obsluha sanitky. Grant už ji na sobě měl. Nesl si psací desku s klipsem a vypadal naprosto věrohodně. Auto parkovalo vzadu za budovou.

„Hany Field, můj kámoš ze záchranky, říkal, že jestli ji nabouráme, budem to platit,“ poznamenal Grant. „Kdo bude řídit?“

„Radši vy. Znáte to tam. Já si vezmu na starost řečnění.“

Vlezli do sanitky a narazili si plátěné čapky. Grant si důkladně obhlédl palubní desku a nastartoval. Než zařadil rychlost, ohlédl se po Dewarovi a pravil: „Doufám, že se cejtíte líp než já.“

„Jak nahej v trní,“ odvětil Dewar.

„Tak do toho.“

„Se světly a sirénou?“ zeptal se Grant, když vyjeli na Crew Road.

„Proč ne?“

Hnali se po Crew Road s blikajícími světly a ječící sirénou, až spatřili závoru na objezdu Crew To 11.

„Jestlipak nás zastavěj?“ překřikoval hluk Grant.

„Ted' nemají proč,“ soudil Dewar. „Až pojedeme zpátky, tak možná.“

Když se k pruhované závoře, která ulici přetínala, přiblížili asi na dvě stě metrů, závoru se zvedla a hlídka na ně mávla, ať projedou.

Dewar poděkoval nedbalým zvednutím ruky a už si to hnali dál do sídliště. „Zatím dobrý,“ poznamenal. Jak sám řekl, vojáci sice skutečně neměli proč je zastavit, ale i tak jim byl vděčen za potvrzení, že s sebou snad přece jen nevláčejí obrovský nápis hlásající do světa: „Tahle sanitka není pravá“.

Když vjeli do užších ulic uzavřené čtvrti, zpomalili a vypnuli sirénu. Cestou potkali několik policejních aut, které tudy objížděly a z amplionů rozhlašovaly zprávu o brzkém očkování. Když míjeli kostel, před kterým stál zaparkovaný minibus Zdravotní rady, Dewar se díval, jestli mezi těmi, kdo z auta vynášeli materiál a vybavení, nezahledne Karen. Nebyla tam.

A máme to tady,“ řekl Grant, když přijeli na otevřené prostranství a před sebou uviděli stát policejní vozy. Blokovaly ulici asi dvěstě metrů před začátkem okupované oblasti. „Jenom doufám, že tam s nima netáboří Cammy Tulloch, jinak bych si musel pracně vymejšlet nějaký vytáčky.“

Když je od policejní hlídky dělilo asi pětadvacet metrů, Grant výrazně zpomalil a doufal, že nedorazí na výslech. Ve vzdálenosti patnácti metrů zastavil, motor nechal běžet, zatímco modrá světla na střeše tiše probleskovala do tmy. Taktika vyšla. Policisté, sledovaní hloučkem žurnalistů a kameramanů, kteří se u závoře usídlili, popojeli se svými vozy stranou a mávli na sanitku, aby projela. Když Grant zábranou projížděl, přistoupil k autu z Dewarovy strany jeden z policistů. Dewar stáhl okénko.

„Kousek dál vás budou stavět. Jestli vám řeknou, že dovnitř nemůžete, tak se s nimi nehádejte a nepokoušejte se tam vjet. Zkrátka to obraťte a jeďte zpátky. Nestojí to za to.“

„Rozumím,“ řekl Dewar.

Pomalou projížděli územím nikoho, až se ze tmy před nimi náhle vynořilo pět mužů. Dva, v kožených bundách a džínkách, zvedli ruce.

„Vylejzaj jak kůrovci ze stromu,“ zamumlal Grant.

„Kam se ksakru hrnete?“ zeptal se hubený mladík s rozježenými černými vlasy. V ruce držel baseballovou pálku. Při řeči si jí plácal do dlaně, a když viděl, jak se na to tváří Grant, zasmál se. Většina předních zubů mu chyběla, takže mu za úzkými rty zela černá díra.

„Hlásili nám nouzový volání z Aberdour Courtu,“ řekl Grant. „Nemocný dítě, vypadá to na zánět slepého střeva. Ustupte, prosím.“ A chystal se vytáhnout okénko.

„Tak moment, kámo,“ obořil se na něj vymlácený chrup. „Nikam se nejede, dokavad my nedovolíme.“

Dewar cítil, jak se v Grantovi vzedmul vztek a už už se chystá utrhnout ze řetězu. Zjišťoval, že prahové hodnoty Grantovy diplomacie nejsou pro tuhle akci nijak ideální. Naklonil se a vložil se do diskuse.

„A v čem je vlastně problém, prosím?“ zeptal se zdvořile.

„Otevřte zadní dveře.“

„Neblázněte, tomu děcku jde o život,“ řekl Grant.

„Koukej votevřít ten posranej zadek, nebo bude vo posranej život tobě,“ zasyčel na něj chlap s černou dírou v zubech a obličej se mu zkrivil vztekem.

„Já to udělám,“ řekl Dewar, stiskl Grantovi ruku, aby ho uklidnil, a vystoupil z vozu. Venku ho obklopila noční tma, muži k němu přistoupili blíž a on se náhle cítil zcela bezbranný. Tři z nich si o rameno opírali baseballové pálky. Všichni žvýkali. Přepadla ho směšná představa přežvykujících stračen na pastvě. Obešel vůz a otevřel zadní dveře. Chlap s černou jámou místo úst vlezl do vozu a začal si prohlížet vnitřek. Dewar viděl, jak si ten okamžik vychutnává. Na pohled tak sice nevypadal, ale choval se jako německý oficír, který ve starém válečném filmu pátrá po tušeném únikovém tunelu. Zatímco oťukával stěny a podlahu vozu, stál Dewar, navenek uctivě, stranou, ale v duchu si říkal, že mít ten klacek v hlavě dva mozky, rachotil by jako chřestítko..

Když se mladík ujistil, že ambulance není trojský kůň plný policajtů, poschovávavých pod blatníky, vylezl zpátky na ulici a zeptal se: „Jaký vezete bobule?“

„Bobule?“

„Léky, ty vole.“

„Nic moc,“ pokrčil Dewar rameny.

„Tak mě nech číhnout.“

Dewar otevřel pohotovostní skříňku a bandita se v ní začal prohrabovat. Co se mu zalíbilo, nacpal si do kapes.

„Ale my to možná budem potřebovat,“ upozornil ho Dewar.

„Hele, Durie, ten chlap má pravdu, třeba to budou potřebovat pro to děcko,“ přidal se jeden z hloučku.

„Sklapni piču!“ vyštěkl bezzubec.

Mladík zaraženě zmlkl, zatímco bezzubec si dál vybíral, co se mu zalíbilo. Pak z vozu vylezl. „Fajn,“ zavrčel na Dewara. „Tak si jeďte. Ale nemluvit s cizějma lidma!“

Ta poslední slova mu nejspíš připadla náramně vtipná. Rozchechtal se a obrátil se na ostatní, aby se k němu přidali. Přidali se všichni.

Dewar se usmál. Nepotřeboval, aby se mu říkalo dvakrát. Zabouchl zadní dveře a vyšplhal na sedadlo vedle Granta.

„Patnáct milionů let lidský evoluce, a tohle je výsledek,“ poznamenal znechuceně Grant, když odjížděli.

„Třeba v dětství trpěl nedostatkem citu,“ pronesl Dewar a jazykem si při tom vyboulil tvář.

„Já už bych věděl, jak toho hajzla vykurýrovat,“ zavrčel Grant a znovu zpomalil, aby se mohli protáhnout kolem vyhořelého fordů Cortiny, sice odtáženého poněkud stranou, ale přece jen vyčnívajícího do vozovky. „Tamhle už je Aberdour Court.“

Dewar pohlédl na ohromný věžový dům, který se tyčil proti nočnímu nebi. Z přední fasády tu a tam zářila osvětlená okna a na mnohých balkonech viselo prádlo, nasáklé nedávným přívalem deště a ponechané tam v optimistické naději, že zítra se snad počasí umoudří.

„Zdá se, že je tu docela klid,“ usoudil Grant, když zastavili na široké asfaltové ploše před hlavním vchodem.

„S trochou štěstí to může být rychlovka, šup tam, šup ven a hurá pryč,“ řekl Dewar.

„Pokud nám nešlohnou kola,“ podotkl Grant. Zamkl vůz, klíčky si strčil do kapsy a vykročil za Dwarem. Vzali s sebou nosítka, aby působili věrohodně, kdyby je snad někdo pozoroval.

„Kam jdete, pane?“ zeptal se asi desetiletý kluk u vchodu. V ruce držel nonšalantně zapálenou cigaretu. Klidně by mohl zaskočit za Humphreye Bogarta v Casablance.

„Cože? Jak to, že nejsi dávno v posteli?“ pustil se do něj Grant. „Zejtra máš školu.“

„Houby školu. Je zavřená,“ odpověděl kluk.

„To je fakt,“ souhlasil Grant. „Já zapomněl. Jestli si chceš vydělat padesát pencí, dej mi pozor na sanitku, jo?“

„Dejte libru a je to hotovka.“

„No dobrá, tak teda libru.“

„Předem.“

„Myslíš, že jsem spad z višně?“ houkl Grant. „Když se vrátíme a ty u ní budeš pořád ještě stát a vona bude mít všechny čtyři kola i motor, tak ty prachy dostaneš.“

„Nemějte péči. Jestli přijdou nějaký smradí, zavolám na ně svýho bráchu.“

Kluk odběhl a postavil se k sanitce. Grant s Dewarem vyjeli výtahem do osmého patra a zamířili chodbou ke Kellyho bytu. Grant vytáhl svazek klíčů: „Ještě že Kelly nebyl dealer. Některý z nich si pořizují pancéřové dveře, který odolaj i řízeněm střelám.“

Jal se zkoušet klíče, třetím se mu podařilo dveře otevřít: „A jsme z nejhoršího vevnitř,“ řekl Grant.

V bytě byla odpojená elektřina, ale s tím počítali; posloužily jim baterky, které si přinesli ze sanitky. Grant stál opodál a přihlížel, jak Dewar pokleká před kuchyňskou výlevkou a otevírá malou skříňku pod ní. Vyklidil ze skříňky nejruznější láhve a čisticí prostředky a navršil vedle sebe zavánějící hromádku všelijakých hadrů, leštících polštářků, prachovek a starých novin. Natáhl ruku a uvelebil se na podlaze, tak aby dosáhl až za sifon a uchopil překližkovou zadní stěnu. Naštěstí tam nedržela příliš pevně.

Položil baterku, sáhl dovnitř oběma rukama a dlaněmi začal překližku vysouvat vzhůru. Posunoval ji po centimetrech pro případ, že by se najednou uvolnila a zapadla za skříňku. Nechtěl, aby se rozbila některá z ampulí, které snad leží přímo za ní.

„Jak to jde?“ zeptal se Grant, celý nervózní z toho, že v chladné tmě místnosti jen tak nečinně stojí, zatímco čas ubíhá.

„Už tam budu.“

Najednou Dewar ucítil, že se deska z improvizovaných postranních drážek uvolnila. Pokoušel se jí natočit a po levé straně ji kolem sifonu protáhnout ven, ale marně, zasekla se. Zkusil to tedy doprava a ulehčeně si oddychl, neboť tentokrát už okolo odpadní roury proklouzla hladce. Podal desku Grantovi a Grant ji opřel o bok skříňky. Dewar začal ohmatávat dutinu za potrubím. Chvilí už se děsil, že tam nic není, ale pak mu ruka zavadila o balíček ovitý igelitem. Opatrně jej uchopil a pomalu vytahoval ven. S větší opatrností by snad nezacházel ani s výbušným nitroglycerinem.

„Je to to, co jste hledal?“ zeptal se Grant, když se Dewar otočil. Posadil se na podlaze a namířil na svůj úlovek baterkou. Skrze průsvitný igelit viděl, že uvnitř se skrývá asi patnáct ampulí, jaké prvně spatřil u Hannanových.

„Zaplat'pánbůh, je to ono,“ řekl. „Máme to doma.“

„Fajn. A teď koukejme mizet.“

Dewar umístil desku zpátky za trubky a ampule opatrně uložil do kovového kufríku první pomoci, který si s sebou přinesl ze sanitky. Pro jistotu je obložil chirurgickými obvazy, aby je uchránil před možnými nárazy a vibracemi.

„Hotovo,“ řekl.

Dewar vyšel na chodbu a vyhlédl přes zábradlí, Grant mezitím zamykal byt. Všude, jak se zdálo, vládl naprostý klid. Na jasné severní obloze zřetelně rozeznal Velký vůz a hluboko dole viděl sanitku a drobnou postavičku chlapce stojícího vedle ní. I když se zdálo, že ten kluk je široko daleko jediná živá duše, nemohl se Dewar ubránit znepokojivému pocitu, že je na každém kroku kdosi sleduje.

„Jako po másle,“ řekl Grant nadšeně, když šli zpátky k výtahu. „Panebože, kdyby takhle fungovaly všechny akce. Kdybych za každé průser, kterej jsem zažil, dostal jenom libru, byl by ze mě dneska boháč.“

Dewar se však pořád ještě uvolnit nedokázal a Grant jeho napětí vycítil. Když sjížděli výtahem dolů, ani jeden z nich nepromluvil. Dewar hlídal ukazatel poschodí; Grant si pročítal vyryté nápisy, pokrývající každý centimetr stěn, i když byly z vlnitého plechu, který tomu měl zabránit. Dveře se klouzavě otevřely a oni vystoupili do chodby. Zdála se prázdná. Už byli téměř u vchodu, když vtom se ze tmy náhle vynořilo několik postav a obstoupilo je.

„Tak co, chlapi, nezapomněli jste si tady náhodou něco?“ uhodil na ně snědý podsaditý muž s mastnými, dozadu sčesanými černými vlasy. Drobná vada řeči dodávala jeho slovům sípavý tón. „Co takhle pacienta, ne?“

„Falešný poplach,“ řekl Dewar, který se honem snažil vymyslet nějakou výmluvu. „To máme na denním pořádku. Asi to dělají haranti. Ztracený hajzlíci. Copak je dneska už rodiče k ničemu pořádnému nevedou?“

„Jsou to prohnáný prevíti,“ dodal Grant.

„Ale do jednoho bytu jste tu vlezli. A trčeli jste tam hezkou chvilí,“ prohlásil sípavý hlas tlumeně.

Tak nás přece sledovali, pomyslel si Dewar. Ted' jsme v pořádném průšvihů. „To občas musíme,“ řekl. „Ten, co volal, nám přesně udal číslo bytu, takže jsme to tam museli prohlídnout pro případ, že by tam ležel někdo v bezvědomí nebo že by nedokázal dojít ke dveřím.“

„To vám ted'ka jako dávaj univerzální klíče?“ zeptal se znovu muž, který, jak se zdálo, hovořil za všechny. Mluvil napůl výsměšně a napůl nevěřičně.

Dewarovi se ten chlap nezamlouval. Jeho hlas zněl až příliš klidně, příliš vyrovnaně a inteligentně, a vycházel z úst kohosi, kdo, podle jeho soudu, byl ztělesněným zlem.

„Když jde o komunální byt, tak jo,“ řekl Grant, který pohotově převzal šafetu. „Zařídil to magistrát. Dneska tu máme moc starých lidí, co žijou sami.“

„Hovno,“ vyštěkl chlap se sípavým hlasem.

„Prosím?“

„Hovno,“ opakoval sípavý hlas, ale už opět nevzrušeně a vyrovnaně. „Jste fízlové. Už jsem vás někde viděl.“ Obešel je, aby si je dobře prohlédl. „Grant, že jo? Zastranej inspektor Grant.“

„To jste na omylu,“ zavrčel Grant. „A ted' laskavě ustupte a nechte nás projít. Máme důležitější věci na práci než tady čučet celej den.“

„Stát!“

Proti Dewarovi a Grantovi nakročila trojice mužů a zahradila jim cestu.

„Tak copak asi policajti hledali v bytě Mikea Kellyho, nevíte, hoši?“ pokračoval kápo. „Muselo to bejt nejspíš něco moc důležitýho, když se na to tak vystrojili. Že by nějaký smradlavý zboží? Musela tam toho bejt pěkná hromádka, když si na to takhle vymaškařili samotnýho policejního inspektora. Nebo to byl tvůj nápad, Grante? Zamanul sis, že budeš slavnej? Že si přečteš svý jméno v novinách? Maskovaná přepadová policejní jednotka odhalila drogověj úkryt? Tak si myslím, že bysme se měli malinko juknout tady do toho tvýho kufříčku, kámo.“

Jeden z mužů už přistoupil k Dewarovi, aby mu kufřík sebral, ale vtom se mezi ně postavil Grant. „Tak fajn, jsem policajt a vy bráníte

policii v plnění povinností. Ustupte, nebo vás dám všechny zavřít za maření výkonu.“

„Jo, hoši, tak to jsme teda v loji,“ řekl šeplavý hlas k velkému pobavení ostatních, ale pak nasadil drsnější tón. „Tak hele, Grante, v tomhle zasraným sídlišti si teď už neškrtněš, tady ses hovno. Naval ten kufr!“

Dewar věděl, že bez odporu dát virus z ruky prostě nemůže. Jde do tuhého. Je to pět proti dvěma, ale nemají na vybranou. Rvačku nakonec zahájil Grant. Po celou dobu, co diskutovali, držel nosítka ve svislé poloze. Teď je náhle popadl za dolní konec, rozmáchl se, a jako by se oháněl kosou, jimi širokým obloukem švihl. Dva z protivníků zasáhl do obličeje, dřív než se mu stačili uklidit z cesty.

V nastalém divokém zmatku kopajících nohou a svištících pěstí tekla adrenalin proudem. Dewarovi nezbylo než vystavit pečlivě zabalené ampulky zatěžkávací zkoušce. Sevřel kovový kufřík oběma rukama, vyrazil vpřed a jako beranidlem jím prorazil hradbu dvou mužů, kteří stáli proti němu. Dvojice se skácela jako kuželky a prostor mezi ním a dveřmi byl náhle volný.

„Běž!“ zařval Grant. „Zdrhej vodsud!“ Hodil Dewarovi klíče od sanitky. Dewar je jednou rukou chytil.

Zaváhal, ale jen na vteřinu. Grant má pravdu. Virus odtud musí dostat, i když se mu přičí nechat Granta jeho osudu. Přitiskl si kufřík oběma rukama těsně k tělu, aby s ním nenarazil do skla nebo ho nějak nepoškodil, vrazil do prosklených vstupních dveří ramenem a hnal se přes asfaltové prostranství k ambulanci. Věděl, že jsou mu v patách, ale neohlížel se, aby se nezdržoval.

Snažil se odemknout dveře, ale v tom chvatu jako by měl náhle obě ruce levé. Vzдорovitými prsty nakonec přece jen nahnál správný klíč, dveře však stačil otevřít sotva napůl, když vtom na něj kluk, který sanitku hlídal, křikl: „Za váma, pane!“

Dewar se instinktivně vrhl k zemi. Chlap, který ho pronásledoval, o něj zakopl, a jak se snažil získat rovnováhu, plnou váhou těla vrazil do dveří a znovu je přibouchl. Dewar byl na nohou první a v naději, že pronásledovatele zneschopní, ještě než se stihne vzpamatovat, mu zasadil několik pořádných ran pěstí. Chlap se však otřepal vmžiku, měl úctyhodnou sílu. Zvedl pěst zvíci vepřové kýty a svižným backhandovým úderem do obličeje poslal Dewara k zemi. Dewar cítil, jak mu v hlavě jako sršivá světlice exploduje bolest. Jen tak tak

stačil uhnout následnému kopanci a postavit se na nohy. Neměl však čas ani se nadechnout. Protivník se na něj vyřítíl znova, sevřel ho jako do svěráku a oba se skáceli na zem.

Dewar ucítil, jak se mu ty mohutné ruce svírají kolem hrdla, a v zoufalé snaze se jim vymanit popadl útočníka za zápěstí. Chlap ho však svíral tak pevně, že si Dewar v hrůze uvědomil, že jeho stisk prolomit nedokáže. Napínal veškeré síly, aby škrtící ruce oddálil, ale tiskly mu hrdlo stále silněji. Nakonec si musel přiznat, že takhle ničeho nedosáhne, a vsadil na zoufale hazardní tah. Pustil se hromotlukových zápěstí a šel mu po prstech.

Třebaže sevření krku, jak ostatně očekával, zesílilo natolik, až se bál, že ztratí vědomí, podařilo se mu nahmátnout útočnickovy malíčky a jeden z nich pořádně uchopit. Shromáždil veškeré síly, co mu ještě zbývaly, a trhnutím mu prst vyvrátil z kloubů tak prudce, že se ozvalo hlasité křupnutí. Muž zařval bolestí a Dewarova krku se pustil.

Dewar se zhluboka nadechl nočního vzduchu. Věděl, že musí něco podniknout v tom kratičkém okamžiku, dokud se chlap bude soustředit na zlomený prst. Převalil se, rychle vyskočil na nohy a mocným kopancem zamířil muži na hlavu. Nějaké lidské ohledy musely v tu chvíli stranou. Tuhle bitvu musí vyhrát. Muž se snažil uhnout, ale Dewarova bota mu přesto zasáhla lícní kost a mohutnou ranou ji roztříštila. Chlap ztratil vědomí a rázem bylo o problém mihn.

Dewar vzhlédl a uviděl, jak z domu vybíhá další chlap. Hmátl vedle vozu, sebral kufřík, který tam nechal ležet, naskočil do auta a otočil klíčkem. Prudce sešlápl plyn, až se motor rozeřval, škubl řadicí pákou a zařadil jedničku, ale pak, už s nohou na spojce, se zarazil. Věděl sice dobře, co musí udělat v první řadě musí co možná nejdřív dostat virus z tohoto zatraceného jícnu pekel do spolehlivých rukou, ale věděl také, že takhle to prostě udělat nedokáže. Granta tu nechat nemůže, nemůže připustit, aby to inspektor odnesl sám.

Grant je sice silný chlap, ostřílený policajt, který se o sebe umí postarat, ale teď má proti sobě drtivou převahu. Ti parchanti by ho s největší pravděpodobností zabili. Dewar pustil spojku, otočil vůz a vyrazil po asfaltu zpátky k domu. Chlapovi, jenž běžel proti němu, nezbylo než uskočit mu z cesty, neboť Dewar se hnál přímo na něj a neuhýbal. Skrze sklo dveří viděl tři postavy; kopaly do čehosi na podlaze.

„Vy svině!“ Rozsvítil dálková světla, navedl vůz proti vstupním dveřím a proboural se rovnou do haly. Výplně z armovaného skla se roztrhly na miliony střípků a na chlapy, kteří v tu ránu odskočili od Grantová ležícího těla, se sesypaly mraky skleněných štěpin. Násilníci se rozdělili, dva zůstali spolu a jeden stál sám. Dewar nasměroval auto na dvojici, která představovala větší cíl, a jednomu z chlapů, který mu nestihl rychle uskočit z cesty, najel na nohy. Dva jsou z krku, zbývají tři. Za pronikavých protestů převodovky Dewar vůz obrátil, hnal se halou, aby srazil dalšího muže, a pak strhl volant zpět a se skřípěním zabrzdil vedle Grantová nehybného těla.

Vyskočil z vozu, zepředu ho oběhl, popadl Granta pod rameny a snažil se ho vtlačit do kabiny, pracoval co mohl nerychleji, ale nějakou dobu si to přece jen vyžádalo: Grant byl těžký. Dewar měl pocit, že se čas náhle zpomalil. Připadalo mu jako věčnost, než Grantovi konečně vsunul dovnitř i nohy a zabouchl za ním dveře. Sotva vůz znovu oběhl a vyhoupl se k volantu, už se k němu hnal další lotr ten, který před ním uskočil venku na parkovišti. Dewar v kabině nahmátl hasicí přístroj, rozmáchl se a dnem přístroje vetřelce zasáhl přímo do obličeje. Chlap se svalil na záda, plival zuby a krev a jeho řev se pozvolna zdusil v bublavý chrapot. Dewar dupl na plyn, až motor zakvílel v ječivých obrátkách, a vyrazil z chodby přes asfaltové prostranství a dál na ulici. Zapnul modrá světla a vyjící sirénu, pedál plynu dorazil až k podlaze a už ho nepustil.

Ted' už v něm proudil čistý adrenalin. Musí ted' Grantovi sehnat pomoc, ale po pravdě si zhola nebyl jistý, jestli je zmlácený policista vůbec ještě naživu. Ohlédl se po něm a viděl, že má obličej zřízený k nepoznání. Hněv se v něm zvedl už dávno, ted' se mu zvedal i žaludek. Kolem vyhořelého escortu to řízl, aniž zvedl nohu z plynu, a hnal si to k vršku, odkud se ulice svažovala k místu, kde si zřídili svou bariéru bezzubec a jeho kumpáni. A stejně jako předtím se na silnici vyhrnuly postavy a ukazovaly mu, aby zastavil.

„Takhle na vás,“ mumlal si Dewar a se západem hodným pilota kamikadze se řítil přímo proti nim.

Jednomu z gangsterů, jemuž svítilo, že tahle sanitka jim zastavit nehodlá, se náhle cosi zajiskřilo v ruce. V příštím okamžiku už Dewar spatřil, jak noční oblohu prořízl ohnivým obloukem plamen, banditi po něm hodili Molotovův koktejl. Láhev se roztrhla na dlažbě před vozem, od hořícího hadru, vecpaného do hrdla a

nasáklého petrolejem, se vznítíl rozlitý benzín a před Dewarem náhle vyvstala žlutá plamenná zeď. V té rychlosti ho však nemohla ohrozit. Jiné to už bylo s půlkou cihly, která s třeskotem prolétla předním sklem a zasáhla ho do levého spánku.

Čelní sklo sice sílu a prudkost nárazu poněkud ztlumilo, ale i tak se o Dewara pokoušely mdloby, když bojoval o výhled a nepřestával do rozpraskaného skla bušit pěstí, dokud v něm nevytlámal dostatečně veliký průzor. Po celou tu dobu nestáhl nohu z plynu a se zaťatými zuby zápasil o to, aby se mu vůz, jež sebou divoce házel ze strany na stranu, nevymkl z rukou. Konečně se sanitka vyřítila z obsazené oblasti do relativního bezpečí za jejími hranicemi.

Dewar zpomalil a ohmatal si hlavu. Po obličejí mu stékala krev a všechno se s ním točilo. Ohlédl se po Grantovi, byl sice v bezvědomí a měl rozbitý obličej, ale bylo znát, že štěstí stálo při něm. „Zaplat’pánbůh, že žiješ, kamaráde,“ zamumlal Dewar. Vtom zahlédl řadu vozidel Zdravotní služby. Stála před školou, v níž chtěli otevřít očkovací středisko. Zajel hned za ně, nepodařilo se mu však přesně odhadnout vzdálenost, a tak zastavil až o zadní nárazník posledního auta. Vystoupil a šel vyhledat pomoc.

Prošel lítačkami do hlavní chodby a zmocnil se ho tak silný pocit závratí, že zašátral rukou po zdi, aby se zachytil. Viděl, jak proti němu kráčí jakási nezřetelná postava, a pak uslyšel ženský výkřik: „Adame! Proboha, co se ti stalo? Ty jsi zraněný!“ Byla to Karen.

Dovedla Dewara k židli, posadila ho, donutila ho, aby si sklonil hlavu mezi kolena a chvíli v té poloze zůstal, dokud mu do mozku znovu nezačne řádně proudit krev.

„Grant. Je venku v sanitce,“ vyrazil ze sebe trhaně. „Musíš mu pomoci. Je těžce raněný.“

Karen zorganizovala pomoc pro Granta a vrátila se k Dewarovi. „Máš šerednou ránu na hlavě,“ řekla. „Chápu dobře, že jste byli za bariérou? Pro něco, co se ztratilo?“

Dewar přisvědčil.

„Vyšlo vám to?“

„Máme ten virus. V kufru v sanitce. Jsou v něm ampule. Nenechávej je tam. Musíš pro ně.“

Karen mu konejšivě stiskla rameno: „V pořádku, hned tam jdu. Jen tu chvíli zůstaň klidně sedět.“ Netrvalo ani půl minuty a byla

zpátky i s kufříkem. Postavila jej vedle Dewara. „Tak co, teď už se cítíš líp?“ zeptala se s úsměvem.

Dewar přikývl. „Jak to vypadá s Grantem?“ zeptal se roztřeseným hlasem.

„Pěkně ho zřídili. Má roztržštěný nos a lícní kosti, na třikrát zlomenou dolní čelist a taky pár žeber. Zatím se neví, jaká má vnitřní zranění, ale už sem jede ambulance. Povezou ho do Královské nemocnice.“

„Dostane se z toho?“

„Poslední plat bych za to sice nedala, ale řekla bych, že ano. Taky sem jede superintendant Tulloch.“

„Tulloch? No, ten nám tu zrovna chyběl.“

„Když viděli, v jaké stavu inspektor Grant je, někdo z našich mu zavolal. Vědět by o tom určitě měl,“ řekla Karen.

„Asi ano,“ připustil Dewar. „Ale až sem dorazí, já už tu být nemusím.“

Chystal se vstát, ale Karen ho zadržela. „Nikam teď nepůjdeš,“ řekla. „Máš otřes mozku.“

„Vůbec jsem nebyl v bezvědomí,“ protestoval Dewar.

„Ale brzo budeš, jestli neposlechneš, co ti říkám. V tomhle stavu nemůžeš nikam. Co máš tak důležitého na práci?“

„Uleví se mi, až ty ampule budou hodně daleko odsud,“ řekl Dewar.

„O to se může postarat někdo jiný. Tobě důrazně doporučuju, aby ses dal odvézt do nemocnice s inspektorem Grantem a nechal se tam vyšetřit.“

Tulloch dorazil téměř zároveň s ambulancí, která přijela pro Granta. Mlčky sledoval, jak zbité tělo bezvědomého Granta nakládají dozadu do vozu a zavírají za ním dveře. Dewar s nimi jet odmítl. To už se radši setká s Tullochem.

„Co se to tu k čertu stalo?“ vybuchl Tulloch. „Co jste za tou bariérou pohledávali? To je vrchol nezodpovědnosti.“

Dewarovi třesla hlava, ale neměl v úmyslu se dát. „Nic nezodpovědného na tom nebylo!“ namítl. „To si myslíte, že se nám tam chtělo? Že jsme tam jeli jen tak ze srandy? Nebo provokovat? Mějte rozum, člověče. My jsme tam museli.“

„Ale proč, prokristapána?“

„Protože v Aberdour Courtu si kdosi schovával tolik neštovicového viru, že by to stačilo vyhubit celé město a půl Británie. Jeli jsme tu skryš s Grantem vybrat a podařilo se.“

Tulloch pohlédl na Dewara a nevěděl, co na to říct. „Připadá mi to všechno neuvěřitelné. Nepodniknu další kroky, dokud neuslyším, co mi k tomu řekne inspektor Grant, ale jak já to vidím, disciplinárnímu řízení se tak jako tak nevyhne.“

Dewar na to chladně řekl: „Pokud inspektor Grant vůbec přežije, pak jediný krok, co v jeho případě podniknete, bude návrh na vyznamenání za statečnost. Je to hlavně jeho zásluha, že virus v tuhle chvíli odpočívá tady v tom kufríku, a ne v kvartýru betonového věžáku kdesi uprostřed území, kde vládnu gangy. A když už mluvíme o tom, proč tady to nepřístupné území vůbec máme.“

Dewar viděl, že Tulloch tuší, kam míří. Pokračoval dál: „Teď je tam pár fetáků, co jsou vzteky bez sebe, že se jim do rajónu vlámali, jak si oni myslí, dva policajti a odnesli jim cosi z baráku a oni nevědí co, takže před ostatními vypadají jako idioti. Kvůli tomuhle válku rozhodně nezačnou, zato velká policejní akce s plným nasazením zásahových jednotek by mohla skončit úplně jinak.“

S touhle logikou Tulloch nedokázal diskutovat.

„I tak si myslím, že uděláte nejlíp, když kolem ulice, která vede k Aberdour Courtu, posílíte hlídky. Mohli by nám tam uspořádat další bengálskou noc. Oni si to ze své strany pravděpodobně zablokují taky, aby se pojistili, že se jim tam další nezvaná návštěva už vetřít nepokusí, ale víc z toho, při troše štěstí, asi nebude.“

„A co ten virus?“

„O ten se postarám, ale potřebuju odvézt. Moje auto trčí u policejního ředitelství.“

„Kam chcete jet?“

„Zpátky na štáb. Možná by se někdo od vás mohl spojit s doktorem Malloyem a požádat ho, aby mě tam čekal.“

Tulloch kývl. „Zařídím vám patřičný doprovod.“

Tulloch odešel a do Dewara se znovu pustila Karen. Bránil se s rukama nad hlavou. „Přísahám, že jsem úplně v pořádku, a kromě toho mě na štáb odvezou, takže za volant si nesednu. Postarám se, aby ty ampule převzal Steven Malloy, a pak budu moct klidně spát.“

„Opravdu bych ráda, kdybys dneska v noci zůstal tady, abych na tebe dohlídla aspoň já, když už tě nemůžu dostat do nemocnice, kam ve skutečnosti patříš.“

„Neboj se, budu v pořádku.“

Karen se chvíli tvářila, jako by v tom dohadování hodlala ještě pokračovat, ale pak zjihla a řekla jen: „Až předáš ampule, půjdeš rovnou do postele?“

„Přísahám.“

Polibek na rozloučenou jim překazilo mohutné zaskřípění brzd. Před budovou zastavoval nákladník.

„Dovezli vakcínu!“ zavolal někdo u dveří. Nato se Karen s Dewarem znovu objali.

„Díky bohu,“ řekla Karen.

„No jo, jako vždycky se všechny zásluhy připíšíou jemu,“ zamumlal Dewar. „Ale nikdo si přitom nevzpomene, že to byl on, kdo stvořil taky neštovice.“

Do vládní budovy Dewara odvážel rychlý vůz dopravní policie, provázený čtyřmi muži na motorkách. Seděl na zadním sedadle zabraný do úvah a kufřík s ampulemi mu spočíval na kolenou. Jediná výhoda téhle „parády“ říkal si tkví v tom, že se ho žádný z policistů sedících vepředu na kufřík, ani na jeho obsah nevyptává. Tak jim to asi přikázal Tulloch. Dewarovi to vyhovovalo: na řeči neměl náladu. Díky onomu mlčení se teď mohl zamýšlet nad dalším rysem, kterým se převážený balíček vyznačoval. Ta zásilka je nejenom nesmírně nebezpečná, ale taky nebezpečně cenná. Jistí lidé, a ti lidé už jsou tady ve městě, by za ni zaplatili třeba milion liber, a on se přitom chystá jen tak ji předat jakémusi nezaměstnanému vědci jménem Sleven Malloy.

Dewar sice Malloyovi důvěřoval, ale taky nezapomněl, jak spolu vedli rozhovor o tom, čeho všeho jsou nebo nejsou lidé schopni, když jsou ve hře velké peníze. Malloy, jak si Dewar vzpomínal, tehdy „doufal“, že by měl dost charakteru, aby dokázal odmítnout i velikou sumu, kdyby její podmínkou bylo provést něco, co se přičí zásadám. Byla tohle situace, kdy stačí jen „doufat“?

Byli asi v polovině cesty, když v Dewarovi vzklíčil nápad, že by mu ten problém mohli vyřešit policisté, kteří ho doprovázeli. Naklonil se dopředu a požádal, jestli by ho nespojili s Tullochem.

Muž sedící vedle řidiče zapojil vysílačku a podal Dewarovi sluchátko.

„Superintendante? Rád bych pověřil vaše lidi ještě jedním úkolem. Chtěl bych, aby doprovodili kufřík až na místo určení a osvědčili destrukci jeho obsahu.“

„Nebudou se ty ampule vyžadovat jako důkaz?“

„Můžeme je sterilizovat, a přitom je fyzicky nezničit. Nikdo si nebude ověřovat, jestli to, co v nich je, ještě žije.“

„Nejsem si jistý, zda je takové poškozování důkazů zákonné.“

„Na mou zodpovědnost,“ přerušil ho Dewar.

„Jak myslíte.“

„Můžete to svým lidem oznámit?“ Dewar vrátil sluchátko dopředu a poslouchal, jak Tulloch důstojníkovi nařizuje, aby postupovali podle jeho pokynů.

„Jste ozbrojení?“ zeptal se Dewar.

„Tohle vozidlo je vybaveno pro ozbrojenou ochranu, pane.“

„Fajn. Až dojedeme na ministerstvo, předám balíček doktoru Stevenu Malloyovi. Vy pak doktora Malloye doprovodíte na univerzitu do Ústavu molekulární biologie a budete přitom, až ten balíček bude sterilizovat v autoklávu. Je to sice formalita, ale nesmíte ten balíček ani na vteřinu spustit z očí. Rozuměli jste?“

„Rozkaz, pane.“

„Na sterilizátoru bude ukazatel teploty. Dohlédnete, aby teplota přesáhla sto dvacet stupňů a aby na nich zůstala nejméně patnáct minut. Pak si můžete dát pohov a vrátit se ke své práci.“

„Znamená to, že by se mohlo stát, že doktor Malloy sterilizační proceduru nedodrží, pane?“ zeptal se důstojník.

„Určitá pochybnost by tu byla.“

„A co pak?“

„Řeknete mu, že jste ozbrojení, ukážete mu zbraň a vyzvete ho, aby vám balíček odevzdal. A přivezete mi ho zpátky.“

„A kdyby protestoval?“

„Tak na něj vystřelíte a balíček mu odeberete. Zůstanete na místě a přivoláte mě telefonem.“

„To je peklo.“

„Peklo by mohlo nastat, jestli vám ten balíček unikne. Jasně?“

„Rozkaz, pane.“

Zbytek cesty proběhl za úplného mlčení, a když dojeli, otevřel jeden z policistů Dewarovi dveře, aby mohl vystoupit. Doprovodili ho budovy. Uvnitř je čekal Hector Wright.

„Velmi dobrá práce, Adame,“ řekl. „Vypadá to, že jste nějakou schytl.“

„To přežiju,“ utrousil Dewar, nerad by se dostal do trapných rozpaků. „Malloy už je tady?“

„Ještě nepřišel, zato vakcína už je tu. Přivezli ji před půl hodinou.“

„Já vím, stavoval jsem se v jednom středisku na sídlišti.“

Dewar odnesl kufřík nahoru, otevřel jej a přidal k balíčku i ampule, které zajistil v bytě Tommyho Hannana. Všechno to obalil další gázou a zvenku omotal několika vrstvami lepicí pásky. Pak z kufříku odstranil všechno ostatní, vložil do něj jen zabalené ampule a šel s ním dolů, kde už čekal Malloy.

„Zdravím vás, Steve,“ řekl. „Dostali jsme je všechny.“

„Všechna čest. A k čemu potřebujete mě?“

„Chceme, aby se ty ampule sterilizovaly, ale nezničily. Možná je budeme potřebovat jako důkaz. Myslel jsem, že byste je mohl sterilizovat v ústavu.“

„Dobrá, jestli chcete. Teď hned?“

„Je v tom nějaký problém?“

„Není,“ odpověděl Malloy.

„Tihle policisté vás tam odvezou, a až s tím budete hotov, vezmou vás zase zpátky.“

„To není třeba,“ řekl Malloy. „Mám venku auto.“

„Tohle, bohužel, musíme udělat přesně, jak se má,“ oponoval Dewar. „Kdy se vám ostatně poštěstí jet do práce s ozbrojeným doprovodem?“ Otevřel kufřík a ukázal Malloyovi i oběma policistům, co v něm je. „Může to jít rovnou do sterilizátoru,“ řekl.

Podle Malloyova výrazu Dewar usoudil, že přesně pochopil, o co kráčí. Policisté ho nespustí z očí, jsou ozbrojení a on nemá jediný důvod ten balíček otevřít.

Malloy pohlédl Dewarovi do očí a řekl vyčítavě: „Tohle mi potíže nedělá, Adame. Pořád ještě toho svýho padoucha hledáte v ústavu?“

„Úřední postup, nic víc, Steve,“ řekl Dewar, ale mu bylo z toho nanic.

Dewar seděl sám ve svém pokoji, dokud mu policie nesdělila, že ampule prošly sterilizací, aniž nastaly potíže. Úleva, kterou mu ta zpráva přinesla, i vědomí, že bezprostřední zdroj epidemie je teď zničen, v něm prohloubily pocit únavy natolik, že jen stěží držel otevřená víčka. Přesto přece všechno věděl, že ta věc ještě zdaleka není u konce. Ukradené ampule má sice s krku, jenže ty ostatní tam kdesi venku ještě jsou na neznámém místě, kam je kdosi neznámý odnesl z původního místa, které je rovněž neznámé. Pohled z okna ho nijak nepovzbudil. Už zase se dalo do deště.

Zapnul počítač a pátral po vzkazech. O Kellym ze Sci Med stále ani slovo. Na co si to hrajou? Vztekle vyťukal vzkaz, aby jim připomněl, jak ta věc spěchá, a netrpělivým úderem do klávesy jej odeslal. Vzkaz zmizel z obrazovky a v něm se rozhostil pocit prázdnoty. Teď už mu nezbývá než čekat. Blesklo mu hlavou, jestli by neměl zavolat Stevenu Malloyovi a pokusit se urovnat vzájemné vztahy, ale pak usoudil, že je na to možná ještě moc brzy. Podíval se na hodinky a zavolal do nemocnice, jak to vypadá s Ianem Grantem. Leží na jednotce intenzivní péče, ale jeho stav je stabilizovaný.

Dewar položil telefon a hluboce si oddychl. Chvilí tupě zíral do zdi, upínal se k onomu „stabilizovanému stavu“ a snažil se nemyslet na „jednotku intenzivní péče“.

„Stabilizovaný stav“ zněl daleko přívětivěji.

Bylo už pozdě. Dewar byl vyčerpaný. Věděl, že si musí odpočinout, ale cítil se provinile, že by měl spát, když toho zbývá ještě tolik udělat. Uchýlil se ke kompromisu ještě odbude aspoň poslední dnešní hovor a zavolal Simonu Barronovi. Nezměnilo se nic. Iráčani, jak se zdá, pořád vyčkávají. Vycházejí, jako obvykle, jenom do kavárny v knihkupectví za rohem, jinak nikam. S oběma zaměstnanci i s ostatními štamgasty už jsou kamarádi.

„Co vám mám povídat, nudou se tu koušem už i na hlavě,“ stěžoval si Barron. „Možná bychom si k nim v té kavárně měli přisednout. Motivovat lidi, aby byli bdělí, když se jim před očima neděje ani tolik co hlídačovi v muzeu, není zrovna snadná věc. Jste si doopravdy jistý, že ti chlapi jdou po neštovicích?“

„Ano,“ odpověděl Dewar. „V tom si jistý jsem.“ Se svlékáním se Dewar nezdržoval. Lehl si do postele, tak jak byl, a rázem se ponořil do hlubokého spánku.

DEN OSMÝ

Když v sedm ráno zazvonil telefon, byl by ho Dewar raději neslyšel. Přiložil si sluchátko k uchu a druhou rukou si masíroval ztuhlý zátylek.

„Jak ti po ránu je?“ ptala se Karen.

„Jsem v pořádku,“ ujistil ji Dewar. „Vstávalas brzo,“ dodal, když pohlédl na hodinky.

„Zrovna odjíždíme na očkovací stanici. Řekla jsem si, že ti předtím ještě zavolám, abych věděla, jak na tom jsi. Později se už k telefonování asi nedostanu.“

„To si piš. Moc jsi toho určitě nenaspala. Kdy jste včera skončili?“

„Poslední dodávku vakcíny jsme vyložili něco po jedné. Očkovat se začíná v půl osmé. Venku už na mě čekají. Musím běžet. Doufám, že si dneska dáš trochu pohov.“

„To bych mohl. A ty na sebe dávej pozor. Ještě se ozvu.“

Dewar teď uvízl v poněkud rozpolceném stavu myslí. Půlka jeho bytosti mu našeptávala, aby se vrátil do postele, a druhá půle ho nabádala, že když už jednou vstal, může docela dobře zůstat vzhůru. Jestli si znovu lehne, stejně už pravděpodobně nedokáže usnout. Z obou možností zvítězila ta druhá. Pustil si sprchu, a než se teplota vody ustálila, prohlížel si v zrcadle šrámy a podlitiny na čele. Zbarvení sice nijak strašně nepůsobilo, ale na dotek bylo místo, kde ho cihla zasáhla, velice citlivé. „Syčáci,“ utrousil, ale když to říkal, mnohem víc při tom myslel na to, jak zřídili Granta. Až se osprchuje a obleče, hned zavolá do nemocnice.

Když vyšel ze sprchy, cítil se líp, pod tekoucí vodou se důkladně prohrál a z valné části se zbavil obtížné strnulosti. Oblékl se do čistého a vytočil číslo nemocnice. Grant strávil neklidnou noc, ale jeho stav zůstává stabilní. Během dopoledne mu udělají řadu testů.

Dewar sešel dolů poohlédnout se po kávě. Zjistil, že ho předešel Hector Wright a teď už, s kalkulačkou v ruce a s brýlemi až na špičce nosu, zkoumá počty nově přijatých případů z předešlé noci. Dewar si z konvice nalil pořádný hrnek silné černé kávy a přisedl si k němu. „Tak jak to vypadá?“

„Nečekal jsem, že se dnes ráno objevíte takhle brzo,“ řekl Wright. „Včera v noci jste vypadal jako smrtka.“

„Je mi dobře. Co se děje?“

„Zaplat'pánbůh nic, co bychom nepředvídali. Počty nově přijatých i počty úmrtí jsou statisticky vesměs v pořádku. Nic nenaznačuje, že by se objevil nějaký sekundární zdroj. Policie hlásí, že v noci byl podle všeho klid. Pár požárů v obsazené oblasti, ale nic velkého.“ Wright se podíval na hodinky. „Teď už by měli začínat s očkováním.“

Dewar přikývl. „Doufejme, že všechno půjde hladce. Máme dnes ráno schůzi?“

Wright zakroutil hlavou. „Když se s očkování začíná takhle brzo, budou mít všichni plné ruce práce s jehlami.“

„Píchat je lepší než plkat.“

„Tak nějak,“ usmál se Wright.

Těsně po půl desáté zapípal Dewarův laptop na znamení, že přišla zpráva. Byla to ta, na kterou čekal. Stavební firma Holt, která zaměstnávala Michaela Kellyho, našla předáka, který si vzpomněl, že měl Kellyho v partě. Zdá se, že Kelly pracoval na stavbě luxusních rodinných domů při jihozápadním okraji města. Komplex se jmenuje Pines, je už dostavěn a plně obydlen. Leží půl míle na východ od Redfordských kasáren mezi firhillskou střední školou a městskou čtvrtí Morningside.

Dewar cítil vlnu stoupajícího adrenalinu. Popadl sako a letěl dolů. Na moment se zdržel jen u Hectora Wrighta, aby mu pověděl, kam se chystá.

Dewar přijel do Pines od západu a zastavil na malé vyvýšenině, aby měl z auta výhled. Obytný komplex vypadal docela příjemně, tak jak podobné komplexy obvykle vypadají. Převažovaly tu větší pohodlné vily, dosud se však netěšily z dobrodiní vzrostlých zahrad, které by jim dopřávaly cosi podobného soukromí. Vyrůstaly z holé země, ze všech stran se otevíraly pohledům, a od sousedů je oddělovaly jen pruhy nízkých hraničních plůtků.

Ze zadních dveří jedné z vilek vyšla mladá maminka s košíkem prádla a Dewar se díval, jak po špičkách přeskakuje po provizorní pěšině z plochých kamenů, aby pověsila prádlo na rotační sušák. Za ní se pustila holčička na tříkolce, její snaha ovšem vyšla naprázdno, neboť tříkolka se jí hned o druhý kámen zadrhla. Malá řidička tedy vyzkoušela mnohem neschůdnější cestu po hroudách hlíny, ale netrvalo dlouho, než se i s tříkolkou svalila na bok. Ranním

vzduchem k Dewarovi dolehly její vzlyky, plakala spíš ze vzteku, než že by se poranila.

Dewar usoudil, že je na čase vystoupit a rozhlédnout se tu pořádně. Otevřel aktovku a vytáhl z ní psací podložku, kterou si pro tu příležitost schválně přinesl. Žádný skutečný účel neměla, vzal ji s sebou jen jako rekvizitu. O lidech vyzbrojených psací podložkou se obvykle předpokládá, že dělají něco úředního a důležitého. Mohou si zapisovat poznámky a potloukat se po těch nejnemožnějších místech, kde by lidé bez psacích podložek jistě upoutali pozornost policie. Dewar ochotně přiznával, že na skryté možnosti psacích podložek nepřípadl jako první. Na univerzitách a ve státních úřadech znal řadu lidí, kteří udělali kariéru jen díky tomu, že obcházel s psací podložkou v ruce, s tužkou ve střehu a hotovi klást otázky, vyplňovat seznamy a zaznamenávat výsledky, jež pak budou odevzdány a zapomenuty.

Na kterém místě staveniště měl Kelly kopat, o tom mu Denisa Banyonová nic bližšího říct nedokázala, jen tolik, že to bylo docela blízko u domů. Jenže na které straně? Dewar se vydal na obchůzku. Na jihu rostly stromy, většinou borovice, které, jak usoudil, dodaly inspiraci, když se pro to místo hledalo jméno. Na severu procházela silnice a za ní další řada nových staveb. Na východní okraj pořádně nedohlédl, protože areál se v tu stranu táhl dobrou čtvrt míli od místa, kde právě stál. Řekl si, že pro začátek bude nejlepší, když celé to sídliště obejde po obvodu, a začne obloukem kolem severního okraje.

Sešel z chodníku a zamířil k pásu hrboлатé země mezi parcelami a silnicí na severní straně, pruh byl široký asi pětadvacet metrů, zato se táhl téměř po celé délce sídliště, přerušovaly ho jen příjezdové cesty. Prohledat tuhle plochu je na jednoho chlapa trochu moc, usoudil Dewar, jak tak šněroval z jednoho okraje pásu k druhému a pomalu se posouval k východu. Při tom nezapomínal tu a tam si něco naškrábat na papír na psací podložce, kdyby ho náhodou někdo pozoroval, ve skutečnosti však pátral po nedávno zasypané jámě a po stopách spaleniny po jejích okrajích.

Jak čas ubíhal a on se téměř nehnul z místa, začal se Dewar sám sebe ptát, proč to vlastně dělá. I když tu jámu nakrásně najde, jen si tím potvrdí, že mu Denisa nelhala, a on si tak jako tak nemyslí, že měla důvod mu lhát. K muži, který Kellyho požádal o pomoc a

jemuž ty ampule patřily, ho takový nález o nic blíž nepřivede. Zastavil se, znovu se zahleděl do papíru v deskách a zároveň si přiznal, že tu pátrá jen proto, že za daných okolností nemá tušení, co jiného si počít.

Najednou si Dewar uvědomil, že ho někdo sleduje. Muž v klobouku a la Sherlock Holmes, který se doposud oháněl rýčem a převracel půdu budoucí zahrady, teď ustal v práci a pozoroval jeho. Dewar pokračoval ve svém těkavém průzkumu dál a doufal, že muž o něj brzy ztratí zájem, jenže neztratil. Naopak, odložil rýč a přešel přes ulici.

„Nějaké potíže?“ zeptal se sytým hlasem.

„Ani ne,“ usmál se Dewar. „Kabelová televize, víte? Jenom koukám, kam to bude nejlepší položit.“

„Nebylo rozumnější zavést tyhle věci, když se to tu stavělo?“ ptal se zamračeně muž v klobouku.

„To neříkejte mně, na to jsem já, bohužel, moc malej pán,“ dal mu Dewar najevo, že jeho úloha v celkovém řádu věcí je méně než nepatrná.

„No, my s mojí ženou o ten zatracenej krám stejně nestojíme. Skoro se na bednu nekoukáme.“

Kromě Davida Attenborougha a dokumentárních pořadů, zašeptal si Dewar pod vousy.

„Leda na Davida Attenborougha a občas na nějaký ten dokument.“

Dewar si do papíru na psací podložce učinil jakousi poznámku. „A vaše jméno, pane?“

„Pennel Brown.“

„S pomlčkou?“

„Ano.“

Vetkl tedy na papír mezi slova „nadutý“ a „ňouma“ pomlčku. „Výborně, pane Pennel Browne, postarám se, aby vás naši lidi neobtěžovali.“

Pennel Brown se vrátil k rýči a Dewar pokračoval v obhlídce terénu. Když dospěl na konec severního pásu a měl se po východním okraji pustit k jihu, už ho ukrutně bolela záda. Chvilí postál a díval se, co se nachází na východ od sídliště, třebaže mu v pohledu tím směrem stále ještě bránila křoviska, která tam kdosi nechal divoce

rozmíst. Tu a tam za keři zahlédl kus drátěného plotu. Na jeho vrcholu se táhl ostnatý drát.

Už se chystal, že vykročí dál podél východního okraje, když vtom mezerou ve křoví zahlédl komín. Byl to okrouhlý komín z červených cihel, takový, jaký bývá k vidění u starých průmyslových kotelen. Nemohlo by to mít něco společného s tím, co hledá? Budova za ostnatým plotem, a navíc blízko u nových domů?

Dewar už chtěl do křoví zajít, ale vtom uviděl, že se za rohem vynořil pošťák. Bylo jasné, že si ho pošťák všiml.

„Dobré jitro,“ pravil Dewar s přívětivým úsměvem a přátelsky zvedl ruku.

Pošťák se zastavil, ale úsměv neopětoval.

Dewar si pospíšil blíž k němu. „Nemohl byste mi říct, co je to tamhle?“ zeptal se a mávl směrem ke křoví a ke komínu.

Pošťák si ho podezíravě změřil.

Dewar ukázal na svou psací desku. „Jsem odhadce. Můj klient by rád koupil dům, který je tu na prodej.“ Dewar neurčitě mávl směrem k Pines. „Obhlížím to, jestli nám tady v sousedství něco ošklivého nezatajili, než hodím ten posudek na papír.“

„Dům na prodej? V Pines? Už? Vždyť se ty všiváci sotva nastěhovali!“ vykřikl pošťák.

„Život manažera bývá samý spěch a změna,“ povzdechl si Dewar.

„Spíš je to banda hamižnejch šizuňků. Určitě to prodají o deset táců draž, než za co to dostali.“

Správností onoho ekonomického rozkladu si Dewar sice jistý nebyl, ale raději souhlasně přikývl. „Asi máte recht. A co tady ten objekt.“

„Nemám šajna, kamaráde. Bylo to opuštěný, už co jsem tu začal roznášet.“

„Takže žádné páchnoucí zplodiny z toho nejdou,“ konstatoval Dewar a udělal si poznámečku. „Moc vám děkuju.“ Počkal, až pošťák zmizí, vklouzl do křoví a prodíral se k plotu. Teď už viděl, že budovy jsou značně zchátralé, byly to vlastně nevelké přístavky z červených cihel, obklopující rozsáhlejší budovu s vysokým komínem uprostřed. Betonovou dlažbou, pokrytou střepy skla a kusy rezavého železa, prorůstal plevel.

Původní Dewarův odhad, že jde o komín kotelny, se stále ještě zdál správný, ale k čemu ta kotelna patřila? Nebyly tu žádné nápisy ani tabulky s označením, z nichž by vyčetl, čemu to tu kdysi sloužilo. Po několika minutách, co si ten objekt obhlížel, Dewar usoudil, že se k němu bude muset dostat blíž. Začal se ohlížet po nějaké díře v plotu. Přelézt ho nepřicházelo v úvahu, neboť ostnatý drát, byť zrezavělý, stále ještě vypadal, že je každému, kdo by byl takový blázen, aby to zkoušel, schopen způsobit zaručenou újmu. Zato drátěné pletivo působilo na několika místech značně chatrně, zejména dole, kde dráty, jimiž bylo uchyceno ke sloupkům, rozežrala rez. Dewar si vybral jedno zvlášť důkladně prorezlé místo a táhl pletivo od sloupku. Stačilo třikrát energicky škubnout a povolilo.

Když už pletivo nedrželo na sloupku, dalo se s ním dostatečně manévrovat, a tak je Dewar dokázal ohnout vzhůru. Znovu se ohlédl, aby se ujistil, že na něj stále ještě není vidět, a pak už se spustil na zem a soukal se po zádech pod dráty. Náhle vyjekl bolestí uvolněný drát mu rozškrábl čerstvou jizvu na hlavě. Před očima mu vyvstala rudá mlha a musel chvíli počkat, než se zase rozplynula.

Když byl konečně za plotem, vyškrábal se na nohy, a seč byl, se pokoušel zastavit krev, která se mu znovu z rány spustila. Pak si oprášil smetí z šatů a vykročil k budovám.

Měl pravdu: skutečně to bývala kotelna. Svědčily o tom dva rezivějící parní kotle, ale stále ještě mu nic nenapovídalo, co ta kotelna kdysi vytápěla. Dewar se vydal podél potrubí, které vycházelo ze zadní zdi. Cestou zavadil pohledem o prázdnou plechovku od piva a zarazil se. Stála na cihlové římse, byla od ležáku Tennent's Super a vypadala jako nová. Fakt, že na té nízké zídce stála, vylučoval možnost, že by ji tam někdo odhodil přes plot ze silnice. Odhadl to tedy na nějaké výrostky. Pro pubertáky musí být takovéhle místo úplné eldorádo, jenže plechovka tu byla jen jedna, další pozůstatky sobotního mejdanu adolescentů veškeré žádné.

Dewar se vydal podél roury, kterou považoval za hlavní odvodní potrubí, jež z kotelny vedlo. Roura se zhruba dvacet metrů táhla nad zemí a pak se mezi dalšími křovisky na východ od budov nořila kolmo do země. To mohlo znamenat jenom jedno: dál potrubí pokračuje pod povrchem. Začal se rozhlížet, kudy by se do podzemí dostal, a skutečně zahlédl železný poklop šachty, téměř úplně skrytý pod rozrostlými větvemi skalníku. Chopil se držadla a zatáhl. Těžký

kryt povolil překvapivě snadno. Očekával, že tam bude vězet pevněji.

Hleděl teď do šachty, která klesala asi dva metry rovně dolů, pak se lomila vodorovně doprava a skrze oblouk ústila do podzemního tunelu. Řada železných příček ve svislé části ho zlákala k sestupu dolů, ale poklop nechal raději otevřený. Chtěl zatím jen nahlédnout do ústí tunelu a pak se vrátit do vozu pro baterku, k svému překvapení však zjistil, že v tunelu je docela dobře vidět. Umělé osvětlení tam sice chybělo, ale řadou okének z armovaného skla, zasazených ve stropě, pronikal dovnitř dostatek denního světla, aby se tunelem dalo úspěšně projít.

Ukázalo se, že způsob rozvodu potrubí odhadl správně. Po stropě a stěnách tunelu se táhla celá řada ocelových rour, tu a tam opatřených tlakovými ventily. Potrubí bylo teď studené a srážela se na něm vlhkost; ručičky na tlakoměrech mířily na nulu. Náhle leknutím prudce vtáhl vzduch, ze šera vyběhla krysa, přecupitala mu po nohách a zmizela kdesi za ním. Je vidět, že tu dole není sám.

Postupoval tunelem a v duchu si představoval, kde se asi nachází vzhledem k nové zástavbě. Odhadoval, že bude někde u jejího východního okraje, když tu najednou chodba končila. Cihlová stěna, která mu stála v cestě, byla, jak se zdálo, postavená z novějších cihel než stavby venku. Budovatelé Pines zřejmě tunel zasypali, když hloubili základy pro nové domy, a v tomto místě ho uzavřeli. Soustava chodeb tím však nekončila, neboť tu doleva odbočoval další, poněkud menší tunel.

I v něm bylo dost světla, aby se jím člověk mohl jakž takž pohybovat. Dewar ušel nějakých dvacet metrů a náhle se zastavil. Do nosu ho uhodil jakýsi pach. Nasál vzduch, aby se ujistil, že tomu tak vskutku je. A ucítil to zase: kouř z cigarety. Dole s ním ještě někdo je.

Postupoval teď opatrně, zrychlil se mu puls. Pach sílil a Dewar našlapoval stále pomaleji. Tunel se rozšířil ve čtvercovou komoru. Asi tu stávala pomocná čerpací stanice. Nasvědčovaly tomu nejasné obrysy jakýchsi strojů. Právě si je chtěl zblízka prohlédnout, když vtom mu čísi ruce zezadu stiskly hrdlo.

„A mám tě, ty lumpel!“ zasípal mu do ucha hrčivý hlas. „Mě nezamorduješ jako chudáka Tama.“

Dewar sekl lokty dozadu a zasadil útočníkovi ránu do břicha, ozvalo se heknutí a stisk kolem krku povolil. Hbitě se otočil, ale rázem utržil prudký zásah čelem do obličeje a v bolestech se svalil na záda. Útočník se na něj vrhl znovu temná změť zcuchaných vlasů a zkaženého dechu, ale očividně hnaná nenávistí.

Dewar udeřil chlapa oběma pěstmi do spánků a rázem měl znovu navrch. Pro jistotu přidal ještě pořádnou ránu do žaludku a muž se sesul k zemi jako pytel brambor.

„Tak a teď koukej vyklopit, o co ksakru jde?“ křikl na něj Dewar.

V chabém světle viděl, že útočník má na sobě nepořádně pozapínaný pršiplášť, navlečený, soudě podle objemu, přes několikero vrstvu dalšího oblečení. Z hlavy mu vyřázela divoká hříva špinavých šedivých vlasů a vousy mu trčely z obličeje na všechny strany. Ztroskotanec, který si v tunelu našel příbytek. Tím se také vysvětlovala ta plechovka od piva.

„Zabila Tama, ty hajzle, a teď chceš zabít i mě,“ vyrazil ze sebe muž. Zpola vzlykal, zpola lapal po dechu a držel se za břicho. Dewar teď litoval, že ho praštil takovou silou.

„Nemám nejmenší potuchy, kdo jste,“ řekl Dewar. „A kdo je Tam?“

„Nech si ty kecy. Co jsme sakra komu udělali? Co? No, řekni?“

„Co je to tady za objekt?“ zeptal se Dewar.

„Nech si ty...“

Chlap se zarazil uprostřed věty, neboť Dewar, jemuž došla trpělivost, ho popadl za klopy a přitáhl si ho těsně k sobě. Chraplavě mu přikázal: „Tak, a teď mi koukej odpovědět!“

„Tunely.“

„Co za tunely?“

„No přece tunely vod Městskýho špitálu, ty moulo.“

Dewarovi se v hlavě rozezněl alarm. „Městskýho špitálu?“ opakoval. „Chceš říct, že ty baráky tam venku postavili na pozemcích, kde stávala Městská nemocnice?“

„To ví přece každej blbec.“

Z toho, co se právě dověděl, a z důsledků, jež z toho zjištění vyplývaly, se Dewarovi roztočila hlava. Neodhalil tu žádné tajné vládní zařízení. Našel místo, kde stávala stará nemocnice, a to nemocnice, která městu sloužila jako léčebna infekčních chorob. To věděl, protože mu to vyprávěl George Ferguson z laboratoře Stevena

Malloye! Dewara se téměř zmocňovala závrat', kolik věcí mu teď do sebe zapadá. Tady Ferguson pracoval třicet let a někde tady Kelly vykopal ampule s neštovicemi. Všechno to sedí. Ten chybějící článek spojující celou tu věc s ústavem, je Ferguson! Starý dobrý George Ferguson.

Virus nevznikl ani rekonstrukcí za užití nejnovější techniky, ani nepocházel z výzkumného střediska působícího za války. Pocházel ze staré infekční nemocnice, z místa, jímž prošla většina chorob, jež svého času lidi sužovaly.

„Tak, a teď mi pověz o Tamovi,“ obrátil se na muže ležícího na podlaze.

„Bydleli jsme tady přes tři roky. Bylo tu teplo, a i pak, když už přestali topit, to tu furt bylo lepší než lízt kvůli talíři polívky do prdele flandákům někde v útulku.“

„Co se stalo?“

Muž pomalu zvedl ruku a ukázal do tmy. „Támhle vzadu,“ řekl. „Budeš potřebovat tohle,“ a hodil Dewarovi krabičku zápalek.

Dewar se zamračil, ale poslechl a pomalu a opatrně, pro případ, že by tam číhala nějaká past, se vydal naznačeným směrem. Po levé straně našel tmavý výklenek, náhle se ho zmocnil pocit, že tam není sám. Když bral do ruky zápalku, cítil, jak se mu na zátylku zjezily vlasy. Škrtl. Uvnitř, opřená o zeď jako odložený hadrový panák, spočívala začernalá, ohořelá mrtvola muže, z jehož lebky téměř vymizelo všechno maso. Prsty pravé ruky se pohnuly, to je ze zubů pustila krysa a rozplynula se v temnotě.

„Proboha,“ hlesl Dewar a rukou si zakryl ústa. Roztřásl se po celé těle.

„Proč ho tady takhle necháváte?“ zeptal se, když se zas vrátil k muži na zemi.

„Nemoh sem se rozhodnout, jakou mu mám pořídit rakev,“ zněla trpká odpověď. „Vohlásím to, a v tu ránu mám po bejváku.“

„Jak se to stalo?“

„Jednou v noci si to přihasil bagr a začal tu rejpat. Mysleli jsme, že s náma zavalej i tenhle kus tunelu, tak jsme se s Tamem zdekovali, ale voni pak přestali a vodjeli pryč, tak sme se zase vrátili. A pak na druhý den přišel v noci ten hajzl, nalil do díry benzin a zapálil ho, zrovna když jsme tady spali. Tama upálil zaživa, chudáka.“

„Kudy sem ten benzin nalili?“

„Někudy támhle.“

Dewar znovu vykročil směrem, kam ukazovala mužova napřažená ruka. Minul výklenek s hrůzným nájemníkem a došel k hliněnému závalu, který bránil dalšímu postupu. Všiml si, že hlína tam neleží nijak dlouho. Byla dosud vlhká. Voněla čerstvě jako zahrada po dešti, do vůně mokré hlíny se však mísil i pach spáleniny. Dewar začal zával odkopávat botou, ale brzy ztratil trpělivost šlo mu to příliš pomalu. Našel kus jakéhosi železa, zřejmě část podpěry, na jakých bylo uloženo potrubí, a jal se jím kopat jako motykou. První náznak úspěchu se dostavil, když v obličeji ucítil čerstvý závan vzduchu.

Povzbudilo ho to k většímu úsilí a nakonec se mu podařilo prokopat až ven. Vysoukal se na trávu, chvíli tam seděl a hleděl do jámy, kterou vyhloubil bagrem Michael Kelly. Když vstal, rozhlédl se kolem, aby se zorientoval. Viděl, že se nachází na severovýchodním rohu sídliště Pines, asi pětadvacet metrů severně od nejbližšího domu. K tomu, aby si na plánech staré nemocnice zjistil, co na tom místě stávalo dřív, by to mělo stačit, domníval se ovšem, že odpověď už zná. Vsadil by se, že právě tady bývala stará mikrobiologická laboratoř, kde tak dlouho pracoval George Ferguson. Samotnou laboratoř sice strhli, ale podzemní přístupové tunely, kudy vedly přívody topení a páry, nechali být, protože v těch místech se už nic stavět nemělo. Ferguson očividně věděl, kde se tehdy skladovaly virové kultury, a napadlo ho, že z toho vytěží nějaké peníze.

Dewar usoudil, že by se měl vrátit stejnou cestou, kudy přišel. Musí něco udělat s tím starým tulákem. Říct mu, že jeho kamaráda nikdo zabít nechtěl, že to byla jen nešťastná náhoda, ale on že tady tak jako tak už dál žít nemůže. Splet' podzemních chodeb bude třeba podrobně prozkoumat pro případ, že Fergusonův oheň nezničil všechno, co tam dole zůstalo, a pak se to tu celé asi už nadobro zasype. Dewar se spustil zpátky do tunelu a navršil za sebou uvolněnou hlínu, aby nikdo, kdo půjde okolo vyvenčit psa, nespatrił nic než dolík v zemi. Když se vrátil na místo, kde tuláka opustil, už tam nebyla živá duše. Uvažoval, jestli se za ním nemá rozběhnout, ale pak to pustil z hlavy. Ten člověk si žije mimo společnost; sám si to zvolil a může to tak táhnout i dál. Dewar se teď musí postarat o

důležitější věci. Vykročil nazpátek k opuštěné kotelně a protáhl se šachtou ven. Nahoře vytáhl mobilní telefon a zavolal Stevenu Malloyovi.

Jak se dalo čekat, mluvil s ním Malloy odměřeně, jenže na nějaké omluvy za včerejší večer teď nebylo kdy. „Jste tam sám?“ zeptal se Dewar.

„Jsem,“ odpověděl zaskočený Malloy. „Proč?“

„Protože člověk, po kterém jdeme, je George Ferguson. Je teď v ústavu?“

„Cože?“ vykřikl Malloy. „Jak proboha..“

„Je tam dneska?“

„Ne, je na nemocenské.“

„Cože?“ vykřikl teď zase Dewar.

„V poslední době byl nějak nesvůj. Řekl jsem mu, ať si veme pár dní volno a vyřídí si, co ho trápí.“

„Bože,“ řekl Dewar. „Já vím dobře, co ho trápí. Víte, kde bydlí?“

„No ovšem.“

„Vyzvednu vás v ústavu a pojedem ho spolu konfrontovat. Ostatní vám vysvětlím cestou.“

„Já prostě nemůžu uvěřit, že s tím má George něco společného.“

„Věřte mi,“ řekl Dewar. „Je v tom až po uši.“

Už už se chystal, že se znovu proplazí pode dráty, ale pak ho napadlo, že tu jistě bude nějaký pohodlnější východ, ten, kterým sem chodili oba bezdomovci. Vydal se podél plotu a zkoušel všechny sloupky, až narazil najeden, který se dole viklal. Právě u něj taky končil jeden pruh pletiva a začínal další. Dewar za sloupek zatáhl a sloupek povolil. Ted' už mohl celý ten úsek plotu otevřít jako vrátka.

„Dík, hoši,“ utrousil, zatímco dával sloupek zpátky na místo, a rozběhl se k autu.

Když Dewar se skřípěním brzd zastavil před ústavem, Malloy už čekal na schodech.

„Vypadáte, jako byste přitáh z války,“ řekl, když nastoupil do auta a zabouchl dvířka.

„Skoro to tak bude,“ odpověděl Dewar. „Kam jedeme?“

„Baberton Hill Rise, číslo sedmnáct.“

„Nic mi to neříká.“

„Zatím jed'te na západ. Je to obytná čtvrť na opačné straně Colintonu. Poslyšte, opravdu jste si tím jistý? George má starostí už takhle až nad hlavu, nezaslouženě spadnout do dalšího průseru, to teď určitě nepotřebuje.“

Dewar mu pověděl, co zjistil v Pines.

„Kristepane, co ho to posedlo?“ povzdechl si Malloy.

„Co třeba prachy,“ navrhl suše Dewar.

„Ale proč by Iráčani chodili zrovna za Georgem? O té staré nemocnici, natož o nějakých zapomenutých zásobách viru, přece nemohli vědět.“

„To asi nemohli. Musel se na ně obrátit sám Ferguson. Když chtěli, aby jim virus laboratorní cestou rekonstruoval Ali Hammadi, řekl bych, že se s tím Ali Georgeovi svěřil. Ti dva se přece kamarádili, ne?“

Malloy přikývl. „Občas si spolu zašli na pivo.“

„Když pak Ali spáchal sebevraždu, chopil se Ferguson příležitosti a nabídl Iráčanům, že jim to, co chtějí, obstará sám i když z jiného zdroje.“

„A všechno to svinstvo se jen tak povalovalo v zemi. Kristepane. Když na to pomyslím.“

„Před třiceti lety ještě žádný zákon nepředpisoval, co se v laboratoři smí přechovávat a co ne. Každá nemocniční laboratoř na to měla své vlastní regule a postupovala podle svého. Starost o bezpečnostní hlediska měli na bedrech jednotliví primáři, žádné komise ani vládní legislativa se tím nezabývaly. Jak šel čas, odcházeli staří zaměstnanci do penze nebo umírali a na staré zásobárny kultur se buď zapomnělo, anebo pokud byly někde stranou, třeba ve sklepě nebo na půdě, se na ně prostě nedbalo. Spousta starejch špitálů se stavěla na způsob středověkých hradů a Ferguson si určitě vzpomněl, že v Městské takový starý sklep byl.“

„Tady to vemte doleva,“ ukázal Malloy, když se blížili ke křižovatce.

Dewar zpomalil a zabočil na předměstskou ulici, již po obou stranách lemovala řada nevelkých dvojdomků.

„Je to asi tak uprostřed po pravé ruce,“ řekl Malloy. „Zelené dveře.“

„Už jste tu někdy byl?“

„Párkrát jsem George vezl domů, když jsme v laboratoři něco slavili. On totiž nikdy nic neodbude, když už, tak už, to je celý George.“

Dewar zastavil kousek od domu a zeptal se: „Cítíte se na to takhle, nebo byste radši, abych zavolal na pomoc policii?“

„Vždycky jsme s Georgem nějak vyšli,“ řekl Malloy tiše. „Než něco podniknete, rád bych si poslechl, co mi o tom všem poví on.“

Když se blížili po zahradní cestičce k domku číslo sedmnáct, nedokázal se Dewar ubránit úvaze, v jak prapodivné situaci se to octli. Krácejí ke vchodu předměstského dvojdomku a chystají se obvinít jistého muže, že vrhl zpátky do světa metlu neštovic a že se podílel na spiknutí, jež hodlá rozdmýchat válku na Středním východě.

Dveře jim otevřela drobná šedovlasá paní. Jakmile uviděla Malloye, usmála se. „Steveno! Co vy tady? George právě odešel. Jde o něco důležitého?“

„Právě odešel?“

Když si všimla Malloyova napjatého výrazu, úsměv z tváře jí zmizel. „Pojďte přece dál,“ řekla.

Zavedla oba muže do malého obývacího pokoje, přecpaného nábytkem. Ten dojem vzbuzovala zejména mohutná starodávná sedací souprava a také fakt, že se v jednom z křesel vyvaloval mládenec s rozježenými vlasy a s povystrčeným jazykem. Vysoký byl nejméně metr osmdesát a náležitě rozložitý, ale očividně duševně zaostalý.

„Malcolma si nevšímejte,“ řekla s povadlým úsměvem Joyce Fergusonová. „Strašně rád se dívá na televizi.“

„Tohle je doktor Dewar,“ představil ho Malloy. „Přijel z Londýna, vyšetřuje tu neštovicovou epidemii.“

„Těší mě,“ řekla přívětivě Joyce.

„Kam vlastně George šel, Joyce?“ zeptal se Malloy.

„Sama pořádně nevím, ale zdálo se mi, že má z čehosi ohromnou radost. Říkal...“ Joyce se odmlčela. „On se do něčeho namočil, že je to tak? Bože, co se stalo? Co proved?“

„Co říkal, paní Fergusonová?“ snažil se ji Dewar přimět, aby nakousnutou větu dopověděla.

Joyce jako by náhle hleděla nepřítomnými očima. „Řekl, že už je po všem. Že teď už to naše soužení skončí. Už si nebudem muset s ničím lámat hlavu.“

Dewar s Malloyem se po sobě podívali. „Nemáte ponětí, kam šel? Ani nejmenší?“

Joyce zavrtěla hlavou. Malcolm v televizi cosi zaujalo natolik, že se hlasitě rozřehtal. Joyce však nespustila oči z obou mužů.

„Když odcházel, bral si něco s sebou?“ zeptal se Dewar.

Joyce jako by se očima ptala, jak to jen Dewar mohl uhádnout. „Něco si s sebou nesl, nějakou škatuli, kterou měl v garáži, ale co v ní bylo, o tom nemám tušení.“

Malloy na ni tázavě pohlédl. „Něco, na čem pracoval,“ dodala.

„Ale vy netušíte, co to bylo?“ zeptal se Dewar.

Znovu zakroutila hlavou.

„A kde na tom pracoval?“

„V garáži.“

„Můžeme se tam podívat?“

„Je zamčená. Poslední dobou tu pár domů vykradli a tak...“ slova jí uvízla na rtech.

„Máte klíč?“

„Ten má u sebe George. Panebože, co proved?“

Malloy objal Joyce Fergusonovou kolem ramen. „Joyce, máte tady v domě nějaké nářadí?“

„Ve skříňce v předsíni.“

Dewar se šel podívat a vrátil se s hasákem a dlouhou montážní pákou. Kývnutím Malloyovi naznačil, aby zůstal u Joyce, a sám šel ven poradit si se zámkem. Stačilo pořádně zabrat pákou a očko, na kterém držel visací zámek postranních dveří, se odlouplo. Dewar dveře otevřel, vstoupil dovnitř a nahmatl vypínač. Ocítl se v malé, dobře vybavené laboratoři.

Malloy vyšel z domu za ním. Zůstal ohromeně stát. „Není divu, že jsme pořád přečerpávali granty,“ zamumlal.

„Proboha, řekněte mi, že to není pravda,“ řekl Dewar. „Řekněte, že tady virus neštovic kultivovat nemohl.“ Oba muži zamířili k hlavnímu laboratornímu stolu, který stál u zadní stěny.

Malloy si prohlédl vybavení a zašklebil se. „Obávám se, že přesně to tady prováděl. Tohle všechno jsou věci, co člověk potřebuje, když dělá s virovou subkulturou. Určitě z těch starých

ampulí pěstoval nové kultury. Vypěstovat ten virus ve velkém množství, je poměrně snadná záležitost když víte, jak na to. A to George věděl. Jakmile virus jednou získáte, už k tomu nic moc nepotřebujete. Neštovice se kultivují naprosto nenáročně.“

„Ale to nebezpečí?“

„George je prvotřídní laborant. S virem dělá už celou věčnost. Jednoduchá subkultura není ani zdaleka tak nebezpečná, jako kdybyste chtěl vytvořit virus z fragmentů DNA.“

Dewar si prohlížel různorodé kusy laboratorního skla a zkumavek. Vzadu na pracovním stole stála řada lahví s čirou tekutinou a několik menších, ve kterých byla tekutina slámově žlutá. Malého chemika amatéra by takový inventář sotva uspokojil. „Kde je virus?“

„Tady ne,“ odpověděl Malloy. „Tyhle lahve obsahují sterilní pufr a kultivační roztoky. Ty virem zamořené nebudou. Ale podívejte na tohle.“

Dewar se naklonil nad kádinku plnou červené tekutiny. Bylo v ní vidět několik rozbitých skleněných ampulí.

„To je dezinfekční roztok,“ řekl Malloy. „Použité ampule vyhazoval sem. Ale kam dal ty nové kultury?“

„Kristepane, ty byly přece v té krabici,“ vykřikl Dewar. „To o nich mluvil, když svojí ženě vykládal, že mají po starostech. Virus si odnesl s sebou. Šel ho předat Iráčanům!“

„Ale kam?“

Dewar vytáhl telefon a zavolal Barronovi.

„Dobře mě poslouchajte! Děje se tam u vás něco?“

„Ven dneska ještě nikdo nešel, jestli myslíte tohle, ale to je na ně ještě trochu brzy. Na kafe do toho knihkupectví za rohem chodí obvykle až tak ke třetí.“

„Máte absolutní jistotu, že nikdo z Iráčanů nevyšel z domu?“

„Samozřejmě. Proč? Víte něco, co já nevím?“

„Virus je na cestě. K předání dojde dnes.“

„Kde?“

„Nevím. Vy a vaši lidi se pověsíte na každého Iráčana, co vyleze ven a proboha, ne aby se vám ztratili! Je to na vás!“

„Rozumím. Zavolám, kdyby se něco dělo.“

„A co teď?“ zeptal se Malloy.

„Má Ferguson auto?“

„Ford Escort.“

„To znamená, že si ho vzal. Nikde u domu nestojí. Zeptejte se jeho paní na číslo. Dám vědět policii, aby po něm vyhlásili pátrání.“

Malloy odešel do domu, kdežto Dewar se ještě naposledy rozhlédl po garáži a pak se pokusil uvést pokud možno do původního stavu visací zámek. Měl na to spoustu času; Malloy byl v domě celou věčnost. Když se konečně ukázal, řekl: „Omlouvám se. Nemohla si na to číslo vzpomenout. Je tak trochu mimo. Musela se podívat po techničáku.“

Dewar zavolal policii, sdělil jim údaje o vozu a požádal je, aby mu dali vědět, hned jak zjistí, kde se auto nachází. V žádném případě se však vůz nesmějí pokoušet zastavit ani pronásledovat. Dewar pokyny ještě jednou zopakoval, aby nedošlo k nedorozumění. Nechtěl, aby Fergusona vyděsili a on pak se svým zavazadlem provedl nějakou hloupost.

Dewar s Malloyem se rozjeli zpátky do města, dost dobře nevěděli, co mají dělat, dokud nedostanou zprávu, kde je Ferguson, nebo že něco podnikají Iráčané. Dewar byl minutu od minuty netrpělivější. Podíval se na hodinky. „Co ti policajti dělají?“ stěžoval si. „Touhle dobou už to auto určitě našli.“ Zavolal tedy na policejní ústředí sám. Vůz ještě nikdo nezahlédl.

„Možná bude mimo silnici,“ nadhodil Malloy.

„Myslíte, někde na parkovišti?“ řekl Dewar. Zatelefonoval na policii znovu, aby prověřili i městská parkoviště. „Má to prvořadou důležitost!“

Uplynula půlhodina a Dewar s Malloyem dosud jen tak projížděli ulicemi centra a čekali na zprávu. Ve 3.40 zavolal Barron. „Siddiqui a Abbas právě vyšli z domu.“

„Neztraťte je!“

„To těžko,“ odpověděl Barron. „Jdou pěšky.“

„Cože?“

„Mně to připadá, že jdou jako obvykle jenom za roh do kavárny.“

„Sakra!“ řekl Dewar. Na scénář, v němž by nefigurovali Iráčané, nedokázal ani pomyslet. Zamyšleně se opřel loktem o okénko, pak se náhle praštil pěstí do čela. „To je ono!“ vykřikl.

„Co?“ zeptal se Malloy.

„Ta kavárna! Kavárna v knihkupectví! Předávat si to budou tam. To je místo, kam můžou jít, aniž vzbudí sebemenší podezření. Chodili tam každý den, a tak si to krásně pojistili. Jsou prostě štamgasti! Ferguson se s nimi určitě sejde tam! Dupněte na to!“

Malloy řídil. Dewar zatím volal Barronovi.

„K předání dojde v té kavárně v knihkupectví,“ řekl mu. „Iráčany kontaktuje jistý George Ferguson, běloch, metr osmdesát, zrzavé vlasy, něco přes padesát. Je už na místě?“

Nastala dlouhá přestávka. Malloy zatočil do Hanover Street a zastavil před semaforem.

„Ano. Muž odpovídající popisuje momentálně v kavárně.“

„Má venku auto?“ zeptal se Dewar. Nemohl vědět, jestli Ferguson vzal virus s sebou, nebo ho nechal ve voze. „Je to bílý ford Escort.“ Udal číslo.

„Ne,“ hlásil Barron. „Co máme dělat?“

„Fergusonu ani Iráčany nesmíte nechat odejít. Dokud budou vevnitř, nedělejte nic, dokud se najde to auto. Při troše štěstí bude ta zásilka ležet v kufru. Až virus dostaneme, můžete si s nimi dělat, co chcete.“

Dewar znovu zavolal policii a žádal, aby se při pátrání po Fergusonově voze soustředili na okolí knižní kavárny. Před samotnou kavárnou se však nikdo z policistů za žádných okolností nesmí ukázat. Uplynulo deset minut a stále nic, po autě ani památky. Dewar cítil, jak mu na čele vyvstává pot. „Tak dělej, dělej,“ mumlal si netrpělivě. Stáli teď na Forest Road, za rohem kousek od kavárny. Nedočkavost vyhnala Dewara ven, vystoupil z auta, prošel se na konec i ulice a zahlédl Barrona, který hlídal kavárnu. Telefonem se ho zeptal: „Jsou pořád uvnitř?“

Jo, smějou se a vedou řeči jako vždycky.“

„A Ferguson?“

„Už si přisedl vedle. Na stole má před sebou kupu knih, které si zrovna koupil. Podle všeho to vypadá, jako že si před odchodem dal kafe a teď klábosí s lidma od vedlejšího stolu.“

„Jenom knihy? Žádné krabice nebo balíčky před sebou nemá?“

„Pokud vidím, tak ne.“

Dewar se znovu ohlédl směrem, kde stál Barron: sledoval kavárnu z úkrytu, který mu skýtala budova lékařské fakulty na protější straně ulice. „Lékařská fakulta!“ uvědomil si. Parkoviště v

jejím areálu by policie jistě neprohledávala. Je docela možné, že Ferguson nechal auto tam. Řekl to Barronovi.

„Chcete, abych to zjistil?“

„Ne, vy dávejte pozor na kavárnu. Možná budou chtít zmizet. Půjdu až na roh a přejdu silnici. Bude to jen pár vteřin, co by mě mohli zahlédnout, ale jestli jsou vevnitř v kavárně a baví se spolu, tak by si mě všimnout neměli.“

Vyhrnul si límec, ruce vrazil do kapes a rychle kráčel na křižovatku s Teviot Place. Přeběhl ulici, vybral si okamžik, kdy kolem projížděl autobus, a rychle vklouzl do vchodu lékařské fakulty. Za autobusem ho z kavárny vidět nemohli. Rozhlédl se po autech parkujících na čtvercovém nádvoří. Chodil mezi nimi chlapík v uniformě a prohlížel, jestli mají na předním skle parkovací povolení. Dewar přešel řadu očima. Na vzdáleném konci, až u budovy, stál bílý ford Escort. Na číslo neviděl, ale byl si jistý, že to bude on. Rychle k němu vykročil, číslo souhlasilo.

Informoval Barrona i policii. Potřebuje teď co možná nejrychlejší pomoc, aby se do auta dostal, nechce ale, aby se na nádvoří přihnuly kvílející hlídkové vozy a všude se to hemžilo uniformami.

Barron slíbil, že mu pošle jednoho ze svých mužů. Je v civilu, takže nevzbudí pozornost. Je pro ford Escort jako stvořený.

„Jak to bude dlouho trvat?“ zeptal se Dewar.

„Tak půl minuty,“ odpověděl Barron. „Hlídá tady kavárnu se mnou.“

Dalších třicet vteřin agentovi trvalo, než se vlámал do Fergusonova auta. Dewar prohledal vnitřek a nenašel nic. Uvolnil závěr kufru a spěchal otevřít víko. Nebylo tam nic kromě deky, pár kusů náradí a skládací židle.

„Sakra, sakra, sakra,“ vykřikl Dewar. „Vyšel s tím přece z domu. Musí to mít u sebe.“

„Myslíte v kavárně?“ zeptal se agent.

Dewar přikývl. Zavolal Barronovi.

„Tak to jsme potřebovali vědět.“

„Ale říkal jste, že s sebou nic nemá.“

„Jenže vidím jen nahoru na stůl. Třeba má tašku nebo krabici někde pod stolem, co já vím.“

„A do prdele!“ vykřikl agent vedle Dewara.

Dewar pohlédł nejdřív na něj a pak směrem, kam se díval. Děda, který kontroloval parkovací povolení, je pozoroval a u ucha měl telefon.

„Volá policii!“ řekl agent. „Myslel, že ten ford chceme ukrást.“

Dewar se spojil s policií a snažil se té akci zabránit, jenže to už se kdesi blízko rozječely policejní sirény a jejich kvílení stále sílilo. „Odvolejte je!“ řval do telefonu, ale bylo už pozdě.

Na Teviot Place se vřítily dva policejní vozy a lidé v kavárně si to vysvětlili po svém. Siddiqui a Abbas se zvedli k odchodu.

Barron poslal své lidi, aby je v kavárně zadrželi. Dewar vyběhl před fakultu, nechal agenta, aby věc s policií vyřídil sám. „Vemte virus!“ ječel na Barrona. „Na ostatní se vykašlete. Jenom vemte ten virus!“

Dewar dorazil do kavárny poslední. Ferguson, bledý jako stěna, seděl v koutě jako ochromený. Jeden z Barronových mužů se zmocnil krabice, kterou našel pod stolem, a chránil ji vlastním tělem. Barronovi lidé vytáhli zbraně. Siddiqui už zase klidně seděl na židli, jako by se nic nedělo. Abbas sice vypadal o poznání nejistěji, ale i on se znovu posadil na své místo.

„Je to ono?“ zeptal se Barron Dewara. Agent ustoupil a nechal Dewara do krabice nahlédnout.

Dewar ji otevřel, bylo v ní šest různých lahviček. „Myslím, že je,“ odpověděl. Pohlédł na Fergusona a vyštěkl: „Tak je to ono? Je v nich virus neštovic?“

Ferguson kývl jako spráskaný pes a hleděl do země.

Dewar se uvelebil před Siddiquiho a pohlédł mu do očí. „Tak co, profesore? Co nám k tomu povíte vy?“

Siddiqui se na něj opovržlivě podíval: „Jsem irácký občan a jsem zde, abych byl v kontaktu s našimi studenty. Nemám, co bych řekl.“

„A jaký máte vztah tady k panu Fergusonovi?“ zeptal se Dewar.

Siddiqui se podíval na Fergusona a prohlásil: „Toho pána jsem předtím v životě neviděl. Přišel sem, když jsme tady s přítelem pili kávu, jako ostatně touhle dobou každý den. A teď bych, prosím, rád odešel.“

„Hajzl prolhanej,“ řekl Ferguson.

Dewar zvedl kufřík, který stál vedle Siddiquiho židle, položil ho na stůl a otevřel zámky.

„Protestuju,“ spustil Siddiqui, ale jeho protestům nevěnoval nikdo pozornost.

Dewar zvedl víko a ukázalo se, že kufřík je plný anglických bankovek. „Hleďme,“ řekl. „Pokud si pamatuju, tak drahou kávu v tomhle podniku nemají. Takže nám budete muset něco vysvětlit.“

Siddiqui si zachoval chladnou hlavu, zato Abbas ztratil nervy. Vyskočil ze židle, přehoupl se přes pult, popadl nůž a přitiskl jej pod krk mladé ženě, které kavárna patřila a která dosud vývoji událostí jako v omámení jen přihlížela.

Siddiqui na něj arabsky vyštěkl cosi, co neznělo právě pochvalně, ale Abbas se zřejmě rozhodl, že se na svobodu probouje po svém. „Susan nech být,“ přikázal mu Siddiqui tentokrát anglicky. „Vždycky k nám byla zdvořilá. Snad ti odpustí i tohle nedorozumění, když ji necháš být!“

„Odhod'te zbraně,“ přikázal Abbas bez ohledu na Siddiquiho. Oči mu zuřivě planuly jako zvířeti v pasti.

„Je mi líto,“ odpověděl pokojně Barron. „Ale odpověď zní ne.“

„Tak ji zabiju!“ vyhrožoval Abbas.

„Doufám, že ne, zbraně ale neodložíme.“

„Takhle to v televizi neříkají,“ stěžovala si Susan, která stěží popadala dech, jak jí Abbasovi paže svírala krk.

„Myslím to vážně!“ vyhrožoval dál Abbas.

„Já taky,“ pravil Barron. „Máme v rukou virus. Složit zbraně by znamenalo se ho vzdát. To mé rozkazy nepřipouštějí. Když tu mladou dámu zabijete, nedosáhnete tím ničeho. Prostě pak zabiju já vás.“

„Já ten virus nechci! To byl Siddiquiho plán! Všechno to naplánoval Siddiqui!“

„Drž hubu!“ křikl na něj Siddiqui, který poprvé ztratil rozvahu.

Zatímco Barron a Abbas dál vedli svou bezvýchodnou při, pokoušel se Dewar upoutat očima kavárnici. Když jeho pohled konečně zachytila, snažil se ji nasměrovat ke konvicím s kávou, jež stály na pultě před ní. Z hubic jim kadeřavě stoupala pára. Než to peklo propuklo, chystala se je zrovna odnést ke stolům. Dewar viděl, že pochopila, k čemu ji navádí.

„Tak položte ty bouchačky!“ nařizoval Abbas teď už zoufale.

„Nic takového,“ řekl Barron.

Dewar kývl a dívka popadla jednu konvici a chrstla její obsah Abbasovi do obličeje. Když mu do očí vnikla vařící tekutina, zařval bolestí a nůž mu vypadl z ruky. Dewar přeskočil pult a srazil ho na zem, kde se už o něj postarali dva z Barronových mužů.

„Jste v pořádku?“ zeptal se dívky, která tam stála s oběma rukama přitisknutýma k obličeji. Beze slova přikývla.

„Už ty dva můžeme odvézt?“ pohlédl Barron na Dewara.

Dewar přikývl. „Ale Fergusona tu nechte.“

Barron a jeho muži Iráčany vyvedli z kavárny k čekajícím vozům. Dewar zvedl ze stolu krabici, postavil ji na servírovací pult a jednu po druhé z ní vybíral lahvičky.

„Vezmete ho vy?“ zeptal se ještě Barron, který už se chystal za sebou zavřít.

Dewar jen kývl. Ještě než se dveře zavřely, vklouzl dovnitř Malloy. „Vypadá to, že jsem o všechno přišel.“

„Je po všem,“ přisvědčil unaveně Dewar.

„Proč?“ zeptal se Malloy Fergusona, který tam seděl s hlavou v dlaních.

Ferguson jako by za poslední půlhodinu zestárl o dvacet let. Měl skleslá ramena a výraz člověka stojícího pod šibenicí. „Potřeboval jsem peníze,“ odpověděl.

„Ale kristepane! Neštovice!“ vykřikl Malloy.

Ferguson zakroutil hlavou. „To nebylo v plánu,“ řekl. „Všechno se to zvrtilo.“

„Co tím chcete říct?“

„Nikdy jsem jim nechtěl dát variolu maior,“ řekl Ferguson. „V těch lahvích je alastrim.“

„Panebože,“ řekl Malloy.

Dewar na něj tázavě pohlédl.

„Alastrim je lehká forma neštovic. Od těch pravých se při testech v laboratoři prakticky nedá rozeznat, ale kdyby to použili, neúčinkovalo by to ani zdaleka tak jako pravé neštovice. Iráčani by s celým svým plánem pohořeli.“

„Vzal jsem si ampule alastrimu; kultury varioly maior a další věci, co se tam skladovaly, jsem v tom sklepeš nechal, dokud nebudu mít čas je zničit. Ani ve snu by mě nenapadlo, že je někdo mohl ukrást.“

„Ten kluk od bagru si myslel, že v těch ampulích jsou drogy, a tak si jich pár strčil za tričko.“

„Do háje.“

„Jenže měl smůlu, že popadl právě ty s neštovicemi,“ řekl Malloy.

„Asi ano,“ souhlasil Dewar. „Mohl to být stejně dobře tyfus, tuberkulóza, cholera a bůhvíco ještě. Ale tu epidemii máte tak jako tak na svědomí vy,“ nařkl Dewar Fergusona. „Všechny ty lidi, co umřeli, všechny, co přijdou o zrak, i to, že jsou neštovice zpátky na světě. A to všechno proto, že jste potřeboval peníze.“

„Ale já je potřeboval!“ vybuchl Ferguson, jako by se v něm náhle probudil náznak života. „Ti hajzlové mě po třiceti letech práce vyhoděj na dlažbu s důchodem, z kterýho nezatáhnu ani podělanej účet za plyn. Joyce má rakovinu, a kdo se postará o Malcolma, až tu nebudem? Je navždycky odkázanej na cizí péči. A to stojí prachy. Prachy, který nemám!“

Ani Dewar, ani Malloy nevěděli, co mu na to říct, a tak po dlouhé chvíli mlčení řekl Dewar prostě jen: „Pojďme.“

Dewar se usadil za volant. Malloy seděl vzadu s Fergusonem. Když se chystali sjet od Hradu dolů po ulici Mound a zamířit na policejní ústředí, Ferguson je najednou úpěnlivě požádal: „Chtěl bych ještě naposledy vidět Joyce a Malcolma, prosím, dovolte mi to. Jenom na pár minut, pak s váma půjdu a nebudu dělat potíže.“

Dewar se chvíli rozmýšlel. „Pět minut, víc ne,“ řekl pak.

„Díky. Jste slušnej chlap.“

Za naprostého mlčení dojeli do Babertonu a Dewar zaparkoval před Fergusonovým domkem. Viděl, že Joyce vyhlédla z okna. Zdála se malá a křehká.

Malloy se zeptal: „Máme vaše slovo?“

„Přísahám,“ řekl Ferguson. „Nechci vám utýct.“

„Pět minut,“ připomněl mu Dewar.

Dewar s Malloyem zůstali sedět v autě, zatímco Ferguson objal Joyce a zmizel s ní v domě. Pět minut uplynulo a nikdo se neobjevil. „Dáme mu ještě dvě,“ navrhl Dewar.

„Dobrá,“ řekl Dewar, když se čekání protáhlo už na deset minut. „Jdeme pro něj.“

Dewar zazvonil. Bezvýsledně. Zkusil to znovu. Nic.

Oba muži se rozběhli za dům, zpola očekávali, že uvidí zadní vchod zející dokořán a po Fergussonovi ani památky, zadní dveře však byly zamčené. Dewar pokrčil rameny a do dveří se zapřel. Povolily na druhý pokus.

Ferguson, Joyce a Malcolm leželi jeden vedle druhého na podlaze v obývacím pokoji. Televize hrála, ale ti tři byli mrtví. Ve vzduchu se vznášel slabý pach jakési chemikálie.

„Kyanid,“ zašeptal Dewar a vyprostil Fergussonovi z ruky malou hnědou lahvičku. „Chudák. Myslím, že to měl už od začátku v záloze jako plán B. Iráčani mu jen nabídli na pár týdnů jinou možnost.“

„Ach bože, Georgi,“ zašeptal Malloy.

O DESET DNŮ POZDĚJI

„Řekni, že je dopravdy po všem,“ ozvala se Karen, když spolu s Dewarem ujížděli zpátky na jih do Londýna. Ian Grant byl na dobré cestě se zotavit, epidemie v Edinburghu byla pod kontrolou a s očkováním se postupovalo ve stále širším okruhu kolem města, aby se šíření viru znesnadnilo, ne-li zcela znemožnilo. Při troše štěstí se ho podaří potlačit úplně a Země se od neštovic opět oprostí.

„Je po všem,“ usmál se Dewar.

„Co se stane s těmi Iráčany?“

„Smrti George Fergusona se úřady chytí jako záminky, kterou potřebují, aby se vyhnuly jakémukoliv veřejnému projednávání u soudu. Když George nemůže svědčit, Siddiqui nepřijde před soud, a když Siddiqui nepřijde před soud, vyhne se vláda trapným potížím. Celou tu aféru si nakonec nikdo neodskáče.“

„Takže se to prostě smete se stolu?“

„Tak bych to odhadoval.“

„Ale určitě se ozvou hlasy, že by se to mělo vyšetřit!“ tvrdila Karen.

„Z volání po zevrubném veřejném šetření si někteří politici udělali živnost. Volají tak často, že už to nikoho nezajímá, ani co by se za nehet vešlo. Jejich žádosti se zamítnou a zverbujou se zástupy zblblejších doktorů, kteří se už postarají, aby všichni viděli jenom to, že se epidemie šťastně zažehnala a choroba zlikvidovala. A hnedle dojde na oslavy a na děkovné bohoslužby.“

„A tebe to neštve?“

„Jenom unavuje.“

„Dají ti dovolenou?“

„Zítra ráno jdu na ministerstvo se zprávou a pak už jsem jenom tvůj. A co ty?“

„Mně začala dovolená už dnes ráno.“

„Že bychom si na pár dní někam vyjeli?“

„Kam?“

„Na Skotskou vysočinu? Lidí je tam málo, zato spousta čerstvého vzduchu.“

„Domluveno,“ usmála se Karen.

Když Dewar zprávu o událostech v Edinburghu dokončil, vyvstala před ním zeď ohromného mlčení. V místnosti bylo asi třicet lidí, v první řadě vedle Macmillana seděli ministři vnitra a obrany.

„Doktore Deware, myslím, že jsme vám povinováni velkou vděčností,“ promluvil ministr obrany. „Díky vašemu úsilí byl odvrácen potenciálně zhoubný vývoj na Středním východě. Máme už jisté signály, že Saddám nyní ustoupí a dovolí inspektorům UNSCOM, aby pokračovali ve své práci.“

„Dokud se mu nenaskytne něco dalšího,“ poznamenal Dewar.

„Nejspíš máte pravdu, bohužel. Ale určitě se z téhle zkušenosti můžeme všichni poučit.“

„Musím říct, že mně vskutku znepokojilo, jak málo chybělo, aby se k tomu, co chtěl, také dostal. Domníval jsem se, že co se týče mikroorganismů, máme celou řadu spolehlivých pojistek,“ poznamenal jeden z politiků v druhé řadě. „A ono se to nakonec zdálo. téměř snadné.“

„Snadné to bylo,“ potvrdil mu Dewar.

„Doktore Deware, chcete snad říct, že veškerá legislativa, kterou jsme zavedli, veškeré předpisy, jimiž jsme upravili skladování nebezpečných virů a bakterií i manipulaci s nimi, že to všechno je k ničemu?“ zeptal se jeden ze zástupců Zdravotního a bezpečnostního referátu.

„V tomhle případě, pane, byly skutečně bezvýznamné,“ prohlásil Dewar. „Koneckonců stačil jediný laborant a pár ampulí v jeho garáži, a měli jsme na krku biologickou katastrofu.“

„Kolik takových starých infekčních nemocnic tu ještě máme?“ zeptal se ministr vnitra.

„Několik set, pane,“ ozvalo se zezadu.

„A kolik se jich bourá?“

„Skoro všechny, pane. Nejsou dnes potřebné. Nemíváme už tolik epidemií, kolik jich bývalo.“

Chvíli panovalo významné mlčení, pak se na Dewara obrátil ministr vnitra: „A docela dobře se dá očekávat, že v řadě z nich jsou zapomenuté sklady bakterií a virů?“

„Taková možnost rozhodně existuje,“ souhlasil Dewar.

„Takže veškeré naše snahy udržet nebezpečné mikroorganismy v přísně kontrolovaném prostředí?“

„Jsou vynikající a na svém místě, pane.“

„Co tím chcete říct?“

„Chci říct, že před šelmami v zoo jsme naprosto v bezpečí. Na pozoru se musíme mít před těmi, které číhají venku v pralese.“

KENMcCLURE
VZKŘÍŠENÍ

Z anglického originálu Resurrection,
vydaného nakladatelstvím Simon Schuster Ltd.
v Londýně roku 1999, přeložila Libuše Chocholová
Vydala Apsida, s. r. o., v Praze roku 2000
Redaktor českého vydání Ivo Šmoldas
Ze sazby zhotovené studiem FOTOTYPO MD
vytiskla tiskárna Ueberreuter Print, Pohořelice

vydání první

APSIDA
Černokostelecká 72 100 00 Praha 10

First published in Great Britain by Simon Schuster Ltd., 1999
Copyright Ken Begg, 1999 Translation Libuše Chocholová,
2000 Jacket design Apsida, s.r.o., 2000
ISBN 8086242072